"FRESH AND UTTERLY HEARTWARMING. PURE MAGIC!"
—COLLEEN FAULKNER

THE PROMISE

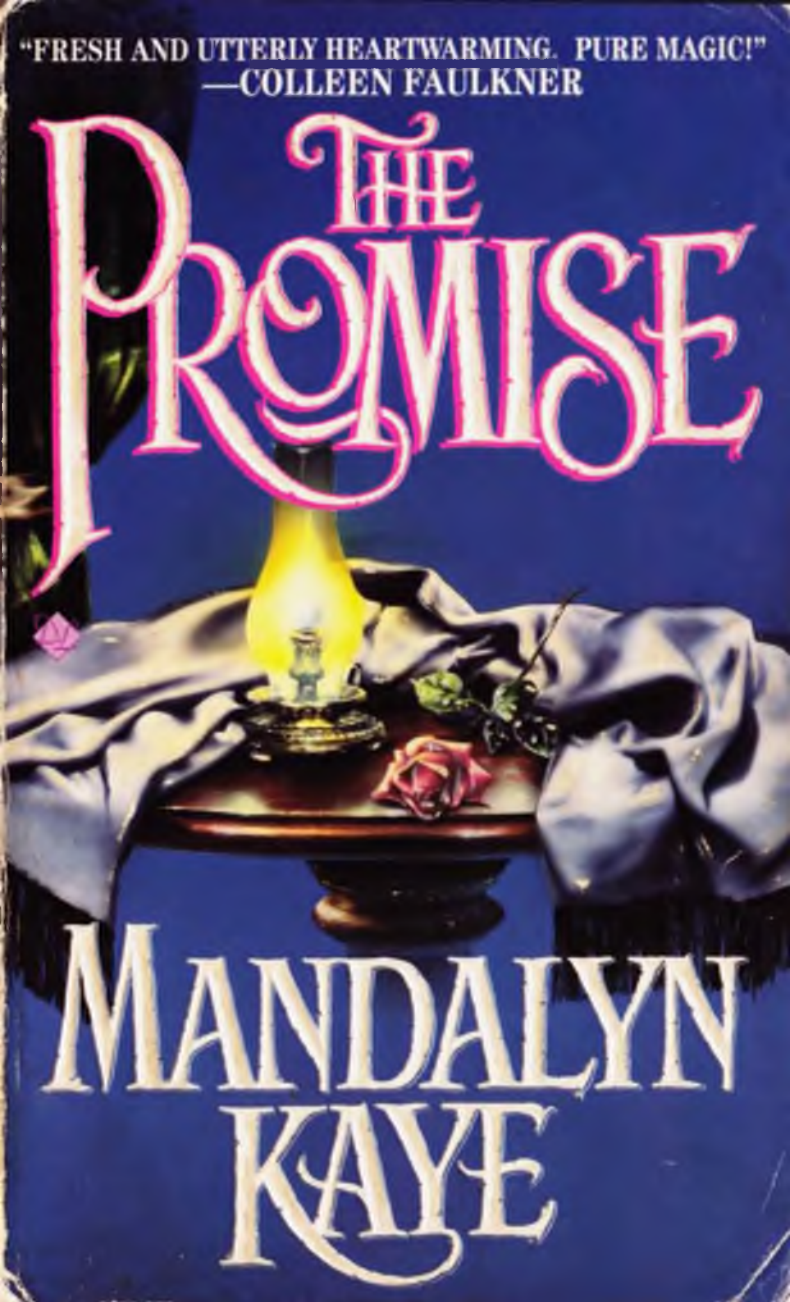

MANDALYN KAYE

A letter from

Denise Little

"High adventure and delightfully amusing characters...A fine new talent!"
—Elizabeth Stuart,
Rita award-winning author of *Where Love Dwells* and *Without Honor.*

I met Mandalyn Kaye for the first time in Colonial Williamsburg. It was an appropriate setting—history brought to glowing life with talent, style and passion. Mandalyn achieves all that—and more—in her debut novel, *The Promise*. A finalist in the Golden Heart contest, sponsored by the Romance Writers of America, this book grabbed me from the first sentence, and didn't let go until the last page was turned.

I knew I was in for something special from the moment Arren Grayland first appeared, fleeing in terror from ruthless men bent on destroying her. Then Duncan MacCraig came galloping out of the dark Scottish night...just in time to save Arren from certain death—all by the end of the fifth short paragraph! That was only the beginning of a marvelous romance that made me laugh, cry, and grieve when it was over. That was how much I loved *The Promise*. Now I have the joy of sharing this lasting treasure with you. Enjoy!

Denise Little

Photo by: Bill Buttram

U.K.£3.99
AUST. $9.95 (recommended)
00087
0 32097 00499 9
ISBN 0-7860-0087-2
PRINTED IN U.S.A.

0-7860-0087-2

MANDALYN KAYE
PROMISIUNEA

Lui Peggy şi lui
Arthur Hart,
pentru promisiunile
respectate

ISBN 973 - 96221 - 1 - 9

MANDALYN KAYE

PROMISIUNEA

ROMAN

Traducere din limba engleză
de Viorela Marian

Editura EIS POL
Bucureşti 1995

THE PROMIS

Aprilie 1817
Scoția, Southern Highlands

CAPITOLUL I

Durerea era chinuitoare.

Arren simțea că trebuia să-şi umple plămânii cu aer, dar îşi impunea să-şi mişte picioarele. Firele de iarbă înaltă şi umedă, ascuțite ca nişte lame, o prindeau de glezne ca nişte şerpi, împiedicând-o. Se împiedică o dată, apoi căzu atunci când piciorul i se răsuci într-o gaură de iepure. Căzu cu fața în noroi. Lacrimile îi forțau ochii şi se căznea să respire în ciuda junghiului dureros din umăr. În spate auzea tropăitul şi urletele câinilor înfometați. Se forță să se ridice în picioare, în ciuda unui val de greață şi continuă să alerge pe bâjbâite în întuneric. Câinii de vânătoare se apropiau. Mirosul de sânge plutea greu în aer, provocându-i un gust amar, ca de fiere.

Întunericul era apăsător, iar fiecare pas o ducea mai departe, pe drumul ei necunoscut. Ajunsă la capătul puterilor, desluşi o siluetă a unui călăreț care se îndrepta spre ea. Îşi scutură capul, încercă să nu ia în seamă durerea pe care o simți şi strânse din ochi. Nu putea să-şi dea seama dacă era vorba de o plăsmuire a imaginației ei sau o ființă reală, înspăimântătoare, care se apropia de ea. Zgomotul din capul ei deveni atât de intens încât nu mai putea

distinge între bătăile tumultoase ale inimii sale şi zgomotul puternic al tropotului de copite care se apropia.

Forţându-şi vederea, se căznea să-l vadă pe călăreţul care se apropia. Tocmai când se gândea că va fi zdrobită sub copitele cailor masivi, o mână puternică o apucă strâns de după umeri, ridicând-o în aer. Trase aer în piept sufocată atunci când animalul imens tropăi pe pământ călărit de cel care o înşfăcase.

Corpul i se zbătu de durere. Întrezări cum câinii se amestecau printre picioarele calului masiv. Pierzându-şi apoi cunoştinţa, i se şterse şi durerea arzătoare din corp. Arren se cufundă într-un leşin adânc şi epuizant.

Duncan dădu pinteni calului şi porniră într-un galop rapid către crângul de la marginea poienii. Auzi câinii ce urlau şi ropotul copitelor ce veneau spre el. Îi trebuise un minut pentru a desluşi umbra ce alerga spre el. Instinctul îi spuse că e vorba de o femeie. Doar mânecile şi gulerul bluzei ei albe se vedeau în întuneric. Îşi forţă vederea pentru a o localiza. I se încordară dintr-o dată toţi nervii fiinţei. În aer plutea izul morţii. Îl mai simţise înainte, iar acum îl recunoştea.

Creatura delicată alergând spre el îi amintea de o vulpe urmărită fără milă de dulăii vânătorilor. Acţionând mai mult din instinct decât conştient, îşi schimbă brusc direcţia şi o smulse de la pământ, luând-o în şaua sa.

Urmăritorii lui Arren se năpustiră peste ei, iar Duncan alergă spre crâng pentru a se adăposti. Îşi dădu seama când fata leşină. Corpul i se înmuie şi căzu fără vlagă sprijinindu-se de el. O ancoră cu braţul, apoi o aplecă peste grumazul calului.

Duncan conduse animalul către un mic pârâu, umflat de o ploaie recentă şi se cufundară în crâng. Apa îi va dezorienta un timp pe câini, dându-i un răgaz preţios pentru a se adăposti. Coborî cu grijă de pe cal, ridicând-o pe Arren din şa şi aşezând-o peste umărul său. Îşi duse calul mai adânc în pădure şi o aşeză pe Arren pe pământ, lângă un copac. Desprinzându-şi sacii de la şa, oftă cu regret şi pocni calul, trimiţându-l în noapte.

Ghemuindu-se lângă Arren, auzi urletele confuze ale câinilor tăind înţepenirea nopţii. Urmăritorii fetei îşi frânară caii pe malul apei unde câinii lor pierduseră urmele. Înjurături primitive şi urâte înţepau liniştea. Duncan zâmbi mulţumit. Nu le plăcea că au fost păcăliţi. Ascultă cu atenţie conversaţia lor, iar când aceştia se hotărâră să înnopteze acolo pentru a începe căutarea a doua zi dimineaţă, îşi concentră atenţia asupra captivei sale. Era încă inconştientă iar el se aplecă pe pământ lângă ea. Ce naiba avea să facă cu ea? O privi, dar nu putu să-i desluşească trăsăturile. Îşi aminti, totuşi, forma ce o simţise în şa. Era subţire, aproape fragilă, şi se întreba ce putuse declanşa povestea în care tocmai se amestecase. Nu

părea să fie în stare să determine un grup de oameni maturi să pună câinii pe urmele ei, totuşi ei erau hotărâţi să o găsească, în ciuda nopţii reci şi umede.

Se gândi la posibilitatea ca ea să fie vreo fugară urmărită de lege. Îi luă mâna şi i-o studie. Excluse imediat acest gând. Fugarii nu au mâinile frumos îngrijite. Văzu strălucirea aurului pe degetul inelar şi strânse din ochi. Nevestele bogate însă au mâinile frumos îngrijite.

Posibilitatea să fi fugit de la soţul ei părea cea mai verosimilă. Îşi trecu mâna în jurul gâtului ei. Nici o bijuterie. O cercetare sumară a buzunarelor şi veşmintelor ei conduse la acelaşi rezultat. Nu avea nimic ascuns nici la talie. Nu avea bani şi nici alte valori în afară de inel. Fuga ei a fost cu siguranţă grăbită, fără premeditare.

Trecu repede în revistă, în minte, împrejurările. Era în cea mai mare parte un ţinut rural, deşi existau şi nişte proprietăţi mari pe o rază de 30 de mile. Ar fi putut să vină de la oricare din ele. Dacă lucrurile stăteau aşa, logic ar fi fost să o ducă înapoi la soţul ei şi să-şi vadă de drum. Era însă ros de o suspiciune. A fugit disperată, iar vocile urmăritorilor ei erau pline de ură. Părea că nu avea să scape prea uşor de ea.

Se încruntă. Nu avea timp să se ocupe de problemele ei - oricare ar fi faptele - dar ceva visceral îl împiedica să o

lase pur şi simplu fără apărare. O apucă după umeri cu mâna lui masivă şi o scutură uşor.

Ea se trezi cu un ţipăt speriat, iar el îi acoperi gura cu mâna. Chiar şi în întunericul acela putu să-i vadă groaza din ochii ei mari.

Îi spuse din privire că trebuie să tacă. Dădu din cap uşor, iar el îşi îndreptă mâna. Ea se trase înapoi sprijinindu-se de copac, retrăgându-se de lângă el. "Cine eşti?" vorbi ea ei de-abia dacă se auzi. Vorbi în gaelică (dialectul scoţienilor celţi) şi remarcă imediat intonaţia scoţienilor în vocea ei. Dinţii lui albi străluciră. Îi răspunse în limba ei. "În clipa de faţă cred că nu eşti cea mai îndreptăţită să pui întrebări. Cine eşti tu ?"

Ea îl studie. "N-am de gând să-ţi răspund". Duncan ridică dintr-o sprânceană auzind tonul ei dictatorial. "Credeam că o să te bucuri că am intervenit. Dacă nu o făceam ai fi fost sfâşiată în bucăţele la ora asta". Auzind acestea, ea înghiţi în gol. "Bine. Îţi mulţumesc că ai intervenit, dar nu mai am timp să stau aici. Mişcă-te acum şi lasă-mă să trec".

El se rezemă pe spate şi o privi cu ochii mari. Era un întuneric adânc şi de-abia dacă putea să-i vadă profilul. Numai mânecile bluzei ei albe contrastau cu fundalul întunecos. Amintirea trupului ei fragil, înspăimântat, încordat pe şaua lui îl făcu să pună mâna pe umărul ei şi să-i spună. "Nu poţi pleca acum".

Ea se îndreptă şi-l alungă cu mâna. "Voi face ceea ce voi dori. Ţi-am mulţumit pentru deranj, iar acum ţi-aş fi recunoscătoare dacă ţi-ai vedea de treabă".

El dădu din cap. Chiar şi reproşul ei şoptit era autoritar. Era clar că era obişnuită să facă ce voia. Începea să-l enerveze. Aproape iraţional, el încerca să ajute pe mica zgripţuroaică. Se gândea să o lase să se descurce, dar nu înceta să-l trateze ca pe un şcolar vagabond. "Nu-mi pasă ce vrei să faci. De cum ieşi din păduricea asta, câinii lor îţi vor lua urma după miros. Îşi vor înfige colţii în tine înainte să mai ai timp să ţipi".

Ea respiră scurt, aruncându-i o privire îngrijorată peste umăr. Se îndreptă de spate şi îl privi din nou. Nu avea de gând să se lase. "Nu cred. Nu-i aud lătrând. Cu siguranţă dorm".

Aproape că îl pufni râsul. Nu crezu că era momentul nimerit pentru a-i explica absurditatea noţiunii aceleia totuşi. Se sprijini arătând spre poiană. "Atunci, porneşte într-acolo".

Ea se ridică în picioare şi-şi scutură hainele de murdărie. Fără să-i arunce măcar o privire, trecu pe lângă el şi porni printre tufişurile dese, care îi apărau, tresăltând o dată sau de două ori când un ghimpe mai mare îi pătrunse în stofa groasă a fustei. Îşi muşcă buza pentru moment, luptând cu sine.

"Animal nesuferit!" gândi Arren strecurându-se cu dibăcie printre tufişurile spinoase. Dovedindu-se a fi de o aroganţă insuportabilă, avea să-i mulţumească, poate chiar să-l recompenseze financiar pentru ajutorul lui. Dar el era mult prea mândru pentru ceea ce făcuse.În ciuda situaţiei grele în care se afla, Arren gândi că reuşise să-l facă să înţeleagă care îi era locul.

Decisă, ea nu-i mai acordă nici o atenţie străinului din întuneric, ciulindu-şi urechile să audă câinii lui Alistar McDonan. În ciuda iritării ce i-o produse aroganţa lui, Arren ştia că avertismentul străinului nu trebuia neglijat. O schimbare a direcţiei vântului ar putea să-i trădeze uşor prezenţa în pădure şi nu credea că avea să mai scape a doua oară. Totuşi, nu se putea încrede în străin. Riscul era prea mare.

Ieşi din pădure şi îşi duse degetul mare în gură, sugând uşor picătura purpurie de sânge unde un ghimpe îi perforase pielea fină. În spatele copacilor auzi câinii lui Alistar schelălăind în noaptea liniştită şi respiră adânc, apoi îşi făcu drum încet de-a lungul liniei copacilor.

Duncan era încă ghemuit în pădure când auzi primele sunete ale câinilor treziţi. Oftând adânc, desfăcu sacul pe care îl luase de la şa apucând o bucată mare de carne de oaie sărată. În condiţii obişnuite, carnea ar fi ajuns până când el ajungea la destinaţie. În seara asta însă, ea avea să

servească un scop mai important. Dădu din nou din cap şi se ridică în picioare, mişcându-se fără efort prin pădure.

Când ajunse la mica poiană, aşteptă un minut până când privirea îi fu atrasă de mânecile albe ale bluzei lui Arren. Măsură distanţa şi ciuli urechile la câini. Ei erau nemişcaţi, iar ea continua să se îndepărteze de el, evident, către un pericol iminent. Putu să distingă lucirea portocalie a unui foc la câteva optimi de milă, în jos, pe malul râului şi ştiu că urmăritorii lui Arren aveau în curând să dea drumul câinilor lor.

Lătratul insistent devenise un urlet disperat. Calculă timpul care le trebuia câinilor până la ea, apoi se întoarse să verifice din nou distanţa. Ea se oprise să asculte mârâitul sălbatic. El mormăi o înjurătură pe nerăsuflate şi începu să alerge ca un nebun în direcţia ei, cu bucata de carne în mână.

Arren se opri întrebându-se îngrijorată ce să facă. Câinii începuseră să se audă mai sălbatic - mai aproape - iar ea îngheţă de frică. Un zgomot de muşcătură se auzi în spatele ei, iar ea îşi smuci capul. Înainte să poată ţipa, braţul lui Duncan o cuprinse de mijloc şi o aruncă în aer. Rămase fără suflu când ateriză pe burtă peste o ramură masivă de arbore.

Duncan aruncă bucata de carne de oaie în spatele lor şi se târî peste ramură ţinând-o bine pe Arren cu o mână. Arren scoase un ţipăt de uimire când câinii înfometaţi se

năpustiră asupra bucății de carne chiar sub ei. Îl apucă de braț, permițându-i să o tragă în poziție șezând lângă el. Spre părerea ei de rău, începu să tremure. El o apucă de bărbie și o forță să-l privească în ochi. Chiar și în întuneric, putu să observe focul privirii lui. Îl privi și respiră mirosul lui cald. Sunetul mârâiturilor de sub ei se accentuă când dulăii începură să se muște unul pe altul, bâjbâind după o bucată mai mare de carne de oaie sărată. Fără să-și dea seama, Arren se agăță de brațele lui Duncan. Aplecându-se spre ea, îi șopti în ureche: "Trebuie să ne urcăm mai sus. Voi încerca fiecare ramură mai întâi, apoi te voi trage în sus".

Ea dădu din cap. Îi desfăcu degetele și o lăsă să se echilibreze pe cracă. Trase altă cracă și-i încercă tăria. Păru să fie satisfăcut și-i întinse mâna lui Arren. Ea își strecură degetele în strâmtoarea mâinii lui, iar el o trase lângă el. Așteptă în tăcere și repetă mișcarea de încă vreo două ori înainte ca el să o tragă hotărât lângă el, îndemnând-o să rămână tăcută.

Jos, câinii devorau ocupați o bucată de carne. Lucirea unei torțe le indică sosirea urmăritorilor ei. Ea își forță privirea numărând în gând câinii și oamenii. Fusese atât de târziu când plecase în noapte. Nu știuse niciodată câți câini din clanul lui Alistar formau micul grup. Numără cinci oameni și opt câini și tremură, degetele

prinzându-i-se convulsiv de Duncan. El o cuprinse de umeri, ţinând-o cu putere, iar ea se cuibări lângă el.

Oamenii înjurară cu voce tare văzându-şi dulăii complet absorbiţi de bucata de carne aproape terminată. Din adăpostul lor înalt şi aproape sigur, Duncan şi Arren ascultau înjurăturile gaelice luându-şi zborul în aer. Ea se gândi disperată cât de bine ştia limba gaelică străinul şi se rugă cu ardoare să nu-i fie trădat secretul de cuvintele lor mânioase.

"La dracu!" zise un bărbat pe care îl recunoscu drept fratele lui Alistar. "Le-a luat mirosul cu bucata aia de carne".

"Da. Va trebui să o luăm de la capăt mâine dimineaţă, devreme", încuviinţă altul. "Nu poate să se îndepărteze prea mult de noi pe întunericul ăsta nenorocit".

Arren respiră uşurată când oamenii adunară câinii potoliţi şi părăsiră trunchiul copacului.

Se cuibări uşurată lângă Duncan. Acesta o trase lângă el, dându-şi seama abia atunci că leşinase din nou. Oftând adânc, el îşi sprijini piciorul de cracă şi se sprijini de trunchiul masiv al copacului. Ridicând-o şi pe Arren, o trase în golul făcut de picioare ţinând-o sigur de mijloc. În timp ce o aşeza, părul ei îi atinse bărbia. Închise ochii şi speră ca ea să nu se trezească deodată şi să-i arunce pe amândoi din locul lor cocoţat sus, în copac. Încă nu ştia cine era femeia aceasta şi se gândea să-l ia naiba dacă se

amesteca în problemele ei. Va rămâne cu ea toată noaptea, dar când se va lumina o va trimite cu Dumnezeu.

CAPITOLUL II

Soarele se ridică la orizont, acoperind cu căldură pământul. Arren se trezi din adâncul somnului. Avea o senzație ciudată de furnicături în picioare. Își mișcă ușor degetele să se asigure că le mai avea. Își dădu în cele din urmă seama că picioarele îi erau amorțite. Brațele lui Duncan erau încolăcite în jurul taliei ei, ținând-o cu tărie sprijinită de pieptul lui. Își aminti cele petrecute noaptea trecută. Arren se smuci complet trează, aproape răsturnându-se din copac.

De cum se trase de lângă el, Duncan se trezi. Întinse o mână să o prindă cu câteva secunde înainte să aterizeze tremurând. Mâna ei îi prinse încheietura mâinii lui, iar privirile li se întretăiară. El se strâmbă într-un mormăit ușor "Bună dimineața!"

Ea îl privi studiindu-i cu atenție trăsăturile. Ochii îi erau încercănați, încă somnoroși. Culoarea lor verde avea străluciri aurii iar pletele aurii-roșiatice o surprinseră. Și-l amintea de noaptea trecută ca fiind negricios și neîndurător. Abia acum își dădu seama că din cauza cămășii lui verde-închis și a pantalonilor închiși la culoare și datorită întunericului i se păruse o arătare întunecată.

În lumina clară a zilei, favoriții armii pe care ea își sprijinise bărbia toată noaptea și cercelul auriu care îi lucea în urechea stângă îl făceau arătos. Realiză în cele din urmă că se ținea încă de încheietura mâinii lui și-și desprinse mâna de parcă fusese arsă. "Dă-mă jos", porunci ea.

El zâmbi larg la auzul tonului din vocea ei. Atitudinea ei nu se îmbunătățise peste noapte, o dată cu venirea dimineții.

"Poate că nu am această intenție".

Ea se încruntă la el. "M-ai urcat aici. Poți să mă dai și jos".

"Nu cred".

"Atunci cum o să mă dau jos din copacul ăsta nenorocit?" El ridică din umeri. "Asta e treaba ta. Se pare că nu ți-e greu să dai de bucluc. Să vedem cum știi să ieși din încurcătură!"

Ochii ei lucirăîntristați. "Ce vrei să spui cu asta?"

El îi ridică mâna stângă și-i arătă inelul de pe deget. "Poate că ar fi mai bine să-l întrebi pe soțul tău".

Ea își smulse mâna din strânsoarea lui și se așeză liniștită pe cracă. "Asta nu te privește".

"Atunci poate vrei să-mi spui de ce te-a urmărit în toiul nopții. Cel puțin cred că dulăii soțului tău erau cei care aproape că te- ar fi rupt în bucăți".

"Nici asta nu te priveşte. Ţi-am mulţumit pentru ajutor. Ce mai vrei de la mine?"

El fu stârnit de o dorinţă ciudată de a vedea cât de departe putea să meargă cu ea. Se aşteptă ca ochii ei de un verde profund să scânteieze cu săgeţi atunci când era provocată. Părul ei roşu arăta un temperament aprins. Dorea să-i alunge frica şi îngrijorarea din privire. O prefera chiar şi furioasă.

Arren îl privea cu atenţie. Străinul avea ceva foarte puternic care o deranja. Părea că o străfulgeră şi că-i pătrunde în suflet, când o privea în felul acesta, iar când zâmbea în colţul gurii, se întreba la ce oare se gândea.

Parcă pentru a-i răspunde la întrebare, Duncan ridică o mână şi şi-o petrecu cu îndrăzneală peste pieptul ei. Atingerea o străfulgeră prin materialul subţire al bluzei sale. Ochii i se măriră uimiţi. El se apropie şi mai mult de ea şi zâmbi răutăcios.

"Poate că vreau să ştiu de ce merită să fii urmărită noaptea cu câinii". Ea se retrase şi ridică mâna să-l plesnească. Degetele lui o prinsese de încheietura mâinii cu o secundă înainte ca palma ei să-l lovească pe obraz. Surâsul lui pieri, iar ea se retrase cu uimire când îi întâlni lucirea de aur din ochii lui mari şi pătrunzători. "Dacă aş fi în locul tău, nu aş mai îndrăzni să fac asta. Poate că

meritam să te porți așa, dar dacă nu încetezi să te comporți ca o zgripțuroaică, te voi trata și eu la fel. M-ai înțeles?"

Ea nu ceda însă privirii sale insistente. "Voi face ceea ce voi dori", zise ea.

"Atunci ești invitată să te dai jos din copac".

Îl privi răutăcioasă. "Prea bine".

O urmări cum se concentra asupra ramurilor de dedesubt. Soarele răsărise bine acum, iar înălțimea la care reușiseră să se urce noaptea trecută părea uriașă acum.

Pământul se învârtea sub ea. Nu știa sigur dacă putea coborî singură, dar mai bine ar fi murit decât să recunoască acest lucru în fața acestui nesuferit străin. Avea ceva care o descumpănea și, deși îi arătase o înțelegere neașteptată noaptea trecută, nu mai era atât de sigură că va mai continua și acum. Trecându-și un picior peste cracă și balansându-se ușor încercă să atingă cu picioarele craca de dedesubt. O atinse cu degetele de la picioare și se întinse să se sprijine de ea, ignorând nevoia de a țipa la frecarea de scoarța aspră a copacului în contact cu burta.

Duncan tresări văzând-o. Știa și el cât de dureros era. Picioarele ei aterizară cu siguranță pe craca joasă și îi aruncă o privire triumfătoare. Încuviință cu o ușoară înclinare a capului, iar ea trecu să studieze pasul următor. Mâinile îi erau încă prinse de craca pe care stătea Duncan. Picioarele îi erau sprijinite de ramura de dedesubt. Ea privea de la una la alta calculând disperată distanța dintre

crăci. Dacă ar da drumul crăcii de deasupra ştia că nu avea cum să se agaţe de ramura de jos fără să nu cadă. Ezită, uitându-se încă o dată la craca de jos. Trăgând aer în piept, se desprinse de cracă, intenţionând să se balanseze până când putea atinge craca de dedesubt.

Îi trebui o secundă să-şi dea seama că nu căzuse, graţie degetelor lui Duncan care o ţineau bine de încheieturi. Îşi ridică ochii spre el, privirile întâlnindu-li-se. El avea o căutătură urâtă. "Ai început să mă enervezi", mormăi el.

Era uimită de abilitatea lui când coborî lângă ea, păstrându-şi încă echilibrul pe ramură. El se aşeză singur pe ramură şi respiră adânc, sprijinindu-se de trunchiul copacului, fără să o piardă din ochi. "Să zicem că iar o luăm de la capăt. Să ştii că nu ajungi jos întreagă, decât dacă mă laşi să te ajut. Nu vrei să te ajut. De ce?"

"Nu trebuie să-ţi spun neapărat"

Îşi desprinse mâinile de pe talia ei, iar ea îşi pierdu echilibrul. O prinse din nou de umeri. "De ce?" insistă el.

"Nu pot să-ţi răspund".

"De ce?"

"Pentru că nu pot"

"De ce?" Ea răsufla exasperată. "Altă întrebare nu mai ştii?"

"Bine. Atunci, de ce nu?"

Ea oftă adânc. Ochii lui cu luciri aurii erau straniu de calzi şi avu o dorinţă aproape copleşitoare să i se încredinţeze, în ciuda ghemului din stomac. Pentru moment, el părea mult mai capabil să aibă grijă de ea, decât ea însăşi. Era perfect conştientă de faptul că n-ar fi scăpat de câinii lui Alistar McDonan, noaptea trecută, dacă el n-ar fi ajutat-o. Îl analiză cu nerăbdare. I-ar plăcea, gândi, să se destăinuiască străinului acesta. Avea ochi blânzi. Deschise gura să-i vorbească, când amintirea bruscă a chipului lui Alistar McDonan o străfulgeră. Se luptă cu o năvălire nefirească de lacrimi. "Te rog" îi spuse "Îţi sunt recunoscătoare pentru ajutorul tău, dar nu-ţi pot spune mai mult. Înţelegi că, după cele întâmplate azi-noapte, viaţa mea depinde de secretul meu. Chiar şi a ta, din acelaşi motiv".

El îşi arcui sprâncenele la afirmaţia aceasta ciudată şi aşteptă ca ea să continue.

Ea îşi feri însă privirea, uitându-se în altă direcţie. "Te implor. Fii bun şi ajută-mă să cobor de aici. O să-mi văd de drum şi o să te las să continui ce făceai înainte să mă întâlneşti".

O cercetă preţ de un minut şi întinse mâna pentru a-i îndepărta o frunză din păr. Degetele i se odihniră în buclele mătăsoase şi roşcate câteva secunde peste cât ar fi fost absolut necesar. "Şi după ce te dau jos, unde te duci?" "Ţi-am spus deja tot ce voi face".

"Urmăritorii tăi încă te mai caută. S-au aşezat pe malul celălalt al râului. Am impresia că se vor afla curând pe urmele tale. Nu poţi pur şi simplu să umbli de una singură".

Arren închise ochii şi se clătină puţin. Doamne, cât era de obosită. Ştia că el avea dreptate. Nu putea scăpa de oamenii lui Alistar de una singură, dar pentru moment nu avea de ales. Nu mai putea ţine pasul, iar el îi dovedise noaptea trecută cât de vulnerabilă era la o înfruntare cu oamenii lui Alistar.

Se gândi la bărbatul de lângă ea. Nici acum nu ştia de ce o ajutase. Cunoscuse destui bărbaţi fără onoare pentru ca să-i crediteze acţiunile drept un cavalerism prost înţeles. Şi totuşi, nu îşi exprimase nici un alt motiv faţă de ea. Exista însă un adevăr simplu. Era într-adevăr într-o mare dilemă. În prezent, el părea să fie singura ei speranţă.

Ideea nu-i plăcu deloc. Numai gândul de a-i cere ajutorul i se păru nelalocul ei. El era un străin cu nişte calităţi deosebite, după câte îşi putu da seama. Îl întâlnise stând la pândă, în puterea nopţii. Nu era un tânăr nobil căruia să-i poată cere să o ia în trăsură. Aşa cum stăteau lucrurile, putea fi un criminal evadat. Iar ea mergea pe jos şi singură. Ar putea să o omoare şi nimeni n-ar afla vreodată.

Pe de altă parte, o voce interioară continuă să o convingă că ar fi murit dacă ar fi fost prinsă. Iar acum,

încrezându-se în acest străin cu păr roşu-auriu şi ochi senini cu strălucire de aur era de preferat, decât să-l înfrunte pe Alistar McDonan. Străinul putea cel puţin să o ajute să coboare din copac şi să o scoată din pădure - ceea ce nu era deloc uşor, de asta era sigură.

Ea rămăsese cu ochii închişi atât de mult timp, încât Duncan crezu că leşinase din nou. Când deschise iar ochii, observă o emoţie adâncă în străfundul lor. Era pe punctul de a izbucni în lacrimi. Spera din suflet să nu o facă. Ea oftă şi îl privi din nou. "De ce m-ai ajutat?" Vocea ei era blândă, aproape linguşitoare.

El clipi mirat. Schimbarea ei bruscă de atitudine îl surprinse.

"Nu prea îmi place să văd câinii devorând oameni".

Ea dădu din cap. "Nu, vreau să ştiu de ce m-ai ajutat de fapt". Îşi lipi un deget de buzele lui pentru a-i întrerupe protestul."S-ar putea să mă fi ajutat la început din instinct. Dar, a doua oară, nu. Şi, cu siguranţă, nici a treia oară. De ce ?"

El ridică din umeri. "Nu m-am gândit când am făcut-o. Ce importanţă mai are acum?"

Ea oftă adânc. El nu era deloc cooperant. "Când am fugit nu m-am gândit la consecinţe. Nici tu nu te-ai gândit la consecinţe când m-ai ajutat. Într-un fel ne aflăm amândoi pe craca asta", arătă ea ramura pe care stăteau, "pentru acelaşi motiv". Oftă din nou.

"Aproape că sunt prea extenuată ca să mai pot continua. Înainte să-ți cer ajutorul aș vrea să știu care ar putea fi răspunsul tău". Aproape râse de ea. Aroganța i se potrivea. Era o dovadă clară a creșterii sale nobile. Era în momente grele acum, dar cu siguranță se bucurase de multe privilegii în viață. O studiase în timpul primei tentative de a coborî din copac și și-a dat seama că instinctul lui nu se înșelase. Părul ei arămiu și ochii ei ca smaraldul i se potriveau temperamentului ei aprins. Totuși, pe lângă foc mai vedea ceva în ochii ei acum. Faptul că recunoștea că este extenuată îi dădea un aer de învinsă. Trecuse cu siguranță printr-o noapte de teroare, înainte să o ajute el în fuga ei și nu se îndoia că o dărâmase atât emotiv cât și fizic. Se descurcase chiar foarte bine pentru o femeie, gândi el. Zâmbi ușor, într-o parte. "Depinde ce mă întrebi".

Ea își pierdea răbdarea. Nu se înșelase. Tipul era nesuferit. "Încetează să mai joci jocul ăsta cu mine. Ți-am spus doar că nu mai am putere să mă duelez cu vorbele. Vrei să-mi răspunzi sau nu?"

El se sprijini de copac, trăgând-o la pieptul lui. Dorea să o surprindă arătându-i că îi plăcea să o știe cu el. "Bine. Ce ai vrea să știi?"

Arren se zbătu, nefiind în largul ei lipită de el. El nu-i dădu drumul iar ea renunță, oferindu-i o scurtă privire. Nu-i plăcea faptul că simțea căldura corpului lui prin

veşmintele ei, ceea ce o făcu să aibă un frison. "Cine eşti?" întrebă ea, cu vocea puţin lipsită de suflu.

"Aşa cum tu ai secretele tale, şi eu le am pe ale mele".

Îl privi cu suspiciune. "Eşti un criminal?"

"Nu. Dar tu?"

Ea dădu din cap. "Nu" zise ea. "Nu m-am gândit că eşti un criminal. Nu chiar. Dar nu poţi să te superi că te-am întrebat". El scutură scurt din cap, iar Arren continuă să cerceteze, fascinată de linia bărbiei lui. "Eşti în slujba cuiva?"

"Într-un fel, da".

Ea îşi încreţi sprâncenele. "Ce vrei să spui cu asta?"

"Adică nu caut de lucru, dar nici reciproca".

Arren îşi lăsă capul brusc pe pieptul lui. Era aşa de obosită - aproape epuizată - nu putea să mai facă faţă unei zile ca cea de ieri. Teama de a avea încredere în el diminuă rapid datorită neputinţei de a gândi clar în ceaţa oboselii. Oftă tremurat şi îşi întoarse capul pentru a-l privi în ochi. Speră să găsească enigma care îl motiva pe acest bărbat.

Ea se feri instinctiv când mâna lui încercă să-i şteargă o lacrimă rătăcită. El nu păru mulţumit de reacţia ei, strânse din ochi şi îi şterse uşor lacrima cu degetul mare. Arren nu-şi dăduse seama până atunci de lacrimile care îi începau ochii. Buzele îi tremurau uşor. Atunci când el îşi trecu degetul mare încet peste pometul obrazului, ştergându-i lacrima, ea simţi asprimea mâinilor lui. Ea

zâmbi. Prinzându-i mâna mare în mâna ei mică, îi studie palma pentru câteva secunde. Oricine ar fi, acest om nu era un nobil răsfățat.

Era aproape ironic că a înțeles totul datorită unor bătături. Puțini nobili, și ea cunoștea destui, puteau ridica o femeie din galopul calului, să scape de o haită de câini cu ajutorul unei crengi și cu o halcă de carne și, bineînțeles, să stea toată noaptea la fel de confortabil într-un copac ca într-un pat de puf. Ea oftă, oarecum ușurată de această nouă descoperire. Când, în cele din urmă, ea ridică privirea spre el, Duncan, o urmărea cu atenție.

"Ai găsit ceva extraordinar la mâna mea?" întrebă el.

Ea încuviință din cap. "Bătăturile. Spun multe despre tine".

El ridică dintr-o sprânceană, dar nu comentă.

Ea oftă din nou adânc și îl privi cu curaj. "Domnule, am de gând să-ți propun un târg".

"Da"?

"Eu merg la Londra. După cele întâmplate aseară, îmi dau seama că nici nu pot spera să călătoresc de una singură. Deoarece mi-ai dovedit din plin ce calități ai, am de gând să-ți ofer o sumă importantă de bani în schimbul însoțirii mele".

El o privise atent pe tot parcursul propunerii. Era evident împotriva apelării la ajutorul lui, dar era de asemenea incapabilă să continue drumul de una singură.

Şi ea ştia lucrul acesta. Nu ştia de ce voia ea să ajungă la Londra şi era sigur că nu i-ar fi spus dacă ar fi întrebat-o.

Coincidenţa era aproape de speriat. Şi el era în drum spre Londra pentru motive numai de el ştiute. Oferta ei era bănuitoare în acest fel, dar respinse noţiunea de precauţie exagerată mai degrabă decât realitate

Cântărind oferta ei, ştia că luând-o cu el, pl nurile lui aveau să sufere o modificare dramatică.Probabil ă nu avea să poată să menţină ritmul impus pe care şi-l propusese el. Pe de altă parte, oricine l-ar fi căutat pe el şi ar fi pus întrebări prin zonă, l-ar fi crezut singur. Prezenţa ei i-ar oferi o acoperire perfectă. Între timp, ea începu să se neliniştească şi bătea nerăbdătoare cu degetele pe pieptul lui. "Ne învoim?"

El dădu din cap. "Nu încă. Am nevoie de mai multe amănunte".

"Spune, cât vrei?"

"Nu e vorba de bani; e vorba de învoială. Dacă accept, o voi face numai în anumite condiţii".

De-abia dacă putu să-şi reprime iritarea. "Eşti de-a dreptul arogant să-mi stabileşti detalii. La urma urmelor te plătesc. Nu poţi să-mi pui condiţii".

El o strânse de talie, pentru a-i întrerupe protestul. "Nu-ţi pun condiţii, facem un târg. Nu accept decât dacă eşti de acord cu unele condiţii".

Arren îl privi suspicioasă. "Ce condiţii?"

"Vei face aşa cum voi spune eu - fără să pui întrebări.Când spun că mergem călare, aşa vom face. Când spun că mergem pe jos, aşa facem. Vei face cum o să-ţi spun sau nu facem nici un târg".

Ea ezită puţin şi apoi încuviinţă din cap. Nu era ceva lipsit de sens, şi deşi nu-i convenea deloc, era conştientă că nu prea avea de ales. "Bine" zise încet.

El clipi mirat. "Eşti de acord?"

"Da".

Nu se aşteptase ca ea să consimtă atât de uşor. "Nu mă întrebi cât îţi cer?"

"Nu are importanţă. O să-ţi plătesc cât îmi ceri".

El ridică dintr-o sprânceană. Presupunerea lui iniţială se adeverea. Era în mod sigur obişnuită să facă ceea ce voia şi avea îndoieli că se va conforma ordinelor lui tot aşa de repede cum a acceptat târgul. "Fugi de bărbatul tău?" Nu ştia ce-i veni să o întrebe acest lucru, dar dorea nespus de mult să ştie răspunsul. "Nu". Răspunsul era sec şi nu admitea o altă întrebare.

El insistă însă. "Soţul tău ştie unde eşti?"

Îl privi cu atenţie, gândindu-se câte amănunte să-i dea.

"Soţul meu a murit", zise ea în cele din urmă. "Curiozitatea ţi-e satisfăcută?"

El zâmbi. Era foarte mulţumit. Era ceva fermecător în legătură cu femeia asta şi era uşurat ştiind-o nemăritată.

Aproape că era convins că a vrut să ştie din motive legale. Ar fi aproape de neiertat să ajute o femeie să fugă de bărbatul ei, oricare ar fi fost motivul, şi nu voia să fie amestecat într-un scandal juridic şi social. Scuza însă nu i se părea prea verosimilă. Privirea i se opri pe gura ei cărnoasă. Cu siguranţă înnebunise, dar nu se mai gândi decât la tentaţia pe care ea i-o provoca. "Cred că ar trebui să pecetluim învoiala noastră", şopti el.

Înainte ca ea să aibă timp să reacţionmeze, el îşi aplecă capul, apoi buzele lui erau pe ale ei. Ea tresări datorită senzaţiei răcoritoare a gurii lui umede. Sărutul fu natural, uşor, iar mâinile ei se înmuiară pe pieptul lui. Ea se sprijini de el şi îi plăcu să aibă senzaţii ce-i fuseseră odată cunoscute. Oftă din nou lângă buzele lui, apoi sărutul se termină la fel de brusc cum începuse. Ea îl privi puţin surprinsă. "De ce ai făcut asta?"

"Să mă ia naiba dacă ştiu"

Dădu din cap surprinsă. Credea că ar fi trebuit să se simtă jignită de sinceritatea lui brutală, dar nu putea să arate toată indignarea care ar fi trebuit.

"Ei bine, să nu mai faci asta", zise ea tăios, sperând că el nu va remarca încurajarea ei.

El zâmbi insolent, spunându-i explicit că a observat-o.

"Nu fac promisiuni pe care nu le pot îndeplini". Se făcu că nu remarcă uimirea ei şi o dădu uşor la o parte. Privi

dedesubt. Ea aproape uitase că erau încă cocoțați într-un copac. S-ar fi prăbușit dacă el n-ar fi ținut-o bine în brațe.

"Sunt pregătită să cobor", zise ea cu o nerăbdare ușor prefăcută.

El dădu din nou din cap. "Eu hotărăsc acest lucru. Mai întâi să-mi spui cum te cheamă".

Îl țintui cu privirea, cu ochii larg deschiși și apoi începu să râdă. Nu-și dăduse seama până atunci că nici măcar nu știa cum îl cheamă. Pentru numele lui Dumnezeu, tocmai îi promisese acestui bărbat o sumă neprecizată de bani ca să meargă cu ea de-a lungul țării și nu știa nici măcar cum îl cheamă. "Arren. Numele meu e Arren."

"Este singurul tău nume?" întrebă el.

Ea încuviință din cap. "Pot să-l știu și eu pe al tău?"

"Duncan"

"Și unde locuiești, domnule?"

Dacă i-ar răspunde la această întrebare ar fi prea relevant. Nu voia încă să riște. "Casa mea e întreaga lume". Chiar și pentru el răspunsul părea forțat.

"Ce răspuns mai e și ăsta?" întrebă Arren, privindu-l suspicioasă.

"Sunt țigan. Am peste tot locuințe". Ceea ce era în parte adevărat. Avea într-adevăr paisprezece locuințe în șase țări.

Ea se strâmbă strângând din ochi. Știa că mai trebuie să spună ceva dar se hotărî să nu-l forțeze încă. Nu voia să-i

mai spună nimic despre ea. Nu avea dreptul să-i pretindă în schimb lui acest lucru. "Bine, ţigane, stăm cam aşa. Nici unul dintre noi nu se încrede în celălalt pentru a da mai multe amănunte. De aceea îţi sugerez să ne abţinem de la a le cere".

"Îţi încredinţezi viaţa, dar nu numele".

Ea ridică din umeri. "Numele meu este mai important decât viaţa mea în momentul de faţă".

El hotărî să nu mai insiste asupra ciudatei afirmaţii şi îşi deturnă atenţia la coborârea din copac. Urmăritorii lui Arren se aflau încă pe marginea râului şi era îngrijorat să nu le prindă câinii din nou mirosul. Când auzi bubuitura unui sunet îndepărtat, zâmbi. Se uită la Arren şi luă o poziţie şezând, trăgând-o şi pe ea lângă el.

"Aşteptăm până începe furtuna", spuse el.

"De ce?"

El râse, iar răsuflarea lui îi mângâie urechea ca o briză caldă, ceea ce o înfioră. "Ai încuviinţat să nu pui întrebări în legătură cu hotărârile mele. Ai şi uitat?"

Ea dădu din umeri. "Dacă nu avem de gând să vorbim despre noi, trebuie să vorbim despre ceva. E drum lung până la Londra."

El zâmbi peste capul ei şi o mângâie. "Prietenii tăi de pe malul râului vor trebui să ia cât de curând una din două hotărâri posibile. Fie vor începe să te caute acum, sperând să depăşească furtuna, sau vor aştepta până furtuna se va

opri. Dacă o aleg pe prima, vor fi înaintea noastră, ceea ce ar fi ideal. Dacă aşteaptă, câinii lor nu vor putea să dea de urma noastră în ploaie. Oricum, pentru noi e mai bine să aşteptăm.

Ea încuviinţă şi se rezemă cu capul de umărul lui. Era în mod sigur mai bine să-l lase pe el să se frământe în locul ei. "Te superi dacă mai trag un pui de somn?"

"Nu. Vei avea nevoie să fii odihnită mai târziu".

Ea mormăi ceva de neînţeles şi se cuibări în braţele lui, ascultând tunetele izbucnind deasupra lor. El avea o influenţă ciudată asupra ei. Nu se îndoia că vor mai avea furtuni, concrete sau figurative, pe viitor. Ochii i se închiseră pe când aştepta să vină ploaia.

CAPITOLUL III

Îl trezi o picătură de ploaie. Duncan era încă aşezat în copac, cu Arren cuibărită în braţele lui. Ea dormea adânc, cu capul lăsat pe spate, pe umărul lui. O studie în timp ce mai multe picături de ploaie se scurgeau prin stratul de frunze de deasupra lor.

Părea atât de delicată. Cu greu şi-o imagina implicată în întâmplările din noaptea precedentă. Era deosebit de frumoasă. Părul ei arămiu închis era în armonie perfectă cu tenul ei. Când dormea genele ei negre formau nişte evantaie micuţe spre obraji şi observă liniile delicate ale venelor pe pleoapele ochilor ei imenşi. Îşi aminti verdele

de smarald al ochilor ei şi cum îl străfulgerau când se supăra. Zâmbi când văzu pistruii de pe nasul ei mic. Îi plăceau. Fără ei figura ei ar fi fost aproape ireal de perfectă. Pistruii îi marcau temperamentul.

Duncan nu uitase nici gustul buzelor ei. Sărutul ei moale îl făcu să tânjească după încă unul. Era surprins de propria lui comportare. Nu mai stătuse cu o femeie de foarte multă vreme aşa că nici nu-şi mai dădea seama de noţiunea de comportament. Nu avea nici timp, nici pricepere în a se încurca cu femei. Zâmbi şmechereşte gândindu-se la asemenea lucruri.

Oricum stăteau lucrurile, se aştepta ca atracţia lui pentru ea să devină mai mult o dorinţă fizică. Dorinţele erau uşor de rezolvat. Atracţia lui pentru Arren devenea mai profundă şi acest lucru îl frustră. Rar îşi pierdea controlul asupra sentimentelor sau dorinţelor şi avea senzaţia că Arren îl putea face să şi le piardă pe amândouă. O bubuitură de tunet răsună deasupra capetelor lor. Era ca o prevestire.

Îşi trecu o mână peste braţul ei. Simţi tăria de sub pielea ei albă şi îşi dădu instinctiv seama că Arren avea o dorinţă puternică de a supravieţui. Ştia asta din dialectul ei gaelic, din accentul ei ritmic aparţinând ţinuturilor muntoase din Scoţia, iar ea venea din nordul Scoţiei. Viaţa în nordul Scoţiei a fost întotdeauna aspră. Chiar şi acum, în era asta luminată, multe din obiceiurile tradiţionale nu se

schimbaseră încă. Maniera ei de a se purta şi măreţia ţinutei sale îi furnizară primele indicii legate de domeniul în care trăia. Dorinţa ei de a-l plăti atât cât cerea pentru ajutorul lui, de asemenea, îl edifică.

Ea se mişcă puţin iar el, din curiozitate, îşi strecură degetele sub braţul ei şi îi ridică una din mâini. Se încruntă. Degetele delicate desfăcute peste ale lui erau roşii şi aveau bătături. Aseară remarcase că le avea bine îngrijite, dar fusese prea întuneric ca să vadă locurile aspre din palmele ei. Îşi aminti de ciudata remarcă privind bătăturile lui care spuneau totul despre el şi se încruntă din nou. Se aştepta ca ea să aibă mâini albe, catifelate, de femeie privilegiată. Mâna lui Arren arăta că era pusă la munci grele. Ploaia era puternică acum, iar el reţinu acest aspect în mintea lui.

Auzi în depărtare lătrăturile distincte ale câinilor şi îşi dădu seama că urmăritorii lui Arren hotărâseră să aştepte să treacă furtuna. Ofită şi o mişcă puţin pe Arren. Ochii ei se deschiseră somnoroşi, iar ea îl privi câteva momente confuz.

"Ţi-aduci aminte de mine?" întrebă el.

Ea zâmbi uşor. "Am adormit."

El îi zâmbi de asemenea. "Nu mi-am dat seama".

Râsul ei se sfârşi cu un căscat sănătos, nedemn de o lady. "Scuză-mă. Nu mai ştiu nimic când dorm adânc. Trebuie să plecăm?"

El încuviință. "Prietenii noştri sînt încă pe malul râului. Ploaia e destul de puternică pentru a ne şterge urma şi mirosul".

El se balansă printre crăcile de dedesubt ridicând-o pe fiecare, alături de el. Ea îl privea cu admirație mută cât era de puternic şi abil. Coborî din copac la fel de uşor cum se urcase noaptea trecută. Arren îl urmărea fiind conştientă că, virtual, ea nu ştia nimic despre acest bărbat încare se încredea ca fiindu-i protector. Ceea ce ştia nu îi prea plăcea. Era secretos, încăpățânat şi nu putea să-i ghicească gândurile, dar avea o forță care o liniştea în mod ciudat. Instinctul îi spunea că putea să facă față oricărei provocări fără prea mare efort.

O aşeză pe pământ, în fața lui. Mâinile lui o strânseră puternic de umeri în timp ce ea se trase puțin de lângă el. El strânse din ochi. "Ce s-a întâmplat?"

Ea tresări şi îşi spuse să fie mai atentă. I-ar fi pus prea multe întrebări dacă ar fi văzut cicatricele pe care i le făcuse Alistar pe spate. Îi întâlni privirea uimită. "Nimic care să-ți facă griji".

El observă cum îşi ridică bărbia şi îşi stăpâni zâmbetul în fața tonului ei trufaş. Se hotărî să renunțe la subiect pentru moment. Ploaia cădea în perdele continue acum, iar părul ei se aduna în bucle în jurul feței ei mici. Bluza ei albă şi vesta neagră i se lipiseră de piele subliniindu-i în mod distinct rotunjimea pieptului. Fusta ei neagră de lână

atârna mai greu cu fiecare picătură de ploaie. Arăta ca un animal pe jumătate înecat, iar tonul arogant din vocea ei contrasta cu înfăţişarea ei jalnică. El ridică din umeri. "Cum vrei..." Îi arătă cu mâna să pornească printre copaci. "Hai să mergem".

"Ăla e nordul" zise ea surprinsă. Cu siguranţă ştia lucrul acesta.

"Da".

"Londra e la sud". Era ca şi când ai vorbi cu un copil încăpăţânat atunci când conversai cu bărbatul ăsta.

"Din nou ai dreptate".

Îl privi exasperată. "Atunci vom merge către sud".

El dădu din cap. "Ai uitat că am convenit să facem ce spun eu? Mergem spre nord".

"Cum o să ajungem la Londra dacă mergem spre nord?"

El îşi trecu mâna prin părul ud. "Arren, n-am de gând să am discuţii cu tine la fiecare hotărâre". Îi puse mâinile pe umeri şi o întoarse în direcţia în care voia să meargă. "Porneşte".

Ea îi aruncă o privire răutăcioasă peste umăr. "Bine, Gypsy. O să mergem spre nord. Dar te previn că atunci când ajungem pe coastă n-am de gând să înot până la Londra. "Se lovea de copaci, ascultând cu atenţie lătratul câinilor, sperând că nu vor trebui să meargă prea mult până vor găsi un adăpost.

Trecu o oră. Arren era nefericită. Fiecare os din corp o durea. Avea încă dureri de pe urma hărţuielii de noaptea trecută. Muşchii de la picioare o dureau, iar mersul pe jos îi dădea dureri în şira spinării. Noroiul din ce în ce mai gros i se lipea de picioare, făcând ca fiecare pas să fie un chin. Ploaia o făcu să-i fie frig, iar dinţii începură să-i clănţăne aproape inconştient în timp ce înainta prin pădure. Reuşi să ţină pasul, totuşi, mulţumită că nu fusese nici urmă de câinii lui Alistar de când porniră. Era din ce în ce mai sigură că luase o hotărâre bună când îl rugase pe Duncan să o ajute.

Îşi strânse părul şi îl răsuci, tremurând cu frisoane când apa i se prelinse în şiroaie sub manşetele bluzei sale distruse şi în jos pe braţe. În mod hotărât, ea îşi socoti paşii, forţându-se să continue drumul.

Duncan mergea chiar în urma ei şi continuă să o studieze cu atenţie. Remarcă cât de rău îi făcea orice pas pe care îl făcea şi începu să o admire şi mai mult. Nu o dată se oprea să-şi învârtă părul împletit pentru a-l scurge de apă. Coada ei groasă îi atârna pe spate la mijloc şi se întreba cât era de lung părul ei despletit. Gândul îi sugeră o altă imagine. Scutură capul, supărat de gândurile lui neserioase. Cu siguranţă şi-a pierdut minţile undeva, noaptea trecută. Era tentat să se întoarcă şi să le caute.

Se apropiau de marginea pădurii. Picături grele de apă îl loveau în ochi când vârfurile ca un baldachin ale copacilor se subțiau deasupra lor. Aveau nevoie de un adăpost cât de curând. Aprecie în minte poziția. Vărul lui, Robert Dunkirk, locuia la mai puțin de un sfert de milă în spatele pădurii. Duncan nu-l mai văzuse pe Robert de mulți ani, dar știa că el și Arren vor fi bine primiți pe ținutul Dunkirk.

Fără protecția copacilor, ploaia cădea în torente. De îndată ce ieșiră din pădure, Duncan simți ca un râu pe spate. Îi făcu semn lui Arren să se oprească.

Ea se smuci când el o atinse, iar el se încruntă. Se întoarse și-l privi, amenințându-l prin privirea ei verde să nu pună întrebarea ce îi stătea pe buze. El se încruntă din nou. "Trebuie să scăpăm din ploaia asta". El trebuia să strige peste vuietul furtunii.

Ea încuviință și-și șterse părul ud de pe față. "Unde?"

Aproape că el citi întrebarea de pe buzele ei căci nu auzi efectiv cuvântul. Arătă cu mâna către o colină din stânga lor. "E o fermă mică după deal. S-ar putea să găsim adăpost acolo".

Ea se îndreptă spre direcția aceea, dar el o opri luând-o de braț. Ea se întoarse și întâlni privirea lui pătrunzătoare. "Te simți în stare să mergem mai departe?" Vocea lui aproape că răsuna mai tare decât zgomotul furtunii.

Ea își smuci brațul din mâna lui. "Mă simt foarte bine. Să mergem". Se întoarse să pornească din nou, apoi scoase un țipăt speriat când simți că picioarele părăseau pământul. El o ridică în brațe și începu să meargă către deal, ținând-o la piept. Ea îl străfulgeră cu privirea, dar nu se plânse.

El mergea în tăcere, urcând dealul cu pași mari, hotărâți. Degetele ei erau reci. Și le strecură cât putu mai mult într-un pliu al cămășii lui. În ciuda umezelii care îl udase până la piele, simți căldura trupului lui prin cămașa udă. Se întreba cum putea să rămână atât de cald. Când ajunseră pe creasta dealului, Duncan se opri și o lăsă pe picioarele ei. Ea remarcă cum el își încruntă sprâncenele. Îl privi îngrijorată. "S-a întîmplat ceva?" strigă ea peste zgomotul furtunii.

El dădu din cap arătându-i cu mâna ferma de la poalele dealului. "Au tot ce vrei" strigă el. "Sunt mulți oameni aici".

Arren privi cu atenție mulțimea de case de dedesubt. Erau multe hambare și case, fiecare cu un fum primitor care se ridica în ceruri din coșuri. "Poate e o fermă cu multe suflete. Cu evacuările astea, nu e ceva neobișnuit".

Duncan o privi mirat. Era adevărat că mulți proprietari își goniseră chiriașii. În anii care au urmat victoriei Angliei asupra lui Napoleon, oieritul devenise mult mai profitabil pentru moșierii scoțieni decît să le mai aibă de grijă

țăranilor de pe moșii. Lăcomia se dezlănțui și mulți scoțieni fuseseră alungați din casele lor. Evacuările erau de obicei brutale, lăsându-le puține lucruri chiriașilor și arzându-le rămășițele colibelor lor, nimicindu-le animalele. În multe cazuri, țăranii care s-au opus au fost închiși sau chiar spânzurați.

Privirea neliniștită a lui Arren îi spunea că ea știa despre ce era vorba. El dădu din cap. "Îl cunosc pe *proprietarul fermei* acesteia. Chiriașii lui nu au fost evacuați".

Ea ridică din sprâncene. "Îl cunoști pe proprietar?"

El încuviință scurt cu capul. "Da. Robert n-a vrut să-i gonească pe țăranii lui. Sunt sigur".

"Atunci de ce sunt așa de mulți oameni?"

El ridică din umeri, continuând să privească la fermă prin ploaia necontenită. "Poate e o reuniune familială".

Arren oftă adânc, privirea luminându-i-se. "Crezi?"

El o privi mirat. "Se poate, sigur că da. Se pare că îți surâde".

"Dacă este o sărbătoare de familie, înseamnă că o să se danseze și o să chefuiască aproape toată noaptea. Crezi că o să putem dormi în hambar și să așteptăm până se oprește furtuna?"

El râse la ea. "Cred că pot să aranjez mult mai mult decât atât"

Arren îl privi îngrijorată. "Ce vrei să spui?"

"Dacă este o sărbătoare de familie, cred că aş putea obţine o invitaţie".

Ea zâmbi într-o parte. "Nu prea suntem îmbrăcaţi pentru o ocazie ca asta".

"Crezi că - ud până la piele - ar putea fi o nouă modă?"

Ea dădu din cap. "Nicidecum. Şi dacă cumva ai pierdut din vedere - nu că m-aş eschiva de la înţelegerea noastră, înţelegi -, devenim din ce în ce mai uzi".

El încuviinţă şi îi prinse mâna în a lui. "Bine. Să văd ce pot face să te usuci. Nu pot promite mai mult".

Arren îl lăsă pe el să o ia înainte pentru a o conduce pe drumul de coborâre. El păru că devine încordat, grijuliu şi atent pe măsură ce se apropiau de fermă. Chiar la marginea fermei el o împinse pe uşa mare a unuia dintre hambare, iar ea oftă uşurată, ştergându-şi ochii de ploaie. Era frig şi întuneric înăuntru, dar acoperişul era sigur. Doar faptul că nu-i mai uda ploaia era o plăcere. Mirosul de fân cald şi de animale era pătrunzător. Arren tremură, prinzându-şi braţele în jurul corpului. Duncan privi jur împrejur şi o trase într-un loc liber. Ea se afundă în fânul proaspăt şi îl lăsă să o acopere cu o pătură din păr de cal pe care o găsise pe o stivă dintr-un colţ. "Mulţumesc", şopti ea, trăgându-şi pătura peste umeri. "Nu mi-am dat seama ce frig mi se făcuse".

"O să te încălzeşti repede. Mă duc să mă uit pe afară să aflu ce se întâmplă pe aici. Crezi că poţi să rămâi singură câteva minute?"

Ea încuviinţă din cap, strângându-şi pătura mai bine. "Vrei să vin cu tine?"

El scutură din cap. "Mai bine mă duc singur. Rămâi aici şi încălz.. te-te. O să mă întorc la tine cât pot de repede".

Arre .îl privi cum pleca din hambar şi oftă. Orice ar fi zis, Dun.an o făcuse să se simtă în siguranţă, iar acesta era un sentiment foarte plăcut. Se afundă în fân ignorând înţepăturile pe care le simţea prin veşmintele ei ude. Îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Nu mai auzise nici un lătrat al câinilor lui Alistar McDonan toată dimineaţa şi, deşi era epuizată, se simţea cum nu se mai simţise de mult.

Când Duncan se întoarse în hambar, ea dormea pe stiva de fân. El se opri să-şi scoată apa din cizme, apoi se aşeză lângă ea, punând deoparte sacul lui de piele. Robert fusese foarte primitor.

Secretul lui Duncan era în siguranţă. I-a părut rău că a trebuit să-l mintă pe vărul său în legătură cu Arren, dar dată fiind situaţia, nu avea de ales. O bătu uşor pe umăr. "M-am întors", zise el.

Ochii i se deschiseră şi se uită inexpresiv la el, puţin speriată. Privirea i se aprinse puţin. Se ridică într-un cot. "Ai lipsit prea mult", zise ea.

El zâmbi. "Am lipsit aproape o oră. Mă bucur că te-ai odihnit. Te-ai încălzit?"

Lumina ciudată din ochii lui o făcu să aibă un frison. Dădu din cap. "Nu", zise ea.

Duncan râse şi trecu mai aproape de ea, trăgând de pătură. Ea o trase înapoi. În cele din urmă el câştigă bătălia de tras încolo şi încoace şi smuci de pătură. Arun îl privi nemulţumită. "Mersi" , zise ea. "A fost foarte drăguţ din partea ta".

El râse şi dădu din cap. Intenţionase să o tragă lângă el şi să se înveselească amândoi cu pătura pentru a se încălzi. "Vreau să te încălzesc, Ducesă. Vino aici".

Ea se trase într-o parte, uitându-se la tivul murdar al fustei ei negre, apoi fu curpinsă de o panică nebună. "De ce mi-ai spus aşa?"

Duncan observă neliniştea din tonul ei şi o privi curios, cum stătea cu capul aplecat. Vorbele lui nevinovate loviseră un punct sensibil. "Pentru că te comporţi ca o ducesă", zise el cu un ton voit amabil. "N-am mai văzut o femeie aşa de pretenţioasă ca tine".

Ea înghiţi sec şi oftă. "N-ai avut nici un alt motiv?"

"Să mai fi fost şi altul?" întrebă el cu grijă.

Ea dădu capul pe spate. El îşi reprimă impulsul de a se apropia şi mai mult de ea. Nasurile aproape li se atingeau, atât era de aproape ea de el. Privirea ei pătrunzătoare şi

verde se împreună cu a lui pentru un timp. Simți că între ei exista acum un flux de înțelegere. "Mi-e frig", zise ea.

El clipi. Schimbarea ei bruscă de dispoziție îl descumpăni. "Ce?"

"Mi-e frig. Mi-ai luat pătura".

El o privea fix.

Ea trase de pătură. "Ziceai că vrei să mă încălzești", explică ea fiindcă el nu slăbea strânsoarea de pe pătură.

El puse o mână pe fața ei. Arren îl urmări cu privirea sperând că nu o va întreba iar de reacția ei la remarca lui. El își lăsă în continuare mâna pe obrazul ei. Își dădea seama câtă căldură avea în el. Cu multă grijă, el îi netezi cu degetele un cârlionț din părul ei arămiu care îi căzu pe ochi. Ea își sprijini capul în palma lui.

Prinzând curaj, Duncan hotărî să mai rişte puțin. Își trecu degetul mare peste buzele ei. Urmărea fascinat cum privirea ei se întuneca. O cuprinse o îmbujorare care urca de la gât până în obraji şi până la plete. El zâmbi. "Te-ai încălzit?"

Hipnotizată de privirea lui aurie, ea încuviință din cap. El gemu şi-şi aplecă capul, sărutând-o cu pasiune.

Arren înțepeni. Sărutul acesta era altfel decât cel de dimineață. Buzele lui erau flămânde. El își lipise buzele de ale ei pe toată suprafața până când simți cum căldura o cuprinse din interiorul corpului. Mîinile îi erau prinse la

pieptul lui, iar ea îşi puse degetele pe muşchii lui încordaţi, gemând uşor, din gât.

Sunetul uşor îl aprinse şi o apucă, lipind-o de el. Îi mângâie bărbia; el îşi băgă limba în gura ei, mângâindu-i capul la spate pentru a o ţine lipită de el. Şi simţi gura dulce, fierbinte cu o determinare care o făcu să răsufle şi mai tare. Când, în cele din urmă, se rupse de ea, primul gând al lui Arren a fost că nu-şi amintea să-i fi fost vreodată mai cald în viaţa ei.

Se priviră fix mai multe minute. Îi masase ceafa cu degetele lui puternice. O durere ciudată în piept îl trezi. Îşi oprise respiraţia. Dădu apoi drumul aerului într-o suflare lungă, spărgând astfel tăcerea dintre ei.

Dispoziţia cu totul specială dintre ei se destrămă. Arren era îngrozită. Împinse în pieptul său până când reuşi să se elibereze şi îşi întoarse privirea către sacul de piele. El se înfioră şi îşi trase pătura de lână pe umeri. Fără să dea atenţiei protestului ei, el o trase între picioarele lui desfăcute şi o acoperi cu pătura.

Încăpăţânată, gândi el. Ea se zbătu şi se luptă cu el, încercând să scape de prinsoarea lui. Totul avu un rezultat neintenţionat.

El mormăi. "Stai nemişcată".

Când îi mormăi comanda în ureche, ea se întoarse să-l privească, cu o expresie surprinsă pe faţă. Zâmbetul lui de lup o subjugă şi o făcu să-l privească încurcată, lovindu-l

cu cotul în coaste. "Fii cuminte, Gypsy. N-am chef de jocurile tale". Era clar că voia să închidă subiectul. El o forță. Ea se întoarse din nou și se mira când desfăcu șiretul ud. "De unde ai toată mâncarea asta?"

"Am avut dreptate. Este o sărbătoare de familie. Prietenul meu a fost foarte primitor".

Ea îl privi mirată. "El ți-a dat toate astea? Bineînțeles, nu-și poate permite atâta generozitate dacă trăiește aici la fermă".

Duncan ridică din umeri. Îl plătise de fapt destul de mult pe Robert pentru mâncare, dar nu voia să-i spună câți bani avea asupra lui. Până acum, ea nu avea nici o bănuială în privința lui. Și nici nu voia să dea vreuna. "Robert e foarte generos".

"Nu putem accepta asta de la el. Probabil îi e greu să-și hrănească familia, iar aici e mâncare pentru trei zile".

Bombăneala ei îi plăcu. În ciuda originii ei nobile evidente, ea nu-și pierduse sensibilitatea pentru necazurile celor loviți de soartă. I se mulțumea într-un mod ciudat pentru ce făcuse. "Nu avem de ales, Arren. Vom avea nevoie de mâncarea asta mai târziu. Dacă crezi că poți face un bine pentru ea, îi poți trimite lui Robert niște bani după ce ajungi la Londra".

Păru mulțumită și încuviință. "Așa o să fac. Ai grijă să-mi spui cum dăm de el, Gypsy."

El îşi roti privirea şi acceptă o bucată de brânză pe care ea o rupsese pentru el. Crezu că o să se supere când o să afle că i-a spus lui Robert că ea era mireasa lui. O făcuse pentru a o apăra, dar ea avea o aversiune înnăscută pentru minciună, şi în timp ce el găsea acest lucru destul de plăcut - mai ales la femei -, se temea că drumul lor va fi mai dificil dacă insista să facă o deviză din asta.

Ea îşi aruncă o bucată de caşcaval în gură şi îl privi cu atenţie. "N-aş vrea să îi facem greutăţi prea mari", vorbi ea mestecând bucata de caşcaval.

El ridică privirea amuzat. "Ai să te îneci într-o zi dacă mai faci asta".

Ea ridică din umeri încurcată şi înghiţi. "Ziceam că n-âş vrea să aibă necazuri din cauza noastră".

"O să am eu grijă să nu se întâmple aşa".

Ea aprobă din cap, aparent mulţumită. "Să nu uiţi, că o să mă supăr".

Duncan se abţinu să o întrebe dacă voia să spună "mai supărată decât era". Terminară de mâncat şi băură o bună parte din vinul din sticlă, în tăcere.

Duncan se ridică să vadă cum era vremea. Arren împachetă cu grijă mâncarea rămasă şi o aşeză în traista de piele. "O să putem să rămânem peste noapte aici?" întrebă ea grijulie, sperând să nu-i amintească că nu trebuie să pună întrebări. Nu o entuziasma gândul de a sta iar în ploaie.

Întoarse privirea spre ea şi zâmbi absent. "Putem. Am reuşit chiar să-ţi pot oferi o baie caldă şi am împrumutat şi nişte haine de schimb pentru serbările serii. Îmi pare rău, dar va trebui să dormim în hambar. Toate paturile sunt ocupate".

Arren zâmbi. "Cred că o stivă de fân e de preferat în locul unei cărăi de copac. O să mă răsfăţ cu luxul acesta neaşteptat".

CAPITOLUL IV

Arren se sprijini de un copac cu trunchiul gros şi îl privi pe Duncan peste foc şi peste mulţime. Se bucurase într-adevăr de o baie caldă, pătrunzătoare, în casa lui Robert Dunkirk, iar când soţia lui îi dădu o pelerină moale şi o bluză curată albă pe care să o poarte, suspină plină de mulţumire, savurând plăcerea de a simţi haine uscate pe piele.

Familia Dunkirk sărbătorea ziua de naştere a unei rude mai în vârstă şi, conform tradiţiei, berea era pe gratis. Ploaia se oprise ceva mai devreme, după-amiază, şi numai mirosul de pământ ud îi mai amintea de dimineaţa îngrozitoare. Chiar şi norii păreau că doresc să participe la petrecere şi se împrăştiară pentru a permite stelelor să strălucească, licărind peste familia fericită. Focul uriaş umplu aerul cu un fum pătrunzător, şi aruncă o lumină portocalie peste locul respectiv. Arren privea de la locul ei

cum Duncan se aşează lângă un puşti cârlionţat, fiind foarte atent la ceea ce zicea acesta. Ea vorbise puţin cu el lângă casa lui Robert, dar altfel, nu vorbise singură cu el toată seara.

Aflase multe despre el, privindu-l cum se amesteca cu cei din familia Dunkirk. Era foarte degajat, aproape un membru apropiat al familiei, şi îi studie trăsăturile în lumina roşie a focului. Şi el avea o pelerină de-a Dunkirk-ilor. El râdea de ceva ce îi spusese puştiul, iar Arren îl privi puţin nostalgică cum mângâia cu afecţiune părul copilului. Îi plăcea cum îşi arăta el afecţiunea dintr-o dată. Îi plăcea cum vorbea cu familia Dunkirk. Îi plăcea râsul lui natural. Zâmbi un pic strâmb. Îi plăcea şi cum îi venea kilt-ul (fusta ecosez tradiţională scoţiană) peste pulpele lui musculoase.

Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile ireverenţioase, Duncan ridică deodată privirea, ochii lui aurii împreunându-se cu ai ei. Era o anume privire pe care ea o cunoştea, ceea ce o făcu să roşească şi să-şi ia privirea de la ei, pornind-o în jos, pe pantă către Dunkirk-ini. El ştiuse că ea îl privea. Ochii lui i-au spus asta.

Duncan oftă şi se întoarse la Robert, simţindu-se puţin vinovat. Deşi făcuse eforturi să se concentreze, gândurile îi fuseseră acaparate de Arren toată seara. Era al naibii de atrăgătoare cu pelerina aia pe ea şi făcu toate eforturile să nu se apropie prea mult de ea. Lumina focului îi dădea

strălucirea părului şi ştia că era mătăsos după ploaia de peste zi. L-ar fi simţit ca pe o mătase sub degete, era sigur de asta. Făcea eforturi mari să poată asculta lungul discurs al lui Robert despre problemele lui cu recolta.

"Gata!" zise Robert. "Te-am plictisit destul. Cred că mai curând ai vrea să te duci după mireasa ta decât să mă asculţi pe mine.

Duncan zâmbi. "Ideea e bună, Robert. Cred că ar fi prea jenată să-mi permită gesturi tandre în mijlocul mulţimii, totuşi".

Robert îl privi cu înţeles. "Poate că pot face nişte avansuri din partea ta. Mai ştii dansul Highland Karré, nu-i aşa?"

Duncan îl privi mirat. Dansul din nordul Scoţiei era cunoscut pentru dificultate şi spectacol. Şi pentru senzualitate. Duncan îl dansa foarte bine cu ani în urmă, deşi se dansa foarte rar în sudul Scoţiei. "Ce ai de gând, Robert?"

"Ziceai că soţia ta e din nord. Cu siguranţă ştie să danseze Karré".

Duncan ezită. Habar n-avea dacă ea ştia paşii dificili sau nu. "Desigur", zise el cu amabilitate.

Robert zâmbi cu înţeles. "Atunci trebuie să-l dansaţi pentru noi. La urma urmei, o să-ţi dea şansa să ai gesturi tandre faţă de soţia ta".

Duncan mormăi şi-l văzu pe Robert croindu-şi drum prin mulţime către muzicanţi la marginea cealaltă a poienii. Arren o să-i taie capul pentru asta. Oprirea muzicii făcu mulţimea curioasă, iar Duncan începu să-şi facă drum spre Arren când Robert sări pe o buturugă, strigându-l. "Amice Duncan" strigă Robert.

Arren îl privi pe Duncan cu mirare. El păşi spre ea, puţin mai aproape, şi-şi ridică privirea spre Robert. "Ce zici, Dunkirk?" strigă el.

"Am auzit că ştii să dansezi Highland Karré. E adevărat?"

Mulţimea murmură cu admiraţie, iar Arren se simţi puţin încurcată că ea şi Duncan deveniseră deodată centrul atenţiei. "E adevărat", declară Duncan.

"Vrei tu şi soţia ta să dansaţi pentru noi?" răspunse ţipând Robert.

Ea îl privi pe Duncan cu mânie şi începu să scuture din cap. Privirea lor se întâlni, iar ea înghiţi nervoasă, aproape uitând de rămăşagul lor.

"Ştii să dansezi?", întrebă el.

Ea încuviinţă din cap. "Da, dar..."

El îi întinse o mână. "Vrea doamna mea să danseze cu mine?"

Ea deschise gura să-l refuze în aceeaşi clipă în care degetele îi alunecară în leagănul cald al mâinii lui. El îi zâmbi şi o împinse înainte spre poiană. Întoarse apoi

privirea spre Robert. "Eu şi soţia mea vom dansa", strigă el.

Mulţimea îi aclamă, iar Arren auzi sunetele ascuţite ale cimpoaielor începând să cânte muzica aceea veselă. Ea răsuflă adânc şi îl privi pe Duncan mai aproape. "Ar fi mai bine să nu mă faci să mă simt jenată", zise ea încet, ridicându-şi braţul deasupra capului, cum o cerea dansul.

"Fii fără grijă", îi spuse el clipind din ochi. Îi răspunse figurii sale graţioase de dans cu una de-a lui şi muzica începu.

Arren se concentră la primii paşi dintr-un şir dificil. Nu mai dansase dansul acesta originar din ţinutul său de foarte mulţi ani şi se îngrozea să-l danseze în faţa atâtor străini. Totuşi, nu trecu mult şi observă uşurinţa cu care Duncan dansa graţios dificilul pas şi începu să-i placă cu adevărat, pe măsură ce urma ritmul alert al muzicii. Ea acceleră paşii, adăugând un şir nou numai pentru a-l ironiza.

El zâmbi şi schimbă ritmul prinzându-se repede în jocul ei.

Nu trecu mult şi se mişcau aşa de repede că mulţimea începu să fluiere şi să aclame. Arren trebuia să se concentreze asupra lui Duncan să nu-i piardă privirea.

Ochii lui clipeau veseli, iar Arren îi zâmbea, urmându-l cu abilitate. La un momemt dat, muzica se opri, lăsându-i să bată paşii dansului, iar el o purtă într-un vârtej de paşi care aproape îi desprindeau

picioarele de pământ. La izbucnirea finală a muzicii, ea râse şi se prăbuşi pe el, luptându-se să-şi recapete suflarea.

Duncan o trase în braţele lui şi oftă, zâmbind mulţimii care apauda în delir. O împinse uşor în spate şi făcu o reverenţă în faţa ei, cu ochii plini de admiraţie.

Arren zâmbi şi se înclină la rândul ei către mulţime, întrebându-se dacă fierbinţeala ce o cuprinse deodată era din cauza efortului. Privirea aurie a lui Duncan o făcu să roşească şi, incapabilă să i-o suporte, întoarse capul.

Restul serii trecu liniştit, iar Arren îl mai privea câteodată pe Duncan cum stătea cu ochii la ea. Ea îi zâmbea timidă. Mâinile o furnicau la amintirea căldurii strângerii lui atunci când au dansat împreună.

Ea şedea sub un copac aproape adormită, când el se aplecă şi o bătu pe umăr. Pleoapele i se deschiseră leneşe şi îi zâmbi. Zâmbi şi el. "E timpul să mergem la culcare, Ducesă. Ne aşteaptă o zi grea mâine".

Ea oftă şi-i întinse mâna, lăsându-l să o tragă spre el. "Chiar şi gândul că vom dormi în fân este tentant acum. Sunt extraordinar de obosită".

O privi de aproape, un pic mirat că nu se plânsese mai mult de faptul că vor trebui să doarmă împreună în fân. Se gândi cu puţină răutate că o trântă în fân era chiar mai "tentantă". Îi prinse mâna în a lui şi o trase spre hambar. "Mă tem că o să fie cam frig".

Ea ridică din umeri. "Cred că ar fi bine să dormim separat. Nevasta lui Robert mi-a dat nişte pături de lână mai devreme. Le-am dus în hambar. Cred că n-o să fie aşa de greu să delimităm două locuri"

El îi aruncă o privire piezişă şi deschise uşa hambarului aşteptând-o să intre prima. "Cu riscul de a te enerva, Ducesă, cred că nu va fi bine să dormim separat. Va trebui să ne încălzim peste noapte".

Îl privi suspicioasă. "Oare Robert şi familia lui nu o să aibă nimic de spus la aceasta?"

El se opri şi aprinse o lampă, luând-o înainte spre fundul hambarului. "Robert nu are obiceiul să pună întrebări" se eschivă el. "Şi, nu cred că mulţi din familia lui sunt interesaţi de cum dormim noi"

Arren îl urmă la claia de fân, aşteptându-l să aşeze lampa pe un cârlig de lemn şi întinse două pături peste fânul cu miros dulce. Părul îi lucea arămiu în lumina lămpii, iar ea îl privea, admirând cum îi cădea cămaşa albă pe umerii laţi. Amintirea braţelor lui puternice, purtând-o la pieptul lui cald o făcu să aibă un fior pe şira spinării, iar ea se înroşi gândindu-se cum o să fie să doarmă lângă el, pe păturile de lână. Arren îşi răsuci degetele puţin nervoasă, căutând să facă ceva - orice altceva decât să-l vadă cum aşeza aşternuturile pentru noapte.

Răsuci cele două pături şi le dădu forme de perne, urmând să le împăturească în altă pătură. Ridică privirea

spre el şi rămaseră ochi în ochi. Îi întinse aşa-zisa pernă, trecându-şi emoţionată limba peste buza de jos. "Astea sunt pernele", specifică ea fără să fie nevoie.

El încuviinţă, prinzând cu degetul păturile moi. "Mulţumesc". Vocea lui era liniştită, iar Arren se înfioră, cuprinzându-se cu braţele de mijloc. Locul devenise deodată prea mic şi de-abia se abţinu să nu plece de lângă el. Ridicându-şi privirea îi zâmbi nervoasă. "Bănuiesc că acum va trebui să dormim".

Duncan aşeză pernele pe pat şi se întinse pe pături. "Asta cred şi eu, Ducesă, dar cred că nu pot chiar acum. Sunt puţin ...", se opri să-şi caute cuvinte. "... puţin surescitat".

Îl privi mirată, iar el adăugă. "Din cauza petrecerii".

Arren oftă uşor şi se afundă în fân, lângă el, cuprinzându-şi genunchii cu braţele. "Sigur", zise ea uşurată că el nu insistase asupra tensiunii stranii care se aşternuse între ei de când dansaseră. "Din cauza petrecerii".

"A fost bine, cred", zise el.

Arren se sprijini în coate, privind la lumina lămpii de pe peretele hambarului. "Prietenii tăi au fost foarte drăguţi şi ospitalieri cu noi". Ea îl privi îngrijorată. "Nu crezi că vor avea necazuri, nu-i aşa?"

Duncan era întins pe patul improvizat, cu mâinile împreunate sub cap. O privi deschis. "Vrei să spui dacă

oamenii care te urmăresc vin după noi aici şi-i pun lui Robert întrebări?"

Ea dădu din cap, iar el continuă. "Cred că poţi fi sigură că se vor opri pe-aici. Totuşi, Robert n-o să ne trădeze."

"De unde ştii?"

El se încruntă. "Pentru că mi-e prieten".

Arren se foi puţin descumpănită sub privirea lui. "N-am vrut să te jignesc, numai că-i cunosc pe tipii ăştia şi ...", se opri privindu-l nesigură.

"Şi?" repetă el uşor.

"Şi nu se vor da în lături de la nimic să mă găsească".

Duncan se ridică pe braţe, înălţând uşor capul să o privească. "Nu crezi că ar fi timpul să-mi spui secretul tău, Ducesă?"

Ea scutură din cap. "Nu pot. Ţi-am mai spus că nu pot". Buzele îi tremurau când rosti ultimele cuvinte voalându-şi vocea.

El oftă şi luă poziţia şezând, cuprinzând-o în braţele sale. "Ce ţi-au făcut, Arren? De ce eşti aşa de speriată?"

Ea îl cuprinse cu degetele de braţe şi-şi îngropă faţa în umărul lui, simţindu-i mirosul plăcut, de bărbat. "Îmi pare rău că sunt aşa de laşă" şopti ea.

El zâmbi peste capul ei. "Nu eşti laşă".

Ea încuviinţă supărată. "Sunt". Degetele lui Duncan îi mângâiau uşor părul şi nici nu-şi dădu seama când reuşise să-i desprindă legătura de la împletitura părului. Uşor el îi

pieptăna cu degetele pletele grele, iar ea se înfiora. În cele din urmă Arren întoarse capul şi îl privi. "O să mă omoare dacă mă prinde, Duncan".

Duncan îşi încordă degetele în părul ei. "Cine?"

Ea îl privi fix câteva secunde înainte să dea din cap. "Nu-ţi pot spune".

El oftă şi se arcui pentru a-i săruta uşor fruntea.

"Dacă nu vrei să-mi spui cine, îmi spui de ce?"

Ea tremură din nou. Oare o s-o creadă? "A vrut să mă mărit cu el. Ar fi făcut orice ca să-i devin soţie. O dată măritată cu el, n-aş mai fi avut scăpare".

"N-ai vrut să-i fii soţie?"

Începu să tremure şi îşi arcui braţele strâns în jurul lui. "Am încercat mult, Duncan. Nu voia să mă asculte".

"Aşa că ai fugit noaptea?"

Ea încuviinţă. "Da".

"Sub ameninţarea cu vătămare fizică?"

"După", zise ea încet.

"După?"

"După vătămarea fizică", zise ea uşor, ridicându-şi privirea. Duncan mormăi şi o strânse lângă el, întinzându-se pe fân. Ea se agăţă de el, căutându-i căldura şi alinarea. El o mângâie pe spate, murmurându-i cuvinte de liniştire în ureche. "Îmi pare rău", zise el. "Şi iartă-mă că te-am forţat. N-a fost frumos din partea mea".

Ea dădu din cap, cuibărindu-se lângă el. "Nu-i nimic"

El oftă cuprinzând-o cu totul în braţe. "Culcă-te, Ducesă. Îţi promit că nimeni nu-ţi va mai face vreun rău".

Arren se aşeză şi mai bine, frecându-şi obrazul de stofa fină a cămăşii lui. "Ştiu, Gypsy. M-ai convins".

Arren se trezi în dimineaţa următoare. Mirosul dulceag al fânului îi umplea nările. Se ridică, dându-şi la o parte pletele cu mâna şi privi în jur cu puţină confuzie. Se linişti când dădu peste o pereche de ochi cu irizaţii aurii. Duncan stătea lângă ea împăturind cu grijă două pături de lână în sacul de piele unde ţineau şi proviziile.

O privi şi-i zâmbi. "Bună dimineaţa, Ducesă".

"Bună dimineaţa", zise ea încet. Observă într-un târziu că Duncan se schimbase, punându-şi pantalonii verde-închis şi cămaşa. "Plecăm?" întrebă ea.

El încuviinţă şi-i dădu fusta neagră şi vesta de lână.

"Ploaia a încetat. O să putem să acoperim o bună bucată".

Ea încuviinţă şi îşi luă hainele. Acum îi părea bine că avusese timp să le netezească puţin cu o după-amiază înainte.

Erau puţin umede, dar nu mai erau pătate cu noroi. Arren se ridică în picioare, scuturându-şi paiele de pe fusta de stofă împrumutată. "Mă schimb imediat. Va trebui să înapoiem păturile, bineînţeles".

El o aprobă. "Plecăm de îndată ce eşti gata".

Arren se retrase în alt colţ şi se schimbă cu iuţeală. Împături fusta de lână înainte să-şi tragă ciorapii ei grei de lână. Tresări când văzu băşicile ce se formaseră la picioare din cauza cizmelor ude de piele, dar şi le trase hotărâtă în picioare. Se îndreptă spre uşa hambarului, întrebându-se cât de departe aveau să meargă până când Dunca va fi de acord să se oprească să înnopteze. Când îl văzu ieşeând doi cai, îngheţă privindu-l supărată. "Ce faci?" întrebă ea.

El trase de frâu, îl întinse şi-l prinse în catarame, privind-o peste umăr mirat. "O să avem nevoie de cai, Ducesă".

"Nici nu mă gândesc", zise ea supărată. "Prietenii tăi au fost şi aşa foarte generoşi cu noi. Mai degrabă merg pe jos până la Londra decât să le iau doi cai de care au atâta nevoie".

El oftă. Terminând întâi de legat şeile, el se întoarse cu faţa la ea. Plătise, de fapt, lui Robert o sumă frumuşică pentru cei doi cai din rasa Shire, dar se ferea să-i spună asta lui Arren.

"Arren, noi suntem pe jos. Oamenii care te vânează sunt călare. Trebuie să avem şi noi cai".

Arren clătină din cap. Văzuse foarte multe ferme din acestea, foarte mulţi scoţieni luptându-se să supravieţuiască. Alistar McDonan o învăţase lecţia asta foarte bine. "Nu le putem accepta caii - nici măcar ca dar.

Trebuie să fie foarte greu pentru Dunkirki să supravieţuiască aici. Nu vreau să contribui şi eu la dificultăţile astea".

Comparaţia ei îl mişcă şi oftă prinzându-i umerii între mâinile sale mari. Mângâind-o cu degetele uşor peste umeri o privi direct în ochi. "Arren, trebuie să contez pe tine în problema asta".

Îl privi ciudat o vreme. "Nici măcar nu te cunosc. De ce să am încredere în tine?"

El zâmbi uşor. "Mi-ai încredinţat viaţa ta, totuşi nu vrei să ai încredere în judecata mea în problema asta".

"Este cu totul altceva. Înainte eram numai eu implicată. Familia lui Robert Dunkirk ne-a arătat amabilitate. Nu pot să te las să le faci greutăţi din cauza mea".

El îi cuprinse cu mâinile faţa şi o privi atent. "Şi mie mi-e milă, Ducesă, dar trebuie să ai încredere".

Îl privi îndeaproape, drept în ochi, să găsească cel mai mic semn de nesinceritate. În cele din urmă aprobă, sătulă de împotrivire. "Fie, dar promite-mi să-mi spui o sumă avantajoasă pentru cai, în aşa fel încât să-l recompensez pe Robert pentru pierdere mai târziu".

El zâmbi şi o sărută pe frunte. "Eşti o comoară, Ducesă".

Duncan se întoarse pentru a termina să pregătească caii, neobservând privirea ei mirată. El fusese impresionat de calitatea cailor lui Robert. Nu erau de rasă, dar erau

robuşti şi viguroşi - două calităţi de care ştia că avea nevoie pentru a putea traversa ţinutul Highland. Alesese un cal imens, pentru el şi unul puţin mai mic, maro, pentru Arren. Încă nu discutase planurile lui cu ea, sperând să evite o ceartă, dar voia să meargă spre nord, la Inverness. Înainte să părăsească Strathcraig-ul făcuse nişte planuri cu un prieten apropiat din Anglia. El şi Aiden Brickstone, al V-lea Duce de Albricke, fuseseră prieteni încă din copilărie. Luptaseră în războiul din Europa împreună şi fuseseră alături, ca angajaţi în Departamentul Britanic de Război. Duncan plecase din Anglia şi se întorsese în Scoţia de peste un an, când murise tatăl său. Încurcătura care îl aştepta era îngrozitoare.

Când se hotărâse să călătorească în Anglia să facă o petiţie la Palatul Prinţului Regent, ştiuse că adversarii săi se aşteptau ca el să plece spre sud. Avea de mers călare două săptămâni de la reşedinţa lui până la Londra, dacă călătorea cât mai mult zilnic. Era mai puţin probabil să fie interceptat, totuşi, dacă mergea spre nord şi apoi să navigheze de la Inverness la Dover. Luase legătura cu Aiden şi aranjase cu prietenul lui pentru un iaht ancorat la Inverness, care aştepta sosirea lui. Duncan călătorise deja de două zile când o interceptă pe Arren fugind de câini. Întîlnirea cu ea îl întârziase considerabil.

Încă socotea că Inverness era cel mai bun loc de plecare, dar ştia că ea o să se certe vehement aflând ce a ales. El

termină de înşeuat caii şi zâmbi. I-ar fi displăcut ideea tot atât de mult pe cât i-ar fi displăcut să-i fie soţie.

Aduse caii unde îl aştepta Arren şi zâmbi liniştitor.

"O să fie bine, Ducesă".

Ea încuviinţă şi îi întinse o mână. "Sper".

Duncan o ajută să se aşeze în şa şi se bucură că ea putea stăpâni calul fără prea mare efort. Nu se gândise să o întrebe dacă ştia sau nu să călărească. Se vedea că era obişnuită să stea în şa, şi îşi dădu seama că astfel călătoria va fi mult mai uşoară pentru ea. Se întoarse la Arren şi încuviinţă.

"Să-mi spui dacă n-o să poţi să ţii pasul!"

"N-o să am probleme să ţin ritmul cu tine".

Duncan zâmbi cu înţeles. "Bine, atunci. Să mergem".

El o luă înaintea ei spre ieşirea din hambar şi o porniră în jos pe deal. Arren privi în jur şi trase în piept aer curat şi umed. Soarele pătrunsese până la urmă printre norii groşi iar colinele erau pline de culoare acum. Iarba neagră şi rapiţa acopereau pantele pline de muşchi ale dealului ca pături colorate în roşu şi galben. Razele calde ale soarelui străluceau pe picăturile de ploaie care se scurgeau, iar Arren privi spre stânga sa, oprindu-i-se respiraţia la vederea frumosului curcubeu ce cuprinsese cerul. Îşi înghionti calul înainte şi ajunse lângă Duncan. Întinse mâna să îl atingă. "Priveşte. Acolo". Ea arătă spre curcubeu.

El întoarse capul şi zâmbi. Arren privea curcubeul tăcută. Chiar şi vorbele îi erau şoptite, ca şi când s-ar fi temut să nu dispară. Se întoarse să-l privească pe Duncan cu ochii ei verzi, aprinşi. "Nu-i aşa că-i frumos?"

"Da. E frumos".

Vocea lui era aşa de liniştită. Arren îl privi. El o privea ciudat, iar ea hotărî să nu mai insiste. Ochii lui cu sclipiri aurii o urmăreau cam prea îndeaproape pentru liniştea ei sufletească. În schimb, ea întrebă. "Unde mergem?"

El făcu o pauză de câteva secunde înainte de a-i răspunde. "Vom urmări linia copacilor", zise cu absenţă. "Nu vreau să fiu departe de adăpost când prietenii noştri şi câinii lor ne vor ajunge".

Arren îl privi îngrijorată peste umăr. Aproape că uitase de existenţa lui Alistar McDonan în ultimele câteva ore. "Crezi că ne vor ajunge?"

"Da", răspunse el fără să o privească şi-şi lovi cu pintenii calul, îndreptându-se spre copaci.

Galopară într-un ritm oarecum rapid, iar Arren călărea în tăcere, analizând situaţia. El nu părea să fie câtuşi de puţin îngrijorat. Poate, fiindcă nu-l ştia pe Alistar McDonan. Acum îşi dădea seama ce proastă fusese să creadă că putea să fugă singură. Atunci, părea să nu existe altă soluţie. Totuşi, fusese o proastă să creadă că putea scăpa aşa uşor. Lăcomia putea împinge oamenii la lucruri disperate. Îl înnebunise pe Alistar. Ea nu avea să uite asta.

Arren îi aruncă o privire lui Duncan. Părea destul de relaxat, dar remarcă o oarecare tensiune la el. Cercelul din ureche îi străluci în soare şi ea îşi aminti de seara precedentă, de felul cum îi străluceau ochii în lumina focului, de imaginea lui râzând, alături de familia lui Robert, ca şi cum nu avea nici o grijă pe lume. Ea oftă adânc. Nu-şi amintea să se fi simţit vreodată aşa.

Duncan îşi întoarse capul să o vadă şi o auzi oftând. "S-a întâmplat ceva, Ducesă?"

Ea se încruntă la el. "Mă gândeam la tine".

El ridică dintr-o sprânceană. "Pot să te ajut cu ceva?"

Ea dădu din cap. "Nu cred. Eşti un bărbat foarte ciudat. Ciudat, într-un sens plăcut, totuşi", se grăbi ea să îndrepte lucrurile. "Eram pur şi simplu curioasă de ce eşti aşa".

El zâmbi spre ea. "Nu sunt mai ciudat decât tine. Te-ai gândit vreodată la asta?"

Ea îşi ţuguie buzele. "Nu ştiu de ce zici asta. Dacă aş fi în locul tău, aş fi tras aceeaşi concluzie".

El zâmbi, privind înclinaţia aristocratică a capului ei. "Vrei să spui că nu eşti ciudată?"

"Nu sunt câtuşi de puţin ciudată. De fapt, sunt într-adevăr cam plictisitoare. Nu am pregătirea pe care aş fi dorit-o. N-am prea ieşit din casa mea şi, cu excepţia câtorva oaspeţi, nici nu prea am cunoscut oameni interesanţi. Numai pentru că m-ai întâlnit în împrejurări

cu totul neobişnuite, nu înseamnă că trebuie să tragi concluzii".

El râse. Îi plăcea să-l audă. Era un râs plin, încrezător, fără pic de răutate. Nu era obişnuită cu aşa ceva. "Ducesă, nu ştiu prea multe despre tine, este adevărat. Dar dacă ştiu ceva este că nu eşti plictisitoare".

Ea începu să-i dea replica, când el îşi opri calul deodată şi îi făcu semn şi ei să se oprească.

Arren rămase cu buza de jos între dinţi. "Ce este?"

El ridică mâna. "Linişte!" Comanda nu suferea răspuns, iar Arren tăcu. Duncan înclină capul şi ascultă. Arren îl privea îngrijorată. Nu trecu mult şi îşi dădu seama ce îi atrăsese atenţia. În depărtare auzi distinct, insistent, lătratul câinilor.

CAPITOLUL V

Ochii lui Arren se făcură mari de teamă şi îl priveau îngrijoraţi. "Ce ne facem?"

"O să fugim cât putem de repede şi o să încercăm să-i depăşim. Crezi că poţi?"

"Mi-e teamă"

El o aprobă. "Ştiu. Nu mai există speranţă pentru a ne adăposti până la următoarea ploaie. Crezi că o să rezişti?"

Fără să vrea, ea se clătină când auzi câinii lui Alistar, în depărtare. Oare nu va scăpa niciodată de el? "O să rezist".

Duncan o privi câteva secunde lungi înainte de a se apleca şi o sărută fugitiv. "Să-mi spui dacă o să ai nevoie de ajutor".

Ea încuviinţă. "Bine".

El trase de frâu calul şi îl îndreptă spre acoperişul dens de pomi. Arren îl urmă, străduindu-se să ţină ritmul, încercând să ignore durerea crescândă din spate şi din fese. Galopurile nebune, prin pădure, alternau cu plimbări pe jos rapide pentru a da posibilitatea cailor să se odihnească. În cele din urmă, când credea că o să cadă din şa, Duncan încuviinţă o pauză mai îndelungată într-o poieniţă, adânc în pădure. Ea călări lângă el şi aştepta cu speranţă hotărârea lui. "Eşti epuizată, Ducesă", zise el. Acum ne oprim.

"Suntem în siguranţă?"

El încuviinţă. "O să înceapă din nou să plouă în curând. O să fim în siguranţă până ne vom putea deplasa din nou".

Duncan o ajută să descalece şi se aşeză pe pământul rece, trăgând-o în poalele sale. "Culcă-te, Ducesă. O să te trezesc când vom fi gata de plecare".

Ea se cufundă în braţele lui, obosită, prea obosită ca să mai comenteze în vreun fel. Adormi în câteva minute.

Duncan oftă şi o trase lângă el. În depărtare, auzi lătratul câinilor şi privi grijuliu cerul, sperând cu ardoare să mai plouă. Câteva momente mai târziu dorinţa i se îndeplini sub forma unei ploi cu tunete. Nu după multă

vreme, fulgerele spintecau norii negri, iar tunetele se înteţeau. Arren era ghemuită în braţele lui şi nu se trezi până când o bubuitură puternică de tunet clătină pământul de sub ei. Se trezi ţipând speriată şi sări pe pătură.

"Hei", zise el.

Vocea lui o făcu să tresară şi începu să mişte din cap, nedumerită de prezenţa lui.

"Te-am speriat?"

"Da... Nu ... Tunetul. Iar plouă".

"Înseamnă că putem să plecăm acum. Ploaia ne va şterge mirosul"

Ea privi în jur speriată. "Unde sunt câinii?"

El dădu din umeri. "Nu i-am mai auzit de câtăva vreme. Caută întreaga zonă, sunt sigur".

"Crezi că ne vor ajunge din nou?"

"Nu mă îndoiesc". O privi preţ de mai bine de un minut. Un strop mare îi poposi pe nas, iar el i-l şterse. "Dacă eşti pregătită, mai bine am porni-o".

Ea se ridică în picioare şi mormăi ceva, întorcându-se la cal.

"Ce ziceai, Ducesă?" întrebă el, legănându-se în şa.

Arren încălecă şi călări spre el. "Ziceam - şi ne îndepărtăm tot timpul - Călărim încă spre nord", indică ea.

El îi zâmbi. "Nu încetează să te deranjeze, nu-i aşa?"

Ea încuviinţă cu capul.

"D-aia o şi fac, ştii?"

Ea privi dispreţuitoare şi dădu pinteni calului. La marginea pădurii se întoarse şi porni călare spre nord, neîndrăznind să se uite înapoi la el. Privirea aceea pătrunzătoare din ochii lui cu sclipiri aurii o scoseseră din sărite.

Arren pierduse noţiunea timpului. Călătoreau de ore întregi. Ploaia o biciuia pe capul gol şi era udă până la piele. Începu să se lase întunericul, dar nu-şi dădea seama dacă era din cauza furtunii sau pentru că se înnopta. Duncan călărea în spatele ei şi menţineau un ritm constant, străbătând o bună distanţă. Ea lupta cu oboseala şi continua să călărească, sperând că în în curând el avea să-i facă semn să oprească.

Teama ei continuă de Alistar McDonan o epuizase şi, pe măsură ce noaptea se aşternea, începu să tremure, gândindu-se cât de aproape era posibilitatea de a deveni victima lui.

Duncan o studie din spate. Ea stătea pe cal cu o eleganţă şi graţie care erau uimitoare. Calul pe care i-l dăduse Robert nu era pur-sânge, dar Arren îl făcea să arate ca unul. Îşi dădu seama după cum îi căzură umerii cât era de obosită şi se uită spre cer, întrebându-se cât putea să fie ceasul. Ceasul lui de buzunar se stricase când o urcase pe Arren în copac cu o noapte înainte. Furtuna cu tunete făcea aproape imposibilă orientarea după poziţia soarelui pentru a afla ora, şi apreciase cât putuse de bine. Se orienta de asemenea

după un alt indiciu. Chiorăiala din stomac îi spunea că era trecut de 8 seara şi că vor trebui să găsească repede un adăpost pentru a înnopta.

Trecu în revistă în gând întreaga zonă şi se hotărî pentru o regiune joasă cu peşteri calcaroase chiar la nord de locul unde se aflau. Peşterile erau puţin adânci, de suprafaţa, puţin mai mult decât nişte găuri în stâncă, dar vor asigura suficientă protecţie de furtună şi un loc uscat pentru dormit. Dădu pinteni calului, înaintă lângă cel al lui Arren. "E timpul să ne adăpostim. Urmează-mă".

Observă privirea de uşurare din ochii ei. El se îndreptă în direcţia peşterilor.

Le trebui mai mult timp decât estimase el pentru a ajunge acolo, iar Arren era vizibil extenuată când el le zări în faţă. Peşterile făceau parte dintr-un fenomen ciudat. Se aflau într- unul din ţinuturile cele mai colinare din Scoţia unde dealurile rotunde din Lowland se întâlnesc cu peisajul abrupt, stâncos din Highlands. Acest grup de peşteri formate din stâncă, la suprafaţă, se aflau într-o regiune mai muntoasă. Fusese uimit de albeaţa lor când le văzu. Acelaşi gând îl avu şi acum. Într-un anumit fel, credea el, era ca o poartă spre Highlands. În nord totul era aspru. Pământul era neiertător, vremea era aspră iar viaţa grea. El oftă îngrijorat, ştiind că drumul lor va fi mai greu a doua zi.

Se întoarse către Arren şi îi luă hamurile zâmbindu-i cu înţelegere când ea i le înmână. Găsi o peşteră relativ adâncă şi duse calul ei sub o cascadă de apă de suprafaţă, la gura peşterii. Apa curgea în jos şi cădea într-un râu destul de mare, umplând zona cu un sunet de apă curgătoare.

În interior, peştera era întunecată şi rece, iar Duncan duse caii lângă un perete, sperând că vor emana destulă căldură pentru a mai înmuia frigul. Hainele îi erau ude leoarcă şi un frison rece îi trecu pe şira spinării. Scoase şeile, aşternând cu grijă păturile pe podea. Din sacul de la şaua sa scoase un veşmânt împăturit, de blană neagră, pe care i-l întinse lui Arren. "Scoate-ţi hainele şi acoperă-te cu asta".

Ea căscă ochii uimită. "Ce?"

"Scoate-ţi hainele". Despături şi mai mult blana.

"N-am de gând".

Îl privi indignată, iar el oftă iritat. "Arren, n-am nici timpul, nici dispoziţia pentru scene. Eşti udă până la piele. Dacă nu te dezbraci să te usuci o să faci pneumonie. Scoate-ţi hainele sau ţi le scot eu".

Îl privi speriată. Nu glumea. Întinse mâna şi prinse bucata de blană, întrebându-se dacă i-ar fi putut nesocoti dorinţa. Nu, nu putea. Se retrase în întuneric, privindu-l continuu. "Cel puţin întoarce-te cu spatele".

El zâmbi. Ea era evident în încurcătură, iar el avu multă înțelegere pentru ea. Se întoarse cu spatele și începu să-și descheie cămașa. În spatele lui o auzi pe Arren scoțându-și hainele ude care cădeau pe jos. Apoi o foială ușoară când desfăcu bucata de blană și rezistă tentației de a privi peste umăr înainte ca ea să-i spună că era gata.

"Gata, poți să te întorci".

Așa făcu. Arren era acoperită de la umeri până la picioare cu bucata de blană moale și stătea în picioare în mijlocul peșterii uitându-se la el, ținându-și bucata de blană strânsă pe corp ca un costum pentru armură. "Nu trebuie să-ți faci griji, Ducesă. Nu am energia să-ți stric reputația în seara asta. Acum întinde-te pe păturile alea și încearcă să dormi".

Ea îl privi un timp. Cămașa lui verde închis era desfăcută de nasturi până la brâu , iar pantalonii lui uzi atârnau pe el ca un al doilea rând de piele. Trebuie că îi era groaznic de frig în peștera umedă. "Tu nu te culci?"

El încuviință din cap. "Puțin mai târziu. Trebuie să dau apă la cai. Am niște grăunțe pentru seara asta, dar va trebui să-i lăsăm să pască mâine dimineață. Du-te să te culci, Arren. Sunt aici, dacă ai nevoie de ceva".

Ea îngenunche grațios pe patul pe care el îl improvizase din păturile de la cai. Îl improvizase lângă o grămadă de nisip care se adunase într-un colț, fără îndoială, ca un rezultat al vânturilor puternice care băteau în regiune.

Arren se mira cât de moale era nisipul pe care se culcase. Se aşteptase ca solul să fie tare şi rece, dar grămada de nisip o proteja. Adormi aproape în acelaşi moment în care atinse pătura.

Duncan o privea în tăcere. Era uimit cât de bine reuşise să-l urmeze. Făcuse faţă drumului fără să clipească şi, totuşi, atunci când i-a spus să-şi scoată hainele, aproape că se isterizase. El oftă şi duse caii la intrarea în peşteră, de unde puteau să bea apă.

Întorcându-se la sacul de la şa, scoase o bucată mai mică de blană şi o puse deoparte, ridicându-se să se dezbrace de propriile-i haine. Îşi întinse cămaşa udă pe podea să se usuce. Apoi, pantalonii. Stând acolo în picioare, gol, ridică bucata de blană şi şi-o puse strâns în jurul corpului. Simţi aerul rece din peşteră şi tremură.

Găsi hainele lui Arren într-o grămadă udă într-un colţ. Le întinse cu grijă, sperând ca lâna grea să se usuce până dimineaţă. Nu voia să rămână în peşteră mai mult de cinci sau şase ore. Ştia că erau mai în siguranţă dacă mergeau noaptea. Era prea riscant să călătorească numai ziua. Se întoarse să o mai privească. Era ghemuită pe patul improvizat, cu mâinile adunate sub obraz. Se întrebă pentru a suta oară în acea zi cine erau oamenii aceia şi încerca din nou să-şi stăpânească furia ce îl cuprinse, gândindu-se la puţinul pe care i-l relatase ea cu o noapte

înainte. Nici o explicație nu îi satisfăcea curiozitatea, așa că renunță.

Se mută lângă cai sperând să se încălzească de la aburul lor. Ridicând mâna își frecă mușchii încordați ai cefei, insistând asupra lor. Fusese rănit destul de serios când servea în armata lui Wellington, iar după ce se făcuse bine, avea din când în când dureri mari de cap când obosea.

Aproape că-i sări inima din piept când simți mâinile mici ale lui Arren pe umerii lui. Sunetul apei curgătoare de la intrarea în peșteră acoperise zgomotul mișcărilor ei, iar ea se strecurase în spatele lui. Degetele ei începură să-i maseze mușchii mari de la umeri. Se ridică pe vârfuri și-i șopti la ureche: "Ai dureri. De ce nu mi-ai spus?"

El își luă mâna de la gât și o lăsă pe ea să continue să-i frământe mușchii. "Nu e ceva grav. Doar o durere de cap. O să-mi treacă".

Degetele ei îi netezi o porțiune a gâtului. El lăsă să-i cadă capul înainte și gemu.

"Și zici că sunt încăpățânată, Gypsy". Își desprinse mâinile de pe gâtul lui și plecă de lângă el. Se stăpâni să nu ofteze dezamăgit. Degetele ei puternice lucraseră foarte bine pe umerii lui. Ridică din nou mâna și începu să se maseze singur, pe gât.

"Vino și stai aici". Comanda lui Arren veni din spatele lui, iar el se întoarse să o privească. Ea se dusese înapoi la pături și stătea pe jos așteptându-l.

El ridică dintr-o sprânceană. "De ce?"

"Ca să pot să te scap de durerea de cap. Vino aici".

"Arren, nu e ceva important. Du-te şi culcă-te".

"Nu te certa cu mine, Gypsy. O să mă superi. Eşti prea înalt ca să pot să te masez pe umeri, aşa cum trebuie, când stai în picioare. Hai, vino aici".

El ezită. Nu prea îi plăcea să o lase să ştie cât de mult îl durea capul. Pe de altă parte, degetele ei făceau minuni asupra încordării din umerii lui. Dacă ar scăpa de durere, ar putea gândi mai clar. Păşi până la ea şi se aşeză pe pătură cu faţa la ea.

"Întoarce-te cu spatele".

El ridică o sprânceană întrebătoare, iar ea oftă disperată, împingându-l de umeri. "Întoarce-te. Nu pot să ajung la spatele tău aşa".

El se răsuci pe pătură.

"Acum îndoaie-ţi genunchii, pune mâinile încrucişate pe ei şi aşază-ţi capul pe braţe". Durerea surdă din cap i se transformă într-o durere ascuţită. Nu se mai împotrivea. Făcea aşa cum i-a spus.

În clipa în care mâinile ei se aşezară pe spatele lui, el gemu cu uşurare. Ea acţiona asupra muşchilor lui întinşi cu o putere uimitoare, podul palmelor îl detensiona, degetele îi desfăceau noduri strânse din umeri. Mâinile ei în sus şi jos pe şira spinării, netezindu-i în cruciş umărul şi gâtul. Simţi o moleşeală care i se strecura în sânge. Capul

i se îngreuna pe braţe. Degetele ei mici îi înmuiau muşchii gâtului, insistând asupra fiecărui loc dureros înainte ca să-şi treacă degetele prin părul lui şi să-i maseze încet ceafa.

Când în cele din urmă se opri, îşi dădu seama de două lucruri în acelaşi timp. Durerea de cap îi dispăruse complet şi o moleşeală pătrunzătoare îi cuprinse fiecare fibră din corp. Ştia că era deajuns să se întindă pe pătură şi ar fi adormit. Îşi ridică capul şi o privi peste umăr. Afară se întunecase aproape de tot, iar în peşteră era o beznă adâncă. Numai umerii şi faţa lui Arren mai erau vizibile deasupra bucăţii de blană neagră. Îşi dădea seama după cum îşi mişca umerii că respira greu după efortul depus pentru a-i masa spatele. El zâmbi şi se întinse pe pătură trăgând-o lângă el.

Ea ţipă speriată şi se împinse de pieptul lui. El nu se clinti. O forţă să stea cu capul pe pieptul lui şi oftă adânc. "Nu te lupta cu mine, Ducesă. Am nevoie să mă încălzesc de tine".

El simţi cum ea ezită un minut iar apoi se relaxă lângă el. "Nu trebuia să aştepţi atât ca să-mi spui că ai dureri", şopti ea. Nu ar fi fost atât de rău dacă m-ai fi lăsat să intervin mai devreme".

El murmură ceva somnoros şi apoi ea întoarse capul să-l privească. Respiraţia lui adâncă îi spunea că adormise deja. Ea oftă şi se cuibări mai aproape de el, încercând să

lupte cu un sentiment de panică tot mai mare. Începuse să țină la acest bărbat, ceea ce pur și simplu nu era deloc bine.

CAPITOLUL VI

Duncan se trezi încet. Așa cum obișnuia, el făcea mai întâi o analiză a locului unde se află înainte să deschidă ochii. Zgomotul apei curgătoare, nechezatul ușor al cailor și atingerea lui Arren învelită, la pieptul lui, îl asigurară că totul era bine. Deschise ochii și privi la intrarea întunecată a peșterii.

Ploaia părea că se mai domolise. Nu se mai vedeau nici fulgere. Nu-și dădea seama cât putea să fie ora. Știa că trebuia să fie în jur de 2 sau 3 dimineața. Era timpul să pornească la drum.

Duncan privi cu grijă spre Arren. Dormea adânc la pieptul lui. Îi părea al naibii de rău că trebuie să o trezească. Își mișcă umerii, mirat că nu mai avea dureri. Își aminti cum îl lecuise de durere azi-noapte și își roti ușor capul dintr-o parte în alta. Ea reușise ceea ce el nu fusese în stare să facă niciodată de unul singur. Se simțea foarte bine.

Își strecură mâna de sub umerii ei, așezând-o cu grijă pe pătură. Ar fi lăsat-o să doarmă cât de mult ar fi putut. Ridicându-se, se îmbrăcă repede. Își trase pantalonii și cămașa umedă, strâmbându-se când își trase cismele în picioare. Pielea îi era udă iar picioarele i se opinteau. Caii stăteau cuminți lângă gura peșterii, odihnindu-se după

călătoria susținută din ziua precedentă. Îl înhămă mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, vorbindu-le ușor tot timpul. Le-a promis la fiecare o masă bună înainte de căderea nopții și un grajd numai al lor, cu mai mult ovăz și fân decât au sperat să mănânce în viața lor, dacă îl duceau până la Inverness.

Arren se trezi puțin după plecarea lui de lângă ea și rămase în întuneric ascultându-i conversația cu caii. Părea puțin cam nepotrivit cu caracterul lui, aproape ridicol de rațional. Totuși, îi plăcu. De fapt, îi plăcea foarte mult. Țiganul ăsta nu era un om obișnuit.

El se mulțumi cu târgul pe care îl făcu cu caii și luă pătura care era în plus. Ea se mișcă somnoroasă când el se aplecă și o atinse pe umăr.

"Trezește-te, Ducesă. E timpul să mergem".

Ea mormăi. "Nici măcar nu s-a luminat".

"Știu. Scoală-te și îmbracă-te. Te duc cu mine pe cal o bucată de drum, așa că o să poți să dormi puțin".

Ea oftă și se ridică privind adormită în jur. "Nu e nevoie. O să- mi revin". Tonul ei serios fu oarecum știrbit de faptul că o apucă căscatul când vorbea.

El zâmbi, se întoarse la cai, hotărând să se înfrunte cu ea mai târziu. Arren se îmbrăcă repede, bucuroasă că lui îi trecuse prin cap să-i întindă hainele să se usuce. Erau aproape uscate și nu chiar așa de neplăcute cum ar fi fost dacă rămâneau grămadă. Ea își înclină capul și ascultă

ploaia. Îi era greu să spună dacă ploua sau nu, din cauza căderii de apă. Se rugă cu ardoare să se fi oprit ploaia, măcar pentru un timp.

Nu se oprise. De cum Ducan îi scoase din peşteră, ea simţi ploaia rece cum îi curgea pe spate. Începu să tremure. Avea să fie o noapte urâtă.

Nici nu avu timp să se gândească prea mult că el o apucă şi o aşeză din şaua ei în a lui. Aşezându-i picioarele de o parte şi de alta a calului, o trase înapoi de pieptul lui, retezându-i orice protest printr-o răsucire copilărească de mână. "Odihneşte- te, Ducesă."

Vru să protesteze, dar se răzgândi. Mişcarea legănată a calului o balansa uşor şi nu după multă vreme capul i se sprijinea de umărul lui. După mai puţin de un sfert de milă ea adormise din nou. El o simţea atârnând toată peste pieptul lui şi zâmbi, sprijinind-o într-o poziţie mai confortabilă.

Următoarele câteva ore se gândi cum să facă să ignore că o ţinea în braţe pe Arren, care se lăsa în voia mişcării calului. Îi plăcea prea mult să o simtă lângă el pentru a se face că nu-i place, aşa că începu să enumere în minte toate motivele pentru care nu trebuia să se încurce cu femeia asta. Mai întâi că era foarte încăpăţânată, iar în al doilea rând avea un temperament iute.

Ajunse la capătul listei mult mai repede decât ar fi vrut şi "semnă" printr-un pinten dat calului pentru galop.

Soarele se pregătea să răsară şi putea să vadă mai bine încotro se îndreptau. Avea intenţia să profite de acest lucru. Arren nici nu se mişcă. Capul ei era sprijinit de umărul lui, iar ea dormea. O privi în fugă. Ploaia încetase până la urmă, dar ea avea părul lipit de cap, ciufulit. Pielea îi era udă şi palidă, iar cearcănele erau mult mai proeminente.

Zâmbi şi se gândi la femeile pe care le cunoscuse la Londra. Erau obsedate de înfăţişarea lor şi îşi făceau probleme pentru cel mai mic amănunt, urmau linia modei, cheltuind mii de lire pe toaletele lor elegante. Spre deosebire, lui Arren nu părea să-i pese câtuşi de puţin de cum arată. Unghiile i se rupseseră datorită rigorii călătoriei, nu se putuse spăla şi să-şi spele părul de cel puţin trei zile, şi în timp ce ploaia îi spăla cât de cât, pe fustă îi sărise noroi care i se lipise, ca şi pe tocurile cizmelor.

Nici el nu arăta prea bine. Barba îi crescuse în fiecare zi, părul îi era neîngrijit, iar pantalonii plini de mizerie. Totuşi, Arren nu se plânsese. Nici un pic, de nimic. Era o femeie extraordinară, îşi zise, privind-o încă o dată. Da, erau multe motive pentru care nu trebuia să se încurce cu femeia asta. Numai că în acel moment nu le putea enumera.

Arren se trezi când calul se opri. Îşi ridică capul de pe umărul lui şi privi în jur, uşor dezorientată. De-abia îşi

aminti cum plecaseră din peşteră şi-şi dădu seama acum că soarele era sus pe cer. Era dimineaţa devreme şi era evident că ei călătoreau de o bună bucată de timp. Se simţi deodată încurcată şi se întoarse spre el, scuzându-se. "Nu trebuia să mă laşi să dorm atâta. Trebuie că a fost foarte greu pentru tine. Aş fi putut călători singură".

El ridică din umeri. "Am străbătut o distanţă bună. Am vrut să avem un avans cât mai mare înainte de venirea zilei".

Ea privi spre cer şi văzu cum soarele se lupta să iasă de după norii groşi. "Crezi că astăzi o să mai plouă?"

"Sper". El râse când ea strâmbă din nas. Pistruii i se adunaseră între ochi. Întinse mâna şi-i aşeză o şuviţă după ureche.

"Ştiu că nu e plăcut când plouă, dar ne şterge urmele şi mirosul".

Ea încuviinţă. "Ştiu. Mi-aş da mâna dreaptă să pot face o baie, totuşi".

El zâmbi. "Promit să fac tot ce pot".

"O, nu mă plângeam. Doar că aş fi vrut ..." Ea îi zâmbi la rândul ei, încurcată într-un fel. "Acum pot să călăresc singură, zău".

El se dădu jos din şa şi o ridică şi pe ea, lăsând caii să pască iarba grasă. Erau chiar în spatele liniei de copaci. Nu se îndoia de faptul că el alesese anume locul acela. Oftă.

Se simţea în siguranţă văzând că el se gândea la asemenea lucruri. Ea probabil că nu s-ar fi gândit.

Duncan se întoarse la calul său şi dezlegă sacul de piele. Se uită în el şi-şi dădu seama că asta va fi ultima masă din proviziile pe care le cumpărase cu o zi înainte. Îi dădu sacul lui Arren şi îi aruncă bucata mică de blană. "Întinde asta şi vom mânca. Va trebui să fac rost de mai multă mâncare după-amiază".

Ea tresări. "Va trebui să furăm?"

"Cum sugerezi altfel?"

Ea îşi încreţi nasul. "Nu-mi place să fac asta".

"Ştiu. Apreciez mult acest lucru".

Ea întoarse capul să se uite la el. Era ciudat ce spunea, şi nu era pentru prima dată. "De ce zici aşa?"

"E greu să-ţi explic, Ducesă. Aşa cum ziceai, unele lucruri se vor lămuri când vom ajunge la Londra". Se aşeză lângă ea pe pătura de lână, iar ea îi dădu o bucată mare de brânză. El remarcă faptul că bucata ei era mult mai mică. O rupse pe a lui în două şi-i dădu ei o jumătate.

Ea dădu din cap şi-şi înfipse dinţii în bucată. "Ai nevoie mai mult decât mine", zise ea mâncând în acelaşi timp, iar el începu să râdă.

"Ţi-am spus să nu mai vorbeşti când mănânci. O să te îneci şi ai să mori într-o zi".

Ea dădu din umeri şi înghiţi brânza. "Tot ce se poate".

El îşi termină bucata de brânză şi luă una din pâini. O privi descumpănit. Ar fi fost cu inima mai uşoară dacă făcea rost de provizii proaspete. Era un mic sătuc după primul deal şi se gândea să o ducă pe Arren într-una din pădurici, să o lase acolo şi să coboare în sat singur. Poate reuşea să facă rost şi de alte haine pentru ei.

Terminară de mâncat ce mai rămăsese şi Duncan se ridică în picioare, privind cu grijă peste ţinut. Nu văzuse pe nimeni de când părăsiseră peştera dimineaţa, devreme, şi acest lucru nu îi plăcea. Prefera să ştie unde se află adversarul, decât să fugă de o fantomă. Oftă şi-i întinse o mână lui Arren ajutând-o să se ridice în picioare. Ea luă cuvertura de lână şi o scutură, reîmpăturind-o.

"Azi o să călărim mai mult?" întrebă ea.

El luă bucata de blană şi dădu din cap, întorcându-se să o asigure în sacul de la şa. "Nu mult. Avem nevoie de provizii proaspete, iar caii trebuie să se odihnească. E un sătuc după dealul de colo. Mă duc să fac rost de alimente".

"De unde ştii?"

El o privi mirat şi o ajută să urce în şa. "Trebuie să fie hrană acolo, Arren. Nu va fi greu".

Ea dădu din cap şi-l privi cum descalecă. "Vreau să spun: de unde ştii tu că acolo e un sat? Totdeauna ştii, ba că acolo este o peşteră, ba că este o mică fermă sau un oraş sau ce cauţi tu. Cum de ştii toate astea?"

"Cunosc ţinutul".

Ea strânse din ochi. "Cum aşa?"

El îşi ridică umerii. "Îl cunosc. Ce importanţă are?"

Era însă foarte important. Cu fiecare milă pe care o străbăteau ei se apropiau din ce în ce mai mult de casa lui Arren. Ea devenea din ce în ce mai îngrijorată să nu se întîlnească cu cineva cunoscut. Nu putea înţelege cum de el era atât de familiar cu ţinutul şi totuşi nu o cunoştea pe ea. O nedumerea foarte mult acest lucru şi era hotărâtă să ştie adevărul.

"Aş vrea să ştiu", răspunse ea în cele din urmă.

"Şi eu aş vrea să ştiu multe lucruri despre tine. Nu îţi voi satisface curiozitatea mai mult decât mi-o vei satisface tu".

Arren îl privi precaută. "Cred că ai dreptate".

El dădu repede din cap şi întoarse calul. "Hai, vino, dealul este mai departe decât pare. Avem destul de mers".

Îşi înghionti calul într-un trap iute, iar Arren îl urmă.

Avusese dreptate. Le luase peste o oră să ajungă pe creasta dealului. Soarele era şi mai sus pe cer iar Arren simţi că era plină de sudoare pe spate. Se strâmbă. În ritmul ăsta o să fie norocoasă dacă nu va muri de pneumonie, înainte chiar să ajungă la Londra. El îşi opri calul iar ea se opri lângă el.

Ea putea să vadă satul mic care se întindea înaintea lor. Era un sat de mineri, iar mina de cărbuni se afla în nordul satului. Duncan cercetă zona, văzând că pomii i-ar asigura

lui Arren protecție deplină cât el ar fi plecat în sat. Făcu semn cu capul înspre copaci.

"O să te las acolo cu caii şi o să mă duc pe jos. Dacă vine cineva, oricine ar fi, lași un cal iar tu fugi cât poți de tare în centrul satului. Ai înțeles?"

"De ce?"

"Pentru că aşa spun eu, iar tu ai promis să nu te certi cu mine".

Ea încuviință. "Eşti sigur că totul va fi bine? Şi dacă ..." se opri tocmai când era să spună un nume. "Şi dacă ei sunt acolo?"

El strânse din ochi şi-i spuse: "Ei ştiu cum arăți tu şi probabil că ştiu că eşti însoțită de un bărbat călare. Un străin care ajunge într-un sat pe jos nu le va atrage atenția". Ea era însă sceptică, aşa că el adăugă: "N-o să pățesc nimic, Arren. Stai aici la adăpostul copacilor".

Ea încuviință din nou şi luă hățurile calului lui. El descăleca şi întinse mâna la şa pentru a lua sacul de piele. Ea îşi muşca buza privindu-l, întrebându-se ce naiba o să se facă dacă el o să fie omorât. Gândul acesta o uimi. Nu era obişnuită să depindă de nimeni şi nu era sigură că îi convenea acum.

El luă sacul, şi-l puse pe umăr şi privi în sus la ea. "Acum du- te în crâng. Nu o să lipsesc mai mult de jumătate de oră. Orice ar fi, să nu ieşi de acolo dacă te vede cineva". Apoi lovi coapsa calului ei. "Du-te acum".

Duncan o urmări cu privirea până dispăru în pădure. Nu îi plăcea să o lase singură, dar era cu siguranță mai puțin periculos decât să o ia cu el în sat. El se întoarse și porni pe jos, pe deal, rugându-se cu ardoare ca ea să nu facă vreo prostie, cât el lipsea.

Micul sat era foarte animat, iar Duncan o luă pe stradă cu sacul gol pe umăr. Erau puțini bărbați în jur. Majoritatea celor în putere erau la mină, știa, dar așezarea era plină de femei, copii și animale. Cățeii erau alergați de copiii muncitorilor. Ei păreau mai puțin atenți la el și numai femeile îl urmăreau cu oarecare panică. O fetiță nu mai mare de șase sau șapte ani, se lovi deodată de piciorul lui și îl privi mirată. El îi zise: "Ar trebui să te uiți pe unde mergi".

Ea își dădu capul pe spate și îl privi. Avea părul cârlionțat, roșcat tot și ochii mari verzi, iar el fu izbit de gândul că și copiii lui Arren ar arăta așa. Ce treabă avea el să se gândească cum ar arăta copiii lui Arren? își zise el, și reveni cu picioarele pe pământ.

Copila își vârâse degetul murdar în gură și nu îl mai privea. Își scoase degetul din gură doar pentru a-l întreba. "Cine ești tu?", înainte de a-l vârî iar în gură.

El zâmbi. "Nu sunt de pe aici. Vrei să-mi spui unde este brutăria?"

Ea își întoarse căpușorul și arătă într-o direcție. "Acolo?" Ea dădu din nou din cap.

"Mulțumesc". El se ridică din nou în picioare și o mângâie pe cap, pornind în direcția pe care i-o arătase. Știa că rămăsese în mijlocul străzii privindu-l și se întoarse să-i facă semn cu mâna. Ea zâmbi și îi răspunse fluturându-și mânuța, înainte să dispară în direcția opusă. Dădu din cap. Într-adevăr, copiii lui Arren. Probabil că își pierduse mințile de putuse să gândească așa ceva.

Duncan găsi casa brutarului cu puțin efort. Afară era o coadă formată din femei care voiau să cumpere pâine, iar ele îl priviră precaute, din cap până-n picioare. Își dădu seama că nu prea vedeau străini în localitatea lor îndepărtată.

El își dădu seama că prezența sa va atrage îndeajuns de mult atenția în cazul în care urmăritorii lui Arren se vor opri și vor face cercetări. Era inevitabil, se gândi el. Cumpără șase pâini pe care le bagă în sac, întrebând de unde putea cumpăra brânză și o sticlă cu vin.

Nevasta brutarului îi arătă în josul străzii, iar el o porni din nou încercând pe cât putea să treacă neobservat. Cu cât întâlnea mai puțini oameni, cu atât mai bine.

Făcu încă două opriri și cumpără o roată de brânză și trei sticle de vin, când se întoarse să plece. Ceea ce văzu peste drum îl făcu să se oprească. Patru bărbați înconjurați de o haită de câini râioși discutau aprins cu o bătrână. Duncan se ascunse după o căsuță și îi urmări atent. Femeia

dădu o dată din cap, apoi răspunse ceva. Unul dintre bărbaţi se întoarse supărat şi privi în susul şi în josul străzii.

Duncan se adăposti şi mai tare în umbra casei. Câinii schelălăiau înfometaţi, muşcându-se de cozi. Bărbaţii erau vizibil agitaţi. Femeia arătă supărată în josul străzii. Ei trecură în viteză pe lângă ea iar Duncan îi privi până când dispărură pe uşa unei taverne. El oftă, slăbind strânsoarea pe sacul lui de piele. Dumnezeule! Sperase că el şi Arren scăpaseră pentru o vreme de ei. Se pare însă că nu era aşa. Voia să se întoarcă imediat la ea să se asigure că era bine ascunsă în pădure. Se întoarse ca să o ia din nou pe străduţa pe care venise şi era aproape la marginea satului când se mai opri o dată. Peste drum de unde se afla era o casă mică. La uşă atârna o placă pe care scria "Ţesător de lână".

Ezită. S-ar putea să găsească păturişi lână bună, şi dacă ar avea noroc, ar putea să facă rost de nişte haine de schimb pentru amândoi. Croiala n-o să fie desigur Saville Row, dar în starea în care se afla nu avea pretenţii prea mari. Privi în jur cu atenţie. Ar fi un risc îngrozitor. Dacă bărbaţii din tavernă îl întreabă pe ţesător, omul îşi va aminti cu siguranţă de un străin înalt care a cumpărat haine de damă. Pe de altă parte, memoria unui om putea fi de obicei cumpărată. Duncan zâmbi şi se îndreptă spre partea cealaltă a străzii.

Bătu de două ori în uşa mică, înainte ca un bătrânel să o deschidă. Era foarte mirat să vadă un străin la uşa lui.

Duncan se grăbi să-i explice despre el. "Bună ziua, domnule. Sunt în trecere prin localitatea dumneavoastră şi aş vrea să vă văd marfa. Dacă aveţi, am nevoie de o cămaşă nouă şi de o pereche nouă de pantaloni. Am destui bani". Îi arătă portofelul de piele, iar bătrânul zâmbi ştirb, deschizând larg uşa pentru a-l lăsa pe Duncan să intre.

Domnul purta un kilt dintr-o stofă ecosez foarte frumoasă, o beretă în ton şi o cămaşă largă, ţesută. Îşi duse mâna la cap şi îl privi pe Duncan. "Eşti un flăcău voinic. Nu ştiu dacă am ceva care să-ţi vină".

Duncan dădu din umeri. "Port hainele astea de mai multe zile. Nu mă interesează aşa de mult mărimea lor cât curăţenia."

Omul încuviinţă şi-i făcu semn lui Duncan să se aşeze pe canapeaua ponosită.

Aşteptă aproape un minut până reapăru gazda cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă ivoar atârnate pe braţ. Puse cămaşa pe umerii lui Duncan şi dădu din cap. "Asta e bună. Totuşi, s-ar putea ca mânecile să fie cam scurte".

Duncan luă cămaşa şi o privi. Era ţesută strâns, din fire bune, de lână, extraordinară şi părea destul de mare.

Bătrânul ţinea o pereche de pantaloni uitându-se nelămurit la Duncan. "Nu ştiu dacă o să-ţi vină ăştia, flăcăule. Mai bine probează-i".

Duncan încuviinţă şi se ridică în picioare, descheindu-şi cămaşa. Îşi trase pe el mai întâi cămaşa ivoar, fiind bucuros

că nu îl rodea la piele. Bătrânul era într-adevăr mare meşter, mai ales că era vorba de lână aspră de Highland pe care o folosise. Îşi trase repede şi pantalonii pe el. Erau negri, cu şireturi de piele şi catarame care se prindeau sub genunchi. Şi-i trase pe el, mulţumit că i se potriveau.

Îi erau puţin strâmţi pe coapse, dar îi veneau bine în talie şi pe fund, şi Dumnezeu ştia dacă moda la Londra mai era cea de anul trecut, tinerii din lumea bună se încingeau chiar mai strâmt decât atât. "Îmi vin foarte bine ca mărime. Sunt foarte bine făcuţi".

Bătrânul încuviinţă. "Ceva mai curat decât ceea ce aveai pe tine".

Duncan zâmbi. "Dacă stau să mă gândesc bine, aş vrea să-i iau un cadou surorii mele, dacă aveţi ceva. O să mă întâlnesc cu ea peste câteva zile şi cred că i-ar plăcea ceva de calitatea asta".

Omul zâmbi, flatat în mod vădit, de compliment.

"Ce ai vrea?"

Duncan se arătă concentrat pentru un minut. "O fustă lungă şi o bluză cu o haină în ton ar fi foarte bine". Omul păru uimit.

"Am aşa ceva. Voiam să i le dau nepoatei mele de ziua ei, însă".

"Îţi plătesc bine pentru ele. Ai putea chiar cumpăra lână de la şes ca să-i faci altele nepoatei dumitale".

Omul părea să cântărească oferta, apoi încuviință și dispăru în spate din nou. Apăru cu o fustă și o haină de culoare verde pal. Bluza avea aceeași culoare cu a lui Duncan. Duncan zâmbi. Arren o să fie mulțumită. Luă fusta și o privi desfăcută, urmărind talia. Avea șireturi de piele la [illegible]te și era aproape sigur că i se va potrivi. Și bluza și haina [illegible]reau să i se potrivească. Zâmbi către bătrân și dădu din cap, băgând veșmintele în sacul de piele, unde avea și [illegible]mentele. "Le iau pe toate".

Bătrânul păru că ezită, dar Duncan scoase un teanc de bancnote din portofelul de piele. Ezitarea bătrânului se transformă într-o privire de uimire. Duncan pusese banii în mâna zbârcită a bătrânului și îi îndoi degetele peste ele. "Sunt sigur că o să poți cumpăra o stofă bună nepoatei dumitale, de ziua ei, domnule. Aș avea doar o mare rugăminte".

Bătrânul încuviință privind banii. "Ce trebuie să fac?"

"Trebuie doar să uiți că am fost aici - și bineînțeles să uiți că ți-am spus de sora mea".

Omul îl privi îngrijorat un timp, apoi fața i se lumină iar într-un zâmbet știrb. "Nu te-am văzut în viața mea, flăcăule".

Duncan zâmbi și el și se întoarse spre ușă, lăsându-l pe bătrân fericit să-și numere banii.

Porni spre deal cu pași hotărâți, destul de mulțumit de ceea ce cumpărase. Veșmintele curate îi dădeau o senzație

plăcută pe piele, şi ştia că Arren va fi mulţumită că se întorcea plin de daruri.

Ea ţipă ca o cobe. De-abia trecuse de linia copacilor că începu să turuie ca o flaşnetă, aruncându-se la pieptul lui, ţipând la el cât putea.

"Unde ai stat atâta? Nu trebuia să mă laşi aşa de mult timp".

Îi trebui mai mult timp ca să-şi dea seama că ea era mai mult speriată decât supărată şi lăsă jos sacul de piele şi o cuprinse cu braţele încercând să o liniştească.

"Arren, linişteşte-te. Ce s-a întâmplat?"

Ea îl lovi peste piept. "I-am văzut. I-am văzut intrând în sat. Tu nu te mai întorceai!"

De-abia dacă mai avea coerenţă în ce spunea, iar el continua să o ţină la pieptul lui, hotărât să afle adevărul de la ea.

Ştia că vorbea fără noimă. Nu-i păsa. La puţin timp după ce Duncan o lăsase acolo, ea văzuse câinii şi pe urmăritorii ei intrând în sat, ceea ce o împietri. Când văzu că Duncan întârzia atât de mult, fu sigură că îl prinseseră. Fiecare minut care trecu de atunci i se păru o oră. Când în cele din urmă îl zări urcând dealul, nu îl recunoscu la început în noile veşminte. Apoi, dându-şi seama că ea fusese speriată aproape să-şi piardă minţile, în timp ce el făcea rost de nişte pantaloni pentru el de la vreo familie

înapoiată, îşi ieşi din minţi. Până când el ajunse sus în deal, ea se montă şi era plină de mânie.

Lui Duncan îi trebuiră mai multe minute pentru a afla cum stăteau lucrurile. Îşi dădu seama că era mai mult speriată decât supărată şi aproape că se mai calmase continuând cu dojana.

Se temea nespus de viaţa lui, deşi îi spunea mereu că mai bine l-ar fi ştiut mort şi că să nu-l mai fi văzut din nou. El zâmbea deasupra capului şi aşteptă până îi trecu mânia.

"Îmi pare rău că te-ai speriat din cauza mea, Ducesă".

Îi tăie pornirea de a-l ponegri din nou, punându-i un deget pe buze. "O să încerc să nu se mai întâmple".

Ochii ei verzi scânteiară cu mânie la el şi-i dădu mâna la o parte. "Nu sunt speriată. Sunt supărată. Nu trebuia să pierzi timpul furând haine pentru tine când ştii cât mai avem de mers".

El zâmbi. "Te mai îmbunez dacă îţi spun că am haine şi pentru tine?"

Ea se forţă cât putu să pară indiferentă. Nu reuşi. Ochii i se pironiră pe sacul de piele şi apoi pe faţa lui. El începu să o necăjească. "Nu".

"Atunci cred că nu o să ţi le dau". Se aplecă să ia sacul.

Ea i-l smulse din mână. "N-are nicicum rost să nu profităm de efortul tău. Dacă tot le-ai furat, aş putea să le

probez". Se întoarse, ignorând hohotul lui de râs şi porni spre copaci. "Mă întorc imediat".

Dispăru în pădure, iar Duncan zâmbi, întorcându-se să privească pe deal în jos. Poate că nu era aşa de deosebită de alte femei, la urma urmei. Privi atent satul şi localiză cei patru oameni şi haita de câini la marginea satului. Indivizii erau încă în tavernă şi se cinsteau cu bere. "Să sperăm că vor rămâne şi la noapte", gândi Duncan întorcându-se când o auzi pe Arren ieşind din pădure.

O privi apreciativ. Nu-şi dădu seama că ea se ostenise să-şi descurce părul şi să-l aranjeze cât timp fusese plecat. Gulerul ivoar al bluzei ei se răsfrângea peste haina verde din stofă fină iar fusta îi plutea pe pulpe în falduri uşoare, verzi. Îi zâmbi sfioasă şi străbătu distanţa dintre ei. Întorcându-se, îi arătă şi spatele. Îşi ţinea şireturile de piele de la fustă într-una din mâini.

"Vrei să mă ajuţi?"

Luă şireturile în mâinile lui mari, trăgând de ele ca să le întindă. Le legă cu dibăcie, punându-şi uşor mâinile pe talia ei. Ea se întoarse ridicându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe bărbie.

"Îţi mulţumesc. Iartă-mă că am ţipat la tine".

El îi zâmbi. "M-aş fi simţit mai jignit dacă n-aş fi ştiut care era motivul".

Ea se lăsă pe spate şi îl lovi în piept. "Să nu mai faci asta, Gypsy. Mă supără foarte tare".

"Cum spui tu, Ducesă".

Ea îşi întoarse privirea şi îşi concentră atenţia din nou pe mâncare. Zâmbetul lui se transformă în admiraţie masculină pe când o urmărea cum despacheta sacul de piele. Arăta al naibii de atrăgătoare în hainele astea şi începuse să regrete că i le cumpărase. Şi aşa de-abia putea să-şi stăpânească simţurile când era în preajma ei.

Ea se întoarse şi îi zâmbi. El mormăi. Fir-ar să fie! Se duse şi se aşeză lângă ea pe pătură. Împărţiră una din pâini şi băură puţin vin. Îi povesti că văzuse oamenii aceia în sat şi că se duseseră în cârciumă. Ea era vizibil uşurată când el spuse că socotea că vor rămâne şi noaptea acolo.

"Probabil ei îşi închipuie că sunt înaintea noastră. Sper să aştepte până mâine şi apoi să plece", explică el.

Ea încuviinţă. "Şi eu sper. Mai avem mult de mers?"

El remarcă cum ea nu-l mai întreabă unde merg şi zâmbi. "Încă cinci zile, cred. Depinde de vreme".

Arren oftă şi-şi privi mâinile. "Pot să te întreb cum o să ajungem la Londra după ce atingem coasta Scoţiei de nord?"

El se aplecă înainte şi o atinse uşor pe bărbie. "Arren, navele merg spre sud în fiecare zi. Nu-ţi cer să înoţi tu".

Ea tresări. Evident nu se gândise. Îl surprinse efectiv când i se aruncă de gât cu braţele şi când îl răsturnă pe spate, pe pătură. "O, ce idee minunată! Trebuia să-mi închipui că te gândeai la o soluţie ca asta".

El râdea şi o cuprinse de talie, ţinând-o strâns lângă el.

"Dar ce credeai că aveam de gând?"

Ea ridică din umeri. "Nu ştiu. Nu mă gândisem deloc la aşa ceva. Credeam că ...", se întrerupse când văzu privirea lui stranie. "De ce mă priveşti aşa?"

Faţa lui se lumină cu un zâmbet fermecător. Arren se împinsese cu braţele de pieptul lui ajungând fără să-şi dea seama într-o poziţie neplăcută, fiind lipită pelvian de el. El încă nu-şi recăpătase echilibrul de la sărutul ei de mai înainte, şi îl cuprinse o dorinţă aproape nebună să o sărute. Se hotărî să se lase în voia dorinţei.

"De ce crezi?"

Privirea ei căpătă o expresie de apărare. "Gypsy, nu cred că ar fi bine să..."

El mormări ceva şi-i întrerupse protestul prinzând-o de cap şi se ridică să o sărute pe gură.

Arren îngheţă. Buzele lui erau calde şi aveau încă gustul vinului dulce pe care tocmai îl băuseră împreună. Soarele îi încălzea spatele iar mâna se mişca în cercuri hipnotizante la ceafa ei.

Sărutul era uşor ca o şoaptă, alunecându-i pe buze într-o mângâiere seducătoare. Ea oftă şi se relaxă lângă el, lăsându-se pradă simţurilor.

Duncan simţi schimbarea ei şi profită din plin. Ridicându-şi capul, el îşi mişcă buzele peste ale ei,

dezmierdând-o până când ea deschise gura. În acel moment el o prinse strâns cu mâinile şi se rostogoli în partea lui, ţinând-o dedesubt sub greutatea corpului său. Îi sărută gura cu limba şi îi gustă dulcea căldură.

Sărutul lui Duncan era ca o atingere fierbinte şi moale de catifea. Arren se auzi cum gemu din gât şi simţi cum mâinile i se strecurau de la pieptul lui în sus, pentru a i se împreuna la ceafa lui. Când el mormăi ceva, ea se mişcă sub el, cerând în tăcere ca totul să se repete. El îi oferi din plin. Îşi mişcă una din mâini pe burta ei, strecurându-şi degetele pe lângă tivul hainei. Când mâna reuşi să-i rămână pe locul unde îi era stomacul, ea îi simţi căldura arzătoare prin materialul subţire al bluzei.

Stăpânirea de sine a lui Duncan se dezintegra rapid. Zgomotele mici şi excitante pe care ea le scotea din gât îi demolau fermitatea iar când se mişca lângă el ... începea să geamă şi să o sărute pătimaş încă o dată simţindu-i gustul întregii guri. Mâna lui rămăsese pe burta ei, iar el avu o dorinţă copleşitoare să-i simtă pielea. Trase uşor de bluză, oftând uşurat când reuşi să-i desfacă pieptăraşul.

Arren icni la atingerea lui fierbinte. Degetele lui îi mângâiau pielea catifelată de pe burtă, incitând-o. Ea se prinse şi mai strâns de gâtul lui, arcuindu-se la atingerea lui. Mâinile lui bătătorite parcă atingeau mătase când mângâiau pielea ei fierbinte, iar ea şerpuia toată sub greutatea lui. Când el mormăia aprobator, ea se simţea

încurajată. Buzele ei se luptau fără încetare cu ale lui, iar el "mărinimos", o lăsă să-i simtă şi ele întreaga gură, aşa cum făcuse el. Mormăi de plăcere şi îşi strecură mâna mai sus, pe toracele ei. Când i se opri pe sâni, Arren scoase un ţipăt şi-şi lăsă capul pe spate, arcuindu-se sub mângâierea lui.

Nechezatul uşor al cailor îi întrerupse pornirea pasiunii, şi, după ce o mai mângâie o dată pe sâni, îşi trase şovăitor mâna. Şi-o puse pe talia ei şi-şi lăsă capul între sânii ei. Încercă să respire. Inima îi bătea puternic într-o cadenţă dureroasă, şi îi era greu să creadă că îşi pierduse aproape stăpânirea de sine. Simţea bătăile puternice ale inimii lui Arren şi-i zâmbi mulţumit. Îi plăcuse la fel de mult ca şi lui.

Arren era îngrozită. Nu înţelegea ce o apucase. Cum o să mai dea ochii cu el? Vru să plece de lângă el, dar el o ţinea ţintuită cu mâinile şi îşi ridică capul zâmbind cu satisfacţie masculină.

"Ţi-am răspuns la întrebare, Ducesă, sau mai vrei o demonstraţie?"

Îi trebui un minut să-şi aducă aminte că îl întrebase de ce se uita la ea cu expresia aia ciudată. Simţi că roşeşte până în vârful urechilor şi-l împinse, rostogolindu-se în partea ei. "Cred că nu trebuia să profiţi de mine aşa. Nu îmi place să fiu amăgită."

El îşi puse mâna pe umărul ei şi o făcu să se întoarcă spre el cu faţa. "Nu te amăgeam, Ducesă. Crede-mă".

Ochii lui erau neîndurători, iar ea se întoarse şi privi înadins la cai. "Cred că ar trebui să plecăm cât mai avem ocazia".

El oftă din greu. Era clar că voia să închidă subiectul. "N-o să treacă, Ducesă. N-o să fii în stare să mă ignori la infinit".

Ea îl privi din nou."Am fi amândoi mai mulţumiţi dacă am încerca". Luându-i mâna de pe umăr, ea se duse spre calul ei şi încălecă. Ea aştepta tăcută ca el să împăturească sacul de piele şi să-l asigure la şaua ei. Când încălecă, ea îl lăsă în faţă. El mergea spre nord iar ea îl urma la o oarecare distanţă, forţându- se să se concentreze asupra peisajului. Numai că mintea ei încăpăţânată continua să zboare la mâna lui care o mângâiase şi la buzele lui simţindu-i-le pe ale ei.

CAPITOLUL VII

Merseră spre nord două zile întregi. De mai multe ori Duncan o lua pe Arren pe şaua lui şi o lăsa să doarmă lângă el. Începuse să se întrebe dacă şi când ar fi putut el să doarmă.

Încordarea care se stabilise între ei după sărutul lor plin de pasiune, de pe deal, se risipi curând şi începură să vorbească de alte lucruri. Duncan îi spunea poveşti din

copilăria lui, relatându-i despre isprăvile sale copilăreşti şi mai ales cum se lupta mama lui cu el. Ea remarcă nuanţa admirativă din vocea lui, atunci când îi vorbea de tatăl lui, dar mai ales când vorbea despre bunicul lui. Ea asculta atentă, întrebându-se cum este să ai aşa o familie apropiată. Era evident ataşat de familia lui, deşi îşi dădea seama că mulţi dintre ei nu mai trăiau. Totuşi, vorbise de mama lui la timpul prezent, dându-i impresia sigură că ea mai trăieşte. Totuşi, el hoinărea şi colinda prin ţinuturi fără să se gândească la cineva care ar vrea să ştie unde e.

Arren remarcase că era din ce în ce mai relaxat cu cât mergeau spre nord, în timp ce ea, dimpotrivă, era mai încordată. Îşi dăduse deja seama că era de la şeş, în ciuda faptului că vorbea fluent gaelica, şi era din ce în ce mai degajat cu cât se îndepărtau de ţinutul lui. Acum, Arren se temea în permanenţă să nu întâlnească pe cineva care ar fi recunoscut-o.

Erau periculos de aproape de casa ei din Grayscar. Singura ei consolare era că Ducan stătea în mod deliberat izolat de lume.

Într-un fel călătoria lor părea aproape ireală. Trecuseră două zile de când întâlniseră pe cineva. O dată o lăsă în grija copacilor şi plecă după hrană iar ea personal nu întîlni pe nimeni de la escapada lor scurtă la fermă. Timpul părea că-şi pierde din sens. Nu mai ştia de la o zi la alta ce oră era sau chiar cât de mult merseseră. Începuse să aibă

dureri de la statul în şa atât de multă vreme şi spera ca el să se hotărască să se oprească mai repede.

Dorinţa i se împlini. Duncan îşi înfrână calul pe vârful unei mici creste. Poziţia îi permitea să scruteze regiunea cu atenţie. Nu fuseseră semne de la urmăritorii lor în ultimele două zile, iar el spera din tot sufletul ca ei să fi renunţat să o mai caute pe Arren. Aerul era cald şi era trecut de amiază. Arren îşi scoase haina, iar bluza îi era plină de transpiraţie. Nu mai plouase de când plecaseră din sătuleţ şi, deşi erau nori groşi, nu cădea nici o picătură.

El privi cu atenţie cerul. Arren stătea tăcută lângă el. În ciuda împrejurărilor grele, se simţise extraordinar de bine cu ea. Constată că ea cunoştea foarte bine regiunea şi era o adevărată comoară de basme populare care îşi aveau originea în regiunea asta. Îi plăcea să o audă spunându-i-le.

Ritmul uşor al vocii sale avea accent scoţian la fiecare cuvânt şi în timp ce de obicei vorbeau în engleză, atunci când îi spunea poveştile i le spunea în gaelică. Majoritatea erau foarte hazlii şi de obicei îl lăsa râzând. Ea vorbea puţin însă despre sine şi, deşi încercase să afle amănunte personale, ea reuşea în general să schimbe subiectul.

Undeva în adâncul minţii lui, totuşi, era faptul că îşi dădea seama că era din ce în ce mai atras de ea. Deşi ea susţinea contrariul, el ştia foarte bine că nu rămăsese insensibilă la îmbrăţişarea lor plină de pasiune. Inima ei bătuse alături de a lui iar ea îi răspunsese cu toată pasiunea

pe care o simțise. Când o ținea în șa lângă el trebuia să lupte cu pornirile lui. Îi era dor să o țină iar în brațe, să-i simtă pielea fierbinte, să-i guste gura dulce și umedă. Gemu și se foi în șa. "Of, la naiba!"

Arren îi aruncă o privire speriată, neînțelegând adevăratul înțeles al înjurăturii sale murmurate. "Crezi că vine iar furtuna?"

El râse ironic. "Da. Cu siguranță o să fie iar furtună".

Arren își dădu seama că era într-o dispoziție ciudată și rămase tăcută, așteptându-l să treacă din nou înainte. El își ridică brațul, iar ea coborî din șa, lăsându-l să o ridice. "De ce ne oprim?"

El îi arătă sătucul de dedesubtul lor. "Proviziile noastre sunt pe sfârșite. Vor mai trece alte 24 de ore până vom ajunge într-un alt sat. Cred că e timpul să le reîmprospătăm acum".

Ea încuviință din cap și întinse mâna să dezlege sacul. Se obișnuise de acum să trăiască din alimente furate. Nu putea însă să-și înfrângă un sentiment de vinovăție și îi întinse sacul cu obișnuitul sfat. "Nu lua mai mult decât avem nevoie".

El îi zâmbi și puse sacul pe umăr, pornind pe jos, spre sat.

Despărțirile lor simple deveniseră simplă rutină. Arren duse caii în crâng să îl aștepte. După ce s-a simțit în siguranță, se întoarse să-l privească dispărând în micul sat.

Nu renunță să-l admire. Umerii îi erau foarte largi. Era sigură că avea pieptul cel mai larg din lume. Îi plăcea cum îi stătea părul lui roşu-auriu în bucle pe guler şi şuviţele decolorate din perciuni. Era al naibii de frumos şi, oricât ar fi încercat, nu reuşise să şi-l scoată din inimă. Era periculos.

Se simţea în siguranţă cu el, aşa cum nu se simţise cu nimeni în viaţa ei. Ea zâmbi când îşi aminti mica lui conversaţie cu caii la intrarea în peşteră. Puţini dintre bărbaţii pe care îi cunoştea şi-ar fi pierdut vremea să vorbească cu doi cai obosiţi, oricât de mult ar fi avut nevoie de ajutorul animalelor. Ea întinse mâna şi mângâie fiecare cal pe bot. Erau obosiţi.

Se gândi un minut şi apoi se hotărî să le dea şeile jos şi să-i lase să pască o vreme. Duncan nu avea să se întoarcă pentru cel puţin cincisprezece sau douăzeci de minute. Nu credea că el s-ar fi supărat să întârzie câteva minute cât i-ar fi trebuit să le pună din nou şeile. Apucă fiecare cataramă grea şi le desfăcu, ridicând de fiecare şa pe rând.

Poate să fi fost imaginaţia ei, dar ar fi jurat că o privire recunoscători. Strânse repede hamurile şi căpestrele şi privi cu milă cum îşi plecară capetele obosite să pască iarba nu prea înaltă. Luându-le şi păturile, le duse înapoi unde lăsase şi şeile. Pe pământ, lângă sacul de la şaua lui Duncan, observă un petic alb de hârtie care căzuse probabil când

trăsese de sacul de piele. Se opri să-o ridice, făcând ochii mari atunci când văzu semnătura "Brickstone".

Aiden Brickstone, Ducele de Albrick, era un nume bine cunoscut în Scoția. Unul dintre eroii zilelor moderne ale Highland-ului era Ducele de Stratchcraig. Acesta și prietenul lui de o viață, Alden Brickstone, se remarcaseră în ultimii zece ani în serviciul Coroanei. Și în timp ce Ducele de Albrick era englez, el și Ducele de Stratchcraig se înrolaseră în Compania a 2-a a Dragonilor, așa-ziselor Gărzi scoțiene ca să lupte în războiul împotriva lui Napoleon Bonaparte.

Ochii i se căscară și mai mult, când se gândi de ce avea Duncan această scrisoare. Pe Ducele de Stratchcraig, acum își amintea, îl chema de asemenea Duncan. Duncan McCraig. Dădu din cap. Pur și simplu nu se putea! Privi nerăbdătoare peste umăr și vârî scrisoarea la loc, sub șa, hotărâtă să nu o privească.

Făcu tot ce putu ca să-și omoare vremea, dar de fiecare dată ochii îi poposeau pe buzunarul de la șa. Se putea oare ca țiganul pe care îl angajase să fie într-adevăr Ducele de Stratchcraig?

Părea de necrezut. Duncan McCraig era unul dintre cei mai puternici oameni din Scoția. Avea acces direct la Coroana Britanică, era al doilea mare moșier și cel mai bogat. Dădu iar din cap. N-ar călători de-a lungul țării cu cai de mâna a doua furând alimente și haine.

Pipăi stofa fină a fustei sale gândindu-se că poate nici nu le fura. Dacă se gândea bine, nu-l văzuse niciodată furând. Ochii i se întoarseră iar la sacul de la şa. Curiozitatea o învinse. Privi atentă în josul dealului. El nu se vedea încă. Se duse unde erau şeile şi trase de scrisoare. Privind încă o dată peste umăr, deschise hârtia şi citi:

"Duncan,

Sarah şi cu mine suntem amândoi foarte îndureraţi de pierderea tatălui tău. N-am ştiut că lucrurile stau atât de rău în Scoţia. Aş fi vrut să te pot ajuta mai mult.

Aşa cum m-ai rugat, l-am rugat pe Mac să pregătească pe The Dream Seeker în portul Inverness. El te va aştepta acolo.

Dacă ai nevoie de ceva de la noi, ştii că trebuie doar să ceri. Sarah şi cu mine, amândoi aşteptăm cu nerăbdare să te revedem în curând şi, deşi aş dori să fie în împrejurări mai bune, trebuie să o vezi pe fina ta. Cana e nerăbdătoare să-şi întâlnească naşul.

Te aşteptăm să ne vizitezi la Albrick Park.

Brickstone"

Arren vârî repede scrisoarea înapoi în sacul de la şa şi se aşeză pe jos. Dumnezeule! El era! Era într-adevăr Ducele de Stratchcraig. Nu ştia ce trebuia să creadă. De fapt el nu o minţise. Chiar şi faptul că este ţigan era într-un fel adevărat. Dacă îşi aducea bine aminte, el avea vreo

douăsprezece sau treisprezece proprietăți în întreaga lume și călătorea mereu de la una la alta.

Își strânse genunchii la piept și-și mușcă buza. De ce naiba călărea Ducele de Stratchcraig așa? Arren își aminti împrejurarea ciudată când îl întâlnise. El părea să fie la fel de fugar ca și ea. Zâmbi. Asta explica de ce părea că știe totul despre orice, cum reușise să evite contactul cu oamenii mai mult de șaptezeci și două de ore, cum reușea să se strecoare și să iasă din diferite zone fără să fie văzut și bineînțeles cum știa cu exactitate încotro mergeau tot timpul. Asta explica de ce putea să rămână în picioare deși dormea puțin sau deloc, de ce foamea și durerea nu-l prea deranjau. Învățase câteva lecții dure în timpul războiului.

Își aminti de noaptea din peșteră când avusese o durere de cap îngrozitoare. Își aminti că auzise cum Stratchcraig avusese o rană aproape fatală la cap în timpul războiului de pe continent.

Toate păreau să se lege.

Însă nu înțelegea un motiv viabil pentru care fusese el de acord cu această călătorie bizară. Își aminti toate remarcile lui ciudate. Cum fusese mulțumit că ei nu-i plăcea să fure mâncare, cai, alimente și că avea milă de familiile sărace. Oare să fi fost el unul dintre acei lorzi scoțieni care își lua în serios datoria lui față de popor? Arren nu voia să accepte această explicație.Trebuia totuși să întâlnească pe unul dintre aceşti oameni. Dar, acesta era

acelaşi om care promisese unor cai obosiţi un grajd al lor.

Zâmbi şi-şi dădu capul pe spate, ţinându-şi încă genunchii strânşi la piept. Ducele de Stratchcraig. Cât de uimitor! Îi vedea acum bluza albă ce se întorcea, urcând colina. Acum că se gândea, se întreba de ce nu-şi dăduse seama mai devreme. Sau, dacă era aşa, de ce nu găsise el de cuviinţă îi spună. Nici ea nu găsise de cuviinţă să-i spună anumite lucruri, şi se gândi că era dreptul lui să-şi ţină secretul. Ea zâmbi în timp ce el se apropia. Totuşi, ea ar fi putut să se amuze de situaţia asta.

Duncan ajunse lângă ea şi-i zâmbi. Ea îi părea să fie într-o dispoziţie stranie, dar nu o întrebă nimic. Cumpărase alimente pentru încă trei zile şi voia ca ei să plece înainte ca ploaia să înceapă.

În timp ce el fusese la fermă, se adunaseră nori negri şi începuse să tune. Părea că, în fine, cerul se hotărâse să dea drumul apei pe care o strânseseră norii atâtea zile.

Puse mâncarea lângă ea. "Văd că ai lăsat caii să pască".

Ea încuviinţă din cap. "Cred că nu te deranjează. Însă o să plouă iar, aşa că mai bine pornim la drum".

"Vrei să te schimbi în hainele celelalte?"

Ea îl privi mirată. Nu se gândise la asta, dar ar fi fost mai bine să poarte fusta neagră stricată şi vesta decât veşmântul verde mult mai plăcut pe care i-l cumpărase el. Îi zâmbi şi se ridică în picioare aplecându-se să ia sacul de

la şaua ei. "Cred că aşa voi face. Totuşi, va trebui să-mi promiţi că nu te vei plânge de mirosul lor ..."

El zâmbi. "Cred că o să mă descurc".

Arren dispăru în pădure, iar el se aplecă să ia şeile. Când luă şaua lui, scrisoarea căzu deodată, iar el o prinse grăbit, vârând- o adânc în buzunarul sacului şi privind spre Arren îngrijorat. Dacă ar şti, ar fi foarte furioasă. Nu era pregătit să discute cu ea despre asta.

Când ea se întoarse, el pusese şeile şi hamurile ambilor cai şi prinsese curelele sacilor de piele pe spatele lor. Ea îi dădu sacul ei iar el îl ataşă la şaua ei înainte să o ajute să încalece.

Nu-i scăpă felul în care el se strâmbă simţind mirosul hainelor ei. Îl atinse cu mâna pe cap. "Ai promis".

El îi zâmbi fără regret şi încălecă. "Fii atentă să nu călăreşti în bătaia vântului!" Dădu pinteni calului şi porni în galop. Arren urmându-l, mulţumită să-l admire de la spate şi uimită de descoperirea ei.

Merseră câteva ore înainte să se oprească din nou, seara târziu. Văzu expresia de uimire de pe faţa lui şi se apropie de el. Sub ei, cuibărită într-o parte a dealului, era o fermă mare. Duncan spusese că vor mai întâlni o fermă după 24 de ore. Era foarte uimit să o întâlnească pe aceasta.

"Asta n-a fost aici înainte".

Ea îl privi surprinsă. "Are vreo importanţă?"

"Nu cred. Numai că nu îmi plac surprizele". Strânse din ochi şi privi ferma cu atenţie. Era foarte lăturalnică, dar chiar din punctul acesta de vedere avantajos pentru ei, zgomotul nefiresc de agitaţie nu prevestea ceva bun.

Fu trezit brusc din gânduri când Arren scoase un ţipăt sugrumat de uimire. Se întoarse să o privească oprindu-se când îi văzu expresia de groază de pe faţă. "Ce s-a întâmplat, Ducesă?".

Ea îşi ţinu calul de frâu şi arătă spre fermă. El îşi acoperi ochii de lumina soarelui şi observă în cele din urmă sursa neliniştii sale. Sângele începu să-i fiarbă.

În lumina caldă a amurgului putu să vadă zeci de oameni alergând într-o agitaţie nebună. Mai mulţi bărbaţi călare stăteau în mijlocul fermei. Duncan reuşi să desluşească lumina torţelor din mâinile lor. Câteva minute mai târziu, auzi ţipete de agonie şi văzu acoperişul de paie al unei colibe cuprins de flăcări. Se uită înapoi la Arren. Avea faţa albă ca varul. Îl privi fix din ochi. "Le dau foc la case şi îi gonesc de la fermă".

Vocea ei era plină de durere, iar el încuviinţă. "Ştiu".

Ea îl privi din nou. "Trebuie să facem ceva".

"Nu avem ce face".

Ochii ei se întunecară şi se umplură de amărăciune. Privi înapoi şi cuprinse hamurile mai strâns în jurul mâinilor. "La naiba, nu putem".

Dădu pinteni calului şi porni într-un galop nebun în jos pe panta abruptă a dealului. El mormăi şi-şi împlântă călcâiele în coastele calului, urmând-o.

Nu o ajunse decât la marginea fermei. Alergase într-un galop nebun, iar el o ajunsese şi îi smulse hamurile din mâini trăgând cu forţă pentru a putea opri animalul masiv să nu se năpustească în mijlocul fermei. Erau chiar în mijlocul haosului.

În jurul lor, erau femei plângând, ţinând în braţe copii speriaţi, în timp ce mobila şi lucrurile le erau aruncate di colibe şi lovite de pământ. În aer pluteau ameninţări şi rugăminţi de îndurare, multă teamă. Fumul era înecăcios şi se auzeau vocile aspre ale bărbaţilor care trebuiau să se ocupe cu incendierea.

Duncan privi împrejur şi în cele din urmă identifică pe cel care părea să conducă operaţiunea.

Stătea singur în şa privind la nebunia din jur. Arren îl identifică şi ea şi porni spre el înainte ca Duncan să o poată opri. Dădu pinteni calului şi o urmă vrând să o oprească să nu fie omorâtă.

Ea sări iute peste o poartă şi se opri la câţiva paşi de omul în şa. O privi cu răutate. Ea îl privi şi mai mânioasă.

"Ce aveţi cu oamenii ăştia amăraţi?" Vocea ei era puternică şi neîndurătoare, iar el ridică dintr-o sprânceană văzând-o aşa de curajoasă.

"Nu te priveşte pe tine, femeie. Este treaba stăpânilor lor".

"Nu poţi să le dai pur şi simplu foc la case. Unde se vor duce ? Cum vor putea supravieţui?"

El nu răspunse, iar Ducan se apropie de Arren, privindu-l cu atenţie pe bărbat. De cum se apropie îl recunoscuse pe Magnus MacKerry. Duncan luptase cu el în Gărzile scoţiene Dragon 2 în timpul războiului. Familia lui MacKerry râvnise de mult pământul lui McCraig, dar nu ştiuse că Magnus făcea asta şi departe în nord. Speră din tot sufletul ca memoria lui Magnus să nu îl ajute şi să nu îl recunoască. Fu uşurat când văzu că nu era nici un semn de recunoaştere în ochii lui Magnus.

Arren se întoarse spre Duncan şi-l privi în ochi. "N-ai de gând să faci ceva?"

El o privi cu înţeles, parcă avertizând-o. "Moşierul este stăpânul acestui pământ. Nu putem face nimic".

Magnus o privi fioros. "Aşa este. Şi acum vedeţi-vă de drum. Nu e treaba voastră aici".

Arren îşi îndreptă umerii şi-i privi ameninţătoare. "Treaba mea este oriunde se fac nedreptăţi de genul ăsta. Îţi spun să încetezi imediat".

El era vizibil enervat. "Iar eu îţi spun să plecaţi de aici înainte să vă arestăm pentru încălcarea proprietăţii".

Ea ar fi ripostat, dar simţi mâna lui Duncan prinzând-o pe a ei într-o strânsoare de şurub. Ochii lui se întunecară

şi aveau culoarea profund aurie, fixând-o în tăcere. Magnus îşi întoarse privirea lui mânioasă spre el şi începu să se uite suspicios. Duncan observă o licărire primejdioasă în privirea lui. Îl privi îngrijorat. "Mi se pare că te cunosc", zise Magnus. "Eşti din împrejurimi?"

Duncan dădu din cap, având intenţia să iasă amândoi de acolo întregi. Nu putea să-şi imagineze ce s-ar întâmpla dacă Magnus l-ar fi recunoscut pe Duncan. "Nu. Soţia mea şi cu mine tocmai treceam pe aici". Nu observă expresia de mâhnire a lui Arren şi continuă să-l urmărească pe Magnus.

Acesta avea o bănuială. Magnus se întoarse către Arren şi o privi îndeaproape. "Bărbatul acesta este într-adevăr soţul tău?"

Tocmai voia să dezmintă când simţi degetele lui Duncan strângând-o de braţ. Ea îl privi mirată şi minţi. "Da".

Magnus se întoarse din nou la Duncan. "Atunci ia-ţi soţia şi pleacă de pe pământul ăsta. Nu sunteţi bine veniţi aici".

Duncan încuviinţă brusc din cap şi trase frâiele din mâinile lui Arren. Fără să o mai privească, îi întoarse calul, îl înghionti pe al său într-un galop slab. Al ei îl urma îndeaproape.

Merseră vreo zece minute înainte ca el să se întoarcă spre ea şi să-i dea frâiele. Era furios. Ea luă iute frâiele şi îl privi.

El se pregătea să plece din nou, dar ea îşi puse mâna pe braţul lui.

"Iartă-mă că te-am supărat. Nu puteam să rămân spectatoare şi să-l văd pe omul acela îngrozitor cum dădea foc caselor bieţilor oameni. Nu au unde să se ducă".

"Ştiu toate astea", zise el.

Ea oftă cu disperare. "El vrea pământul acela pentru a creşte oile. I-a sacrificat pentru bani". Ea îşi mişcă bărbia când el nu-i răspunse. "Cred încă că am fi putut face ceva".

El îi aruncă o privire aspră. "Era o nebunie, Arren. Dacă Magnus m-ar fi recunoscut, puteai să ne omori pe amândoi".

Ea făcu ochii mari. "Îl cunoşti?"

Duncan încuviinţă cu capul. "De aceea a trebuit să mint. Nu sunt complet sigur ca am fi supravieţuit întâlnirii dacă afla cine sunt".

Arren îl privi fix. "De ce nu mi-ai spus că îl cunoşti?"

"Eram prea ocupat să te salvez pe tine".

"Cred că exagerezi. Nu eram în pericol".

"Nu? Cum ţi-ai dat seama, Ducesă?"

Ea îşi muşcă buzele. "Ei bine, nu puteam doar să stau şi să privesc!"

El o privi din nou. "Ar fi trebuit"

Ea îl privi mânioasă. "N-ai puţină milă de oamenii ăştia?"

"Am foarte multă milă. Numai că gândesc înainte să mă avânt în situații pe care nu le pot stăpâni".

"Bine. Foarte bine. Am greșit. Datorită superiorității tale, am scăpat amândoi. Putem să uităm totul acum?"

El oftă. "Nu e chiar așa de simplu".

Ea îl privi întrebător.

"Am consimțit amândoi, cu martori, că suntem soț și soție".

Ea ridică din umeri. "O minciună". Iar atunci când el o privi mânios adăugă. "Tu ai zis-o primul".

El ridică din cap. "Am spus-o ca să ne salvăm pielea. Ceea ce nu era necesar dacă nu ne-ai fi expus la o astfel de primejdie".

Ea îl privi contrariată. "Mă uimești, Gypsy. Furi cai și mâncare, totuși nu vrei să minți în legătură cu un lucru așa de simplu. Nu te înțeleg".

El oftă. "Intenționam să mă folosesc de minciună când și când, oricând era nevoie. Dar niciodată în prezența ta. N-aș fi avut niciodată intenția să fiu în situația ca tu să fii de acord cu minciunile mele". Vedea că ea încă nu înțelegea și încruntă. "Se pare că ai uitat legea scoțiană, Arren. Când un bărbat și o femeie spun că sunt soț și soție cu martori, este un contract legal și obligatoriu. Tu și cu mine suntem acum căsătoriți".

Își roti calul și porni în galop, lăsând-o pe Arren îngrozită, privindu-l.

CAPITOLUL VIII

Dumnezeule mare! Avea dreptate! Arren rămase privind în urma lui îngrozită. Duncan gonise mult înaintea ei până când ea să-l urmeze. Uitase complet ciudata întorsătură a legii scoțiene care permitea căsătoria prin consimțământ reciproc. Chiar dacă nu exista nici o înregistrare oficială, ea era legal soția lui Duncan. Ea se strâmbă în spatele lui. Nici el nu era prea mulțumit de acest lucru.

Conform legii scoțiene, căsătoria lor nu era greu de desfăcut, e adevărat. Ar fi, în cazul în care asocierea lor neconvențională ar avea urmări, dar, în mare, o scurtă petiție către Prințul Regent ar putea ușor repara greșeala, în special în cazul în care căsătoria nu a avut practic loc.

Bănuia însă că supărarea lui avea altă sursă. Îi displăcuse acțiunea ei impulsivă de la fermă și considerase căsătoria lor bizară ca pe un rezultat direct al îndrăznelii ei. Ea văzuse și altă dată ororile evacuărilor. O mâhneau întotdeauna. Simțea efectiv compasiune pentru bieții oameni. Din motive personale îi era greu să-și țină gura când vedea marile nedreptăți făcute împotriva unor oameni neajutorați.

Arren oftă din nou și-i privi spatele lat. Atitudinea lui ursuză începuse să o enerveze. "Gypsy!", strigă ea, decizându-se pentru o confruntare directă.

El nu se întoarse. Dacă n-ar fi ştiut, ar fi jurat că galopa mai tare. Îşi îndreptă umerii şi mai încercă o dată "Gypsy!"

Duncan îşi înfrână calul aşa de brusc încât ea aproape se ciocni de spatele calului. Se aflau în mijlocul unei poieniţe. În faţă se vedea pământul colţuros şi aspru din Highland. El mergea spre nord printre stânci şi deoarece nu îndrăznea să-l întrebe de ce, ştia că pasul lor se va încetini considerabil pentru a străbate ţinutul aspru ce-l aveau în faţă. Când în cele din urmă se întoarse şi o privi, faţa lui era inexpresivă. Arren se stăpâni să nu o treacă fiorii. În schimb îşi îndreptă bărbia. "N-are rost să fim supăraţi!".

Deoarece el continuă să o ţintuiască cu privirea, ea adăugă:

"Nu au dat semne cei care ne urmăresc, toată ziua. Cred că ne putem permite să ne oprim să mâncăm".

Privirea lui se aspri.

Ea nu se sperie. "De ce nu ne adăpostim sub copacii ăştia, iar eu voi pune masa?"

Dacă se poate spune, vocea lui fu mai aspră decât privirea lui. "Nu avem timp să ne oprim. Trebuie să profităm de lumina de zi care ne-a mai rămas. Dacă ţi-e foame, va trebui să aştepţi".

N-o aşteptă să răspundă, ci dădu pinteni din nou calului. Arren rămase unde era şi se încruntă la retragerea lui. Acesta era răspunsul la oferta ei de pace. Era clar că

prefera să rămână supărat. Îşi lăsă umerii în jos şi o porni după el. Durerea din umeri şi spate adăugată la oboseala minţii şi la cea emoţională începuse să-şi pună amprenta asupra ei. Soarele apunea şi ştia că în curând se va întuneca.

Presupunea că el se va opri o dată cu lăsarea întunericului, şi se consolă că ştia că nu mai avea să meargă călare prea mult. Arren îl ajunse în cele din urmă şi stabili un ritm confortabil, chiar în spatele lui. Se uită la poziţia soarelui şi estimă că peste o oră avea să fie întuneric. Spera din tot sufletul ca el să se oprească cât mai curând. Avea nevoie de o noapte bună de somn.

Merseră călare mult după lăsarea nopţii. Arren nu-şi mai aminti să se fi simţit vreodată aşa de nenorocită. Unul din fraţii ei obişnuia să spună că erau patru etape ale nenorocirii: frigul, umezeala, oboseala şi foamea. Ea adăuga acum şi durerea la această listă.

O durea până şi rădăcina părului. Vântul muşcător care mătura colinele se adăuga la nemulţumirea ei. De fiecare dată când o învăluia un curent de gheaţă, frigul îi trecea prin bluză şi-i ajungea la piele. Nu mai mâncase de la prânz, iar durerea chinuitoare din stomac se mută în curând în cap, făcând să-i sune tâmplele în aceeaşi cadenţă cu mersul calului. Era complet epuizată, nedormită şi obosită mental, iar când simţi o picătură de ploaie pe nas, aproape că pierdu şi ceea ce mai rămăsese din calmul ei.

Călărca în spatele lui Duncan şi se înfuria din ce în ce mai tare pe el. El părea absolut neafectat de ritmul lor alert. Stătea încă în şa de parcă de-abia se urcase şi galopa înaintea ei în acelaşi ritm înnebunitor pe care îl avusese toată după-amiaza. Nu mai vorbise cu ea de la prima oprire şi nu se uită nici măcar o singură dată înapoi să se asigure că ea mai era în spatele lui. Nu se îndoia că ar fi fost fericit dacă ar fi putut să cadă să-şi rupă gâtul şi să scape de ea.

Nu trecu mult şi simţi înţepătura unei alte picături de ploaie; apoi alta şi alta, până când ploaia rece începu să cadă de-a binelea. Îl privi pe Duncan şi se amărî. Nu părea să fie afectat nici de ploaie. Nu putu să nu remarce cum părul lui ondulat îşi menţinea elasticitatea chiar şi sub ploaia care turna. Părul ei bogat i se lipise curând de cap. Al lui însă, nu. Buclele roşii uşoare păreau ciufulite de vânt, dar uscate. La naiba, poate că nu permisese părului să se ude, se gândi ea cinic.

Norii de ploaie acoperiră luna, iar Arren se mira cum de ştia Duncan unde merg. Drumul devenise extrem de colţuros în ultimele câteva ore, dar el continua să meargă în acelaşi pas vioi, neobservând şi nepăsându-i că şi caii obosiseră.

Arren începu să-l urască. Nu, îşi zicea ea, începuse să-l urască de acum câteva ore. Începuse de mult să numere cadenţa copitelor cailor pentru a rămâne în şa. Tentaţia de

a se arunca la pământ şi de a pune astfel capăt nenororicii ei devenise mai puternică cu fiecare trepidaţie.

Nu avea idee cât să fi fost ceasul. De fapt, nici nu-i păsa. Ştia că nu va rezista mult, iar Duncan nu dădea semne să se gândească la asta. Simţi o picătură grea de ploaie care îi căzu pe frunte şi i se prelinse pe toată faţa. Până şi pleoapele o dureau. Departe se auzeau bubuituri de tunete şi se rugă să fie trăsnită de un fulger şi să moară.

Aproape că aşa se întâmplă. Furtuna înainta repede. Începu să toarne pe ei în torente, iar Arren de-abia putea desluşi silueta lui Duncan în faţa ei. Tremura atât de puternic acum încât trebuia să se prindă bine de şa ca să nu cadă de pe cal. Un fulger puternic lumină cerul şi lovi puternic pământul la numai două sute de metri de ei. Tunetul care urmă răsună ca un ţipăt de durere iar Arren adăugă pe lista simptomelor nenorocirii şi frica.

Mergeau pe o pantă abruptă iar un alt fulger lumină scurt drumul din faţa lor. Arren zări apele repezi şi umflate ale unui pârâu adânc chiar în faţa lor. Duncan mergea direct spre el, intenţionând să-l traverseze. Apa curgea prea repede. I se făcu frică când un alt fulger străluci deasupra apei. Ştia că o să fie dusă de ape de cum calul ei va intra acolo.

Se gândi să-l avertizeze pe Duncan, dacă nu observase cât de repede curgea apa, dar renunţă. Oricum, n-ar fi

auzit-o. Un alt tunet răsună deasupra capului, iar calul ei sări speriat. Se luptă să-l țină sub control, prinzând bine frâiele cu mâinile ei amorțite. În fața ei, Duncan se angajă în pârâul repede, așteptându-se ca ea să-l urmeze. Avu un moment de isterie văzând că cea de-a doua ei căsătorie avea să fie chiar mai scurtă decât prima, și se aruncă după el.

De îndată ce apa înghețată îi acoperi picioarele, își simți corpul amorțit. Lacrimile i se scurgeau șiroaie și începu să plângă, de frică și de durere. Se prinse disperată de gâtul calului întinzându-se aproape în șa. Apa o lovea în bărbie, tăindu-i pielea moale, iar ploaia torențială o lovea în spate. În întuneric nu-l mai vedea pe Duncan. Se întreba dacă nu cumva plecase fără ea. Ultimul ei gând conștient era că nu avea să-i dea nici un penny pentru că a târât-o în călătoria asta îngrozitoare.

Duncan o prinse chiar înainte să ajungă pe pământ. El trecuse prin pârâul umflat și se întorsese să se asigure că și ea reușise să-l traverseze. Văzu cum stătea întinsă pe șa și-și dădu sema că fusese învinsă în cele din urmă de extenuare. Fusese foarte atent la ea în ultimele câteva ore. Mare parte din supărarea lui pentru evenimentele din după-amiaza aceea se mai atenuase iar dispoziția lui se îmbunătățise considerabil pe măsură ce scăpau de urmăritorii lui Arren. Fusese atent la orice semn de-al lor toată după-amiaza și știa că erau cu mult în urma lor acum.

Arren nu-i mai vorbise de când refuzase să se oprească şi să mănânce. Era uimit de tenacitatea ei. Dacă l-ar mai fi rugat o dată, s-ar fi oprit. Ştia că era epuizată fizic din cauza ritmului rapid pe care îl menţinuse. Rămăsese mereu în urma lui, totuşi, în ciuda drumului deosebit de greu.

El începuse să se neliniştească datorită solului stâncos pe care călăreau şi se concentră în a îndrepta caii prin zonele cele mai puţin aspre. Nu-şi puteau permite să-şi rănească picioarele vreunul dintre cai, şi ştia cât de uşor şi-ar putea întoarce glezna sau să-şi piardă o potcoavă pe un astfel de teren.

Ploaia venea ca o binecuvântare. Pământul era moale de la ploaia din ziua precedentă şi el ştia că urmele cailor lor erau proaspete în noroi. O ploaie zdravănă ar şterge orice urmă de-a lor pe drumul ăsta, şi dacă îşi mai aducea bine aminte, ar umfla pârâul pe care tocmai l-au traversat, făcând imposibilă trecerea pentru alţi călăreţi, pentru mai multe zile. Când ajunseră pe creasta colinei, el văzu panta abruptă spre pârâu.

Dincolo de pârâu - la patru sute de metri - era o cabană de vânătoare. Era proprietatea lui. O câştigase la un joc de cărţi în urmă cu zece ani şi o vizitase de două ori de atunci. Probabil că era într-o condiţie deplorabilă, dar avea acoperiş, o sobă şi un pat; trei lucruri care sunau al naibii de aproape de Paradis în acel moment. Aveau de traversat pârâul şi văzând apa învolburată într-o scurtă luminare de

fulger îşi dădu seama că ar putea ajunge în siguranţă pe malul celălalt. Avea să fie totuşi în curând de nerecunoscut şi oricine i-ar fi urmărit de pe malul ăsta al râului ar avea de aşteptat cel puţin două zile înainte ca apa să scadă.

Zâmbi şi se afundă în apa ca gheaţa. În câteva minute vor fi uscaţi, încălziţi, hrăniţi şi se vor putea odihni. Începea deja să se simtă mai bine. I se păru că o vede pe Arren în râu în spatele lui şi se îndreptă spre ea ca să o poată ajuta în caz de nevoie.

De cum ajunse de partea cealaltă se întoarse şi o urmări cu privirea. Ea era atârnată de şa şi de-abia se mai ţinea, disperată. Se aruncă în apă pentru a o prinde, dar calul ei sărise deja pe malul moale, lângă calul lui.

De-abia avu timp să intervină când ea se desprinse din şa. Se aplecă din şa şi o prinse de mijloc înainte ca ea să cadă în cap. Îşi dădu seama după neputinţa şi moliciunea corpului că era inconştientă. O trase lângă el şi apucă frâiele calului ei. Văzu silueta cabanei în faţa lor şi îşi apăsă călcâiele în burta calului, fiind deodată cuprins de oboseală.

Arren atârna ca o păpuşă veche, iar lui i se făcu milă de ea. Ştia că era epuizată. Comportamentul lui ursuz exacerbase fără îndoială toată problema. El ştiuse că împrejurarea căsătoriei lor bizare nu era un dezastru ireparabil. Puteau rămâne soţ şi soţie până ajungeau la Londra. Acolo, o scurtă audienţa cu Prinţul Regent va

rezolva problema. El fusese supărat pe reacția și comportarea ei impulsivă, mai mult decât pe împrejurări.

El oftă când o ridică pe Arren pentru a o da jos din șa. Orice intenții bune avea, atracția față de femeia asta era zdrobitoare. Ea se ghemui la pieptul lui ca un pisoi, iar el nu rezistă să nu-și treacă mâna peste formele ei de femeie. Lovi cu piciorul ușa și pătrunse în cabană, vrând să o așeze mai întâi pe Arren pe una din canapele înainte de a se îngriji de cai. Fu surprins să găsească interiorul destul de curat și o așeză cu grijă, căutând în jur o lumânare. Găsi una pe cămin și o aprinse, privind încruntat la camera luminată acum de lucirea palidă a lumânării.

Camera mare fusese curățată recent și trăda prezența cuiva. Mirosea a ceară de albine proaspătă și putu să vadă porțiunile de lemn șterse cu grijă de praf. Nici nu mai trebuia să facă curat. Din câte știa, nimeni din oamenii lui nu avea cunoștință de faptul că el deținea ca proprietate cabana aceasta, totuși era clar că era folosită de cineva. Calculând în gând zilele calendarului își dădu seama ușurat că sezonul pescuitului se sfârșise de două săptămâni. Oricine profitase de ospitalitatea lui era probabil departe acum.

Fuse lumânarea pe o măsuță joasă și o privi pe Arenn. Părea că doarme adânc și se duse să adăpostească caii. De cum ieși, uri treaba pe care o avea de făcut. Turna în torente

de apă rece. Cum îl ploua pe față simți înțepături ca de gheață. Chiar acum, primăvara târziu, ploaia cu gheață era un fenomen obișnuit aici. Observă cu oarecare satisfacție că pârâul se umflase considerabil de când îl traversaseră ei și se rugă ca ploaia să continue toată noaptea, să-i crească apele și mai mult.

Duncan prinse frâiele ambilor cai și o porni spre grajd, în spatele cabanei. Grajdul era mic, doar cu trei despărțituri, dar era suficient pentru ce le trebuia lor. Scoase șeile repede de pe cai, priponindu-i pe fiecare în propriul lui loc cu o găleată de apă proaspătă.

Trăgând de una din păturile de lână de sub una din șei peste cap, o puse pe cealaltă sub braț și ieși în ploaie, croindu-și drum prin noroi.

Arren încă dormea când Duncan se întoarse. Începuse să tremure rău de frig, iar el puse pătura udă pe podea desfăcând ușor restul din ea, care era uscat și punându-i peste ea.

Se duse să aprindă focul. Pe cămin erau lemne de foc iar el le așeză pentru a le aprinde. Hainele îi erau ude leoașcă. Respiră adânc aerul cald, savurând mirosul de brad ars.

În spatele lui o auzi pe Arren strănutând. Se duse unde dormea și o privi. Știa că cel mai bun lucru pentru ea era o baie caldă și haine uscate, dar, fir-ar să fie, nu voia să o dezbrace.

Zâmbi la gândul acesta ireverențios. Nu faptul că trebuia să o dezbrace îl împiedica. Făcuse acest lucru în mintea lui de zeci de ori. Tentația care ar fi urmat nu o putea savura.

Ea strănută din nou în somn, iar el dădu din cap. Aplecându-se o ridică din nou în brațe. "Hai, Ducesă. Numai să nu-mi scoți ochii că mi-am făcut datoria". El ezită, aproape așteptând ca ca să-i răspundă. Deoarece ea nu se clinti, el porni pe scări.

Unicul dormitor era așa cum și-l reamintea. Camera era complet dominată de un pat enorm care era așezat într-un colț. Zâmbi când îl văzu, amintindu-și de cum simțise mărimea lui neobișnuită prima dată când îl văzuse.

"Bunule Lord Brick! Ar putea dormi cinci oameni deodată pe salteaua asta fără să se atingă", își spusese el atunci. El și Ducele de Albrick călătoreau în Scoția când se hotărâră să se oprească la proprietate. Amândoi rămaseseră în cadrul ușii, uitându-se la patul imens. Duncan făcuse remarca și de atunci dimensiunea paturilor era un subiect predilect pentru ei.

Își propuse să nu uite să-i spună ducelui, data viitoare, când îl va vedea că își petrecuse noaptea nunții în acel pat. Brick va găsi acest lucru foarte nostim, fără îndoială.

Arren se mișcă în brațele lui iar el o lăsă pe pat. În momentul acela nu era nimic nostim. Era aproape înghețată. El, la fel. Nu mai pierdu vremea visând. Făcu

un alt foc şi trase cada de metal masivă peste foc. Se duse la fereastră, deschise oblonul şi prinse frânghia. Una din caracteristicile avantajoase ale acestei locuinţe era amplasarea rezervorului de apă. El se afla chiar de deasupra ferestrei de la baie, iar apa putea fi trasă în cameră fără să mai trebuiască să fie cărată sus pe scări. Trase mai multe găleţi vărsându-le în cadă până când fu mai mult de jumătate plină. Împinse cada mai aproape de foc, umplu nişte ibrice cu apă şi le aşeză pe foc să fiarbă, întorcându-se să se dezbrace de veşmintele ude.

Hainele îi erau ude leoarcă. Îşi dezlipi cămaşa de pe pielea rece, tremurând în aerul umed al sălii de baie. Se dezbrăcă în câteva minute, iar apoi nu mai putea evita inevitabilul.

Arren strănută de încă două ori de când o dusese în dormitor.

Se duse tremurând spre pat, sperând din tot sufletul ca ea să nu se trezească tocmai când o dezbrăca. O văzuse furioasă, şi dacă accesele ei erau mai mult amuzante decât enervante, nu avea chef de istericale femeieşti în seara asta.

Îi descheie toţi nasturii de vesta de lână, descoperindu-i şiretul împletit pe bluza albă.

Se strâmbă. Erau zeci de rânduri iar nasturii uzi se înţepeniră încăpăţânaţi sub degetele lui. Reuşi să-i desfacă în cele din urmă şi nu rezistă tentaţiei să nu soarbă din ochi cămăşuţa ei udă care era lipită de sânii

ei bogați. De frig, ea făcu pielea de găină. Dezgustat de lipsa lui de stăpânire de sine, nu mai pierdu vremea şi îi scoase şi restul de haine. Îi scoase fusta de lână udă leoarcă şi o trânti pe podea şi-i scoase şi vesta şi bluza, punându-i-le deasupra. Apucându-i poala de la schimbul de piele, îşi strecură mâna sub ea şi i le trase peste cap. Când o avu întinsă în față, doar cu cizmele ei înalte de piele, o privi câteva secunde. Imaginea ei stând acolo era atât de erotică încât era stârnit aproape dureros. Înjură şi îşi întoarse atenția la cadă, mustrându-se întruna. Adăugă un ibric sau două de apă fierbinte, încercă apa cu mâna, mulțumit că era destul de caldă. Era încă puțin rece, dar pentru moment se gândi că o baie ca asta ar face minuni pentru el.

Îi scoase cizmele lui Arren, încercând să nu ia în seamă ce îi cerea trupul lui şi o ridică în brațe, ducând-o spre cadă. Uşurel, o lăsă în jos în apă şi apoi se vârî şi el lângă ea.

Îi putea privi pentru prima dată spatele. Dumnezeule! O împinse puțin în față să vadă mai bine. Înjură din nou. Cicatrice roşii şi albe îi tăiau spatele într-un desen sinistru. Arren i se părea atât de firavă. Avusese multă tărie, dar îi amintea de o floare fragilă care supraviețuise unei groaznice furtuni de iarnă. Fusese biciuită şi aproape omorâtă, şi nu numai o dată.

Întinse mâna să-i mângâie încet una din răni. În lumina plăpândă a lumânării, le putea vedea cât de clar voia. Ceva

îi spunea că erau motivul pentru care se purtase atât de ciudat când o atingea. Îşi dădea acum seama că îi era frică. Se încruntă la acest gând.

Oftând adânc, luă săpunul şi începu să o spele pe spate. O clăti apoi cu grijă căutând urme ale unor răni recente. Câteva aveau coji, dar nici una nu era deschisă.

O frecă pe spate, pe şira spinării iar ea se mişcă. Chiar dacă l-ar fi omorât pe ticălosul care îi făcuse aşa ceva, n-ar fi fost de ajuns.

Duncan termină să se spele - şi pe el, şi pe ea -, şi o scoase şi o împături într-un prosop imens. Ducând-o înapoi în pat, o acoperi cu pături. Se duse la dulap şi trase un halat. Şi-l îmbrăcă strângându-l bine pe mijloc, bucuros că focul începuse să dezmorţească camera.

Afară era încă furtună, iar întunericul era tăiat de fulgere scurte. Peste tot în cameră erau semne că în casă locuise cineva nu de mult. Focul era deja pregătit, aşternuturile erau proaspete şi curate, iar întrega cameră avea numai un strat subţire de praf pe care îl remarcase şi în camera de jos.

Duncan aprinse una din lumânările mari pe care le găsi în stativ şi o puse pe marginea căminului. Era foarte mirat că fusese cineva acolo. Nu era nici un motiv ca cineva să se fi oprit acolo în ultima vreme. Ar fi un noroc extraordinar ca vizitatorii precedenţi să fi lăsat pur şi simplu casa curată şi aprovizionată. Dacă se întorceau

însă, el va trebui să renunțe la a mai sta acolo. Nu putea risca să fie văzut lângă proprietate.

Se frecă la ceafă vădit frustrat. La început, intenționase să rămână doar peste noapte. Se gândi că râul umflat îi va proteja cel puțin douăsprezece ore după ce furtuna se va opri. Se gândise ca ei să fie la cincisprezece, douăzeci de mile nord, atunci când râul putea fi trecut prin vad. Se îndoia însă că Arren ar putea să plece călare a doua zi dimineață. Ea era epuizată datorită ritmului brutal pe care ei îl impusese. Privi pe fereastră mulțumit să vadă cum turna ploaia. Poate așa puteau rămâne puțin mai mult timp.

Se duse înapoi la pat și o privi pe Arren cum dormea. Se încolăcise sub pături. Îi dădu la o parte, ușor, o buclă de păr de pe frunte. Era mulțumit că se stăpânise de când văzuse cicatricele ei. Era foarte furios.

Într-un anumit fel, în călătoria asta ciudată a lor, îi intrase în cap că era de datoria lui să o apere. Nu părea să îl preocupe implicațiile adânci ale unui asemenea fapt, dar era străbătut de o furie nemărginită pentru ceea ce ea fusese obligată să îndure.

Avea o pornire nebună să o trezească și să o întrebe numele celui care îi făcuse rănile acelea. În momentul acela și-ar fi înfipt cu plăcere pumnul în gâtul ticălosului dacă ea l-ar fi lăsat.

Afară continua să plouă neîncetat, dar nu mai tuna şi nici nu mai fulgera. În lumina palidă a focului care se stingea, părul lui Arren avea culoarea cuprului. Cozile ei grele stăteau pe pernă, premergând semnelor roşii care îi pătaseră pielea ei moale şi roz de pe spate. De-abia îşi stăpâni mânia. Se duse să mai pună un buştean pe focul aproape stins. Aducând încă unul de pe marginea căminului, se duse lângă ea şi ezită. Pentru moment el voia ceva mai mult decât moliciunea patului şi câteva ore de somn, dar se gândi că ea se va înfuria îngrozitor când se va trezi şi-şi va da seama că el o dezbrăcase şi o spălase.

Pentru prima dată în ultimele trei ore reuşi să râdă uşor. Nu-şi închipuise niciodată să-şi petreacă noaptea nunţii făcându-şi probleme din ce şi-ar fi putut permite cu soţia lui. Se dezbrăcă de halat şi se vârî în patul mare, lângă ea, întrebându-se ce va face când se va trezi lângă el.

CAPITOLUL IX

Arren se trezi dintr-o dată. Stătea întinsă pe burtă pe ceea ce ar fi pus pariu că era cel mai moale pat din lume. Îşi înfipse degetele în saltea pentru a se convinge că nu era un nor. Bătaia regulată a ploii pe acoperiş îi trezea amintiri despre fuga epuizantă călare prin ploaie.

Îşi amintea vag cum călărea prin pârâul revărsat, dar după aceea totul era în întuneric.

Îşi arcui umerii şi tresări. Simţea un corp dur în spate. Se întoarse intenţionând să descopere cauza. Când se rostogoli peste corpul adormit al lui Duncan, sări drept în picioare în pat şi scoase un strigăt de uimire.

El se sculă imediat. Se dădu jos din pat, adrenalina inundându-i corpul mai înainte ca să-şi dea seama ce se întâmplă. Când îi văzu nuditatea ea ţipă din nou. Îi trebuiră câteva secunde ca să-şi dea seama de cauza suferinţei ei. Atunci când o făcu se prăbuşi pe pat râzând.

Strângea cearşaful la piept privindu-l cu o furie abia stăpânită. "Cum îndrăzneşti să râzi de mine!"

Încercă să-şi stăpânească veselia, însă fără succes. "Haide Ducesă, nu este nevoie să arăţi atât de ultragiată".

"Este totul indecent".

"Nu este nimic indecent în asta".

"Eşti ... dezbrăcat". Făcu o pauză. Deoarece el nu răspundea, spuse repede. "Şi eu sunt dezbrăcată".

El râse mai tare. "Să înţeleg că asta îţi displace?"

Îl privi mânioasă şi aruncă o pernă spre el. "Pentru numele lui Dumnezeu, acoperă-te".

Ordinul ei prilejui un alt hohot de râs, iar ea trase neajutorată de cearceaf. Într-un sfârşit, el îşi şterse ochii cu dosul palmei pentru a-şi îndepărta lacrimile provocate de râs. "Suntem soţ şi soţie, Ducesă. Ce poate fi indecent în faptul că suntem amândoi în pat în noaptea nunţii noastre?"

"Nu-mi spune asta!"

El rânji din nou şi desfăcu braţele, unindu-şi mâinile după ceafă. Ştia că ea era foarte speriată. O găsea drept o diversiune zgomotoasă şi amuzantă în lumina situaţiei supărătoare în care se găseau. "Cum să-ţi spun? Ducesă sau soţie?"

Ea îl privi mânioasă. Putea să vadă flacăra din ochii ei cu tot întunericul. "Eşti complet fără scrupule".

"Complet?"

"Nu ai nici un simţ al onoarei"

"Nici unul"

Ridică perna în mână şi o aruncă spre el. Rânji mulţumită atunci când auzi sunetul înfundat făcut de fulgii îndesaţi în pernă în contact cu capul lui. "Iar reflexele tale sunt groaznice. Nu ar fi trebuit să-mi aplici această lovitură. Nu văd cum ai putea să mă aperi atâta timp cât tu ... Oh!"

Duncan smuci perna din mâna ei şi o roti, izbind-o peste picioare în mijlocul tiradei ei. El rânji la ea. "Şi mai spui că am reflexe proaste".

"Dar este complet necinstit. Mi-ai atins coarda sensibilă". Apucă cealaltă pernă şi o trânti în capul lui. Ea ţipă ascuţit atunci când el se aruncă după ea peste patul imens.

Mâna lui Duncan o apucă de mijloc, însă ea se eliberă trăgând cearşaful după ea. Era aproape de marginea

patului când el prinse capătul cearşeafului oprindu-i mişcarea. Ea trase o dată. El nici nu se clinti. Ea trase din nou. El nu ceda nici un centimetru. Spre disperarea ei, Arren simţi cum el începe să tragă de cearşaf. Îl ţinu mai strâns lipit de piept, însă acesta începu să-i alunece din mână atunci când el începu să-l tragă cu nădejde.

Îi aruncă o privire iritată peste umăr şi aproape începu să râdă atunci când îi văzu expresia triumfătoare. Era îngenuncheat în mijlocul patului strângând cu amândouă mâinile cearşaful, cu grijă eliberă un colţ şi simţi cum materialul cedează. El trase din nou. Mâna liberă o întinse uşor atunci când degetele apucară una dintre pernele mari. El trăgea continuu de cearşaf acum, iar ea se răsuci, strecurându-i echilibrul atunci când se rostogoli spre el. El se înclină pe spate şi ea profită de această pierdere de echilibru. Atunci când îl lovi cu putere în piept cu perna grea, el alunecă peste marginea patului şi căzu pe duşumea cu un sunet greu şi un geamăt adânc.

Arren rânji cu satisfacţie şi se lăsă pe spate sprijinindu-se de perne. Îşi căută o poziţie confortabilă şi trase în sus cuverturile, tocmai când capul lui apăru după pat. Ea îl privi cu un zâmbet de mulţumire. "Reflexe proaste".

Era ceva ciudat în privirea pe care i-o aruncă. Ei nu îi plăcu. Nu era omul care să cedeze aşa uşor şi o preocupa faptul că el stătea încă pe duşumea. Dispăru din nou fără

a spune vreun cuvânt şi ea îşi lungi gâtul pentru a-l vedea ce face. Lăţimea mare a patului îi bloca vederea astfel încât ea se mişcă mai aproape de margine. Abia putea să-i vadă mâna întinsă pe duşumea, de aceea se întinse mai mult pentru a avea o vedere mai bună.

Oftă necăjită, deoarece imaginea se dovedi la fel de proastă şi se apropie şi mai mult de margine. Pregătea el ceva. Era sigură de asta. Se răsuci până aproape de margine, sperând să poată vedea ce face pe duşumea. Înainte ca să aibă timp să reacţioneze, mâna lui ţâşni din întuneric apucându-i umărul, împingând-o spre perne şi sărind lângă ea. Avu timp pentru un strigăt de uimire înainte să se trezească fixată de pat de către trupul său puternic.

Era sprijinit în coate, coapsa lui puternică ţinându-i coapsele ei ţintuite de pat. El se uită la ea şi rânji. "Deci, cine are reflexe profesionale?". Îi îndepărtă părul de pe frunte cu mâinile lui mari. Pielea ei i se păru deosebit de moale. El îşi încordă privirea pentru a putea distinge ceva în lumina pâlpândă a focului. Nu putea să-i distingă expresia.

Ea îndreptă un deget acuzator spre pieptul său. "Ai într-adevăr reflexe proaste. Nu are deloc importanţă că am şi eu. Nu eu sunt cea care oferă protecţie în această aventură".

El răsufla zgomotos. "E totuşi un lucru bun. Era cât pe ce să mă omori".

"Credeam că mă protejezi". "Nu există altă cale". Încerca să ignore presiunea care o exercita corpul său gol asupra ei. Era recunoscătoare pentru mica barieră pe care o ofereau cuverturile dintre ei şi se luptă cu dorinţa de a le trage mai sus. Ştia că el va interpreta asta drept o victorie.

El îşi înclină capul şi continuă să o studieze. Femeia jucăuşă pe care o ţinea captivă era complet diferită de femeia cu care călătorise în ultimele patru zile. "Îmi pui la îndoială capacitatea de la te proteja, Ducesă?"

"De două ori în cinci minute te-am surprins cu garda coborâtă, Gypsy. Nu este normal şi bănuiesc că şi altcineva ar putea să o facă."

"Aş reacţiona mai rapid dacă nu ar fi vorba despre o pernă plină de fulgi de gâscă".

"Trebuie atunci să-ţi testez talentele cu un pistol sau un skean dhu?"[1] Îşi întinse mâna în lateral apucând cu degetele o pernă rătăcită. O apucă, forţându-se ca expresia să-i rămână nepăsătoare.

El râni. "Te avertizeze, doamnă, nici să nu încerci măcar. S-ar putea să mă hotărăsc că nici măcar nu merită efortul să te protejez".

1 skean dhu - în original - pumnal băgat în ciorap, făcând parte din costumul tradiţional scoţian (N.T.)

"Presupun că va trebui să stau eu cu ..." făcu o pauză strângându-şi mai tare arma ...pernele! O spuse lovindu-l în cap, iar el lăsă să-i scape un geamăt de uimire. Ea râse cu sughiţuri la vederea expresiei uluite întipărite pe faţa sa. *Avea într-adevăr reflexe proaste.*

Duncan era încântat. Făcea cunoştinţă cu o latură complet nouă a ei şi era încântat. Chiar foarte mult. El scrâşni din dinţi şi întinse un braţ lung, bâtând cu mâna în căutarea pernei grele pe care ea o ţinea încă în pumn. Ea o împinse departe de el, braţul lui era mai lung decât al ei şi fură în curând antrenaţi într-un război pentru aşa-zisa armă.

Duncan se îndepărtă puţin de ea pentru a avea o prindere mai bună, însă ea profită de aceasta. Ridicându-se în genunchi, uitând de cuverturi, apucă perna cu amândouă mâinile şi împinse. El replică în acelaşi mod.

Trăgeau în disperare de amândouă capetele când perna se rupse. Se auzi un sunet scurt de material care se sfâşie urmat apoi de explozia care împrăştie peste tot fulgi mov şi albi.

Duncan şi Arren stăteau faţă în faţă uimiţi pe moment. Fulgii cădeau peste ei, iar Arren chicoti, aruncând bucata ei de pernă în direcţia lui; când o cascadă de fulgi erupse în aer, el începu să râdă. Scuturâ restul fulgilor pe pat şi apucă un pumn din grămadă aruncându-i în direcţia ei. Ea se dădu înapoi. În scurtă vreme erau amândoi prăbuşiţi pe

pat, într-un acces de râs, în timp ce fulgi rătăciți cădeau pe ei.

Ea oftă mulțumită, iar aceasta produse un nor de puf răsucindu-se în aer. Ea chicoti și încercă șmecheria din nou.

Duncan era trântit pe o parte, lângă ea, cu capul sprijinit de mână. Era fascinat. Ea era preocupată să mențină în aer un fulg deasupra nasului, aparent uitând de existența lui.

"Nu te mai uita așa la mine, Gypsy. Mă faci să mă simt jenată".

Ea nu se uită la el cât timp vorbi, iar el îi zâmbi. Evident, nu uitase până la urmă de prezența lui. "Cum poți oare să fii jenată? Te zbengui în pat cu mine de cel puțin un sfert de oră".

Ea se întoarse pentru a-l privi și atunci el văzu cum obrajii ei se înroșiseră din cauza jenei. "Era altceva".

În momentul în care privirile li se întâlniră, el simți un frison traversându-i spatele. Toate urmele veseliei dispărură din privirea sa. Întinse mâna și îndepărtă un fulg din părul ei. "Și cum este acum, Ducesă?"

Ea își plimbă nervoasă limba pe buze și văzu ochii lui aprinzându-se. "Duncan, eu ..." Se opri, nesigură. Era atât de aproape încât îi simțea răsuflarea mângâindu-i obrazul. Petele aurii din ochii lui străluceau în lumina focului și

înghiți nodul care i se formase în gât. "Eu ... aș dori să mă îmbrac acum".

Ochii lui se îngustară și dădu din cap. "N-o face, Arren. Nu te îndepărta de mine astfel. Nu acum"

Ea îl privi, iar lui nu-i scăpă frica care i se citea în ochi. "Eu ... nu pot".

El dădu din nou din cap și veni mai aproape, buzele lui fiind la câțiva centimetri de ale ei. "De ce ți-e frică?"

Ochii ei se măriră și își umezi din nou buzele cu limba.

Cum putea să-i spună? Inima îi bătea cu putere în piept. Respirația îi era formată din gâfâieli scurte. "Te rog, n-o face".

Lumina unui fulger sfâșie întunericul camerei. Bubuitura zgâlțâi casa și Arren tresări. Mâinile ei se întinseră, apucându-l de brațe. Atingerea fu ca o descărcare electrică pentru ei. Duncan o simți până în vârful degetelor. Privirea ei uimită o întâlni pe a sa. El oftă din rărunchi. Momentul trecuse.

Aplecându-și capul, depuse un sărut ușor pe buzele ei, apoi se ridică în picioare și își îmbrăcă halatul. Își legă cordonul în jurul mijlocului și se întoarse către pat. Arren se ascunsese sub cuverturi. El își mușcă buza pentru a se împiedica să râdă. Patul era încă acoperit cu fulgi și numai fața ei se vedea din pături. O imagine haotică îi străbătu mintea. Se întrebă cum ar fi fost dacă ar fi pătruns-o în mijlocul acestui nor ca zăpada de fulgi. Gemu și îndepărtă

imaginea, revenind la realitate. "Cobor să văd dacă este ceva de mâncare în casă, mai este un halat în ladă".

Ea dădu din cap privindu-l cu atenție. "Mulțumesc".

Lui nu-i scăpă înțelesul ascuns. "Nu s-a terminat ce aveam să ne spunem, Arren. Știi asta!"

Înainte ca Arren să poată răspunde, un alt tunet zgudui ferestrele și ea tresări mânioasă, închizându-și ochii. Când îi deschise o secundă mai târziu, el plecase. În mod evident, nu aștepta răspunsul ei.

Arren oftă din rărunchi și dădu deoparte cuverturile. O cascadă de fulgi se revărsă pe podea iar ea sări, îngropându-și picioarele în ei. Când moliciunea dulce îi mângâie pielea, oftă adânc, aducându-și aminte de lupta cu el. Chiar și acum, nu își dădea seama ce o apucase.

Însă găsi că reacția lui era chiar mai greu de înțeles decât propriul ei comportament. Părea să fi gustat întâlnirea la fel de mult ca și ea. Nu fusese nici un pic iritat. Găsi că nu se compară cu comportarea lui anterioară. Gândul îi provocă o nouă chicoteală. Dacă ea îi socotea comportarea ciudată, atunci el sigur credea că ea înnebunise.

Oftă din nou și se opri să mai îndepărteze fulgii cu mâinile. Traversă camera cât putu de bine, înfășurându-se cu cuvertura grea de pe pat și antrenând fulgii în falduri. O aruncă într-un colț al camerei și se apropie de cuțarul mare de lemn de lângă foc. După o inspecție scurtă descoperi

halatul de care el îi vorbise. Se acoperi cu croiala lui amplă. Era în mod evident croit pentru un bărbat. Mânecile atârnau mai lungi cu şase milimetri decât mâinile ei, iar tivul atârna în mâna ei, mai lung cu un picior şi jumătate. Se făţâi nitel, încercând mai multe variante pentru a-l face să se potrivească, apoi renunţă, dându-l jos. Se întrebă dacă nu cumva el făcuse special să o lase fără nimic de îmbrăcat.

Se întoarse la cufăr şi îi examină din nou conţinutul. La fundul lui descoperi o cămaşă albă de batist, de dimensiuni la fel de mari şi o pelerină mare din lână moale.

Se îmbrăcă mai întâi cu cămaşa şi îndoi manşetele de patru sau cinci ori, până când îşi eliberă mâinile din mâneci. Materialul îi acoperea bine coapsele. Se închise la nasturi până la gât şi se uită în oglindă. O putea folosi foarte bine drept cămaşă de noapte şi se decise să o ia cu ea atunci când vor pleca.

La acest gând, ochii i se măriră şi se uită în oglindă. Ţiganul începea să aibă ceva influenţă asupra ei. Nu furase nimic în viaţa ei până când nu plecase în călătoria asta cu el. Acum nu mai simţea nimic la gândul de a o şterge cu proprietatea altuia. Ea rânji şi se întoarse, inspectând, din alt unghi, modul cum îi venea cămaşa. În acest caz, avea scuza că îşi apără onoarea. Atâta timp cât avea o cămaşă de noapte cu ea, Duncan nu putea să-i aducă vreun argument valid de ce nu ar purta-o.

Satisfăcută, ridică pelerina. Se îndreptă spre foc şi o ridică în lumină pentru a studia modelul. Era o pelerină de vânătoare, împodobită mai ales în culori verde închis şi galben deschis. Recunoscu culorile clanului McCraig şi zâmbi. Duncan, probabil că va comenta atunci când o va vedea purtând-o.

Întorcând spatele oglinzii, Arren îşi petrecu neîndemânatică pelerina peste umăr, îndesând porţiunea rămasă în kilt. Strânse centura şi uitându-se la imaginea din oglindă zâmbi. În decurs de treizeci şi cinci de ani această îmbrăcăminte cadrilată, tradiţională a fost scoasă în afara legii în Scoţia de către Coroana Britanică, mai mulţi locuitori uitând sau refuzând arta de a purta kilturi în maniera tradiţională. Aranjarea faldurilor era o sarcină complicată şi acum majoritatea locuitorilor preferau kilturile gata cusute bucăţilor mari de material necusut care cereau plisarea manuală.

Arren învăţase această artă la vârsta de şaisprezece ani, mai ales pentru satisfacţia de a-şi arăta dispreţul faţă de tatăl ei. Era în toiul uneia dintre tiradele sale obişnuite despre imperfecţiune, când îi spusese că nici măcar nu este în stare să înfăşoare pelerina corect. Nu părea să aibă importanţă că nici el nu ştia.

Îşi petrecuse următoarele şase zile antrenându-se. Bunica îi arătase cum să aranjeze faldurile, iar Arren muncise ore nenumărate până când reuşise să stăpânească

arta. Avusese o mare satisfacție punându-și pelerina la cina din seara aceea. Tatăl ei nu remarcase. Nici ea nu se obosise să-i arate.

Păstrase totuși îndemânarea. Purta, în general, costumul tradițional la festivalurile muntelui și întâlnirile de familie și în decursul anilor ajunsese să stăpânească perfect procedeul. Putea executa acum mișcările complicate în câteva secunde. Se întoarse și își examină imaginea, complet satisfăcută de rezultat.

Ploaia începuse să cadă din nou, iar ea oftă, întrebându-se de cât timp se putea oare bucura de adăpostul oferit de casă. În acel moment, gândul de a călări afară în ploaie, din nou, părea mai curând de nesuportat.

Îl alungă și își îndreptă atenția către aranjatul părului. Își încreți nasul în semn de nemulțumire atunci când inspectă cosița deasă. Buclele moi din vârful capului se uscaseră aproape de tot, însă cosița era turtită și încâlcită. Căută din nou în ladă și găsi un pieptene de fildeș. În timp ce începu procesul laborios de a-și descurca părul castaniu, gândurile i se îndreptară din nou spre Duncan. Părea mereu stăpân pe sine. Îi luase destulă vreme să-l irite. Se strâmbă atunci când pieptenele se înțepeni într-o încâlcitură de fire. Il eliberă și se privi în oglindă. Însă, Doamne Domnezeule, ce ursuz era atunci când se supăra.

Îşi trecu pieptenele prin părul ud încă de câteva ori şi îl puse înapoi în ladă. Înclinându-şi capul, îşi studie imaginea. Duncan o uimea. Reacţia ei faţă de el o uimea şi mai mult. Dorea să creadă că atracţia ei pentru el se datora numai circumstanţelor ciudate şi apropierii. Oricât ar fi încercat, totuşi, nu putea să accepte acest lucru.

Era diferit de oricare alt bărbat pe care îl cunoscuse. Sigur de sine. Încrezător. Puternic şi capabil, totuşi nedorind să o domine. Nu avea nevoie să o minimalizeze pe ea pentru a se înălţa pe el. Era încăpăţânat, dar răbdător. Îşi muşcă buza înainte de a adăuga "diavolesc de frumos" la lista crescândă de calităţi. Da, "Gypsy" Duncan era un om remarcabil. Şi adevărul era că o speria de moarte.

CAPITOLUL X

Duncan trânti roata de brânză pe butucul de lemn pentru tăierea cărnii. Doamne Dumnezeule, dar femeia asta era enervantă. Era cea mai complicată, plictisitoare, de neprevăzut - făcu o pauză şi adăugă o sticlă de vin lângă brânză - şi a naibii de atractivă femeie din câte cunoscuse. Începuse să-i intre pe sub piele.

Oftă din rărunchi şi începu să caute paharele. Le găsi pe raftul de sus din cămară şi împreună cu ele descoperi şi farfurii, tacâmuri de argint şi feţe de masă. Le puse şi pe acestea în teancul care se adunase deja pe butucul de

măcelărie şi se întoarse către cămară pentru a examina rezerva de alimente conservate.

Acolo găsi nota. Agăţată cu un cui pe spatele uşii cămării era un plic adresat "Înălţimii sale, Ducele de Stratchcraig". Duncan apucă plicul şi îl rupse din cui. Se uită peste umăr. Arren era încă la etaj, făcând Dumnezeu ştie ce. Sigiliul de ceară aparţinea Marchizului de Glenmore, proprietarul iniţial al cabanei. Era proaspăt sigilată, hârtia nefiind încă îngălbenită de vreme. Rupse cu grijă sigiliul şi scoase nota scrisă pe papirus. Mesajul îl făcu să râdă:

" Înălţimea Ta,

Găsesc deosebit de grosolan faptul că m-ai alungat de pe această proprietate şi că o neglijezi complet. Am ţinut socoteala clară în aceşti ultimi zece ani, şi până astăzi ai binevoit să o vizitezi numai de două ori. Deoarece pescuitul este excelent, iar vânatul chiar mai bun, aşezarea ideală, mi-am luat libertatea să întreţin proprietatea în bună stare, folosind-o o dată pe an.

În fiecare an îţi las această notă. În fiecare an, nici măcar nu o citeşti. Asta înseamnă că mă voi întoarce din nou primăvara următoare şi voi folosi această moşie splendidă pe care, atât de uşor, o neglijezi.

Al dumneavoastră,

Glenmore"

Duncan zâmbi din nou şi împături nota punând-o înapoi în plic. Ar trebui să-şi amintească să-i mulţumească lui Glenmore când nenoricita asta de aventură se va sfârşi. Întorcându-şi atenţia către cămară găsi o bucată mare desărată de somon şi o duse împreună cu plicul către butucul de măcelărie.

Un trosnet puternic provocat de un tunet îi întrerupse gândurile şi îşi îndreptă ochii către tavan, întrebându-se ce putea să-i ia atât de mult timp lui Arren. Se hotărî să-i mai acorde cinci minute înainte să se ducă să o caute.

Cincisprezece minute mai târziu coborî şi ea. El se plimbase necontenit înainte şi înapoi între bucătărie şi camera mare de la intrare. De trei ori pornise pe scări în sus. De trei ori se întorsese. Ea dorise intimitatea atunci când el plecase din cameră. Dacă avea nevoie de el, l-ar fi chemat.

El stătea în faţa focului atunci când ea coborî scările. Părul ei lung atârna în valuri umede până mai jos de mijlocul spatelui. Şuviţele creţe din creştetul capului îi încadrau faţa mică şi era învăluită aproape din cap până în picioare într-o bucată mare de pelerină McCraig - pelerina lui. O reacţie ciudată avu loc undeva în stomac şi îşi croi drum către inimă. O prinse coborând scările şi simţi cum tensiunea îi cuprinde pieptul. Părea atât de la locul ei în acea pelerină. Îi plăcea foarte mult.

Ei nu-i plăcu deloc modul în care el o privea. Părea că prinsese rădăcini în acel loc din faţa căminului. Ezită la capătul scării, nesigură de ciudata lui stare.

O altă bubuitură sparse tensiunea, Arren scăpă un ţipăt uimit iar Duncan traversă camera pentru a ajunge în faţa ei. "Ţi-e frică de furtunile cu tunete, Ducesă?"

Ea îl privi. Privirea lui era intensă, iar ei îi fu greu să o întâlnească. "Sigur că nu". Negaţia ei dispreţuitoare se legă cu reacţia instictivă faţă de o altă bubuitură intensă.

El întinse mâna pentru a-i potrivi pelerina pe umăr. "Nu există multă lume care să mai ştie să aranjeze o pelerină cu mâna. Sunt impresionat".

El prinse sclipirea uimită din ochii ei înainte ca ea să-i ofere un zâmbet larg. Părea absurd de fericită pentru acest compliment simplu. "Mulţumesc. Mi-au trebuit ore să învăţ. Nu credeam că voi reuşi vreodată".

El aprobă din cap. "Nu este atât de uşor pe cât pare".

Ea zâmbi din nou. Într-un fel, nu o surprinsese faptul că el ştia complicatul procedeu. Părea capabil să facă orice. Îi făcu deosebită plăcere totuşi că el îi aducea complimente pentru îndemânarea ei fără să şi-o laude pe a sa. Da, era un om remarcabil. O bubuitură puternică de tunet o întrerupse din reverie şi tresări vizibil. Întinse mâinile spre el.

El rânji atunci când degetele ei mici se agăţară de braţul lui. "Pentru cineva căruia nu-i este teamă de trăsnet joci un

rol convingător". Aproape că izbucni în râs când ea tresări din nou atunci când un fulger sparse întunericul. Luând-o de mână, el o trase către bucătărie. "Haide. Este ceva mai linişte aici".

Avea dreptate. Pereţii de piatră ai bucătăriei atenuau bubuitul mult mai bine decât restul casei. Arren căuta cu grijă prin grămada de mâncare şi ustensile de pe masă. "Ai găsit destul de multă mâncare aici. Ai vreo idee cine locuieşte aici?"

Se întinse după nota scrisă pe hârtia de papirus aflată pe butucul de măcelărie şi i-o dădu. "Citeşte asta".

Ea examină plicul, ochii ei mărindu-se. "Doamne Dumnezeule, Gypsy. Ai deschis corespondenţa personală a Ducelui de Stratchcraig. Ştii cine este?"

Duncan dădu din umeri şi apucă un cuţit, tăind bucăţi mici din somonul sărat.

Arren continuă, incapabilă să reziste îndemnului de a-l stârni încă puţin. "Stratchcraig este pe locul doi ca bogăţie între proprietarii de pământ din Scoţia. Moşiile lui sunt mai întinse şi mai productive decât oricare alte moşii, cu excepţia celor aparţinând clanului Grayscar".

Duncan se uită în sus şi îi bagă o bucată de somon în gură.

Ea mestecă bucata.

El rânji la ea. "Ţi-am spus să nu mai vorbeşti şi să mănânci în acelaşi timp. Nu se încadrează cu eticheta". Îşi bagă în gură o bucată de somon şi începu să taie brânza.

Ea îl privi şi termină bucata de peşte. "Am spus: Are acces direct la Regent".

Duncan dădu din umeri şi îi întinse o bucată de brânză. "Are importanţă pentru tine?"

Ea îşi îndreptă ochii spre el şi muşcă o bucată de brânză. Mestecă câteva minute bune înainte de a-i răspunde. "Sigur că are importanţă. I-ai violat corespondenţa, pentru numele lui Dumnezeu. Cum crezi că va primi asta?"

"Nu cred că-i va păsa prea mult. Citeşte nota".

"Numai pentru că tu ai citit nu înseamnă că trebuie să citesc şi eu. Nu gust gândul de a-l supăra pe Stratchcraig".

El o privi şi rânji la ea. "Arren, dacă asta te face să te simţi mai bine, voi resigila plicul după ce vei citi. Când voi aplica ceara, Înălţimea sa nu va şti niciodată că a fost deschis". Ea îl privi plină de dubii şi el adăugă. "În afară de asta, bazându-mă pe faptul că i se scrie, nu mai trece deloc pe aici. Mă îndoiesc că ar fi citit-o vreodată".

"Ce vrei să spui?"

El oftă şi scoase nota din plic întinzându-i-o. "Arren, citeşte doar scrisoarea".

"Eşti sigur că poţi s-o resigilezi?"

"Sunt sigur"

Ea nu se îndoi de afirmație. Numai Dumnezeu știa că putea face oricea altora. În final, curiozitatea puse stăpânire pe ea și deschise nota.

El o privi cu atenție în timp ce ea citea. Era pe teren periculos, iar el ura ca dracul să o dezamăgească, însă bunul-simț îl avertiza să nu-i dezvăluie încă întregul adevăr. Termină scrisoarea și se uită la el, cu o sclipire în ochii verzi. "Am citit undeva că țiganii ar fi deosebit de norocoși. Presupun că trebuie să fie adevărat".

El începu să râdă. "Arren, în mai puțin de două săptămâni am fost vânați de câini, aproape înecați, udați de ploaie, practic înghețați, căsătoriți cu forța. Am găsit o cabană goală de vânătoare cu brânză învechită și pește sărat, iar tu hotărăști că eu sunt norocos".

Ea rânji și se întinse după o altă bucată de somon. "Mi-e cald, sunt curată, odihnită și bine hrănită. Necazurile sunt atât de departe".

El ridică o sprânceană iar ea îi explică rapid comentariul, repetându-i povestea fratelui ei. Alta decât scurta explicație pe care Arren i-a dat-o în hambarul lui Robert Dunkirk. Era pentru prima dată când Duncan o auzi menționând ceva despre familia ei sau trecutul ei. El ezită, sperând ca ea să-i dea detalii mai multe. Ea luă o înghițitură mare de vin și îi trezi curiozitatea. "Donald era un singuratic. Chiar copil fiind, îi plăcea să meargă până la capătul pământurilor noastre și să privească navele la

orizont. Putea să stea acolo ore întregi. Aceasta îl făcea pe tatăl meu fioros".

Lui Duncan nu-i scăpă tristețea care se furişă în privirea ei şi îşi ținu respirația, aşteptând ca ea să continue.

"Chiar copil fiind, Donald era mereu nefericit. După ce muri mama, se retrase în sine însuşi. El şi tata s-au îndepărtat din ce în ce mai mult". Făcu o pauză şi luă o altă înghițitură de vin. "Totuşi, nu avea nici o scuză să se sinucidă".

Goli restul paharului şi Duncan rămase liniştit, privind-o. Simpla povestire era foarte expresivă. Era însă adânc marcată de trecut şi ştiu instinctiv că nu-i va mai furniza alte detalii în această noapte. Înregistră povestea în minte şi se hotărî să o examineze mai târziu.

Ea îşi ridică privirea spre el şi îi aruncă un surâs timid. "Îmi pare rău. Nu am intenționat să te plictisesc cu poveştile mele sentimentale despre trecut".

El dădu din cap. "Nu m-ai plictisit".

Ea se întinse, apucă o felie de brânză şi muşcă o bucată mare. "Ai de gând să resigilezi scrisoarea?"

El rânji la ea atotştiutor, iar ea îşi îndreptă o privire în direcția lui înainte să ridice din umeri şi să înghită brânza. "Vechile obiceiuri dispar greu". Se opri. "Ei bine, eşti gata?"

El apucă scrisoarea şi plicul într-o mână, iar în cealaltă un cuțit. Îi făcu semn să o ia înainte, spre hol. "Haide, Ducesă. O să-ți potolesc curiozitatea".

Merseră către foc şi se aşeză pe cămin. "Vino aici şi stai în spatele meu".

Ea se conformă. Îi dădu scrisoarea şi îi spuse să o pună în plic. Arren privi cum încălzea lama cuţitului la flacără. După mai multe minute, o îndepărtă şi şterse cu grijă funinginea de pe lamă până când rămase perfect curată. El ceru plicul, iar ea i-l puse în mâna lui mare.

Apropiindu-se de foc, potrivi cu grijă ceara pe plic. Arren se aplecă peste umărul lui, privindu-l cu atenţie. El îşi înfrână un zâmbet. Îşi bătea capul prea mult pentru a resigila nenorocita lui scrisoare.

Aplică cuţitul încălzit pe ruptura dintre sigiliu şi îl menţinu destul pentru ca ceara să se înmoaie. Cu abilitate eliberă lama şi folosi vârful pentru a îmbina marginile de ceară. Atunci când termină, vântură plicul în aer de câteva ori pentru a răci partea înmuiată şi i-l dădu lui Arren pentru control.

Era fascinată. Sigiliul părea că nu fusese rupt niciodată. Nu apărea pe ceară nici cea mai mică figură. Îşi ridică admirativ ochii către el. "Cum ai făcut-o ?"

El dădu din umeri. "Ani de practică".

"Am ştiut-o. Eşti obişnuit să violezi corespondenţa oamenilor".

"Vinovat".

Ea râse de el. "Şi nu ţi-e ruşine deloc, nu-i aşa?"

El râNji. "Absolut deloc. De fapt, am învăţat trucul ăsta pentru că un prieten de-al meu mi-a spus că asta impresionează doamnele".

Ea privi din nou sigiliul, admirând îndemânarea lui. "A avut dreptate. Impresionează".

El dădu din cap. "Este bine de ştiut. Nu am mai făcut-o pentru acest scop până acum".

"Ei bine, să sperăm că şi Ducele de Stratchcraig va fi la fel de impresionat".

"Dacă ţine, nici măcar nu-şi va da seama".

"Ar fi bine să spui asta. Cred va fi foarte nemulţumit dacă ar afla că am fost aici".

El îşi înclină capul şi o privi. "Ce te face să crezi asta?"

Ea dădu din umeri. "Chiar şi în nord auzise anumite lucruri. Ştii, este primul Duce de Stratchcraig".

Duncan se întoarse pentru a mai pune lemne pe foc, incapabil de a o privi în timp ce vorbea. "Aşa este?" o întrebă peste umăr.

Arren se aşează pe sofaua lungă, trăgându-şi picioarele sub ea, şi se forţă să nu râdă de el. "Da. A locuit în Anglia cea mai mare parte a ultimilor cincisprezece ani. După câte ştiu, a dobândit titlul de duce pentru un act de eroism făcut în favoarea coroanei engleze. Nimeni nu cunoaşte detalii cu adevărat".

Duncan se aşează în faţa căminului şi se întoarse pentru a o privi atent. "De ce nu ştie nimeni?"

Ea dădu din umeri. "Nu ştiu. Şi tatăl său era foarte respectat. Sper că trăieşte din moştenire".

Duncan zâmbi. "Şi eu sper".

Ea căscă şi îşi îndreptă atenţia către fereastră. Ploaia cădea în continuare în torente şi din când în când fulgere de lumină străpungeau întunericul. Căldura pâlpâitoare a focului, combinată cu vinul pe care-l consumase la cină şi oboseala acumulată începuseră să-şi facă efectul. Pleoapele începuseră să devină grele şi căscă din nou, aşezându-se mai adânc în sofa. "Cât de mult crezi că putem sta aici?"

Lui Duncan nu-i scăpă nota de speranţă din vocea ei. Ştia că era epuizată. Nu avea nici o îndoială că o înspăimânta gândul de a părăsi căldura cabanei. În realitate nici el nu agrea această idee. Bucăţi mici de gheaţă izbeau geamul. Era un semn bun. "Cred că ne putem permite să stăm cel puţin până dimineaţa. Pârâul este revărsat. Aceasta ne-ar putea chiar face să rămânem izolaţi pentru un timp". Deoarece ea nu răspunse, el se întoarse de la fereastră. Ea adormise deja pe sofa.

Duncan o cără pe Arren pe scări şi o aşeză în pat. Îi scoase pelerina, o împături şi o aşeză lângă pat. El zâmbi la vederea imaginii ei îmbrăcată numai în cămaşa lui şi îi trase cuverturile până la umeri. "Am răspunsuri pentru tine, Ducesă", şopti el. "Să nu te îndoieşti vreodată de asta".

Părăsi camera, intenționând să inspecteze și alte stocuri ce erau în casă.

Duncan petrecu următoarele ore inspectând cabana. De fapt, bănuia că vor trebui să aștepte aproape treizeci și șase de ore înainte ca pârâul revărsat să se retragă suficient pentru ca urmăritorii lor să-l traverseze. Fuga nu-i apăruse ca soluție până acum și gândul că trebuia să o facă îl irita. Plănuia să păstreze fiecare soluție disponibilă deschisă.

Oricine erau acei oameni, erau pe urmele lui Arren. Deja aflaseră că ea călătorea cu el, de aceea vor căuta un cuplu. Devenea din ce în ce mai greu să le scape la fiecare curbă și răbdarea lui Duncan se sfârșise.

O inspecție scurtă în bucătărie relevă o rezervă mare de brânză și carne sărată, suficientă pentru a le asigura hrana până la Inverness. Zâmbi în sinea sa. Arren ar fi ușurată să știe că nu vor mai fi obligați să fure mâncare. Nu furase într-adevăr ceva, desigur. Plătise de fapt cu larghețe pentru tot. Arren își închipuia numai că fusese furată.

Își frecă mușchii înțepeniți ai cefei și se întoarse pentru a se uita pe fereastră. Ea era de o contradicție uimitoare. Înfricoșată de tunetele furtunii, însă destul de curajoasă pentru a fugi singură în noapte atunci când era amenințată. Era secretoasă, misterioasă. Totuși, își arăta emoțiile. Râdea și plângea ușor, îi plăcea să se certe și avea un temperament nenorocit.

Îşi ridică mâna şi îşi mângâie perii ţepoşii din barbă. Nu se bărbierise de două săptămâni şi barba îi crescuse mare. Gândul îl făcea să zâmbească. După modul cum arăta, nu era greu de presupus că Arren nu avea nici măcar idee de cine era. Regreta decepţia pe zi ce trecea.

Ochii i se măriră de o idee bună. Avea încredere în ea. Complet. Era un gând uimitor. Nu era uşor de stăpânit de emoţii. Era ciudat într-adevăr că avea încredere completă în persoana ei după numai câteva zile.

Îşi goni reveria tăcută şi îşi îndreptă din nou atenţia asupra problemelor palpabile. În decurs de o oră, împachetă şi pregăti două legături cu provizii, incluzând destulă mâncare să le ajungă până la Inverness, împreună cu două schimburi de haine. Arren va trebui să se descurce cu o pereche de pantaloni de băiat pe care- i găsise într-unul dintre dulapuri. Unul din oaspeţii Marchizului de Glenmore probabil că îi uitase. Aveau, totuşi, fiecare, cămăşi curate. Micul confort devenea din ce în ce mai important.

Duse legăturile la etaj, în dormitor, şi le puse lângă uşă. Arren era cuibărită sub cuvertură. Străină de prezenţa sa şi de furtuna care era dezlănţuită afară. El dădu din cap şi continuă inspectarea camerei. Peretele dinspre est îi asigura ceea ce dorea.

Pereţii construcţiei originale erau din piatră. Glenmore făcuse mai multe renovări totuşi, pentru a avea căldură,

adăugase plăci de lemn pe pereți. Panourile erau prinse de bare groase de lemn, distanțate la aproape șase picioare. Prinderea ar fi strânsă, însă eficientă.

Desfăcu cu grijă unul dintre panouri din barele de suport, având grijă să nu crape lemnul. Spațiul dintre peretele de piatră și panou era mai mic de cât două picioare. Îl studie cu atenție.

Arren ar fi fost capabilă să se ascundă în spațiul acela fără probleme. Rânji trist. Probabil că ar fi fost în stare să urce până la cer pentru asta. Examină panoul, din nou încercându-i cu grijă greutatea. Satisfăcut, o puse deoparte și se întoarse spre fereastră. Încă era întuneric. Pierduse orice noțiune de timp de când sosiseră la cabană. Se uită la ceasul de pe cămin și își încordă ochii în întuneric pentru a vedea ora. Era abia trecut de patru dimineața. Căscă. Ploaia continua să cadă cu un ritm constant și el oftă, sprijinindu-și mâna de rama ferestrei, rugându-se ca ploaia să continue.

CAPITOLUL XI

Se oprise. Duncan deschise ochii și ascultă cu atenție. Ploaia se oprise în mod sigur. Stătea pe sofaua lungă din dormitor unde ațipise pentru un timp. Liniștea bruscă îl trezise.

Se uită cu ochii mijiți pe fereastră. Soarele răsărea la orizont, iar copacii luceau din cauza ploii de peste noapte.

Duncan oftă obosit şi îşi îndreptă privirea către pat. Arren era încă cuibărită sub pături, dormind adânc. O studie pentru moment. Părul ei era împrăştiat pe pernă. Pentru moment cel puţin părea că nu este speriată.

Se ridică în picioare şi îşi întinse muşchii de la umeri şi spate. În gând calculă zilele care trecuseră de când părăsiseră Stratchcraig. Era probabil joi, cu toate că nu era gata să pună pariu pentru asta. În orice caz, erau la o distanţă de patru zile cel puţin de Inverness. În acord cu înţelegerea avută cu Ducele de Albrick, iahtul lui Aiden trebuia deja să fie ancorat acolo, aşteptându-l să sosească.

Zâmbi în sinea lui. Se îndoia serios că echipajul lui Aiden va accepta cu bucurie să o ia pe Arren la bord. Încă nu se hotărâse ca va face atunci când va ajunge la Inverness şi va fi obligat să găsească o soluţie pentru a se îmbarca pe iaht. Vasul era o minune inginerească, iar Arren va fi greu de convins că el va putea să le asigure libera trecere pentru amândoi. Trebuia să fie făcută să creadă aşa ceva. El dădu din umeri şi tresări simţind încordarea din umeri. Trebuia să se gândească la ceva plauzibil când vor ajunge la Inverness. Până atunci aveau patru zile şi o haită de câini pe care să-i alunge.

Duncan se îndreptă către marginea patului şi studie forma adormită a lui Arren. Era un miracol să reziste atât de bine. Ştia că-i fusese greu. Ploaia îi ajutase să-şi piardă urmăritorii, însă le micşorase mult avansul şi confortul.

Era o minune că nici unul dintre ei nu căpătase pneumonie de la vremea umedă şi rece.

Cu grijă se aplecă şi îndepărtă o şuviţă de păr roşu aprins de pe fruntea ei. Ea căscă somnoroasă şi îşi întoarse faţa către mâna lui, oftând mulţumită. El zâmbi. Ar fi fost îngrozitor dacă ar fi ştiut că făcuse asta. "Ducesă... Ducesă, trezeşte-te".

Ochii ei se deschiseră şi ea se uită la el. "Ce vrei?"

El ridică din sprâncene. Vocea ei suna răguşit. "Vorbeşti de parcă ai fi înghiţit o broască".

"Mulţumesc." Îşi ridică mâna şi îşi frecă gâtul cu grijă, gemând din cauza simţământului de arsură uscată. Răcise rău.

"Te simţi bine?"

Deschise ochii şi îl privi din nou. "Sigur că mă simt bine", aruncă ea. "De ce nu m-aş simţi bine? Numai pentru că am călărit timp de trei zile în ploaia îngheţată, fără să fi dormit deloc. Nu este un motiv să mă simt ca şi cum aş fi în culmea fericirii în lumea asta nenoricită". Se ridică în capul oaselor, iar capul i se clătină din cauza durerii pe care o simţi. Ridicându-şi mâna, îşi masă tâmplele şi gemu din nou.

Duncan îşi aşeză mâna pe umărul ei şi o împinse înapoi în pat. Trăgându-i cuverturile până la gât, el rânji la ea. "Nu ai voie să te joci astăzi, Ducesă. O să stai în pat".

"Am crezut că ai spus că este vremea să mă scol". Cuvintele erau ceva mai tari decât o şoaptă de data aceasta, iar Arren nici măcar nu se obosi să deschidă ochii.

Duncan îşi puse mâna pe fruntea ei. În mod sigur avea febră. "De fapt, mi-am schimbat hotărârea".

Ea strănută zgomotos şi se ridică într-o mână. "Dacă este vremea să plecăm, atunci plecăm. Nu o să întârzii acum din cauza mea".

"Şi nici nu vei muri din cauza mea. Aş avea de dat nişte explicaţii nenorocite autorităţilor". O împinse înapoi în pat.

Ea se ridică din nou. "Atunci de ce nu pleci fără mine. M-ai adus până aici, o să-ţi plătesc pentru această călătorie atunci când voi ajunge la Londra".

El o împinse la loc. "Doamne Dumnezeule, cât eşti de încăpăţânată! Nu îmi pot abandona pur şi simplu soţia în mijlocul pustietăţii, nu-i aşa?"

Ochii ei se deschiseră şi încercă să se ridice din nou. El îi apucă mâna care se sprijinea, iar ea se trânti înapoi pe pernă. "Văd că ai uitat acest detaliu".

Ea se strâmbă. "Eu nu am uitat. Credeam că tu ai uitat".

El dădu din cap. "Nici o şansă, Ducesă. Nu atât timp cât mai sunt lucruri neterminate între noi".

Ea îşi închise ochii din nou şi speră ca el să creadă că roşeaţa subită care îi invadase obrajii se datora febrei. Ea

tuşi o dată şi gemu, ridicându-se pe o parte. "Mă simt groaznic".

"Ştiu. Îmi pare rău".

Ea se smiorcăi şi îşi frecă obrazul pe perna. "Nu ne putem permite să mai stăm aici. Ploaia s-a oprit. O să mă simt mai bine peste o oră sau două. Poate că vom putea pleca atunci". Nu o credea cu adevărat, însă încerca să se convingă singură că era adevărat.

Duncan oftă şi se aşeză pe marginea patului, întinzându-se pentru a-şi plimba mâna mare, cu grijă, de-a lungul spatelui ei.

"Nu vom rămâne aici, Ducesă. De ceea ce ai nevoie acum sunt douăzeci şi patru de ore în pat".

Ea negă din cap. "Nu putem să o facem".

"Pârâul va rămâne revărsat cel puţin atâta timp. Ne va asigura protecţia corespunzătoare până mâine dimineaţă".

Arren se întoarse pe burtă pentru a-i oferi un acces mai bun la spinarea ei. "Dar nu aşa ai plănuit, nu-i aşa?"

"Sperasem să câştigăm ceva teren astăzi, dacă se putea. Însă, am altă alternativă în minte. Pe timp lung, probabil că este mai bine".

Ea mormăi ceva şi se foi sub apăsarea degetelor sale. Era atât de bine să stai în pat, la căldură, fără umezeală şi cel puţin în siguranţă pentru moment. Într-un ungher al minţii ei, ştia că Duncan dorea să plece astăzi, însă capul ei refuza ideea de a mai petrece încă o zi în şa. Rotindu-şi

capul într-o parte, deschise ochii şi se uită la el. El privea pe fereastră, părând adâncit în gânduri. Ea smiorcăi încercând să ignore durerea acută din gât.

"Gypsy..."

El îşi întoarse capul şi se uită la ea. "Hmm?"

"Mulţumesc."

El zâmbi uşor şi continuă mişcarea năucitoare a mâinii în lungul şirei spinării. "Culcă-te, Ducesă. Vom vorbi mai târziu".

Arren îşi trânti înapoi capul pe pernă, murmurând ceva neinteligibil despre atitudinea lui autocritică. Îi luă mai puţin de un minut să adoarmă.

Duncan îi acoperi umerii cu pătura şi se ridică de pe pat, fiind hotărât. Sperase că vor putea să părăsească cabana în dimineaţa aceea, însă starea sănătăţii lui Arren îl împiedica. Nu dorea să rişte înrăutăţirea stării ei mai mult decât atât. Ea gemu în somn şi se întoarse pe o parte. El dădu din cap. Dacă ar fi întărâtat- o, probabil că ar fi călărit astăzi numai ca să-i arate că poate.

Satisfăcut de faptul că Arren avea nevoie cel mai mult de somn, îşi îndreptă atenţia către pregătirile în vederea sosirii urmăritorilor lui Arren. Într-un fel, gândul acesta îl stimula. O dată faţă în faţă cu ei, putea să-şi dea seama mai bine cu cine avea de-a face. Nu îi plăcea acest joc de-a şoarecele şi pisica pe care îl jucau şi simţea că este vremea să schimbe poziţia.

Plecă să supravegheze pârâul. Era încă revărsat şi mult deasupra punctului de traversare şi probabil că vor rămâne aşa până cel puţin a doua zi dimineaţă. Cu ochii întredeschişi, se uită la cerul albastru înnorat. Se părea că va fi totuşi o zi destul de caldă de primăvară. Aceasta nu va ajuta la rezolvarea problemelor deloc.

Se îndreptă spre hambar pentru a controla caii. Nu avusese timp de ei să-i îngrijească şi să-i ţesele cum trebuie de când el şi Arren sosiseră şi îşi petrecu cea mai mare parte a dimineţii dăruindu-şi atenţia mult aşteptată fiecăruia dintre ei. Scoteau numai răsuflări uşoare de oboseală. Unul dintre ei avea o fierbinţeală la un tendon, iar celălalt avea o potcoavă lipsă. Se ocupă de amândouă problemele fiind conştient că şi ei vor beneficia de odihna binemeritată.

Era amiază atunci când se întorsese acasă. Muncise de îl trecuseră transpiraţiile în grajduri şi stomacul îi chiorăia. Când deschise uşa cabanei, îngheţă, expresia transformându-i-se rapid din surprindere în furie.

Arren era în mijlocul holului de la intrare, cu cămaşa imensă strânsă la mijloc, îmbrăcată în pantalonii de băiat pe care el îi strânsese noaptea trecută. Îşi strânsese părul într-o bucată moale de lână pentru a nu-i cădea în ochi şi era aplecată peste un lighean cu apă şi săpun, având alături pe duşumea un morman de rufe murdare.

"Ce dracu faci?"

Ea îl privi şi zâmbi, ştergându-şi sudoarea de pe frunte cu dosul unei mâini acoperite de clăbuc. "Spăl rufele. Nu avem prea multe. Au nevoie să fie spălate".

El se încruntă. Vocea ei încă suna ca mătasea frecată de pietriş. "Trebuie să stai în pat", aruncă el.

Ea se îndreptă de spate şi ridică din umeri. "Tu munceşti. De ce n-aş face-o şi eu?"

"Pentru că tu eşti cea bolnavă. La dracu, Arren, poţi să te îmbolnăveşti foarte serios dacă nu te odihneşti".

Băgă mâinile în apă şi începu să frece cămaşa albă, dâre de spumă prelingându-i-se pe coate. "Ţi-am mai spus, mi-e bine. Nu ai de ce să te îngrijorezi. Vreau numai ..." Ţipă atunci când simţi cum mâna lui o cuprinde după mijloc şi o ridică în sus. O aruncă uşor în aer şi o prinse la piept. Mâinile sale o blocară strângând-o ca nişte bare de oţel. "Lasă-mă jos".

El o privi. "Nu vreau să mai discutăm despre asta. Înţelegi?"

Ea se împotrivi scurt, încercând să se elibereze din strânsoarea lui, însă el era la jumătatea drumului spre etaj înainte ca ea să-şi dea seama că nu avea nici un rost să continue. O dusese prin hol cu paşi mari, ignorând protestele ei incoerente. Trânti uşa de perete. Ceea ce văzu îl făcu să înjure groaznic în barbă. Arren desfăcuse amândouă legăturile pe care el le împachetase cu grijă, ducând toate hainele şi cele două pături de lână în hol.

Luase aşternuturile de pe pat şi le îngrămădise în mijlocul camerei, având fără îndoială intenţia să le spele şi pe acestea. Privi la pat! Pusese deja aşternuturile proaspete, iar pernele erau frumos arcuite lângă tăblia masivă a patului.

El oftă şi o duse în pat, aruncând-o pe salteaua moale. Privind-o iritat pentru un moment, traversă camera şi răscoli jarul care rămăsese în cămin.

"Pentru numele lui Dumnezeu, Gypsy! Mă simt deja ca într-un cuptor. Ce faci ..." Se opri brusc din protestul ei atunci când el îşi întoarse capul şi se uită la ea. Arren stătea în capul oaselor şi îl privea cu prudenţă. Nu se simţea prea bine, însă nu putea suporta ca să-l audă mergând prin grajd, iar ea să stea în pat toată dimineaţa. Spălatul rufelor era un mod de a-şi ţine mintea şi corpul ocupate, precum şi gândurile departe de teama care o copleşea. Evident, el nu putea înţelege asta.

Duncan oftă din rărunchi şi se îndepărtă de cămin. Arren îl privea, având un tremur în ochi. El se îndreptă spre ea, aşezându-se într-un genunchi în faţa ei. El ignoră privirea ei surprinsă şi îi scoase cizmele, aruncându-le pe duşumea. Se opri apoi şi îi masă articulaţiile fiecărui picior cu degetele lui mari. Arren gemu şi închise ochii.

Duncan se ridică şi o susţinu în picioare numai pentru a-i scoate pantalonii, în ciuda protestelor ei şi o ajută să se bage iar în pat. Arren se băgă sub cearşafuri şi oftă atunci

când el o înveli cu cuverturile grele până la bărbie. Într-adevăr, nu înţelegea că era destul de cald în cameră. Se gândi să-i explice, însă un frison rece îi străbătu şira spinării.

Duncan simţea transpiraţia inundându-i spatele. Era groaznic de cald acolo, însă nu-i scăpase paloarea din obrajii lui Arren sau fierbinţeala mâinilor. Febra i se ridicase destul de mult şi ştia că în curând va suferi din cauza unei răceli severe. Ochii săi se îngustară atunci când ea avu frisoane şi o înveli mai bine în pături. Rezistă să-i amintească de faptul că o avertizase de ce s-ar putea întâmpla. În loc de asta,stătea pe marginea patului şi o privea.

Arren devenea din ce în ce mai nervoasă. În mod clar, el nu avea intenţia să plece şi începuse să se simtă jenată de privirea lui insistentă. "De ce te uiţi aşa la mine, Gypsy?"

El îşi încordă privirea. "Ce te face să gândeşti aşa, Ducesă?"

Ea îşi înclină capul într-o parte. Era o întrebare ciudată. "Ce vrei să spui cu asta?" "Ce te face să tragi aşa de tine? Eşti bolnavă. Este zugrăvit pe figura ta. Atunci, de ce dracu te-ai apucat să speli rufele alea nenorocite?"

Ea ridică din umeri şi s-ar fi întors pentru a scăpa de privirea lui pătrunzătoare, însă el se întinse şi o apucă de bărbie, forţând-o să-l privească în ochi. "De ce, Ducesă?"

"Era o treabă de făcut. De ce faci această monumentală ..."

Ei îi strânse bărbia, întrerupând-o. "De ce?"

O privi cu ceva semănând a uimire în timp ce buza ei tremura uşor. Putea să-i simtă tremurul din bărbie şi îşi dădu seama că era gata să plângă. Nu o văzuse plângând până atunci în nici o împrejurare şi îşi dorea mai mult decât orice să nu o facă acum.

O lacrimă îi alunecă pe obraz înainte ca ea să strângă fălcile şi să-şi întindă mâna pentru a-l da de-o parte. "Mi-e frică".

El clipi. Făcuse mărturisirea atât de bine, încât îi luă un moment pentru a o înţelege. "De ce?" întrebă el din nou, având vocea mult mai blândă de data aceasta.

Ochii ei se măriră miraţi. "Sunt acolo, afară. Mă vor găsi. Şi atunci când o vor face, nici chiar tu nu-i vei putea opri".

Duncan dădu din cap şi se aplecă înainte, trăgând-o la pieptul lui. Îşi puse capul în curbura umărului şi oftă. "Arren, eşti terminată. Nu te simţi bine şi aceasta îţi întunecă judecata. Nu se va întâmpla nimic".

Îl împinse fără putere, în piept, înainte de a se abandona sentimentului de siguranţă pe care-o avea în braţele lui. "Cum poţi să spui asta? Nu ştii. Nu ştii nimic despre asta".

Se întinse şi îşi plimbă degetele prin şuviţele lungi de păr castaniu încercând să o calmeze. "Numai pentru că nu mi-ai spus nimic"

Ea smiorcăi, bună de milă. "Nu pot s-o fac".

"Arren, totul este sub control. M-am descurcat până acum, nu-i aşa?"

Ea dădu din cap sprijinită de el şi se smiorcăi din nou.

"Atunci de ce eşti aşa de îngrijorată?"

"Era altfel înainte. Ne deplasam. Nu trebuia să mă gândesc atunci la asta".

El îşi roti ochii, ceea ce spunea era abia inteligibil, iar el ştia că zăpăceala ei se datora mai mult febrei decât oboselii. "Nu va trebui să te gândeşti la nimic dacă adormi din nou".

Ea dădu din cap. "Suntem prinşi aici".

"Nu suntem".

"Ba da, suntem. Şi este greşeala mea".

O îndepărtă puţin de el astfel încât să-i poată vedea figura. Părea nenorocită. "Arren, întinde-te. Vreau să-ţi arăt ceva".

Se uită la el bănuitoare şi se lăsă pe spate. "Ce?"

Se ridică din pat şi traversă camera către panoul pe care el îl demontase şi examinase noaptea trecută. Ridicându-l cu grijă, îi arătă spaţiul din spate. "Ştii ce este asta?"

Ea negă din cap.

" Este spaţiul dintre pereţii vechi de piatră ai casei şi panourile de lemn. Am descoperit asta noaptea trecută. Ştii pentru ce îl putem folosi?"

Ea dădu din cap.

"Atunci când pârâul nu o să mai fie revărsat şi prietenii tăi vor veni aici, tu o să te ascunzi în spaţiul acesta. Eu am să cobor şi am să scap de ei. Atunci când vor fi convinşi că nu eşti aici, vor continua să meargă către nord". Făcu o pauză pentru a vedea dacă îl mai asculta. "Vor fi în faţa noastră, Arren. Vom avea tot timpul necesar pentru a ajunge la Inverness".

Ea dădu din cap. "Nu poţi să-i înfrunţi singur. Cum ai de gând să procedezi?"

El ridică din sprâncene şi puse la loc panoul. "Pentru numele lui Dumnezeu, Arren! Tu culcă-te şi ai încredere în mine. O să rezolv eu".

Ea se cuibări la loc în pat, luptându-se cu un căscat. "Sunt încă înfricoşată".

El se îndreptă către ea şi îi mângâie părul udat de transpiraţia de pe frunte. "Nu o să ţi se întâmple nimic. Tu culcă-te".

Ea dădu din cap şi el văzu cum pleoapele i se lasă grele.

"Nu ar trebui să faci promisiuni pe care nu le poţi ţine, Gypsy".

Duncan aşteptă un minut înainte să răspundă. Ochii ei rămaseseră închişi şi el văzu cum pieptul ei se ridică şi coboară în ritmul încet şi adânc al somnului. "Niciodată nu o s-o fac, Ducesă".

CAPITOLUL XII

Duncan îşi scoase micul cercel de aur din ureche şi îl lăsă să cadă în ladă. Căutându-şi imaginea reflectată în oglindă, se studie cu grijă. Purta cămaşă albă de lână pe care o cumpărase acum câteva zile de la ţesător. Zâmbi şi îşi perie o scamă imaginară de pe umăr. Ca să spună drept, era bucuros că Arren o spălase. Îşi pusese pelerina largă McCraig pe care Arren o găsise în ladă, strânsă la mijloc şi asigurată la jumătate cu o agrafă din os de aur. Părul lui era proaspăt spălat şi pieptănat, totuşi se decise să-şi lase favoriţii. O geantă de blană atârna semeaţă de mijloc şi îşi bagă un skean dhu cu mânerul împodobit cu bijuterii în partea de sus a ciorapului. Cizmele din piele moale pe care le purta completau imaginea, pe care o privea cu ochi critic.

"Cred că este o idee foarte proastă, Gypsy".

Vocea lui Arren venea din spate unde ea stătea aşezată în pat. Pe Dumnezeu, vocea îi suna mai rău decât ieri dimineaţă, însă pretindea că cele douăzeci şi patru de ore de odihnă făcuseră minuni. Febra îi scăzuse în timpul

nopții și era satisfăcut că nu prezenta ceva mai grav decât durere de cap și răguşeală.

El se întoarse și îi zâmbi peste umăr. "Cred că joc rolul unui nobil retras, destul de bine, nu-i așa?"

Arren își înăbuși un zâmbet. De fapt arăta groaznic. Nu se potrivea imaginii de nobil pe care o știa ea. Era bucuroasă de faptul că el arăta altfel, dar nu putea să-și vadă strălucirea răutăcioasă din privire. "Nimeni sănătos la cap nu va crede că ești Ducele de Stratchcraig".

Continuă să-și studieze imaginea în oglindă și își strânse ceva mai mult cravata neagră de la gât. "Mai bine te-ai ruga să fiu mai convingător cu ei decât sunt cu tine, Ducesă". Duncan nu îndrăzni să se întoarcă să o privească. Ar fi fost gata să izbucnească în râs dacă ar fi văzut privirea sceptică care era întipărită pe fața ei. Continuă să-și aranjeze în schimb cravata. "Cred că ar trebui să repetăm încă o dată planul".

Arren oftă și se trânti înapoi pe perne. Când se trezise dimineața devreme, Duncan își dăduse silința să-i arate casa și să-i explice în detaliu ce intenționa să facă. Repetă detaliile de cel puțin o duzină de ori. Ea începea să înțeleagă de ce avusese așa succes ca agent de operații în Departamentul de Război Britanic. Nimic nu-i scăpă atenției. Dorea al dracului de mult ca nici ei să nu-i scape nimic.

Ea oftă din nou. "Să mă ajuți să intru în spatele panoului atunci când îi vezi apropiindu-se".

"Nu crezi că acesta ar fi momentul când ai putea să-mi spui numele lor?" o întrerupse el.

Arren îl privi. Vorbiseră şi despre aceasta de cel puțin douăzeci de ori. Nu era sigură de ceea ce îi vor spune lui atunci când îi vor sosi şi nu dorea să-i spună mai mult decât trebuia. "Ești un nobil retras, îți amintești? Nu trebuie să ştii cine sunt".

Duncan îi aruncă o privire disperată. "În regulă, continuă".

"Să mă ajuți să intru în acel spațiu şi să bați uşor cuiele astfel încât să nu fiu îngrijorată că panoul ar putea să cadă".

Lăsase acest detaliu de-o parte o dată şi el o făcuse să repete de trei-patru ori astfel încât să nu-l mai uite.

"În regulă". Se aplecă pentru a-şi aranja ciorapii şi cizmele. "Şi până când o să stai aici?"

"Până când o să vii să mă scoți".

"Sau?"

Ea îşi încreți fruntea. Nu făcea parte din planul original. "Nu există nici un sau".

El se întoarse şi se uită la ea cu atenție. "Ai dreptate. Nu există nici un sau". În nici o împrejurare, oricare ar fi aceasta, să nu părăseşti adăpostul. Ai înțeles?"

"Dar, Duncan, ce se întâmplă dacă..."

"În nici o împrejurare. Nu se va întâmpla nimic rău. Nu există nici un dacă".

Se uită la el cu îndrăzneală. Era al dracului de sigur pe el. Într-un fel era destul de bucuroasă. Găsea aroganța lui liniștitoare și aceasta într-un mod foarte ciudat. Duncan o întrerupse din visare. "În regulă, ce se întâmplă apoi?"

"Coborî scara și încearcă să-i convingi că ești Ducele de Stratcheraig și că te-ai retras aici".

Remarcă zâmbetul ei de amuzament și dădu din cap, așteptând să continue.

"S-ar putea să cerceteze casa, dar o dată plecați, veți urca scara și mă veți scoate afară".

El dădu din cap și veni în fața ei, așezându-se pe marginea patului. Nu-i scăpase modul în care ea frământa marginea cuverturii cu mâna, și știa că era încă deosebit de speriată. El apucă de cuvertură și trase de ea, ochii lui marcați cu pete aurii privind-o cu atenție! "Nu ai de ce să te îngrijorezi, Aurora. Ți-am promis că nu ți se va întâmpla nimic".

Ea își mușcă buza pentru a opri tremuratul. "Nu sunt sigură de asta".

O trase lângă el și o luă în brațe. Cuibărind-o la pieptul lui. "Eu sunt sigur. Trebuie să ai încredere în mine, Ducesă".

O trecu un fior, oftând din adâncul inimii, cuibărită la umărul lui. Ar fi dat jumătate din ceea ce avea pentru a

rămâne aici izolată şi în siguranţă. Nu era posibil, totuşi, şi se îndepărtă de el nedorind să se abandoneze nevoii de confort. "Cât de mult timp crezi că avem?"

Duncan o studie pentru un lung moment, înainte de a se întoarce pentru a controla poziţia nordului pe fereastră. Era o femeie care te lăsa perplex. Nu ştia cine erau nenorociţii care o aduseseră într-un asemenea hal de teroare, însă era hotărât să-i ucidă pe toţi şi să termine povestea aceasta. Îşi miji ochii din cauza luminii puternice şi măsură înălţimea soarelui. "Este aproape şapte şi jumătate. Cred că vor veni cam într-o oră".

"Ştiai că pârâul se va retrage atât de repede?"

El dădu din umeri şi se uită la ea. "A început mai întâi cu vadul. Nu prea există ceva care să semene a dig care să menţină apa mare. Se inundă zona, apoi dispare".

Ea aprobă din cap şi schimbă subiectul. "Aş vrea să mă spăl şi să mă îmbrac acum".

El întinse mâna şi îi petrecu o buclă după ureche. Găsea că era foarte amuzat faptul că ea insista să-l alunge din propriul dormitor. Se opri totuşi să-i atragă atenţia asupra acestui lucru. "Vrei ceva de mâncare?"

Ea dădu din cap. "Nu mi-e prea tare foame".

"În regulă. Ai avea timp pentru baie dacă nu întârzii. Am scos deja apa pentru tine. Cred că s-a încălzit deja".

"Mulţumesc"

Brusc se întinse şi îi apucă faţa în mâini. Era obosit de conversaţia banală, obosit de efortul de a dărâma zidurile pe care ea le ridica în jur pentru a se proteja şi în special obosit de a se lupta cu atracţia pentru ea. Privirea ei o întâlni pe a sa, deschizându-şi drum către sufletul lui, iar el îi rosti numele în şoaptă, ducându-şi buzele către ale ei pentru un sărut lung, arzător şi posesiv.

Arren era înmărmurită. Duncan nu o mai atinsese de la prima noapte petrecută în casă şi acceptase deja că, dacă existase dorinţa în el, aceasta se răcise în mod evident. Ajunsese aproape să se convingă singură că aşa dorea să se întâmple, până când simţi buzele sale lipite de ale ei în căutarea sărutului. Ea oftă şi se aplecă spre el, înconjurându-i gâtul cu braţele. Nu s-ar fi putut lupta cu nevoia de a se apropia de el chiar dacă ar fi vrut.

Duncan gemu de plăcere pentru această mică capitulare a ei şi o strânse cu o mână de spate pentru a o lipi de el. Cealaltă mână încă o trecea pe obrazul ei şi îşi mişcă degetul mare până în dreptul bărbiei, forţând-o să deschidă gura. Când buzele ei se deschiseră dându-i acces liber, îşi înfipse limba în gura ei fierbinte şi dulce, sorbindu-i nectarul. El simţea cum se înfierbânta şi intui că trebuia să se oprească. Dacă nu se îndepărta acum, mai târziu nu va mai fi în stare.

Îşi pierdu orice rămăşiţă de raţiune pe care o mai avea atunci când simţi limba lui Arren mângâind-o pe a sa.

Gemu aprobând şi îi permise să-i exploreze la rândul ei gura. Limba ei era fierbinte şi umedă, iar el o sorbi producându-i un geamăt din adâncul fiinţei. Duncan îşi plimbă uşor mâna peste faţa ei, până la umăr, trecând peste claviculă în final, poposind pe rotunjimea sânului. Ea se mişcă pentru ca mâna lui să se aşeze mai bine, iar el gemu, frământând uşor umflătura cu degetele.

Arren simţi cum în stomacul ei se formează un nod care începe să se dezvolte. Atingerea lui, avea ceva magic, plină de promisiuni senzuale şi dorea mai mult decât oricând să-i cedeze. Gemu din adâncul fiinţei şi se lăsă cu toată greutatea în braţele lui cu mâinile agăţate de umerii lui largi.

Duncan oftă şi îşi ridică capul, plimbându-şi degetul uşor peste gura ei plină când ea scoase un protest. Ochii verzi ca smaraldele ai lui Arren priveau în ochii lui, el căutând acolo răspunsuri.

Era fascinată de lumina aurie din privirea lui. Micile pete aurii din ochii lui se măriră şi o străpunseră, lăsând-o vulnerabilă şi expusă. Ea clipi, punând o pavăză în calea emoţiilor. Duncan privi cum pleoapele se închid şi oftă din nou. "Arren, lucrul ăsta între noi, nu mai poate fi ignorat mult timp".

Ea îl împinse, întrerupând astfel îmbrăţişarea, ignorând roşeaţa fierbinte pe care o simţea că-i inundă faţa. "Nu este nici un lucru între noi. Suntem prinşi în

situații neobișnuite. O dată ce aceste circumstanțe vor dispărea, totul va reveni la normal".

Duncan o privi o perioadă, luptându-se cu nevoia de a o lua din nou în brațe și a șterge această noțiune ridicolă. Se îndoia că atracția dintre ei va fi atât de ușor de satisfăcut. Arren nu fusese prea convingătoare, însă dorința ei de a crede aceasta începuse să-l calce pe nervi. Își apropie fața la câțiva centimetri de ea, privirea lui tivită cu pete aurii întâlnind ochii ei verzi. "Sper că vei reuși să te convingi pe tine de aceasta mai mult decât ai reușit să mă convingi pe mine, Ducesă".

Arren se uită după el în timp ce părăsea camera. Îi trebuiră mai multe minute după ce ușa se închise pentru a se putea mișca. Dând la o parte cuverturile, se ridică din pat și se îndreptă către oglinda mare. Arăta ca naiba. Părul îi era ciufulit din cauza somnului adânc din noaptea trecută iar buzele ei erau umflate și fierbinți în urma sărutului lui Duncan.

Tremura și își ridică un deget plimbându-l ușor peste gură, amintindu-și cum atingerea lui o făcuse să-și piardă cumpătul. Chiar dacă dorea să o nege, știa că el avea dreptate. Atracția dintre ei era puternică. Trebuia numai să o atingă pentru a o trezi la viață, însă reacția ei era pe cât de înfricoșătoare pe atât de puternică. Gândul o făcu să aibă frisoane. Nu, nu se va întâmpla din nou. Nu avea importanță cât va costa, nu o va permite.

Arren se smulse din gândurile ei, înapoi către prezent, cu destulă dificultate. Nu conta cât de mult încerca să se concentreze asupra băii, mintea ei răvăşită continua să vadă imaginea unor ochi tiviţi puternic cu pete aurii. Simţi cum i se face pielea de găină şi oftă iritată. Cu cât mai repede vor ajunge la Londra, cu atât mai bine va fi pentru amândoi.

Tocmai îşi terminase de aşezat pelerina atunci când ei bătu şi intră în cameră. Ea se întoarse spre el, privirile lor întâlnindu-se. El văzu cum ea îşi muşcă buza inferioară şi înjură în barbă. Cu cât descoperea mai mult din spiritul curajos şi mândru a lui Arren, cu atât spora iritarea împotriva oamenilor din calea cărora ea fugea. Ei aveau puterea ca să o facă şi părea atât de terorizată. Savură gândul apropiatei confruntări cu ei. Era hotărât să afle adevărul asocierii ei cu ei înainte ca dimineaţa să se sfârşească şi, chiar dacă ar fi trebuit să-i bată până ajungeau o masă însângerată, nu şi-ar fi făcut prea multe probleme. "Este vremea, Ducesă. Vor traversa curând pârâul".

Ea dădu din cap şi se îndreptă spre panou.

"Arren". Ea se opri atunci când o strigă pe nume. "Eşti sigură că nu vrei să-mi spui despre ce este vorba?"

Ea dădu din cap. "O să afli în curând, Gypsy. Sunt sigură că îţi vor spune povestea lor".

"Aş prefera să o aud pe a ta".

Buza ei temură din nou, în timp ce se îndepărta de el, incapabilă să-i întâlnească privirea. "Mai bine m-ai ajuta să intru acolo sau planul tău va fi dat peste cap".

El oftă şi traversă camera ridicând panoul greu din lemn. Arren păşi înăuntrul micului spaţiu şi se sprijini de peretele de piatră. El se încruntă. "Îmi pare rău că nu va fi foarte confortabil acolo".

"Ai grijă să nu mă faci să stau prea mult".

El dădu din cap. "O să am. Adu-ţi aminte Arren, orice s-ar întâmpla nu trebuie să scoţi un sunet".

"O să-mi amintesc".

El o privi în ochi, apoi se aplecă pentru a o săruta pe frunte. "Totul o să fie bine. Ţi-o promit".

Ea dădu din cap, apoi el puse panoul la loc, bătând cele patru cuie la loc. Studie panoul de aproape, fiind mulţumit că nu existau urme care să indice că a fost deplasat. Mai bătu o dată ca să-i dea încredere. Zâmbi atunci când ea răspunse la o lovitură.

Duncan tăiase o mică fantă în panou pentru a lăsa lumina şi aerul să pătrundă şi Arren îi văzu spatele lat în timp ce mergea prin cameră. Se aşeză sprijinită de perete încercând să ignore poziţia ghemuită pe care i-o oferea ascunzătoarea, cât timp avea de aşteptat.

Nu se mai termina. Duncan stătea la una din ferestrele holului de la intrare studiind cei patru oameni care traversau pârâul. Apa era destul de adâncă şi le luă destul

timp ca să traverseze prin vad pârâul umflat. Se încruntă. Aveau aerul unor vagabonzi. Trebuia doar să-şi aducă aminte modul în care ochii lui Arren se umpleau de frică atunci când se gândea la ei ca să-şi simtă sângele în fierbere. Chiar de la această distanţă putea să-şi dea seama de calitatea bună a cailor. Costaseră o grămadă de bani şi îi indicau că adversarii ei erau istoviţi.

Toţi purtau aceeaşi pelerină, murdară şi se uită la model cu atenţie, încercând să-i găsească originea. Îşi aduse aminte deodată, iar un colţ al gurii se lăsă ameninţător în jos. McDonan.

Alistar McDonan era un nenorocit. Clanul său era răspândit în partea de nord a Scoţiei şi era cunoscut ca un om dominat de dorinţa pentru putere şi lăcomie. Poveştile care circulau despre cruzimile înfăptuite contra arendaşilor şi muncitorilor săi îi înfiorau carnea lui Duncan. Aducându-şi aminte de cicatricele albe de pe spatele lui Arren, simţi cum un muşchi începu să-i pulseze în maxilar. Cei patru oameni îşi continuau acum drumul către vârful dealului şi Duncan putea să-i vadă clar. Alistar nu era printre ei.

Fără îndoială că îi trimisese pentru a executa treaba pentru el, şi degetele lui Duncan se strânseră într-un pumn. Simţea dorinţa să le ia capetele. Faptul că îşi dădea seama că nu avea această şansă îl umplea de disperare.

Se apropiau de cabană acum şi el se îndepărtă de fereastră, nedorind să fie văzut, în timp ce ei se apropiau.

Îi lăsă să bată de două ori înainte să le deschidă uşa, făcând eforturi pentru a nu arăta intenţiile ucigaşe atunci când îi salută. "Presupun, domnilor, că aveţi un motiv bun pentru a-mi încălca proprietatea".

Cei patru oameni îl studiară oarecum surprinşi. Unul dintre ei se apropie de uşă. "Cine eşti?" întrebă el.

Duncan îşi încrucişă braţele şi se sprijini nonşalant de rama uşii. Îl domina cu un cap şi ceva pe cel mai înalt dintre ei şi, cu cât se uita mai mult la ei, cu atât devenea mai iritat. Ridicase o sprânceană la întrebarea insolentă şi se uită la omul care o pusese, liniştindu-se în sinea sa atunci când omul din faţa sa începu să se agite nervos. "Sunt Ducele de Stratchcraig. Aceasta este proprietatea mea. Aţi încălcat-o".

În mod clar nu îl credeau. Duncan aştepta răbdător răspunsul lor. Omul cu aspect de vultur se apropie privindu-l printre gene.

"Numele meu este Evan McDonan. Sunt fratele lordului Alistar McDonan. Suntem de câteva zile pe urmele unei criminale. Avem motive să credem că s-ar afla aici".

Gura lui Duncan se strâmbă într-un surâs cinic. "O femeie a fugit de sub paza voastră?" Lăsă să se înţeleagă clar că împrejurarea i se părea ridicolă şi Evan McDonan se uită la el, făcând încă un pas înainte.

"Doresc să vă cer permisiunea să inspectez locuinţa".

Cererea nu admitea argumente, însă Duncan nici nu se mişcă din uşă. "Aveam impresia că proprietatea este încă privată în Scoţia. S-a schimbat ceva?"

Evan se agită nerăbdător. "Pământurile Stratchcraig sunt la cincizeci de mile de sud de aici. Nu sunt pe deplin sigur că ai putea să prezinţi documente din care să reiasă că proprietatea vă aparţine, Înălţimea Voastră". Titlul îl spusese pe un ton batjocoritor şi se lăsase pe spate aşteptând răspunsul lui Duncan.

Duncan întinse mâna şi îşi scoase un inel de aur din deget ţinându-l la nivelul ochilor lui Evan. Cei patru oameni se albiră vizibil la vederea pajurei regale. Era bine cunoscut în întreaga Scoţie că Ducele de Stratchcraig era în favorurile Prinţului Regent. Stratchcraig era singurul nobil din Scoţia care ar fi putut avea pajura regală. Duncan şi-l puse înapoi pe deget şi îi privi mânios pe cei patru oameni. Avusese grijă să ascundă inelul de Arren, temându-se ca ea să nu-şi dea seama cine este. Nu avea o astfel de problemă acum. "Nu o să vă mai spun încă o dată să-mi părăsiţi pământul".

Evan îşi îndreptă umerii. "Îmi pare rău pentru deranj, Înălţimea Voastră, dar trebuie să insist. Femeia pe care o căutăm a furat o sumă de bani considerabilă, de la fratele meu. Credem că a fost amestecată şi în moartea primului ei soţ, vărul nostru. S-ar putea ascunde pe undeva pe aici, fără să ştiţi."

Duncan ştia că nu-i putea refuza fără a le trezi suspiciunea şi, cu toate că ar fi preferat să nu-i lase să caute, era sigur că nu vor găsi nimic care să le indice prezenţa lui Arren. Se dădu puţin de o parte, făcând atâta loc cât să poată intra câte un singur om, pe rând. "Cinci minute, domnilor".

Evan se întoarse către unul din oameni, trimiţându-l să caute în grajduri. Ceilalţi doi se duseră în cabană. Satisfăcut, Evan se sprijini de uşă şi îl studie pe Duncan. "Ce vă aduce în această parte a Scoţiei, atâta timp după terminarea sezonului pentru Înălţimea Voastră?"

Duncan îl privi printre gene. Evan era suspicios. Ridică din umeri. "M-am retras. Găsesc că a conduce o moşie devine obositor câteodată".

Evan aprobă din cap. "Şi eu şi Alistar simţim acelaşi lucru. Nenorocitele de probleme cu arendaşii ar face pe oricine să se scrântească".

Duncan îşi înghiţi o replică plină de scârbă şi dădu din cap. Doamne, cât dorea să-l ia la pumni pe acest om! "Mai ales în lumina situaţiei economice actuale".

Evan aprobă disprețuitor. "Şi cât de lacomi sunt. Fiecare dintre ei crede că eşti dator să-i întreţii".

Duncan se întoarse, incapabil de a-l mai privi. Evan personifica tot ceea ce disprețuia el la proprietarii de pământ din Scoţia. "Femeia pe care o căutaţi era şi ea arendaş?"

Evan scoase un sunet de iritare şi se îndepărtă din cadrul uşii pentru a se întinde pe sofa. "Nu. Trăia în vecinătatea pământurilor McDonan. Totuşi, are ceva preţios care ne aparţine şi Alistar este gata să meargă oricât de departe pentru a-l lua înapoi".

Mărturisirea nepăsătoare suna mai curând a ameninţare decât a explicaţie şi Duncan simţi un nod rece de furie, instalându-se în stomac. Auzi uşa deschizându-se în spatele său şi-l văzu pe omul lui Evan întorcându-se din grajd.

"Sunt doi cai în grajd, domnule conte", îi spuse lui Evan.

Evan se întoarse pentru a-l privi pe Duncan. "Aveţi nevoie de doi cai, Înălţimea Voastră?"

"Unul aparţine îngrijitorului meu. Locuieşte cam la un kilometru şi jumătate în josul râului, însă îşi lasă calul în grajd aici. Face parte din salariul lui faptul de a conduce proprietatea în absenţa mea".

Explicaţia era plauzibilă şi Evan dădu din cap conştient că nu putea să-l forţeze pe Duncan să continue cu mărturisirile în această direcţie. Ceilalţi doi oameni tocmai coborau pe scări şi Duncan rezistă tentaţiei de a se uita la ei. Continua să-l privească pe Evan în schimb.

"Nu mai este nimic aici, domnule conte. Numai lucrurile Înălţimii sale".

Evan aprobă fără tragere de inimă şi îl privi iarăşi pe Duncan cercetându-l neîncrezător. Era departe de a fi convins, însă ştia că nu putea să-l înfrunte pe Ducele de Stratchcraig pe propria moşie. "Foarte bine, Înălţimea Voastră. Vă mulţumesc pentru colaborare. Presupun că ne-a scăpat din nou".

Duncan aprobă. "Evident".

Evan îşi ieşi din fire la tonul prefăcut a lui Duncan şi se ridică în picioare. "Plecăm acum. Sunt sigur că dacă veţi vedea pe cineva care dă de bănuit veţi anunţa autorităţile".

Duncan dădu din cap. "Desigur. Sper să aveţi noroc să prindeţi femeia rătăcitoare".

Nu putu rezista tentaţiei de a-i ironiza şi trebui să-şi ascundă un surâs de satisfacţie atunci când îl văzu pe Evan îndreptându-şi umerii. Încă dorea să-l ia la pumni, însă se simţea mai bine ştiind că adversarii lui Arren nu erau mai ameninţători decât aceşti patru nenorociţi. În mod sigur întâlnise şi mai răi în trecut şi fără îndoială că va mai întâlni.

Cei patru oameni ieşiră unul după altul pe uşă, iar Evan se opri cu mâna pe clanţă. "Înălţimea voastră, cât mai intenţionaţi să rămâneţi aici?"

Duncan dădu din umeri. "Cel puţin încă câteva zile". Evan aprobă gânditor. "Bucuraţi-vă de vacanţă, atunci. Mulţumesc din nou".

Ieşi şi trase uşa după el. Duncan asculta cu atenţie. Auzi paşi care se îndepărtau, apoi sunetele unor oameni care încălecau şi plecau. Rămăsese locului, trecură aproape două minute înainte ca să audă a patra pereche de picioare îndepărtându-se de uşă şi încălecând. Calul porni în galop şi Duncan zâmbi. Evan stătuse în spatele uşii şi ascultase cu atenţie ce făcea Duncan după ce ei plecaseră. Dacă ar fi auzit voci ar fi ştiut că mai era cineva în cabană. Duncan dădu din cap şi o porni în sus pe scări pentru a o elibera pe Arren din ascunzătoarea ei. Îşi scoase inelul de pe deget şi îl puse în geanta de blană. Evan McDonan era un idiot, iar dacă fratele lui o dorea pe Arren atât de mult, ar fi trebuit să găsească pe cineva mult mai competent ca să-i ia urma.

Arren stătea nemişcată după panou, ascultând la paşii grei care urcau scara. Fusese în stare să urmărească cea mai mare parte a conversaţiei şi se calmase atunci când îşi dădu seama cât de ferm ţinea sub control Duncan situaţia. Cunoscuse un scurt moment de panică atunci când verii lui Evan fuseseră în cameră pentru a căuta sub pat sau în cufărul greu, însă în mod clar nu erau în apele lor cu Duncan şi oftă uşurată atunci când îl auzi coborând.

Îi auzi pe Evan şi verii săi îndepărtându-se călare şi se sprijini de perete uşurată, aşteptând ca Duncan să vină să o elibereze. Nu îi trecuse prin cap, până nu-l auzi venind pe scări, că s-ar fi putut ca el să creadă povestea pe care

Evan i-a spus-o. Nu pierduse nimic din discuția lor despre arendași în timp ce era sigură că Duncan folosise discuția numai pentru a abate atenția gândurilor lui Evan, dar nu era deloc sigură că el nu ținuse cont de povestea lui Evan despre ea. *Îi trecu prin minte că nu-i dăduse ocazia să* gândească altfel, și dacă credea că furase ceva de la Alistar McDonan și - Doamne ferește - că-și omorâse soțul ar putea fi gata să i-o predea lui Evan.

Avu un frison la acest gând și se întrebă vag ce ar fi făcut dacă el ar fi fost supărat pe ea. Își mușcă nervoasă buza în timp ce panoul se dădea de-o parte și lumina soarelui inunda ascunzătoarea ei înghesuită.

Doamne Dumnezeule! Arăta teribil de furios.

CAPITOLUL XIII

Duncan ridică panoul și se uită la ea. Ea își plimba nervoasă limba peste buze și încercă să-i surprindă privirea. "Au plecat?" puse ea întrebarea în șoaptă și îl privi cu prudență.

El dădu din cap, o cuprinse cu mâinile după mijloc și o ridică din acel loc, lăsând-o să cadă în fața sa. "Arren, de ce naiba nu mi-ai spus?"

Ea se enervă vizibil. "Pentru că nu este adevărat. Nu mi-am omorât soțul și nu am furat nimic de la Alistar McDonan".

El murmură ceva neinteligibil şi îşi trecu mâna prin părul său creţ de culoare roşu-arămiu. "Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Niciodată nu mi-am închipuit că ai făcut-o. Vreau să ştiu de ce nu mi-ai spus că Evan McDonan şi acei trei nenorociţi cu care era sunt cei de pe urmele tale".

Ochii ei se măriră şi se uită la el surprinsă. "Nu l-ai crezut?"

El o privi încruntat. "Sigur că nu l-am crezut. Eşti la fel de capabilă să-ţi omori soţul cum eşti capabilă să zbori. Nu mi-ai răspuns la întrebare".

Arren îşi înăbuşi o chicoteală isterică şi îşi duse o mână la tâmple. Doamne Dumnezeule! Avea încredere în ea.

"Aştept".

Ea îşi ridică ochii către el. "Nu credeam că ai încredere în mine".

El ridică o sprânceană. "De ce nu aş avea?"

"Alistar McDonan este un om puternic. Nu ţi-a trecut prin minte că am făcut ceva într-adevăr rău pentru ca el să-şi cheltuiască atât de multă energie pentru a mă aresta?"

Duncan dădu din umeri. "Alistar McDonan este un nenorocit lacom şi înfometat de putere care ar alunga şi somonii din râu dacă aceasta i-ar aduce vreun beneficiu. De ce nu mi-ai spus, Arren?"

Ea dădu din cap. Putea greu să creadă că el era mai interesat de faptul că nu-i spusese cine o urmărea decât de ce. "Nu am crezut că este important".

El gemu. "Am alergat într-un ritm infernal de aproape o săptămână de niște oameni care nu ne puteau găsi în întuneric și cu atât mai puțin ziua. Nu crezi că ar fi fost important?"

Ea îl privi indignată. "Și-au făcut treaba destul de bine, dacă au reușit până acum să se țină după noi".

"Numai pentru că am fost mai pricepuți în a cunderea urmelor decât de a fugi de ei. Sunt niște imbecili nenorociți, Arren. Dacă ar fi avut ceva minte în cap ar fi remarcat părul tău rămas în peria de pe masă". Făcu o pauză și își îndreptă mâna în direcția periei incriminate. "Sau puteau să se gândească de cc apa din baie era parfumată cu petale". Arătă către apa, acum rece, din cadă unde petalele de un galben aprins erau în mod clar vizibile.

"Dacă aș fi știut cu cine am de-a face, am fi putut scăpa de ei cu multe zile înainte".

Ea se uită la el furioasă. "Ei bine, iartă-mă pentru că nu am știut aceasta. Eram speriată". Făcu o pauză. "Încă sunt".

Duncan oftă și o luă în brațe. Ea rezistă un moment, apoi cedă și îi înconjură mijlocul cu brațele, lipindu-se de el. "Nu ai de cc să fii speriată, Ducesă. Crede-mă, Evan McDonan nu poate să te amenințe cu nimic".

Ea îl strânse mai tare după mijloc atunci când simți un frison parcurgându-i spinarea. Duncan simți și o lipi mai

tare de el. Arren dădu din cap. "Nu înţelegi. Nu ştii de ce sunt capabili".

Duncan oftă din adâncul fiinţei şi ridică mâna, mângâind-o uşor pe cap. "Arren..." Aşteptă ca ea să se uite către el.

"Ce ţi-au făcut de ţi-a rămas teama aceasta întipărită în privire?"

Întrebarea era directă şi ea se uită la el trecându-şi nervoasă limba peste buze. El gemu şi îşi apropie buzele de ale ei pentru un sărut pătimaş care o lăsă fără respiraţie. Se terminase înainte ca să înceapă. Arren trebui să clipească de câteva ori înainte să-şi recapete echilibrul. Duncan îşi plimbă degetul mare peste buza ei inferioară şi o privi. "Într-o zi, Ducesă, o să înţelegi că am grijă de ceea ce este al meu".

Se uită prudentă la el, neştiind cum să interpreteze ciudata mărturisire. Se retrase, hotărâtă să treacă peste momentul acesta. Îndreptându-se către pat, se jucă încet cu cuvintele. "Dacă Evan a plecat, asta înseamnă că vom pleca şi noi?"

El oftă exasperat şi consimţi să schimbe subiectul. "Nu. Cred că supraveghează casa."

Se uită la el surprinsă. "De unde ştii asta?"

"Vino încoace". Se îndreptă către fereastra acoperită cu obloane şi ea veni lângă el. Deschizând oblonul numai

atât cât să vadă afară, el arătă către pâlcul de copaci dinspre vest. "Priveşte".

Arren privi pâlcul pentru mai multe minute, nesigură de ceea ce trebuia să vadă. O bruscă sclipire în copaci îi captă privirea şi se întoarse către el. El dădu din cap. "Nu este nimic între copaci care să reflecte lumina soarelui astfel. Probabil că este un accesoriu de harnaşament". Nu crezu că ar fi înţelept să-i spună că era mai curând ţeava unui revolver.

Ea se întoarse pentru a privi din nou pâlcul de copaci şi văzu o altă sclipire. Arren se dădu înapoi de la fereastră şi îl privi cu admiraţie. "Este uimitor. De unde ştii asta?"

Privirea lui surprinsă o întâlni pe a ei. "Să ştiu ce?"

"Să ştii lucruri din astea. Întotdeauna ştii lucruri din astea, ştii întotdeauna unde suntem. Ştii să faci rost de provizii. De unde ştii astea?"

El dădu din umeri. "Am fost spion".

Arren începu să râdă. Desigur că era adevărat. Acum când se gândea la asta, nu se aşteptase ca el să fie atât de deschis cu treaba aceasta. "Pari să fii un om cu multe talente, Gypsy. Există ceva ce n-ai făcut?" Îşi plimbă ochii peste ea cu subînţeles, lăsând clar să se înţeleagă că mai erau câteva lucruri pe care nu le făcuse, cu ea în special. Se opri din râs, înroşindu-se până la rădăcina părului. "Eşti un neruşinat, Gypsy. N-ar fi trebuit să mă iei aşa peste picior."

Un rânjet i se întinse încet pe figură. "Ţi-am mai spus până acum, Ducesă. Nu te iau peste picior".

Ea se întoarse spre fereastră. "Deci, dacă ne privesc, ce o să facem?"

"Să-i păcălim, desigur"

Aroganţa lui o făcu pe Arren să zâmbească. "Desigur".

Cobor să fac nişte pregătiri, Ducesă. De ce nu te odihneşti puţin? Nu ţi-ai revenit complet".

Arren se întoarse pentru a-l privi în faţă punându-şi uşor mâna pe pieptul lui. El aproape că uită să mai respire. "Gypsy ... Nu ţi-am mulţumit încă".

El ridică o sprânceană. "Pentru ce?"

"Pentru că ai încredere în mine. Nu ţi-am dat nici un motiv să ai".

"Din contra. Mi-ai dat toate motivele".

Fruntea ei se încreţi din cauza încurcăturii. Era atât de uimită, încât îi era dificil să-i determine poziţia de la un moment la altul. "Mă zăpăceşti".

El zâmbi la ea. "Nu este drept. Şi tu mă zăpăceşti".

Ea îi întoarse zâmbetul şi îl bătu uşor pe piept. "Îţi promit că totul va căpăta sens atunci când vom ajunge la Londra".

El dădu din cap şi se întoarse spre uşă. "Odihneşte-te puţin, Arren. Poate să fie ultima şansă pe care o ai pentru câtăva vreme ca să mai stai în pat". Deschise uşa şi ezitând, se întoarse spre ea. "Arren?"

Ea se întoarse de la fereastră. Mâna lui era pe clanță și o privea deosebit. "Da?"

"Răspunde-mi te rog la o întrebare".

"Spune-mi".

"Există vreun motiv pentru care căsătoria noastră nu ar fi validă?" Ea ridică o sprânceană, surprinsă și dădu din cap. "Nu".

El dădu din cap. "Mulțumesc".

Ieși afară din cameră și închise ușa în urma sa. Arren se încruntă și studie ușa masivă din lemn ca și cum ar fi devenit deodată cel mai fascinant lucru din lume. Nu se așteptase să reacționeze așa cum o făcuse și aceasta o uimise. Nu era deloc mulțumită de modul în care ajunsese să se bizuie pe el. Știa că timpul petrecut împreună se va sfârși când vor ajunge la Londra. Începuse să-i fie teamă de acest gând.

Arren dădu din cap. Se duse către pat și trase la loc cuverturile. Trebuia să se convingă singură că oricare ar fi fost atracția pe care o simțea pentru el, aceasta era numai o nebunie trecătoare cauzată de apropierea lor întâmplătoare. Nu-și putea îngădui să fie altceva. Oftă și se băgă în pat. Duce de Stratchcraig sau nu, era totuși impozabil. Ar f fost mult mai simplu totuși dacă nu s-ar fi topit pur și simplu atunci când o atingea -sau se înviora atunci când el intra în cameră. Arren simți o lacrimă alunecându-i pe obraz și blestemă, ștergând-o cu

nervozitate. Clipi de câteva ori, împiedicând alte lacrimi să urmeze şi se cuibări între perne. Cu cât îşi dădea seama mai curând de inutilitatea gândurilor sale capricioase, cu atât mai uşor va fi să-şi ia la revedere atunci când va veni timpul. Aproape că ar fi crezut asta dacă l-ar fi visat atunci când adormi într-un târziu.

Duncan strânse nodul, încercându-i rezistenţa. După ce o lăsase singură pe Arren, coborâse pentru a face pregătirile pentru plecare. Tocmai trecuse de unsprezece, dar nu intenţiona să plece înainte de lăsarea întunericului.. Aceasta i-ar fi oferit câteva ore bune de somn lui Arren înainte ca să pornească din nou la drum. Oftă din rărunchi. Următoarea etapă a călătoriei lor va fi dură, dar cu ceva noroc, puteau ajunge la Inverness în trei zile. O dată ajunşi la bordul lui The Dream Seeker, vor sta liniştiţi şi vor avea o discuţie lungă. Nu intenţiona deloc să aştepte până când vor sosi la Londra pentru a-i auzi explicaţiile.

Se aplecă şi apucă frânghia lungă formată din cearşafuri înnodate. Rupea în fâşii lungi cearşafurile de pat şi le înnoda împreună, cu multă atenţie. Era sigur că Evan McDonan le supraveghea uşa. Vor trebui să scape pe fereastra de la etaj pentru a evita să fie descoperiţi. O să existe un moment scurt de pericol atunci când vor trebui să traverseze spaţiul deschis dintre grajduri şi cabană, dar era aproape sigur că vor reuşi s-o facă cu mai mică sau mai

mare dificultate dacă îşi programau corespunzător mişcările.

Duncan azvârli frânghia înnodată într-un colţ al holului de intrare şi îşi masă muşchii înţepeniţi ai cefei. Simţea cum îl apucă o nouă durere de cap şi se întrebă ce ar putea să mai facă pentru a o convinge pe Arren să scape de ei cât mai era timp. Se strâmbă.Nu era pe deplin sigur că ar fi putut supravieţui experienţei, de data aceasta. Dădu din cap şi se întinse pe canapea, închizând ochii. Căzu într-un somn odihnitor, neîncercând măcar să scape de imaginea ochilor ei verzi şi strălucitori dominându-i visele.

Era întuneric atunci când Arren se trezi. Se întinse în patul larg, pe moment dezorientată. Într-un târziu îşi aduse aminte unde era şi se ridică mijindu-şi ochii în întunericul înconjurător. Putea spune după lumina blândă care se strecura prin obloanele ferestrelor că soarele coborâse după orizont. Căscă, luptându-se cu dorinţa de a se culca din nou. Se simţea mult mai bine decât se simţise de multe zile şi spera că aceasta însemna că sănătatea ei se refăcuse. Dând hotărâtă cuverturile de-o parte, îşi puse hainele şi porni să coboare scările pentru a- l găsi pe Duncan.

Ştiu din momentul în care îl văzu că are dureri. Era trântit pe sofa cu braţul acoperindu-i ochii. Era perfect nemişcat, părând adormit, însă mâinile încordate din jurul

gurii îi trădau durerea. Ea se încruntă la vederea poziției lui și se apropie de el. Doamne, ce încăpățânat era! "Ar fi trebuit să mă fi sculat, Gypsy. Te doare capul, nu-i așa?"

El gemu. Ea interpretă aceasta drept răspuns. Se aplecă și-i ridică brațul de pe frunte, tresărind înspăimântată atunci când văzu durerea zugrăvită în ochii săi marcați cu pete aurii. "Poți să stai în capul oaselor?"

El se încruntă încercând să-i prindă privirea. Doamne, ce durere! "Arren nu pot să ..."

Ea îi întrerupse protestul, punându-și mâna răcoroasă pe fruntea sa. Ar fi dorit să-i spună că nu mai putea rezista la încă o mângâiere delicată, însă își pierdu firul gândurilor atunci când îi simți mâna. Îngenunchind lângă el, îi mângâie fruntea ușor. "Dacă poți sta ridicat, atunci te pot ajuta".

Poziția soarelui care pătrundea pe fereastră îi spunea că va fi întuneric peste puțin timp. Ar fi fost foarte bine dacă nu ar fi avut de luptat cu această durere înfiorătoare atunci când vor porni din nou. Gemu și reveni în poziția șezând ignorând valul de amețeală care îl însoțea. Ea își făcu loc să stea lângă el pe sofa și îl împinse ușor către dușumea. El alunecă pe marginea sofalei și se lăsă încet în jos ridicându-și genunchii. Își încrucișă brațele și își aplecă capul așa cum îi indica ea și gemu de plăcere atunci când ea își puse mâinile pe umerii săi largi.

Arren frământă într-un ritm constant muşchii înţepeniţi, alungând tensiunea acumulată. În peşteră fusese prea întuneric pentru a-l vedea şi numai acum putu observa cicatricea zimţată care pornea de la gât şi dispărea în părul des. Degetele ei creau drum printre cârlionţii săi, masându-i capul cu vârful degetelor.

El gemu. Era minunat. Era mai mult decât minunat. Îşi lăsă capul într-o parte şi gemu din nou atunci când degetele ei trecură peste muşchii înţepeniţi ai gâtului. Arren îşi trecu un deget peste cicatrice şi o studie cu grijă. Ar fi putut să-l omoare. Era într-adevăr un miracol că nu fusese omorât ca rezultat al rănii.

Îşi plimbă mâinile peste umerii lui, consolându-se că tensiunea dispăruse, iar el îşi lăsă capul pe spate pentru a o observa. Ea îi zâmbi cu blândeţe. "Te simţi mai bine?"

"Incredibil. Cum naiba ai făcut?"

Se mişcă jenată. "Tatăl meu suferea de dureri de cap. Am învăţat curând că aceasta îl calma".

Duncan îşi miji privirea şi o studie cu atenţie. Adunându-şi ce mai rămăsese din puterea sa, se aşeză lângă ea pe sofa. Şi-ar fi întors capul în altă parte dacă el nu i-ar fi prins bărbia cu degetele sale puternice. El se uită la ea tulburat din cauza umbrelor pe care le văzu în adâncul ochilor verzi. "Te rog nu mă întreba", îl rugă ea.

El ar fi dorit să o facă. Mai mult decât dorea să-şi tragă sufletul dorea să ştie de ce era atât de multă durere în

adâncurile verzi ale privirii ei. În loc de aceasta, o sărută uşor şi o trase lângă el.

Sărutul fusese reconfortant. Arren stătea apropiată de el nedorind să refuze contactul tandru. Atunci când îşi depărtă buzele de ale ei şi îi apropie capul de pieptul său, ea oftă. O legănă o perioadă de timp trecându-şi degetele prin părul ei. Ea fu străbătută de frisoane şi se îndepărtă netezindu-şi hainele, jenată.

Duncan îşi îndreptă atenţia spre fereastră. Soarele coborâse după linia orizontului şi ştiu că mai aveau ceva mai puţin de o oră până să se întunece. Se uită la Arren şi zâmbi. "Ar trebui să mâncăm ceva. O să plecăm în circa o oră".

Ea dădu din cap şi se ridică de pe canapea. "Pregătesc eu".

O privi cum dispare în bucătărie. Îşi ridică mâna mişcându-şi muşchii de la ceafă. Durerea de cap aproape că dispăruse. Luând în considerare că aceste dureri puteau ţine câteodată zile întregi, era uluitor cum Arren putea să-l scape aşa uşor de ele. Se încruntă gândindu-se la comentariul scurt despre tatăl ei. Unele dintre cicatricele de pe spatele ei aveau ani vechime. Probabil că fusese maltratată atunci când era copil. Gândul îl făcu să se încordeze. Erau puţine lucruri pe care le dispreţuia mai mult decât oamenii care găseau satisfacţie în comportamentul crud faţă de copii şi animale. Îl făcea să-şi

simtă stomacul strâns gândindu-se că Arren avusese o astfel de copilărie.

Îşi aduse aminte că unele dintre aceste cicatrice erau vechi de câteva luni şi stomacul i se strânse din nou. Degetele se strânseră în pumn. Înjură uşor. Erau prinşi într-o situaţie intolerabilă şi începuse să se simtă neajutorat. Era obişnuit să controleze situaţia, să fie la cârma jocului. Oftă din adâncul inimii şi se ridică îndreptându-se către dormitor pentru a se schimba în hainele de drum. Arren se îmbrăcase deja cu pantalonii şi cămaşa pe care i-o dăduse atunci când coborâse. Urmau să plece în următoarea jumătate de oră. Nu era deloc prea curând.

CAPITOLUL XIV

"Strânge bine hamul şi nu te uita în jos". Duncan şoptise cuvintele la urechea lui Arren în timp ce încăleca fereastra şi se lăsă în jos pe frânghia cu noduri. Făcuse un fel de ham pentru Arren astfel încât să-l poată urma fără să se teamă că ar putea cădea. Numai atunci când îi arătă frânghia ea îl informă că-i era frică de înălţime. Îi aduse aminte că ei nu-i era frică de nimic. Pe de altă parte, nu aveau de ales. Arren acceptă fără tragere de inimă că trebuiau să fugă, dar sublinie că nu-l va ierta niciodată dacă va cădea şi îşi va rupe gâtul.

"Dintre toate lucrurile care ar trebui să te îngrijoreze, faptul că aş privi în jos nu ar trebui să te preocupe", îi şopti ea încercând să măsoare distanţa dintre marginea ferestrei şi pământ.

Duncan îşi petrecu picioarele peste marginea ferestrei şi se întinse pentru a-i apuca bărbia, forţând-o să-i întâlnească privirea. "Nu te uita în jos", îi aduse el aminte.

Ea oftă dezgustată. "Ca şi cum aş vrea al dracului de mult să o fac. Dă-mă jos de aici, Gypsy, dar într-o singură bucată".

El zâmbi. În întuneric ea îi văzu linia dinţilor. "Nu te-am dezamăgit până acum, Ducesă. Haide."

"Este o vreme pentru orice lucru", murmură ea şi îl urmă peste cornişa ferestrei. Era surprinsă de faptul că nu era chiar aşa de rău. Primele deplasări ale hamului fură relativ uşoare. Duncan împingea pentru a se îndepărta de punte, coborând câte puţin de fiecare dată, apoi trăgea de frânghie, semnalându-i să-l urmeze. Numai atunci când ea se întoarse pentru a privi cu intenţia de a vedea cât mai era până la pământ, simţi că o cuprinde o ameţeală teribilă.

"Arren!"

Îl auzi pe Duncan mârâind în spatele ei şi ascultătoare îşi întoarse capul.

Atinseră pământul în mai puţin de treizeci de secunde. Arren ar fi putut jura că durase cel puţin o oră şi jumătate. Duncan o eliberase din ham şi o împinsese în umbra

protectoare a peretelui în mai puţin de o clipită. Ea îl privi. El zâmbi drept răspuns. "În regulă, Ducesă. Acum urmează partea cea mai grea".

"Partea grea? Ce o să mai facem acum? O să zburăm?"

El zâmbi la tonul ei indignat. Era din nou în plină formă şi îşi revenise în mod evident în urma răcelii. Numai atunci când era sănătoasă putea să fie atât de indignată. El dădu din cap şi se apropie mai mult pentru a-i putea şopti la ureche. "Trebuie să traversăm curtea pentru a ajunge la grajduri. Sunt nori în noaptea asta şi atâta timp cât luna este ascunsă nu ar trebui să avem probleme. Stai, totuşi, aproape de mine. Va trebui să ne mişcăm cât se poate de repede".

Arren dădu din cap şi îi dădu mâna. Aşteptă ca luna să fie iar acoperită şi apoi porniră într-o fugă nebună. Vântul crescuse considerabil în intensitate iar norii se mişcau cu repeziciune. Arren se împiedică aproape căzând, însă Duncan o susţinu. O trase în umbra grajdului tocmai atunci când norii se deschiseră şi luna lumina curtea. Se sprijini de hambar uşurată.

Duncan îi dădu una dintre legăturile pe care le căra agăţate de umăr şi îi făcu semn să-l urmeze. Menţinându-se în umbra hambarului, ocoliră colţul clădirii şi intrară înăuntru. Era întuneric în hambar. Arren se opri un moment pentru a-şi obişnui ochii cu întunericul.

Duncan auzi răsuflarea ei uimită şi se întoarse pentru a o vedea aruncând legătura ei instinctiv către omul care apăru în umbra uşii. Omul căzu inconştient. Arren îşi lăsă legătura grea la pământ şi se uită la corpul moale cu o fascinaţie îngrozită. Duncan trebui să-şi înfrângă dorinţa de a râde. Traversă spaţiul dintre ei şi se lăsă pe vine pentru a privi mai bine la victima lui Arren. Luna lumina strălucitor printr-o crăpătură din uşa hambarului. Atunci când întoarse capul omului se trezi faţă în faţă cu Evan McDonan. Omul era în nesimţire. Duncan se întoarse şi rânji la Arren. Mâinile ei îi acoperiră instinctiv gura atunci când văzu faţa lui Evan. Duncan tăie o bucată de sfoară şi o folosi pentru a-i lega strâns la spate mâinile lui Evan. Îl lăsă pe om legat fedeleş. Duncan se ridică în picioare dându-i înapoi legătura.

I-o puse în mână şi se aplecă pentru a-i şopti: "Nu-i rău, Ducesă. Totuşi, trebuie să mărturisesc că aş fi preferat să-l lovesc eu".

Arren îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe a sa şi văzu în sfârşit comicul situaţiei. Legătura ei conţinea una din sticlele de vin pe care Duncan le luase mai devreme. Evident, sticla lovise capul lui Evan atunci când ea azvârlise legătura. Îşi înăbuşi un chicotit isteric. Doamne, Dumnezeule! Ce furios va fi din cauza ei atunci când îşi va da seama ce s-a întâmplat. Slavă Domnului, acesta trebuia însă să mai aştepte.

Se uită la corpul lui inconştient înainte de a se uita înapoi la Duncan. "Nu i s-ar fi putut întâmpla unui om mai drăguţ".

El rânji şi o luă cu el ca să pună şaua pe cai.

"Ştiai că era aici?" şopti ea.

Duncan strânse legătura din şaua sa. Apoi se duse pentru a o aşeza pe a ei. "Bănuiam că unul dintre ei ar putea fi".

"Ar fi trebuit să mă previi".

El zâmbi şi o ridică în şa, insistând ca legătura din spate să fie bine aşezată. "Atunci nu ai mai fi avut satisfacţia de a-l lăsa inconştient în urma loviturii".

Ea îi întoarse zâmbetul şi îl bătu pe umăr. "Ai grijă să nu mă enervezi, Gypsy. Ai putea fi următorul".

Se ridică în şa şi se întinse după dârlogii calului ei. "În orice caz, o să ţin minte". Îi zâmbi şi îi apropie calul de al său. "Acum stai aproape de mine şi nu spune nimic până când nu-ţi dau înapoi hăţurile".

Ea dădu din cap, strângând în mână şaua, în timp ce el o conducea afară din hambar. Coborâră în linişte pentru mai multe minute, înainte ca Duncan să-i dea hăţurile. Ea îşi aduse calul lângă calul lui. După ce-i dădu hăţurile, o privi cu atenţie. Purta numai cămaşa de lână cu mâneci lungi - cea din cabana de vânătoare - băgată în pantalonii noi. "Ţi-e frig?"

Ea dădu din cap. "Nu încă".

El se întinse, apoi şi scoase bucata familiară de lână neagră din desagă. Desfăcând-o, îi acoperi umerii, înfăşurând-o cu grijă în jurul braţelor pentru a forma un fel de jachetă. "O să fie în curând destul de dur. Aş dori să ajungem la Inverness în trei zile".

Ea dădu din cap. Se întrebă ce ar putea fi mai dur în comparaţie cu ceea ce avuseseră de înfruntat până acum.

Îşi ridică mâna îndepărtându-i o şuviţă de păr, căzută pe frunte. "Să-mi spui dacă vrei să ne oprim".

Ea aprobă din nou. "În regulă".

Duncan se apropie şi depuse un sărut scurt pe buzele ei. "Atunci când vom ajunge la Londra adu-mi aminte să-ţi spun cât de mult îţi admir tăria". Îşi întoarse calul şi o porni în galop către poalele dealului, lăsând-o pe Arren să-l urmeze cum putea. Se uită la spatele său depărtat şi se gândi la comentariul său. Era ciudat cum nu-şi dăduse seama până acum cât de îngrozitor de laşă putea fi. Dădu din umeri şi îl urmă.

Ritmul era istovitor. Alternativ, galopau şi mergeau la pas pentru a nu obosi caii. Duncan se opri numai de două ori în următoarele douăzeci şi patru de ore. De fiecare dată, mâncară, băură şi le dădură apoi cailor şi se îngrijiră de propriile nevoi în cât mai scurt timp. Caii erau la limita puterii, iar Arren era epuizată. Se agăţă de şa, luptându-se să rămână trează. Ştia că, cu cât vor ajunge mai devreme la Inverness, cu atât mai devreme vor pleca în Anglia.

Duncan continua să arunce priviri fugare peste umăr pentru a se asigura că ea era bine. În a doua zi de la căderea întunericului ştiu că ea era la capătul puterii. Încetini numai pentru ca ea să-l poată ajunge. O luă din şa şi o puse lângă el întinzându-se după hamurile calului ei. Ea protestă somnoroasă, lipindu-se de el.

"Culcă-te, Arren".

"Tu nu ai nevoie de somn?" Era atât de obosită încât cuvintele ieşeau uşor gângăvite.

"Nu. Culcă-te".

"Dar trebuie să fii obosit. Nu ai ..." Cuvintele se pierdură şi se sprijini de el, cufundându-se într-un somn adânc.

Duncan zâmbi şi o aşeză mai confortabil lângă el. Struni caii obosiţi până merseră la pas. Era uimitor că rezistase atâta timp. Respiră parfumul părului ei şi se întrebă cum oare reuşea să miroase aşa de frumos după douăzeci şi patru de ore în şa. O cuprinse strâns după mijloc pentru a o aşeza cât mai bine posibil. Arren oftă în somn şi îşi sprijini capul de umărul său.

Duncan îşi întoarse uşor capul pentru a privi trăsăturile ei delicate, scoase în evidenţă de lumina roşiatică a soarelui apune. În mai puţin de două zile, vor fi la bordul lui The Dream Seeker în drum spre Londra. Pentru prima dată îşi permise să analizeze ce se va întâmpla după ce vor ajunge acolo. Avea treabă de rezolvat cu Regentul, desigur.

Dacă totul mergea conform planului, se putea întoarce la Stratchcraig liniştit că se luptase pentru binele oamenilor lui.

Dar ce se va întâmpla cu Arren? Timpul petrecut cu ea fusese atât de intens încât acum îi venea greu să-şi închipuie viaţa fără ea. O cunoştea atât de bine, dar mai avea atâtea lucruri de aflat. Trebuia să mărturisească motivele călătoriei ei. Nici nu-i cunoştea numele de fată. Ştia numai că era văduvă şi că Alistar McDonan o căuta înnebunit. Era singur că soluţia, cel puţin în mintea lui Arren, era la Londra.

Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât mai nerăbdător devenea pentru a ajunge la Inverness. Atracţia sa pentru Arren ajungea mult mai departe decât dorea să recunoască în acel moment. Ştia, într-un ungher al minţii, că numai atunci când responsabilitatea lui faţă de ea va fi dusă la îndeplinire, va fi liber să dea frâu liber sentimentelor sale pentru ea. Oftă din rărunchi. Mai ştia că, în ciuda problemelor pe care le bănuia, nu dorea să-şi închipuie viaţa fără ea.

Duncan îşi trecu calul în galop, ţinând-o pe Arren strânsă la piept. Se întrevedea o noapte lungă.

Arren se mişcă în şa şi deschise ochii. Soarele strălucea în roua dimineţii. Îi luă un moment ca să-şi dea seama că era călare pe calul lui Duncan. Realiză faptul că mersese

călare întreaga noapte. Se mişcă din nou şi apucă hăţurile calului. "Bună dimineaţa, Ducesă".

Se întoarse pentru a se uita la el. Arăta obosit. Era aproape sigură că nu dormise în ultimele două nopţi, numai dacă nu se oprise în timp ce ea dormea. "Am mers toată noaptea?"

El dădu din cap.

Ea întinse mâna pentru a-i îndepărta o buclă care îi căzuse pe frunte. "Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să mă laşi să dorm atâta. Trebuie să fi fost groaznic de incomod pentru tine".

El îi zâmbi. "Te-ai lăsat complet în voia mea. Cum aş putea zice că a fost incomod?" Se dădu jos din şa ajutând-o şi pe ea să coboare.

Ea roşi, ignorând totuşi comentariul cu subînţeles. Numai atunci când picioarele îi atinseră pământul îşi dădu seama cât de amorţită era. Trebui să se agaţe de umerii lui până când sângele i se puse în mişcare. El o privea cu simpatie. Ştia că genunchii ei abia putea susţine greutatea. Sincer, nici el nu se simţea prea grozav. O ţinu de mijloc până când ea se uită la el recunoscătoare şi nu-l mai ţinu de umeri.

"Mulţumesc, Gypsy. Acum mi-e bine".

"Eşti sigură?"

Încercă să meargă cu precauţie şi se poticni. "O să supravieţuiesc".

El aprobă "De ce nu te duci spre pâlcul de copaci ca să te mai dezmorţeşti?"

Arren se uită recunoscătoare spre el. Se îndreptă şchiopătând către crângul din stânga lor. Duncan îi privi mersul rigid, către copaci şi se strâmbă în semn de simpatie. Ştia că avea probabil băşici de la şa, dureri de picioare şi crampe musculare la spate. Nu o invidia pentru ce avea să suporte în următoarea zi şi jumătate. Urmau să petreacă cea mai mare parte din timp în şa. Va fi probabil o tortură.

Era. Împărţiseră o masă frugală şi porniră din nou după câteva ore de odihnă în luminiş. Arren se albise vizibil atunci când o ajută să se urce în şa. Insistase că se simţea destul de bine pentru a călări, totuşi el imprimă un ritm domol, fiind mereu cu ochii pe ea şi pe cai.

Soarele începuse să încălzească aerul şi Arren îşi scoase stofa de lână neagră, înghesuind-o în legătura din spatele şeii. Fiecare muşchi al corpului o durea, însă veni lângă Duncan intenţionând să-i vorbească. Spera ca discreţia să o facă să i se pară ziua mai scurtă şi să-i scoată din minte durerea pe care o simţea în spate şi în picioare.

Îi puse întrebări despre locurile prin care treceau, însă el era îngăduitor cu ea, îndemnând-o să-i spună mai multe poveşti din popor asemănătoare cu ce povestise şi altă dată. "Şi ce ai dori să asculţi, Gypsy? Poveşti de dragoste sau de aventuri?"

"Aventuri, desigur".

Arren zâmbi. "O să-ţi spun atunci una din cele mai cunoscute legende scoţiene. Este vorba despre prietenul nostru şi gazda noastră Ducele de Stratchcraig". Putea să fie vorba despre imaginaţia ei, însă ar fi putut jura că văzuse calul lui împiedicându-se atunci când spusese asta.

Îi aruncă o ocheadă şi zâmbi. "În regulă, însă ai grijă să mă distreze. O să-mi pierd răbdarea dacă nu va fi plină de fapte îndrăzneţe şi isprăvi eroice".

"Ah, dar este". Arren o coti prompt într-o galeză cântată şi începu să povestească, incapabilă să-l privească în cea mai mare parte a timpului. "Înălţimea sa, Ducele de Stratchcraig este cunoscut pentru curajul şi eroismul său. Totuşi, cei care-l cunosc mai bine au făcut să circule vorbe despre aroganţa şi caracterul său. În tinereţe, locuia pe hotar, neputând să-şi situeze casa nici în ţara de jos nici în ţara de sus. Pământurile Stratchcraig erau vaste, străbătute de multe râuri şi acoperite de lanuri de iarbă neagră şi rapiţă. Se spune că zăpada acoperea astfel dealurile domeniului încât castelul părea înconjurat de o cuvertură albă. În tinereţe, necoptul proprietar şi-a făcut un nume din cauza succesului la cărţi. Se spune că o dată a aruncat o grindă la peste două sute de metri pentru că aşa l-a apucat - totuşi eu nu am crezut niciodată aşa ceva. Este bine cunoscut, totuşi, că a prins cel mai mare somon din

Scoţia - peste treizeci şi patru de kilograme - însă inima sa de aur l-a îndemnat să-l elibereze atunci când a descoperit că era o femelă şi era plină de icre. Ar fi fost o crimă, explicase el, dacă ar fi omorât acel animal magnific. Nimeni nu s-a îndoit de cuvântul tânărului moşier, desigur. Dacă spusese că el capturase peştele, atunci în mod sigur aşa făcuse".

Arren făcu o pauză şi îi aruncă o ocheadă. La colţul gurii i se mijise un zâmbet.

"Pare un individ remarcabil" spuse Duncan.

"Da, este. Şi aceasta nu este nici măcar jumătate din poveste. La optsprezece ani a părăsit hotarul pentru a servi monarhul britanic. Acolo s-a distins el în folosul Scoţiei".

"Un lucru straniu este, totuşi, faptul că nimeni nu ştie prea multe despre ce a făcut. Mulţi dintre tinerii noştri au luptat alături de el în războiul împotriva împăratului Napoleon. S-au întors cu poveşti despre isprăvile neînfricate şi curajul său în luptă. Acolo a fost rănit aproape mortal servind Coroana Regală Britanică. A fost făcut cavaler şi s-a întors acasă ca erou după patru lungi ani pe continent. Multe dintre detalii s-au pierdut după anii de război. Ştim numai că s-a întors în Anglia unde a început să ducă un stil de viaţă frivol. Se crede că a fost amestecată şi o femeie. Nu există nici o altă explicaţie pentru faptul că nu s-a întors la Stratchcraig. Se spune că ea avea părul cel mai blond şi ochii cei mai albaştri dintre

femeile pământului şi că i-a capturat inima tânărului moşier, aşa cum şi el capturase somonul cu mulţi ani înainte. Se spune că era mulţumit de modul cum îşi legăna ea piciorul şi îşi înclina capul, fără a menţiona talentul ei remarcabil pentru .." Arren se opri, aruncându-i o privire meditativă.

El o privea sincer amuzat, fascinat de povestirea fantezistă. "Talentele ei pentru ce?"

Ea zâmbi uşor. "Cred, Gypsy, că îţi poţi închipui uşor ce zvonuri circulă despre talentele frumuseţilor de la Londra fără a-ţi da eu explicaţii. În orice caz, se zvonea că era foarte îndrăgostit de ea. A copleşit-o cu daruri, călătorind prin locuri exotice ca să le procure. Unii credeau că faptele sale ar fi depăşit în turism chiar şi pe cele ale lui Hercule. Dar vai, ea îi frânse inima tânărului stăpân, iar el se apucă de jocuri de noroc şi băut pentru a încerca să-şi scoată din minte imaginea ei. Unii spun că a devenit chiar dezmăţat în aceşti ani însă eu, nu am crezut aceasta niciodată. Nimeni nu poate spune sigur ce a făcut în aceşti ani, însă s-a remarcat atât de bine pe lângă Prinţul Regent încât înălţimea sa i-a ridicat rangul nobiliar de la conte la duce. Numai asta să fi fost şi tot era destul. Detractorii săi spun că este arogant şi are un caracter urât, dar majoritatea cred că este mai curând neconsolat din cauza pierderii englezoaicei cu părul blond care i-a călcat inima în picioare, apoi a aruncat-o".

Duncan râdea de-a binelea atunci când ea sfârşi de povestit. Era peste măsură de neadevărat, aşa cum erau majoritatea poveştilor din popor, însă o găsise zgomotos de amuzantă. Dorea din toată inima să o poată convinge să repete povestea şi prietenului său, Ducele de Albrick atunci când vor ajunge în Anglia. "Arren, nu poate fi adevărat".

Ea zâmbi la el. De fapt înflorise puţin povestea, bizuindu-se mai ales pe ceea ce auzise. "Nu sunt eu cea care să comentez asupra adevărului sau minciunii din legenda Înălţimii sale. Am repetat numai ceea ce am auzit de la alţii care ştiu mai bine".

El râse din nou. "Ei bine, sunt sigur că Înălţimea sa ar dori probabil să clarifice unele detalii".

Arren părăsi accentul galic pe care-l folosise cât timp povestise şi începu să vorbească englezeşte. "Cred că este o poveste destul de frumoasă. Şi foarte eroică".

"Nu sunt pe deplin sigur că Ducelui i-ar face plăcere să ştie că isprăvile sale au fost reduse la o poveste de dragoste imaginară cu o "englezoaică cu părul blond şi ochii albaştri".

Arren îşi înăbuşi un zâmbet. "De unde ştii, Gypsy? Poate că totuşi este adevărat".

El îi aruncă un zâmbet. "Da, poate că este".

"Aş vrea foarte mult să-l întâlnesc pe Înălţimea sa. Trebuie să fie o persoană fascinantă".

"Ce te face să crezi asta?"

"A călătorit prin toată lumea, a fost prin locuri exotice, şi a întreţinut o mulţime de persoane interesante. Trebuie să fie foarte educat".

Duncan se mişcă puţin în şa astfel încât să o poată privi. "Îmi imaginez că aşa este".

"Se spune că este totuşi teribil de arogant", continuă ea, neîndrăznind să se uite la el. "Şi îmi imaginez că este grozav de fudul".

"Nu poţi să ştii asta. Poate că nu este deloc aşa".

"Ei, haide, Gypsy. Este al doilea proprietar de pământuri din Scoţia. Are drum la urechea Prinţului Regent. A fost răsfăţat şi cocoloşit toată viaţa. Cum naiba crezi că ar putea atunci să fie?"

"Ce au de-a face banii şi puterea cu răsfăţul?"

"O groază, după câte ştiu eu. Poate că nu mi-ar plăcea până la sfârşit să-l întâlnesc. Ştii, este mai curând din ţinutul de jos. Nu pare să fie un om prea îndrăzneţ. Îmi imaginez că ar avea probleme să supravieţuiască în afara climatului de răsfăţ în care trăieşte".

Arren nu putu rezista fără să înţepe. Îl privi pe Duncan din colţul ochilor şi aproape că izbucni în râs atunci când el se încordă în şa. Ar trebui să-şi aducă aminte să-şi ceară scuze pentru remarca asta nedreaptă.

Duncan zâmbi în sinea lui. Numai Dumnezeu putea şti ce ar fi făcut atunci când va afla adevărul. Ori se va simţi

jignită dincolo de orice închipuire sau va fi atât de supărată pe el că şi-a bătut joc de ea încât ochii ei vor azvârli pumnale de smarald care îi plăceau atât de mult lui. Simţi cum în colţul gurii se formează un surâs. Doamne, ce mult îi plăcea femeia aceasta!

Duncan verifică poziţia soarelui şi văzu că este aproape miezul zilei. Urmărise cu mare atenţie existenţa indiciilor că ar fi urmăriţi de cineva, şi fu mulţumit că reuşise să scape de Evan McDonan şi oamenii săi. McDonan se aştepta ca Arren să călătorească spre sud şi mergea fără îndoială în mare grabă spre Londra chiar în acel moment. Erau încă la distanţă de o zi şi jumătate de Inverness atunci când el se hotărî să se oprească şi să se odihnească. Caii erau extenuaţi şi atât ei cât şi călăreţii ar fi beneficiat din plin de câteva ore de odihnă.

Atinseră creasta unui deal mic şi încetini ritmul, uitându-se la Arren. "Ne vom opri aici să mâncăm. Caii au nevoie de odihnă".

Ea îi zâmbi şi îşi struni calul. "Atunci când caii au nevoie de odihnă, doreşti să te opreşti, dar atunci când eu sunt cea care are nevoie de odihnă mergi mai departe. Ce sunt eu de te porţi aşa, Gypsy?"

El se aplecă înainte şi rânji. "Nu ar fi fost la fel de plăcut să-ţi car calul în şa. Prefer să te ţin pe tine".

Ea se înroşi şi se întoarse. Cât ar fi dorit ca el să nu spună aceste lucruri ridicole. Nu îi plăcea să se înroşească.

Se simțea atunci ca o idioată remorcată și dacă el nu ar fi insistat să o pună în încurcătură atunci ea nu ar fi băgat de seamă. Arren începuse să coboare din șa, însă Duncan era deja lângă ea să o ajute. O puse jos ținând-o până își căpătă echilibrul.

Era recunoscătoare că ziua trecuse atât de repede. Chiar atunci când mergeau călare într-un ritm infernal prin teren stâncos, Duncan părea să fie în elementul său. Nonșalanța sa avea un efect calmant asupra ei și se gândi pentru a mia oară cât de recunoscătoare trebuia să fie pentru faptul că-l întâlnise, părându-i deja că trecuse un secol. Oftă și hotărî că picioarele puteau să o țină acum, astfel încât slăbi strânsoarea executată asupra umerilor lui. "Mulțumesc. Sunt bine acum".

El aprobă și se întoarse pentru a desface șeile și harnașamentul, astfel încât caii să poată paște mai ușor. Îi priponi pe pajiștea acoperită de iarbă brăzdată de razele soarelui, apoi se îngriji de confortul lui și al lui Arren. Întinse bucata de lână neagră pe jos și Arren se așeză încet pe ea, amorțită toată din cauza lungilor ore petrecute în șa. Soarele era sus pe cer, încălzind atmosfera considerabil. Ea se așeză pe pătura de lână, privind norii alergând pe cer.

Duncan se așeză lângă ea, având legătura cu mâncare în mână. "La ce visezi, Ducesă?".

Ea îi aruncă un zâmbet leneş. "Un pat moale, o baie caldă, o mâncare caldă şi o rochie nouă".

El râse. "Ultimul lucru este desigur la fel de important ca şi restul?"

"Desigur. Patul, baia şi mâncarea nu ar valora aproape nimic fără rochie".

Duncan întinse mâna şi îndepărtă un fir de iarbă rătăcit din părul ei. "Trebuie să-ţi promit atunci că le vei avea pe toate, poate atunci când vom ajunge la Inverness?"

Ea îşi îndreptă din nou atenţia spre nord. "Mi-ai spus odată, Gypsy, că nu faci promisiuni pe care nu le poţi îndeplini. Ai grijă să nu mă ispiteşti acum, ca mai târziu să mă iei peste picior".

El se aplecă spre ea şi îşi plimbă arătătorul uşor peste buzele ei. "Acelaşi lucru aş putea şi eu să-l spun despre tine, Ducesă".

Ea întinse mâna şi îi apucă mâna, ţinând-o liniştită. "Duncan, eu ..."

El o opri scurt. "Nu acum, Arren. Ceea ce vreau să spun nu se poate exprima în câteva minute de conversaţie uşoară. Vorbim mai târziu". Îşi retrase mâna şi îşi îndreptă atenţia către mâncare, căutând în traistă bucata mare de brânză şi sticla de vin.

Arren fu izbită de gândul brusc că aceasta era prima lor zi într-adevăr împreună de când făceau această ciudată

călătorie. Mâine vor ajunge la Inverness unde, conform notei pe care o găsise în desagii lui Duncan, se va îmbarca pe iahtul Ducelui de Albrick. Lucrurile vor fi altfel atunci, ştia, şi totuşi nu-şi putea îndepărta sentimentul de regret ce i se strecura în minte. Hotărâtă se gândi la altceva. "Crezi că Evan ne mai urmăreşte?" întrebă ea.

El dădu din cap şi rupse o bucată de brânză întinzându-i-o.

"Nu am remarcat nici un indiciu că ne-ar urmări de când am plecat de la cabană".

Ea îşi băgă brânza în gură. "Unde crezi că sunt?"

El îi zâmbi din colţul gurii la auzul întrebării puse, mestecând bucata de brânză. O înghiţi zâmbindu-i prosteşte. "Unde crezi că sunt?" repetă ea.

El dădu din umeri. "Mi-aş putea imagina că s-au întors la Douglass să-l informeze pe Alistar despre eşecul lor, sau au pornit spre sud, crezând că te pot intercepta în drum spre Londra".

Ea dădu din cap şi înghiţi o altă bucată de brânză. "Ei nu ştiu că merg la Londra".

El îşi ridică sprâncenele mirat. "Şi unde cred ei că te duci?"

"Nu ştiu. Oriunde, cred. Însă nu au nici un motiv să creadă că mă duc la Londra".

Duncan oftă exasperat. "Arren, au început să mă obosească toate astea".

Îşi muşcă buza şi îl studie pentru câtva timp. Nu există nici un motiv acum pentru ca să nu-i spună o parte din detalii. Nu crezuse totuşi povestea lui Evan. Avusese încredere în ea în ciuda refuzului ei de a-i dezvălui întregul adevăr. Trase aer în piept şi se uită la peisaj. "Primul meu soţ a fost un om foarte bogat".

Duncan îngheţă. Nu se aşteptase ca să-i dezvăluie în acest moment mai multe decât îi spusese în trecut. Făcuse afirmaţia anterioară pur şi simplu, apoi ridicase sticla de vin intenţionând să o termine până la ultima înghiţitură. Atunci când Arren îi vorbi despre soţul ei, el se oprise, cu braţul înconjurându-i genunchii îndoiţi şi cu sticla bălăngănindu-i-se în mână. Îi era teamă să şi respire ca nu cumva să o reducă iarăşi la tăcere.

Arren privea dealurile dulci înşirându-se la orizont. Nici nu remarcase că el rămăsese parcă înţepenit lângă ea. "Din acest punct de vedere, aşa era şi tatăl meu", continuă ea. "Soţul meu avea proprietăţi întinse în nordul ţării şi o bună parte din pământurile sale se învecinau cu cele ale tatălui meu. Au avut loc multe certuri pe hotar şi fratele meu Donald îl convinse pe tata că o căsătorie cu Lawrence ar fi rezolvat toate problemele existente. Tata acceptă. Ne-am căsătorit atunci când aveam şaptesprezece ani, Lawrence avea cu opt ani mai mult decât mine şi am reuşit să-l transform într-un romantic. Viaţa mea nu era ceea ce s-ar numi una ideală şi mi-l închipuiam pe Lawrence ca pe

un om galant care mă va lua acasă şi se va îndrăgosti nebuneşte de mine".

Făcu o pauză şi zâmbi amar. "În cel mai bun caz, se poate numi aceasta o fantezie copilărească. Lawrence nu a avut niciodată astfel de intenţii. Căsătoria mea a fost ..." Făcu o pauză căutând cel mai potrivit cuvânt, "... tolerabilă. Era mai bine desigur, decât atunci când stăteam la tata. Lawrence a murit într-un accident de vânătoare, şase ani mai târziu. Nu aveam copii, astfel încât era o ceartă deschisă privind faptul cine va moşteni pământul şi averea. După legea scoţiană, desigur, eram îndreptăţită la tot ceea ce constituia contractul de căsătorie. Aceasta înseamnă că deveneam singurul posesor al pământurilor de hotar care separau moşia lui Lawrence de cea a tatălui meu."

Oftă. "Toată lumea era furioasă. Tata dorea pământurile. Familia lui Lawrence dorea pământurile. Nimeni nu dorea ca eu să le posed, însă nimeni nu dorea să mă întreţină. Timp de trei ani, disputa a continuat. Aveam ceva personal pe care-l luasem din casa lui Lawrence şi trăiam la o fermă mică de pe o moşie de hotar îndepărtată. Însă, în curând viaţa deveni un infern. Tot ceea ce aveam era pământul. Nu aveam bani deloc. Trebuia să ne procurăm singuri hrana şi făceam schimburi în natură pentru a obţine haine şi unelte. Cred că am fi continuat totuşi aşa dacă nu ar fi fost Alistar McDonan. Clanul McDonan era înrudit cu familia lui Lawrence prin

căsătorie. Alistar dorea totul pentru el. Avea titlul, dorea banii şi dorea şi pământul. Mi-a otrăvit viaţa fără milă. A încercat orice, de la acţionare în justiţie la ameninţări făţişe. Atunci când nu am vrut să mă căsătoresc cu el, a devenit furios. I-a aminţat pe negustori astfel încât nimeni nu mai făcea comerţ cu noi. Ne-a distrus recoltele. Sunt sigură că el le-a dat oilor grâne stricate astfel încât au murit toate.

Începusem să devin disperată. A trebuit să las personalul să plece. Stăteam cu dădaca. În acel moment am primit vestea că tata era pe moarte şi dorea ca să mă întorc acasă. După moartea fraţilor mei, eram singurul moştenitor al tatei şi conform legii scoţiene, urma să moştenesc totul.

M-am întors acasă împreună cu dădaca şi tatăl meu muri cinci luni mai târziu. Alistar McDonan deveni obsedat de lăcomie. Prima soţie a lui Alistar fusese sora lui Lawrence şi deja pusese mâna pe pământul lui Lawrence în numele Margaretei. Familia lui Lawrence era destrămată şi incapabilă să se lupte cu pretenţiile lui Alistar pentru moşie. Atunci când a murit tata, Alistar îşi dădu seama că ar fi putut stăpâni nu numai pământul de hotar, dar şi întreaga bogăţie şi pământurile tatei, astfel încât deveni nemilos. Nimic nu l-ar fi putut opri apoi să se căsătorească cu mine. În final am fugit din cauza disperării. Unchiul mamei mele trăia pe o moşie îndepărtată, la

distanţă de două săptămâni călare de casa tatălui meu. Doica mă ajută să-mi aranjez o şedere mai îndelungată acolo şi am plecat să-i văd, sperând să pot pleca spre Londra cât timp eram acolo. M-au trădat însă, informându-l pe Alistar că stăteam acolo. Când Evan şi verii lui au apărut ca să mă aducă înapoi, am fugit în noapte. Am reuşit să-i evit timp de douăzeci şi patru de ore, însă mi-am lăsat urma, ei fiind pe cai. Eu eram pe jos. Noaptea următoare ar fi pus mâna pe mine dacă nu ai fi apărut tu pentru a-mi întrerupe fuga".

Sfârşi povestea şi îşi îndepărtă o pată imaginară de pe pantaloni, temătoare să se uite la el. Lăsase să-i scape numai câteva detalii. Îi prezentase aproape toate faptele, însă ascunsese numele persoanelor care o protejau din umbră. Încă credea că el ar fi riscat mult, ca şi ea de altfel, dacă ar fi ştiut adevărat cine era.

Duncan o privea în tăcere. Ştia că ea ascunsese multe dintre detaliile dureroase, dându-i numai o imagine generală a poveştii. Petrecuse prea mult timp studiind oamenii ca să nu fie sigur acum care ar putea fi aceste detalii. Văzuse cicatricele de pe umerii şi spatele ei şi ar fi putut paria acum pe orice sumă că tatăl ei i le provocase. Şi era gata să jure că strategia lui Alistar McDonan, pentru a o lămuri să devină soţia lui, includea şi rănile proaspete pe care le văzuse tot acolo.

Auzise modul amar şi trist în care ea povestise despre trădarea tatălui ei. Văzuse tensiunea din modul în care ea îşi frământa mâinile atunci când vorbise despre moartea lui Donald.

Căsătoria ei fusese deziluzionantă şi încă era îndurerată din această cauză.

Fără intenţie, îi permisese să arunce o privire prin sufletul ei. Ar fi dorit o privire mai adâncă. Dorea să o ajute să-şi vindece cicatricele mai mult decât orice în viaţă şi totuşi împrejurările îl împiedicau. Fusese la fel de cinstită cu el, dacă nu chiar mai mult, cum fusese şi el cu ea. Şi, cu toate că nu ştia de ce ea fugea spre Anglia, înţelegea oarecum că Londra însemna siguranţă pentru ea. Se simţea din ce în ce mai hotărât să o ajute. Îşi dădu capul pe spate şi termină înghiţitura de vin.

Arren îl privea pe furiş. Nu spusese un cuvânt şi ea nu era deloc sigură că el crezuse povestea. Termină vinul şi se întoarse în final să o privească, cu o privire impenetrabilă. Întinse mâna pentru a-i petrece o şuviţă de păr după ureche, lăsând apoi mâna să-i întârzie pe faţa ei. Ea îi menţinu mâna pe obrazul ei şi îşi ridică ochii spre el.

Privirea sa marcată cu pete aurii era intensă, străpungând-o, căutând răspunsuri la întrebările pe care ea le lăsase în suspensie. Ea dădu încet din cap. "Te rog, nu mă întreba".

El aprobă şi o mângâie cu degetul mare pe pometul obrazului. "O să-mi spui atunci când o să fii pregătită".

Ea îi zâmbi recunoscătoare, iar el se aplecă pentru a o săruta uşor pe buze. Ea i se deschise, bucurându-se de gustul gurii sale, parfumată încă de vin, lăsându-se în voia mângâierii blânde. Atunci când el îşi înălţă capul, oftă uşor.

Duncan era cuprins de dorinţa arzătoare de a ajunge la Inverness. Se ridică în picioare, dându-i mâna lui Arren şi ajutând-o să se ridice. Ea îşi şterse pantalonii şi se aplecă pentru a strânge pătrura de lână neagră. "Cât de mult mai avem până la Inverness?" întrebă ea, întinzându-i pătura.

El pusese din nou şaua pe calul ei şi lega ceea ce rămăsese din pachetul cu mâncare din spatele şeii. Luă bucata împăturită de lână şi o bagă sub legătură, apoi strânse sfoara. "O zi şi jumătate. Mai puţin, dacă vântul ne bate din spate. O să ajungem acolo mâine, la căderea nopţii". O privi cu grijă. "Poţi să călăreşti?"

Ea dădu din cap. "Acum, da".

"O să-mi spui dacă ai nevoie de ajutor?"

Ea aprobă din nou. "Desigur. Ai fi în stare să pleci şi să mă părăseşti dacă n-aş face-o".

El se încruntă şi o studie în timp ce-şi lega şaua lui. "Îmi pare rău dacă este atât de incomod".

Ea îl privi surprinsă şi petrecu hamurile peste botul calului vorbindu-i blând. "Am mai fost şi altădată în situaţii din acestea. O să fie bine".

Îşi puse hamurile sale şi se întinse pentru a le lega de ale ei, întinzându-i hăţurile. "Voi face tot ce voi putea să te duc la Inverness".

El dădu din cap şi îşi îndemnă calul. "O să-mi potrivesc ritmul. Opreşte-mă dacă trebuie".

O porni în josul dealului fără să mai aştepte răspunsul ei.

CAPITOLUL XV

Călăriră în tăcere tot restul zilei. Arren simţi cum Duncan devine din ce în ce mai încordat cu cât se apropiau de Invernes. În loc să-i tulbure gândurile se concentră pentru a ignora durerile puternice din spate. După-amiaza trecu încet pentru ea şi fu surprinsă atunci când el renunţă la câteva ocazii de a se opri în timp ce soarele cobora pe cer.

Cerul căpătase o nuanţă de un roz intens atunci când îşi dădu seama că el intenţiona să meargă toată noaptea. Arren se mişcă jalnic în şa căutând să se aşeze mai confortabil şi îl urmă. Reflectând, începu să se întrebe cum putea el să reziste fără somn.

Nu dormise în prezenţa ei mai mult de trei sau patru ore legat, dacă o făcuse şi atât, iar câteodată părea că putea

merge zile întregi fără odihnă. Părea că-şi încetineşte ritmul numai atunci când ea avea nevoie şi atunci o făcea fără tragere de inimă.

Ea se încruntă şi îi studie spatele lat. Era imposibil să-şi imagineze cum ar fi fost viaţa ei fără el. Atunci când vor ajunge la Londra, îşi imagina că el se va adresa Prinţului Regent pentru a anula căsătoria lor de circumstanţă. Nu ar fi fost greu pentru Ducele de Stratchcraig să obţină aprobarea cererii sale şi atunci vor fi liberi să meargă fiecare pe drumul lui. Era ciudat, aproape dureros, să se gândească la asta. Arren îşi dădu seama deodată că se îndrăgostise de el.

Gândul acesta o luă prin surprindere, încât îşi opri calul şi se uită la spatele lui Duncan cu o fascinaţie deschisă. Dumnezeule mare! Cum naiba nu-şi dăduse seama mai înainte şi ce dracu o să facă acuma?

Duncan merse încă aproape cincisprezece iarzi înainte să-şi dea seama că Arren nu mai era în spatele său. Îşi opri brusc calul şi se întoarse pentru a vedea ce se întâmplase cu ea. Rămăsese în spate ţinându-se de dârlogi şi privindu-l. "Arren, ţi-e bine?" Îşi îndemnă calul înainte, venind lângă ea.

Avea o expresie foarte ciudată. Nu îi răspunse. "Arren. S-a întâmplat ceva?"

Ea clipi de câteva ori. "Nu!"

Negaţia fu atât de vehementă încât îl făcu să ridice sprâncenele studiind-o cu atenţie. "Eşti sigură?"

"Eu ...da... nu ... eu ... nu ştiu". Dădu din cap, incapabilă să-l privească. "Ar trebui să plecăm".

"Poţi să te ţii în şa?"

"Da, desigur". Nu dorea să continue conversaţia bizară şi îşi îndemnă calul înainte, însă fu oprită de mâna sa.

Purtarea ei era cel puţin ciudată şi era hotărât să afle cauza. "Poate că ar trebui să mergi lângă mine o bucată de drum".

"Nu. Mi-e bine. Hai să mergem".

"Arren ..."

Ea îi opri protestul şi îi aruncă o privire rapidă peste umăr. Cum de nu remarcase mai devreme cât de păcătos de frumos era?

"Haide să mergem, Gypsy. M-au obosit toate astea". Îşi îndemnă calul înainte, eliberându-se de mâna lui, iar el o urmă la o distanţă confortabilă, studiind-o cu atenţie. Arren era îngrozită. Cum lăsase să se întâmple aceasta? Îi va transforma plecarea spre Londra aproape de nesuportat. Se blestemă pentru faptul că nu reuşise să prevină aceasta. Părea atât de evident acum. Deodată înţelese de ce reacţiona aşa de fiecare dată când o atingea. De ce se simţea ea ca şi cum măruntaiele i s-ar fi desprins atunci când el îi arunca acele priviri batjocoritoare.

O străbătu gândul că se lupta disperată pentru a fugi de el tocmai din această cauză. Ştiuse de la început că nu-şi putea permite să se îndrăgostească de el. Făcând-o, îi dăduse puterea asupra ei, lucru de care se temea cel mai mult. Putea să o rănească rău acum şi probabil că o va face, atunci când îşi va da seama de această putere.

Dacă durerea pe care o ştia era inevitabilă nu avea nici un motiv să se împotrivească simţămintelor ei pentru el. Duncan îi arătase clar că o dorea. Dacă se gândea la asta bine, el o arătase destul de clar. Îl respinsese mereu, speriată de intimitate, însă acum raţiunea îi dispăruse. Trebuia să recunoască plăcerea pe care i-o provocau mâinile şi gura lui şi tânjea ca să-şi îndeplinească intimitatea cu el.

Drumul de la Inverness către Anglia ar dura trei zile şi jumătate dacă vremea era bună. O dată ajunşi la Dover, drumul până la Londra dura mai puţin de o zi. Într-o săptămână nu-i va mai fi soţie - nu-i va mai putea fi de fapt povară. Se va întoarce acasă, iar el la casa lui şi după toate probabilităţile nu se vor mai vedea vreodată. Avea mai puţin de o săptămână de stat cu omul pe care ştia că-l va iubi toată viaţa. Gândul îi eliberă sentimentele atât de bine ascunse.

Duncan o privea atent de la distanţă. Ceva era teribil de încurcat. Arren părea năucă, chiar dezorientată atunci când îşi îndemnase atât de brusc calul. O arătase clar că nu

dorea să vorbească cu el despre aceasta. Până atunci îi respectase tăcerea. Începea să-l irite. Oftă adânc şi îşi îndemnă calul înainte, intenţionând să călărească lângă ea. Poate reuşea să o convingă să vorbească cu el.

Zâmbetul ei îl luă prin surprindere în aşa măsură încât aproape căzu din şa. O privi gânditor. "Dispoziţia ţi s-a îmbunătăţit simţitor".

Ea îi zâmbi cu toată gura şi abia rezistă dorinţei de a întinde mâna şi a-i ciufuli părul său roşu-auriu. În schimb dădu din cap. "În afara faptului că mă dor toţi muşchii, mă simt minunat".

El ridică din sprâncene, mişcându-se în şa astfel încât să o vadă mai bine. "Pot să te întreb ce ţi-a pricinuit această schimbare bruscă a dispoziţiei?"

Ea râse, iar el simţi furnicături în tot corpul. "Cred că ai fi şocat dacă ţi-aş spune, Gypsy". Soarele trecuse de orizont şi abia putu distinge ceva înainte. "Nu ne oprim ca să înnoptăm?"

"Mă gândeam să continuăm să mergem însă la pas. Mi-ar plăcea să te iau totuşi cu mine în şa, dacă ai vrea şi tu".

Arren se gândi că i-ar plăcea foarte mult şi îşi opri calul. Se simţi deodată nepăsătoare, mai mult decât fusese vreodată în aceşti ani şi lăsă de-o parte ce mai rămăsese din prudenţa ei. Atunci când ajunse în dreptul ei, ea se întinse şi îi dădu hăţurile. "Am început să obosesc. Nu te superi dacă vin lângă tine?"

El se încruntă bănuitor, dar nu comentă. Apucă hăţurile cu o mână şi se întinse pentru a o aşeza pe şa lângă el. Arren se aşeză în poalele sale, cuibărindu-se cât mai bine. El gemea. Ea zâmbi.

"Potoleşte-te, Arren"

"O să mă potolesc. Doream numai să mă aşez mai bine". Se mişcă din nou.

Se gândi să-i spună că îl făcea să se simtă grozav de incomod, însă decise să tacă. Dispoziţia ei era schimbătoare şi simţi că era mai bine să lase lucrurile aşa cum erau.

Arren se sprijini de spatele său şi întinse mâna pentru a lua hăţurile calului din mâna lui. "O să ţin eu asta pentru o perioadă".

El le dădu drumul fără comentariu şi merseră în linişte. Soarele apusese de tot şi întunericul era din ce în ce mai intens. Arren era bucuroasă că stratul de nori nu era atât de des cum fusese în nopţile trecute şi strălucirea lunii le lumina calea mai bine.

Duncan părea să fie mulţumit să călărească în linişte şi ea oftă, bucurându-se de faptul că simţea braţele sale înconjurându-i mijlocul. Călăriră aproape o oră, înainte ca ea să simtă cum o cuprinde somnul. O străbătu gândul că el nu mai dormise de zile întregi, şi fu îngrijorată de starea lui. "Duncan?"

"Hmm?"

"De când nu ai mai dormit?"

El dădu din umeri, iar ei îi plăcu felul în care pieptul lui cald se mişcă lipit de spatele ei. "Nu ştiu. Cred că de trei sau patru zile".

"Ar trebui să ne oprim să ne odihnim. Nu poţi continua aşa".

El oftă, răsuflarea lui caldă cuprinzându-i creştetul capului.

"Mi-e bine, Arren. Dacă vom călători toată noaptea vom ajunge la Inverness mâine la aceeaşi oră".

"Ştiu, însă nu se poate întâmpla nimic dacă ne oprim câteva ore. Dacă tragi aşa de tine o să te apuce iarăşi durerea de cap".

Se hotărî să nu-i spună despre durerea din ceafă care începuse să crească în intensitate constant, din după-amiaza aceea. "Mi-e bine, Arren. Culcă-te".

"Dar, Duncan, cred într-adevăr că trebuie să ne oprim. Nu vreau să te apuce durerile". Se întoarse în şa pentru a-l privi şi se încruntă când văzu cutele adânci din jurul gurii. Înţelese deodată de ce simţise o schimbare la el în cursul acelei după-amieze. Agoniza deja. La dracu, dar omul acesta era încăpăţânat. "Opreşte calul chiar acum!"

El o privi. "Arren, nu mă opresc. Taci din gură şi culcă-te".

Era speriată. "La dracu, Gypsy, am spus să te opreşti!"

"Nu".

Arren se întinse şi îi apucă hăţurile din mâna lui, trăgându-le uşor. Calul lui se opri, aproape aruncându-i din şa. El înjură, tare iar ea îi aruncă un zâmbet mulţumit.

"Ce dracu faci?" întrebă el.

"Simţi deja durerile, nu-i aşa?"

"Nu are importanţă", mărăi el.

Şi-ar fi pornit calul la trap, însă ea trase din nou de hăţuri. "Nu mergem mai departe în noaptea aceasta. Până când nu te scap de durerea asta de cap nu plecăm".

El scoase un mormăit exasperat. "Arren, este ridicol. Nu am plănuit să ne oprim în noaptea asta şi nu o vom face. Sfârşitul discuţiei".

Ea îi aruncă o privire apoi sări din şa, înainte ca el să poată măcar să încerce s-o oprească. "Atunci va trebui să mă laşi aici".

"Ce te-a apucat?"

"Această călătorie a noastră este departe de a fi terminată şi atunci când vom ajunge la Inverness, îndrăznesc să spun că vei avea nevoie de toate puterile. Nu voi permite să fii ucis numai din cauză că eşti prea încăpăţânat ca să ai grijă de tine însuţi. Acum, dă-te jos".

El trebui să reziste nevoii de a râde. Ea îl privea cu mâinile înfipte în şoldurile zvelte. Din postul său înalt de observaţie, putea să vadă modul în care ochii ei aruncau scântei verzi către el în lumina lunii. El se opri şi începu să calculeze rapid consecinţele opririi lor peste noapte.

Avea dreptate, desigur, despre Inverness. Dacă cineva încerca să-l împiedice să plece din Scoţia atunci o vor face fie aşteptându-i pe graniţă sau vor pândi venirea lor la Inverness. Nu ar fi fost bine ca să-i slăbească concentrarea din cauza durerii de cap. Cu toate că dorea ca durerea să nu-i otrăvească viaţa, nu putea totuşi să o ignore. Faptul că îl afecta numai când era deosebit de obosit nu îi uşura prea mult durerea pulsândă pe care o simţea acum. Tentaţia de a-i permite să-l ajute să scape de durerea din ceafă şi umeri era puternică. Oftă adânc, sărind din şa.

Arren zâmbi, plină de ea şi îl lovi în piept. "Nu o s-o regreţi, Gypsy. Aşază-te".

El o privi. "Dacă ne oprim, trebuie să scot şeile şi hamurile cailor".

Ea se întinse şi scoase pătura de lână neagră din spatele şeii sale. "O s-o fac eu. Stai jos".

"Doamne, ce tiran poţi fi".

"Se pare că ai uitat, Gypsy, că te plătesc ca să ajungem la Londra. Până ajungem acolo eşti în slujba mea. Stai jos".

El gemu şi întinse pătura de lână neagră cu o mişcare bruscă din încheietură. Se trânti la pământ, lăsându-şi capul pe spate şi închizând ochii din cauza durerii. O putea auzi pe Arren scoţând şeile şi hamurile, vorbindu-le uşor animalelor masive. Ar fi zâmbit dacă n-ar fi avut impresia că îi va crăpa capul. Părea atât de fragilă şi totuşi reuşi să

stăpânească animalele masive cu la fel de multă putere cum reuşea să facă orice altceva.

Îi luă mai puţin de zece minute ca să aibă grijă de cai. Scoase şeile grele şi sacii, apoi le trânti la pământ, ducând caii într-o zonă cu iarbă, unde îi priponi de doi copaci diferiţi. Veni repede lângă el, mult mai preocupată decât ar fi dorit s-o admită faţă de el, de durerea îngrozitoare pe care ştia că trebuie să o simtă el.

Era întins pe pătură, cu braţul acoperindu-i ochii pentru a-l proteja de lumina lunii. Se lăsă în genunchi lângă el şi îşi puse mâinile ei mici pe pieptul lui, desfăcându-i cu grijă cămaşa.

El tresări surprins, dar nu-şi dădu de-o parte braţul pentru a o privi. "Ce faci?"

Făcu tot ce putu ca să-şi calmeze vocea. "Îţi deschei cămaşa ca să pot să-ţi masez mai bine umerii".

Păru că el îi acceptă explicaţia, iar ea continuă, uimindu-se în liniştе de căldura radiată de pielea sa şi de muşchii duri ai pieptului. Îi scoase cămaşa din curea, desfăcând-o într-o parte şi cealaltă a lui. Se uită pentru mai multe momente la mărimea corpului său. Îşi dădu seama că nu se uitase cu adevărat la el niciodată. Părul blond-auriu îi acoperea pieptul dispărând după centura pantalonilor. Abia putu rezista impulsului de a-şi plimba degetele pe muşchii plaţi ai stomacului.

"Ai văzut destul?"

Tresări vizibil atunci când el îi puse întrebarea. Îşi îndreptă privirea în altă parte. Braţul său era încă întins peste frunte. El nu putea să vadă roşeaţa care acoperea trăsăturile ei delicate.

"Tocmai mă întrebam cum să te răstorn pe burtă".

El gemu şi îşi mişcă braţul, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei în lumina strălucitoare a lunii. "Îţi imaginezi cumva ce îmi provoci atunci când mă atingi aşa?"

Ea dădu din cap şi îşi plimbă nervoasă limba peste buze. "Nu". "Nu am impresia asta". Se întoarse pe stomac, punându-şi capul pe braţe, aşteptând.

Arren îi studie spatele. Putea vedea încordarea în muşchi şi simţi milă pentru el. Împrăştiate întâmplător pe spatele său, erau cicatrice de diferite mărimi pe care ea ştia că proveneau de la gloanţe, cuţite sau săbii. Le dobândise fără nici o îndoială în timpul serviciului său în slujba Coroanei. Urma dureroasă care o avea la gât părea umflată în lumina lunii şi dorea să o calmeze, îndepărtând durerea pe care o putea determina ca urmare a încordării corpului.

Duncan aştepta încă atingerea ei. Ea stătea lângă el, părând fascinată de imaginea spatelui său gol. "Arren?"

O simţi cum începe să se mişte în spatele său şi îi auzi oftatul. "Mă întrebam cum o să fac atunci când eşti culcat".

El gemu. "Dacă mă ridic, în mod sigur o să mă doară".

Arren îşi muşcă buza şi îl privi gânditoare. Părea să existe doar o soluţie şi ea hotărî, ţinând seama de

împrejurări, că nu era chiar o situație foarte grea. Se apropie mai mult, trecându-și un picior peste el, astfel încât să stea călare pe șoldurile lui. Se așeză ușor peste el și zâmbi atunci când îl auzi gemând.

Pentru câtva timp, Arren își plimbă mâna peste pielea lui. Masând mușchii încordați în palmele ei, ea îl calmă. Se aplecă peste el, frământându-i carnea tare cu mișcări puternice și sigure ale degetelor.

Duncan simțea cum durerea din spate i se risipește. Fiecare mișcare a mâinilor ei, alunga nodurile pe care le simțea. Mușchii i se relaxau sub mișcările precise ale degetelor ei. Era un simțământ minunat. Chiar și presiunea ușoară a coapselor ei călare pe șoldurile lui îi sporea sfârșeala. Gemu de plăcere, lăsându-se în voia senzației.

Arren știu când el adormi. Suflarea sa adâncă era în rezonanță cu frisoanele care-i parcurgeau spatele și simți cum încordarea din el dispare. Zâmbi și se dădu jos de pe el întinzându-se alături. Doamne Dumnezeule, cât îl putea iubi pe omul acesta! Știu că el era cufundat adânc în somn însă nu putu rezista impulsului de a-și plimba degetele, mângâindu-i carnea tare. Găsi o plăcere deosebită, dându-și seama că avea probabil cel mai lat spate din lume.

Arren se uită la el câtva timp, bucurându-se de imaginea pielii sale bronzate de soare, luminată de lună.

Nechezatul uşor al cailor combinat cu mirosul puternic al brizei calde de primăvară îi adormi simţurile. În atâtea nopţi vântul fusese rece şi necruţător însă aceasta era una din puţinele seri în care vântul încălzea pământul şi mirosul primăverii umplea aerul. Arren oftă şi îşi puse mâinile sub cap, cu o umbră de zâmbet pe buze. Pe o noapte ca aceasta, când luna arunca o lumină de basm peste pământ, aproape orice era posibil. Putea chiar să-şi închipuie că exista un viitor pentru ei.

Duncan se trezi brusc. Stătea pe burtă. Un vânt călduţ de primăvară îl mângâia pe spate. Respiră adânc, privind împrejur. Până la urmă îşi dădu seama de ce se trezise şi se întoarse pe spate. Arren dormea lângă el. Se mişcase în timpul somnului şi îşi pusese mâna pe spatele lui. Contactul plăcut îl făcuse să tresară şi se sculase. Îşi propti capul în mână şi se uită la ea.

Lumina lunii o învăluia şi o studie cu atenţie. În somn, figura ei era eliberată de umbrele care de multe ori întunecau trăsăturile delicate. Vălul des al părului ei era răspândit pe umeri. Se întinse pentru a-l mângâia. Părul ei era moale, parcă era mătase caldă. I se prindea de mână de parcă ar fi fost viu.

Arren oftă şi se mişcă uşor în somn. Duncan zâmbi şi îi aşeză cu blândeţe şuviţele rătăcite ale părului care îi încadrau fugura. Părea incredibil de frumoasă aşa cum stătea acolo. Numai pistruii mici răspândiţi pe curbura

delicată a nasului o făceau să pară reală. Ochii lui îi cercetau faţa, sorbind totul, de la genele închise la culoare care se zbăteau în somn, la buzele pline şi hotărârea din bărbia aceasta.

Când ochii lui priviră mai jos, aproape că gemu la vederea modului batjocoritor în care cămaşa ei se deschisese, dându-i posibilitatea să vadă ridicarea şi coborârea uşoară a sânilor. O dorea. Simţi cum începe să reacţioneze fizic şi oftă, lăsându-se pe spate. Se simţi ca un şcolar pradă pasiunii adolescentine. Trebuia numai să o privească pentru a simţi cum se încinge.

Mişcarea lui o trezi. Arren oftă leneş şi deschise ochii. El era întins pe spate, cu braţele sale puternice sub cap. În lumina lunii pielea lui parcă era de marmură. Nu putu rezista îndemnului de a-l atinge. Se întinse şi cu blândeţe îi atinse coşul pieptului cu vârful degetelor. Auzi expiraţia lui bruscă şi îngheţă.

Atingerea ei îl arse. Duncan se întoarse pe o parte. Privirea lui o întâlni pe a ei. Ochii ei erau larg deschişi şi de nepătruns, având mâna rămasă încă locului. Şi ea încetase să mai respire. Duncan îşi ridică mâna şi o mângâie cu blândeţe pe faţă. Ochii ei se măriră uşor, însă nu-l respinse. Încurajat, deveni mai îndrăzneţ.

Îşi plimbă degetul gros peste buza ei inferioară în cel mai plăcut mod. Când gura ei se deschise din cauza apăsării executate de degetul lui, el gemu şi îşi aplecă buzele peste

ale ei. Sărutul era îmbibat cu dorința de multă vreme înăbușită. Mâna lui Duncan se deplasă pe umărul ei târând-o lângă el, iar gura lui o cuprinse pe a ei cu insistență rugătoare. Arren nu mai aşteptă ca el să-şi înteţească sărutul. Cuprinzându-i gâtul cu mâinile ea îşi vârî limba în gura lui, cu un scâncet slab, plin de dorință.

El îi şopti numele şi se lăsă pe spate trăgând-o peste el. Ea îi cercetă gura mai întâi cu timiditate, nesigură fiind de ceea ce aşteptase el. Duncan nu ezită să-i arate. Îi supse limba, cuprinzând-o toată cu gura lui, permiţându-i să guste licoarea fierbinte şi umedă a interiorului.

Plăcerea era minunată. Gura lui era deosebit de fierbinte şi Arren gemu, întinzându-şi mâinile peste bustul lui gol. Duncan începu curând să fie nemulţumit de barierele care existau între ei. Mâna lui care era pe mijlocul ei, strângând-o puternic la pieptul lui, începu să tragă de materialul de lână din care era făcută cămaşa. Se eliberă din strânsoare, iar Arren gemu de plăcere atunci când mâinile lui îi mângâiară carnea caldă. Îşi plimbă mâinile de-a lungul spatelui făcând-o să tremure din tot corpul.

Într-un târziu îşi smulse gura din sărut şi coborî mai jos, pe delicata curbură a gâtului. "Doamne, Arren, eşti atât de frumoasă". Buzele lui ajunseră în zona sensibilă de la baza gâtului şi ea murmură ceva neinteligibil. Duncan îi prinse cu un picior ambele ei picioare şi o răsturnă pe spate. Ea

oftă de plăcere atunci când greutatea lui o ţintui la pământ şi îşi deschise gura implorându-i în tăcere sărutul.

El o ignoră numai pentru a-i săruta pleoapele închise şi îşi duse mâna la nasturii cămăşii ei. Îşi vârî limba între buzele ei, eliberând sunetul pe care ea îl scoase din adâncul gâtului.

Degetele lui se luptau cu nasturii, eliberând porţiuni mici de piele cu fiecare deschizătură. Ea îi simţea căldura mâinii între sâni şi se frecă de el, nerăbdătoare să simtă contactul pielii goale. Îşi înfrânase prea multă vreme instinctele. În briza caldă a serii toată prudenţa ei se evaporă. Nu mai putea să-l respingă acum chiar dacă ar fi dorit-o.

El îi scoase cămaşa şi îşi ridică capul pentru a o sorbi din priviri. Ea respira cu gâfâituri spasmodice. Privea rapida ridicare şi coborâre a sânilor cu fascinaţie. Îşi ridică mâna şi înconjură sfârcul unui sân cu degetul arătător.

Arren se arcui spre el. "Duncan, te rog ..."

Nu putea să o respingă. Îi apucă în mână sânul plin, gemând de plăcere atunci când simţi sfârcul frecându-i-se de palmă. Cu o tandreţe deosebită îi sărută pometii obrajilor, curbura delicată a gâtului. Buzele sale se deplasară mai jos către curbura plină a sânilor.

Arren se prinse cu mâinile de umerii săi. Simţi un nod care se răspândea în josul stomacului şi se lipi de el, topită de plăcere. El coborî capul, prinzându-i deliberat în dinţi

sfârcul sensibil. Ea scoase un strigăt în timp ce sânul se mărea la atingerea lui.

Ridică şi cealaltă mână şi o mângâie, minunându-se de felul în care sfârcul era îndreptat în direcţia lui. Se aplecă şi linse sfârcul cu blândeţe, ridicându-şi apoi capul un timp pentru a permite brizei calde să mângâie zona umedă. Sfârcul se întări şi mai mult. El murmură ceva neinteligibil, lipit de ea şi acoperi ţumburuşul congestionat cu buzele.

Când începu să sugă, Arren parcă se ridică de la pământ. Vidul strâns din străfundul dorinţei sale de femeie se extindea. Simţi cum acesta trecea prin picioare până în vârful degetelor. Ea îi strigă numele, agăţându-se de el.

Duncan se aprinsese ca urmare a reacţiei provocate de mângâierea lui. Linse sfârcul cu limba apoi se deplasă peste pielea sensibilă pentru a-i acorda şi celuilalt sân aceeaşi atenţie iubitoare. Respiraţia ei se transformase în gemete de durere şi îşi sprijini mâinile de umerii lui. Duncan îşi îndepărtă gura pentru a se uita la ea.

Ea scânci în semn de protest pentru întreruperea contactului, deschizându-şi ochii pentru a-i vedea pe ai lui, marcaţi de pete aurii privind-o. Părea să respire cu aceeaşi dificultate ca şi ea. Ea se bucură în sinea ei. Îşi duse o mână înainte pentru a-i atinge carnea tare a pieptului. El respiră precipitat, apucându-i mâna pentru a o menţine nemişcată.

"Arren ..."

Părea să ezite. Ea simţi cum panica începe să se insinueze prin ceaţa pasiunii.

"Arren, dacă nu ne oprim acum, mai târziu nu voi putea să o mai fac".

Ea oftă uşurată. "Nici nu vreau să o faci".

El gemu şi îşi aplecă fruntea către a ei, închizând ochii. "Îţi dai seama ce ai spus, iubito?"

Ea se lipi de el, nerăbdătoare să-i simtă iarăşi atingerea buzelor. "Te rog, Gypsy. Nu mai pot nega multă vreme că doresc asta".

Duncan îşi ridică privirea şi o studie. Pentru o secundă, Arren se temu că el va refuza ceea ce oferea ea, însă el îşi duse mâna peste curbura lină a buzelor ei şi o privi în ochii verzi. "Arren, eşti soţia mea numai cu numele. Dacă facem dragoste vei deveni soţia mea în toate privinţele. Spune-mi dacă asta îţi doreşti"

Ea nu ezită. Îi înconjură gâtul cu braţele şi îi trase capul spre ea. "Mai mult decât doresc să respir, Duncan".

El gemu şi îi apucă mâna. Cu grijă, neluându-şi ochii de pe ea, el îi scoase inelul fostului soţ din deget. Arren îşi plimbă nervoasă limba peste buze şi îl privi cum îşi bagă inelul în buzunarul pantalonilor. Cu un oftat de satisfacţie el se aplecă şi îi prinse gura într-un sărut care era evident posesiv. Limba lui intra şi ieşea din gura ei moale, în timp ce mâinile lui păreau să o atingă peste tot în acelaşi timp. Îi mângâie curbura blândă a sânilor, frecându-şi degetul

gros de sfârcurile întărite. Îşi plimbă mâna peste stomacul plat, băgându-şi degetele în buric. Ea ţipă şi se lipi de el. El chicoti încântat.

Arren îşi pierdea rapid stăpânirea de sine. Braţele ei alergau peste carnea lui tare, unghiile îi zgâriau umerii. Când degetele lui ajunseră la centura pantalonilor ea se frecă de el, cerând parcă în tăcere să sfârşească supliciul. El însă nu putea fi grăbit.

Duncan o apucă de mijloc şi îşi cufundă gura între sânii ei. Mişcările pe care ea le făcea lipită de el îl înnebuneau şi simţi cum încordarea îi cuprinde şalele. Se arcui cuprins de nevoia de a o simţi cu toată fiinţa, însă fu cuprins mai mult de dorinţă atunci când o văzu cum îşi caută împlinirea în atingerea lui. Îi desfăcu nasturii pantalonilor şi îşi puse mâinile pe şoldurile ei, trăgându-se înapoi pentru a-i putea da jos pantalonii moi.

În câteva clipe ea era complet dezbrăcată în faţa sa. Era nemaipomenită. Ezită, dorind să o atingă, nedorind în aclaşi timp să se oprească din privit. Ochii lui Arren se deschiseră şi îşi ridică mâinile pentru a-şi acoperi sânii jenată. El se întinse şi îi apucă mâinile, îndepărtându-i-le cu blândeţe. "N-o face. Nu fi jenată, Ducesă. Eşti perfectă".

Ea îl privi, iar el putu să-i vadă tremurul din ochi. Cu blândeţe el îi apucă o mână, conducând-o către sursa bărbăţiei sale. Degetele ei îl atinseră şi îi putu simţi duritatea, chiar şi prin materialul pantalonilor. Ochii ei

uimiți se îndreptau către ai săi, iar el zâmbi. "Vezi ce mi-ai făcut, Arren? Te doresc".

Ea încercă să-şi îndepărteze mâna, însă el i-o menținu acolo, privind-o cu atenție. "Nu fi jenată, iubito. Ar trebui să fii mândră de puterea pe care o ai asupra mea".

"Eu ... nu ştiu ce să fac".

El zâmbi şi îşi duse o mână către sânii săi. "Lasă-ți inima să te conducă".

Ea oftă din rărunchi şi îşi mişcă mâna lipită de el, fascinată atunci când îl văzu închizându-şi ochii şi gemând de plăcere. Încurajată, îşi plimbă cealaltă mână peste spatele lui, în timp ce cu cealaltă mână îi desfăcea nasturii de la pantaloni. Materialul era întins de carnea întărită şi degetele ei tremurând trăgeau de nasturi. Reuşi în sfârşit să-i deschidă şi aproape se sufocă de surpriză atunci când evidența dură a dorinței lui o lovi peste degete.

Duncan gemu şi se întinse pentru a-i opri mâna care-l apucase. Nu mai putu suporta pentru mult timp tortura minunată. Începea să simtă că nu mai poate rezista dacă nu pătrundea în ea. Buzele lui le acoperiră pe ale ei într-un sărut pătimaş şi începu să-i frământe şoldurile, cu o dorință febrilă.

Arren trase de centura pantalonilor săi. Duncan îşi smulse gura din sărut, ridicându-se pentru a-i scoate. Ea se întinse către el, iar el îi acoperi corpul cu corpul său gol, gura lui luând-o încă o dată în stăpânire pe ai ei. Ea scânci,

mângâindu-i şoldurile înguste, cabrându-se pentru a-i întâlni sărutul. Duncan gemu şi îşi mută capul spre netezimea moale a stomacului ei.

Când îşi plimba mâna pe curbura şoldului ei, Arren veni în întâmpinarea mângâierii. El o frământă uşor, lunecând spre pielea sensibilă a coapselor. Aproape că înţepeni atunci când mâna lui alunecă între coapse şi îşi ridică capul către ea. "Iubito, te rog. Deschide-te pentru mine. Nu o să-ţi fac rău".

Părul aspru al bărbii lui îi inflama carnea sensibilă şi fragedă a burţii şi îşi dădu seama că nu mai putea - nici n-ar fi făcut-o - să-l respingă. Inima ei aparţinea acestui bărbat. Dorea ca el s-o posede complet. Arren îşi desfăcu coapsele cu un oftat uşor. El gemu, mâna lui fierbinte frământând carnea fierbinte. Când degetele lui dădură de evidenţa umedă a dorinţei ei, pierdu şi ce mai rămăsese din fragilul său autocontrol.

"Oh, Doamne, Arren". Cuvintele ţâşniră ca un geamăt. "Eşti atât de fierbinte pentru mine. Atât de umedă". O pătrunse adânc cu un deget şi gemu din nou. Corpul ei se agăţă cu putere de degetul lui.

Se urcă peste ea simţind cum tăria dureroasă din vintre se extinde.

"Iubito, eşti atât de strâmtă. A trecut atât de mult timp pentru tine?"

Ea deschise ochii încurcată, iar el îi întâlni privirea uimită. Înainte ca ea să poată răspunde, el dădu din cap şi îşi apropie buzele de ea. "Nu am nici un drept să te întreb asta".

Gura lui o acoperi pe ai ei şi ea pierdu orice şansă de a se explica. Îi răspunse la sărut cu toată dorinţa pe care şi-o înăbuşise iar el gemu de plăcere, mişcându-şi degetul în ea.

Degetul lui îi găsi punctul cel mai sensibil şi atunci când îi frecă mugurele care îi controla dorinţa, coapsele ei se arcuiră întâmpinându-l, respiraţia ei transformându-se în suspine dureroase. "Te rog, Gypsy ... acum".

"Spune-mi Duncan".

El îşi mişcă degetele din nou şi ea iar strigă. "Oh, Doamne! Duncan, te rog".

Era o cerere şi el nu mai putea suporta să o refuze. Intră în ea cu o împingere puternică, apoi rămase perfect liniştit când simţi fragila barieră a virginităţii rupându-se şi deschizând calea. Arren ţipă de durere şi îşi înfipse degetele în umerii lui. Picioarele ei îi înconjurară şoldurile, blocându-l lipit de ea, cu toate că ar fi dorit să iasă afară.

Duncan rămase blocat undeva între dorinţa oarbă şi fericirea arogantă. Fusese măritată. De unde putea să ştie? Deodată, inima lui aproape explodă o dată cu înţelegerea faptului că nici un alt bărbat nu o mai atinsese atât de intim. Îi murmură cuvinte de linişte la ureche, frământând-o uşor cu mâinile. Muşchii încordaţi ai

interiorului ei îl înlănţuiră şi el se cabră pentru a pătrunde violent teaca fierbinte şi umedă, iarăşi şi iarăşi până îşi găsi eliberarea răspândindu-se în ea. Arren se agita sub el, încercând să scape de sentimentul necunoscut al cărnii lui înaintând spre uterul ei.

"Iubito, nu te mişca. Acordă-mi un minut. Durerea va înceta curând". Şoptise cuvintele, rugându-se în acest timp ca ele să devină realitate. Doamne Dumnezeule, era atât de minunată!

"M-ai rănit!"

"Rămâi liniştită".

Respiră de mai multe ori adânc. Într-adevăr sentimentul de durere trecuse şi acum simţea cum noduri din stomac avansează din nou. Duncan o sărută tandru, trecându-şi mâna drăgăstos peste toracele ei. Îi spuse cât de frumoasă este. Îi sărută ochii închişi şi îi şopti că le admira culoarea verde închis. Mâna lui se mişcă mai jos. Îşi mişcă buzele pe linia maxilarului şi îi spuse cât de mult îi plăcea cum îşi încorda bărbia când era supărată.

Degetele se mişcară peste stomac şi Arren scânci. Duncan oftă lipit de gura ei şi mâna lui alunecă între corpurile unite frământând-o până când ea ajunse pe culmile dorinţei încă o dată.

Arren se cabră sub el, un frison parcurgând-o. El se dădu puţin înapoi, apoi se împinse înainte, băgându-şi bărbăţia adânc în ea.

Ea gemu şi se agăţă de el. Nu mai putea să reziste. El începu să repete din nou mişcarea, iarăşi şi iarăşi. Arren îi apucă buza inferioară. Mâinile ei i se agăţară de umeri. Imediat ce simţi cum muşchii intimităţii ei îl recunosc, semnalându-i eliberarea el îi strigă numele şi se împinse puternic în ea, răspândindu-se în uterul ei.

Arren rămase agăţată de el minute în şir, nesigură dacă va putea muri sau nu din cauza plăcerii minunate. El rămase deasupra ei, respiraţia lui înfierbântată mângâindu-i sânii. Mâna i se mişcă de-a lungul corpului ei, iar ea se agăţă de el, ameţită încă de ceea ce împărţiseră.

Duncan nu se putea mişca. În două rânduri îi spusese că o strivea şi ar trebui să se dea de-o parte. În două rânduri corpul refuză să se supună. Capul îi era aşezat pe sânii ei după câte îşi amintea, era încă înfipt adânc în ea. Putea să-i audă bătăile neregulate ale inimii. Mâinile ei erau înfipte în părul lui. Niciodată nu se simţise atât de satisfăcut.

Se gândi la cuvânt şi îl găsi nepotrivit. Era satisfăcut, însă tânjea încă după ea. Se simţea împlinit. Pornirea sa fusese potolită, însă ceva în interiorul lui rămânea agăţat de ea. În minte parcurse o listă întreagă de emoţii, respingând pe fiecare în parte deoarece zugrăveau superficial ceea ce simţea.

Apoi zâmbi lipit de sânul ei. O iubea. Părea uimitor acum că nu-şi dăduse seama mai devreme. O iubea. Repeta în sinea lui, zâmbind la felul în care cuvântul îi umplea

inima. Da, era o parte din el, jumătatea care lipsea. Se blestemă pentru că nu şi-a dat seama mai devreme, în încurcătura emoţiilor. Adunându-şi puterile rămase, îşi înălţă capul pentru a o privi, intenţionând să-i spună cât de mult o iubeşte.

Ea adormise, cu mâinile încă agăţate în buclele părului lui. Zâmbi din nou şi se trânti pe o parte, trăgând-o cu putere pe Arren la piept. Se aplecă şi trase marginea păturii de lână neagră peste corpurile lor îmbrăţişate, promiţându-şi că-i va spune dimineaţă.

CAPITOLUL XVI

Arren se întinse moleşită în somn, gândurile îndreptându-i-se aproape imediat spre Duncan. Ochii i se deschiseră şi primele lui cuvinte o învăluiră.

"Te ador". Era sprijinit în cot, uitându-se la ea. O mângâie drăgăstos cu degetul peste claviculă.

Arren deschise deodată ochii şi se uită la el, nesigură de ea însuşi şi de el. El zâmbi şi se aplecă pentru a o săruta încet.

Atingerea plăcută a buzelor lui o făcu să simtă scântei de-a lungul spinării şi fu străbătută de frisoane.

"Ţi-e frig, iubito?"

Ea dădu din cap. "Nu. Mă simt bine".

O trase la adăpostul corpului său. Contactul cu corpul gol o făcu să tresară. Trebui să reziste impulsului de a se

îndepărta. Îşi muşcă buza inferioară cu dinţii şi aşteptă ca Duncan să vorbească. Părea complet relaxat. Palmele sale bătătorite se mişcau în susul şi în josul spatelui într-o mângâiere uşoară. Îşi puse capul pe pătură uitându-se la stelele de deasupra.

Arren simţi cum neliniştea îi pătrunse în oase. De ce oare, pentru numele lui Dumnezeu, nu spunea ceva?

Duncan oftă. Ar fi fost deosebit de bucuros dacă rămânea aşa întins pentru restul nopţii, însă ştia că se va lumina în curând. Aveau un drum lung înainte. Nu dorea, totuşi, să rupă liniştea blândă şi continuă să mângâie cu dragoste pielea ei ca o mătase moale.

Arren nu mai putea suporta. Tensiunea ei era de nesuportat. Murmură ceva neinteligibil şi se îndepărtă de el. Ajunse doar până la marginea păturii, înainte ca braţul lui să o prindă de mijloc şi coapsa lui puternică să le ţintuiască pe ale ei la pământ. "Unde te grăbeşti aşa, Ducesă?"

Îi împingea zadarnic braţul. "Nu-mi spune aşa!"

El ridică o sprânceană la auzul tonului ei şi o strânse mai puternic sub el. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei. Văzu cum pleoapele acoperă privirea şi gemu. "Ce s-a întâmplat, Arren?"

"Nu s-a întâmplat nimic. Vreau numai să mă îmbrac".

O ţinu nemişcată şi dădu din cap. "Nu mergi nicăieri până nu-mi spui despre ce este vorba".

Rămase țeapănă sub el. Ca și cum n-ar fi știut. "Nu trebuie să-ți spun nimic. Lasă-mă să mă ridic".

El mormăi în semn de iritare și își modifică poziția, țintuind-o cu toată greutatea sub el. "După ceea ce am împărțit, trebuie al dracului de bine să-mi spui. Nu am de gând să te las să ridici iarăși ziduri între noi, Arren".

Ochii ei se măriră ușor. El văzu teama în ei și înjură în sinea sa. "Nu am de gând să-ți fac rău, iubito. Sunt sigur că știi asta".

Ea ezită numai puțin. Știa asta. Nu era cinstit să-l facă să creadă astfel. "Știu".

El oftă și îi îndepărtă părul de pe față cu mâinile. Antebrațele sale îi țintuiau umerii iar corpul său puternic îl acoperea complet pe al ei. Avea probleme ca să analizeze clar, carnea lui acoperind-o pe a ei. Înghiți în sec.

"Arren, ce s-a întâmplat?"

Ea îl privi surprinsă. "Nu dorești o explicație?"

Păru pentru moment uimit, apoi fața i se destinse într-un rânjet specific masculin. La naiba, sigur că dorea. Arren fusese măritată. Până noaptea trecută purtase inelul acela nenoricit. Acum știa că fusese neatinsă. Nici un alt om nu se culcase cu ea. Gândul îi făcu inima să crească de mândrie până când deveni dureroasă, însă realiză că Arren era extrem de neliniștită de reacția lui.

Duncan se întinse și își plimbă degetul mare peste linia plină a gurii ei. "Da, vreau să știu". Văzu cum privirea ei

se întunecă şi dădu din cap. "Însă cred că ar trebui să ştii de ce sunt al dracului de fericit încât aş putea să şi zbor dacă aş vrea".

Ea clipi. Într-adevăr aşa era? "Eşti fericit?"

Rânjetul lui era neruşinat. "Îmi dau seama că sună teribil de arogant, dar puţine lucruri în lume îl pot face pe un bărbat mai fericit decât de a şti că o femeie îi aparţine numai lui".

Văzu neliniştea de pe figura ei şi o studie cu atenţie. "Arren, nu mă crezi?"

"Te-am amăgit".

El dădu din umeri. "Presupun că da. M-ai minţit legat de căsătoria ta?"

Ea dădu din cap. "Lawrence şi cu mine am fost căsătoriţi aşa cum ţi-am spus".

El aştepta. O privea cum îşi muşca buzele. "Eu ... Duncan, te-am satisfăcut?"

El ridică sprâncenele. "Trebuie să mă întrebi asta?"

Ea dădu din cap.

"Arren ,pentru numele lui Dumnezeu! O satisfacţie mai intensă pentru mine ar însemna moartea. Cum te poţi îndoi de asta?"

"Trebuie să ştii? Nu putem pur şi simplu uita?" Avea impresia că sunase cam disperat. În orice caz se simţea aşa.

Oftă. Începuse să-şi piardă răbdarea. "Arren, soarele o să răsară în circa două ore. Aş dori să fiu deja în drum spre

Inverness până atunci. Însă, pe cuvântul meu, chiar dacă ar fi să stau aici cu tine toată ziua, tot ai să-mi spui ce te frământă".

Ea îşi înfipse dinţii în buza inferioară şi se mişcă amorţită sub el. "Este ... umilitor".

El îşi miji ochii. Avea sentimentul clar că Arren era pe punctul de a-i spune ceva care l-ar fi făcut turbat de furie împotriva primului ei soţ. Aproape că regreta faptul că acesta era deja mort. Respiră adânc pentru a se calma. "Iubito, nu poţi să-mi spui nimic care să mă facă să-mi schimb părerea despre tine. Înţelegi asta?"

Se uită mai atent la ea. Ea nu-l credea. Încercă din nou.

"Ce ţi-a făcut acel nenorocit?"

Arren tremură lipită de el şi se întinse pentru a-şi trage capul spre piept. Îi era mai uşor dacă nu-l vedea atunci când urma să-i spună. El opusese o slabă rezistenţă, apoi se instală confortabil în curbura umărului. Simţea bătăile regulate ale inimii ei. Mâinile lui Arren se mişcau absente prin buclele dese ale părului său. Se întreba dacă îi va spune până la urmă.

Vocea ei era puţin mai tare decât o şoaptă atunci când vorbi. "Îl văzusem puţin pe Lawrence înainte de căsătorie. Îl vizita frecvent pe fratele meu, Donald. Îmi imaginam că sunt îndrăgostită la nebunie de el".

Duncan simţi un val de gelozie iraţională cum îşi face loc în inima lui. Îl alungă şi aşteptă ca ea să continue.

"Era chiar un vis de adolescență, desigur. Lawrence era foarte arătos, aproape frumos, într-adevăr. Cu greu îmi vine să cred că dorea să se însoare cu mine. Totul părea atât de romantic. Donald îl convinsese pe tata că cearta cu pământurile de la hotar nu era atât de importantă pentru familia noastră şi că am face bine dacă am face un schimb cu Lawrence. Tata şi cu Donald au negociat un angajament financiar destul de mare în schimbul meu. Lawrence i-a plătit tatei, în schimbul dreptului asupra pământului şi a mâinii mele. În acea vreme cred că Lawrence mă iubea cu adevărat. Plătise o sumă mare pentru cuvântul meu şi ştiam că pământurile nu valorau atât de mult. Mi-am petrecut ultimele trei luni dinaintea căsătoriei într-o ceaţă de beatitudine ignorantă. M-am căsătorit cu Lawrence în capela tatălui meu cu toată pompa şi ceremonia pe care şi-o poate dori o tânără mireasă".

Arren făcu o pauză şi îşi petrecu absentă mâna peste umărul lui. Duncan stătea perfect liniştit, abia îndrăznind să respire. Ea oftă din rărunchi. "Până în noaptea nunţii nu aflasem adevărul. Eram destul de ruşinoasă şi incredibil de nervoasă. Mama mea murise când eram foarte tânără, astfel încât nimeni nu avusese timp să-mi explice cum stau lucrurile. Am întrebat-o pe dădacă, însă ea abia îmi spuse că Lawrence îmi va explica totul şi că trebuie să am încredere în el".

Dădu din umeri. "Nu voi uita niciodată cum stăteam în pat aşteptându-l. Masa de nuntă luase sfârşit de câteva ore, iar Lawrence băuse mult toată seara. Părea să-i ia extraordinar de mult timp ca să vină la mine. Când în sfârşit intră în cameră, aproape că adormisem. Îmi amintesc că gândeam despre el că era cel mai frumos bărbat în viaţă, atunci când l-am văzut, în halatul acela lung de catifea. Intră în cameră şi închise uşa, iar eu îl aşteptam să vină în pat lângă mine. Traversă camera şi se duse la fereastră, uitându-se la mine. I-am spus : Lawrence, nu ai de gând să mă săruţi? Nu o să uit niciodată cum s-a uitat la mine cu o licărire dură în ochi. Zâmbi dispreţuitor la mine." "Doamne, eşti inocentă, nu-i aşa?"

Eram uimită, aşa că am aşteptat să continue. Mi-a spus:

"Nu ştii că am tot ce-mi doresc de la tine. Am pământurile şi am respectabilitatea unei soţii. Este singurul motiv pentru care m- am însurat cu tine".

"Îmi amintesc că eram destul de disperată atunci. Părea atât de supărat pe mine." "Dar, Lawrence, te iubesc", i-am spus. Veni lângă pat şi se aplecă astfel încât faţa lui era la câţiva centimetri de a mea. Puteam să-i simt respiraţia impregnată de băutură. Ochii lui străluceau în întuneric. Pentru prima dată îmi apărea în adevărata lumină. Până când voi muri nu voi uita ce mi-a spus. Gura lui s-a

strâmbat în cel mai groaznic zâmbet dispreţuitor şi-mi spuse:

"L-am părăsit pe Donald acum numai pentru că a insistat că ar trebui să-ţi spun adevărul. Foarte bine, soţie, lasă-mă să-ţi traduc situaţia. Nu am intenţia să mă ating de tine nici acum nici altă dată. M-am însurat cu tine pentru a avea pământul şi pe Donald".

"I-am spus că nu înţeleg". Mormăi ceva scârbos şi se apropie de mine. "Donald nu este prietenul meu, soţie", spuse. "Este iubitul meu".

Eram îngrozită. Nu voi uita niciodată ce lacrimi amare am vărsat în noaptea aceea. Nu am înţeles pe deplin implicaţiile celor spuse de Lawrence decât mai târziu, însă mă simţeam atât de ... pustiită. Se trezise din beţie până dimineaţă. Veni devreme în camera mea şi se furişă lângă mine în pat. Îmi amintesc cum m-am depărtat de el de frică să nu mă atingă. Râse batjocoritor de mine şi îmi explică că a venit la mine pentru ca servitorii să nu afle că petrecuse noaptea în pat cu Donald. Îmi era teribil de frică de el. L-am întrebat cum vedea problema moştenitorului. Avea, totuşi, nevoie de un moştenitor care să-i poarte numele şi să-i moştenească pământul. Îmi explică că îl va plăti pe unul din verii lui pentru a se ocupa de treaba asta atunci când va sosi vremea. O dată rămasă gravidă, putea să-l expedieze pe "tânărul taur", aşa cum îi spunea, departe, acolo unde nu-l putea trăda. Lawrence nu m-a

at.. niciodată, şi, din fericire, nu a crezut că venise timpul să-ş. rească familia. Donald ne vizita de câteva ori pe săptămână iar eu mă simţeam umilită, neîndrăznind să-i spun cuiva ceva. Anotimpurile treceau unul după altul şi în cele din urmă am acceptat adevărul. Lawrence nu a fost niciodată crud din punct de vedere fizic cu mine şi trăiam într-o singurătate relativă, cu toate că eram căsătoriţi. A murit într-un accident de vânătoare şase luni mai târziu. Fratele meu, Donald s-a sinucis după două luni de la moartea lui Lawrence".

Duncan rămăsese perfect liniştit pe parcursul întregii poveşti, luptându-se cu mânia care încet îi strângea măruntaiele într-un nod. Îşi dădu seama că mâinile îi strângeau cu putere umerii şi mental îşi comandă să se relaxeze. Lupta în tăcere pentru a-şi recăpăta controlul, ştiind că Arren avea nevoie de încurajarea sa mai mult decât de mânia sa. Respiră adânc de mai multe ori, aşteptând ca să se calmeze.

"Duncan?"

Auzi neliniştea din vocea ei şi îşi strânse maxilarul. "Hmmm?"

"Ce am eu atât de respingător încât propriul meu soţ ar prefera să-şi caute plăcerea cu un bărbat decât să o facă cu mine?"

Nu mai putea aştepta. La naiba cu mânia! I se desprinse din braţe, ochii lui reflectându-se într-ai ei. "La dracu', Arren, să nu crezi vreodată asta! Mă înţelegi?"

Doamne Dumnezeule! Ce furios era. Ochii ei îl priviră neîncrezători şi el gemu, apucându-i figura în mâini şi aplecându-se pentru a o săruta apăsat, pătimaş. Îşi înălţă capul şi îi mângâie faţa. "Arren, soţul tău şi fratele tău au fost o pereche de nenorociţi din cauza a ceea ce ţi-au făcut şi Dumnezeu să mă ţină, dar dacă mai aud vreodată că te mai învinovăţeşti, te strâng de gât".

Un frison o străbătu şi îşi încolăci mâinile în jurul mijlocului său, căutându-i căldura. Avea nevoie de încurajarea lui cu disperare. "Duncan ... te rog, fă dragoste cu mine".

El gemu şi o sărută din nou, mai tandru de data aceasta. Când îşi înălţă capul într-un târziu, gâfâiau amândoi. Buzele lui zăboviră la colţul gurii ei şi se ridică pentru a o privi în ochi.

"Nimic nu-mi face mai mare plăcere".

Îi şopti cuvinte drăgăstoase. Ea îşi ridică din nou buzele către el. Duncan făcu dragoste cu ea în timp ce soarele se înălţa la orizont. O iubi nebuneşte cu gura lui, cu mâinile, şoptindu-i toate cuvintele de dragoste după care tânjise. Când pătrunse în interiorul ei fierbinte şi mătăsos, gemu de plăcere şi o sărută apăsat, potrivindu-şi mişcările cu mângâierile limbii.

Arren capitulă în fața furtunii senzuale şi se agăță de el, oferind tot ce putea oferi. După ce valurile de minunată plăcere trecură, Duncan se prăbuşi peste ea mângâindu-i carnea înfierbântată cu mâinile sale bătătorite. Devenea în curând o obsesie pentru el. Îşi dădu deodată seama că nu-i spusese încă cât o iubeşte şi îşi înclină capul pentru a o privi.

Ochii ei verzi erau umbriți de pasiunea întârziată. Îi întâlni privirea cu un căscat somnoros. Părea aproape o desfrânată. Un zâmbet îi apăru în colțul gurii şi se aplecă spre ea sărutând-o cu blândețe pe buzele încă congestionate. Întârzie pe linia buzei superioare înainte ca să se ridice să-i zâmbească. "Arren, te doresc..."

Ea îi întrerupse mărturisirea, punându-i degetul pe gură, şi dând din cap. "Te rog să nu mai spui nimic". Îi mângâie maxilarul încordat. "O să aranjăm totul când o să ajungem la Londra".

El o privi îndelung, nedorind să cedeze pe deplin. Ochii ei îl implorau. Oftă. În acel moment nu ar fi putut-o refuza nici dacă i-ar fi cerut luna de pe cer.

Duncan aprobă din cap. "În regulă, dar te avertizez Arren. Nu te voi lăsa să mai ridici iarăşi bariere între noi".

Ea îi zâmbi recunoscătoare. "Nu-mi spuneai că ai fi vrut să fii deja în drum spre Inverness?"

O onoră cu un zâmbet leneş. "Am fost distras cu altceva". Ea se roşi. El râse şi se ridică în picioare,

întinzându-şi braţele deasupra capului. Arren nu putu rezista tentaţiei de a-i privi magnificul corp dezbrăcat. O privi cu subînţeles. "Nu-mi mai face ochi dulci, nevastă. Îmbracă-te! Faţa ei deveni purpurie şi el se aplecă, aruncându-i pantalonii şi cămaşa pe care o purtase cu o zi înainte. O privi zâmbind şi aruncându-şi hainele sale pe umăr o porni spre desiş, lăsând-o pe Arren singură.

Răsuflă uşurată. Arren îşi puse cămaşa şi o încheie gânditoare, analizând conversaţia lor. Era extenuată. Nu reacţionase deloc aşa cum crezuse. Nu înceta să o urmărească. Îşi trase pantalonii, tresărind uşor din cauza jenei încă nefamiliare dintre coapse. Avea nevoie de o baie. Se uită la cai şi se strâmbă. Urma să fie o zi lungă.

Duncan apăru din desiş, încheindu-se la cămaşă. Privi profilul lui Arren în timp ce aceasta punea hăţurile pe amândoi caii şi zâmbi, bucuros că îi acordase intimitatea pe care simţise că ea o dorea. Emoţiile ei erau vii, lăsând-o vulnerabilă şi expusă. Ştia că nu ar fi fost înţelept să o împingă prea departe. Arren nu îl auzise ieşind din desiş. Când se apropie de ea, aceasta tresări vizibil.

Duncan îi puse mâna pe umeri. "Eşti gata?"

Ea se întoarse spre el şi dădu din cap. "M-aş fi simţit mai bine dacă aş fi făcut totuşi o baie".

El zâmbi, aşezând şeile grele la locul lor şi strângând cataramele. "Miroşi ca naiba".

Ea îl privi şi îl pocni în spate. "Acelaşi lucru aş putea şi eu să spun despre tine, Gypsy".

Duncan tresări, gata să râdă. "Doamnă, insinuaţi cumva că mă găsiţi dezgustător?"

Ea dădu din cap şi se întoarse spre calul ei, aşteptând ca el să vină să o ajute la şa. "Deloc. Am vrut numai să sugerez că norocul nostru de până acum în a-l evita pe Evan McDonan poate că se datorează şi ..." Făcu o pauză, ridicându-se în şa cu o strâmbătură uşoară, "... mirosului nostru reciproc".

El râse din nou şi îşi întoarse calul. "Aş crede mai curând că ne face mai uşor de localizat".

Ea îi aruncă o privire. "Desigur. Dar cine ar dori s-o facă?"

Se întoarse în şa şi o studie îndelung. Ochii ei străluceau în lumina soarelui de dimineaţă. Părea mult mai relaxată decât fusese până acum. Mai rămânea o idee din privirea tematoare din adâncul ochilor de culoarea smaraldului, însă ea rezistă îndemnului de a-l îndepărta iarăşi. El înţelese efortul de care o cruţase prin ceea ce făcuse şi simţi cum o iubeşte şi mai mult. Deodată începu să se simtă iritat de minciuna existentă între ei cu o putere care îl surprinse. Poate că nu era pregătită să-i dezvăluie toate secretele, însă era al naibii de sigur că el nu trebuia să le menţină pe ale lui. Întoarse calul, mergând alături de ea. "Arren ..."

Ea dădu din cap, întrerupându-l. "Te rog, n-o face. Sunt atât de multe lucruri care ne despart. Nu putem să le lăsăm până când ajungem la Londra?"

El se aplecă şi o sărută cu blândeţe. "În regulă, Ducesă. Poţi să faci cum vrei până când ajungem în Anglia. Îţi promit, totuşi, că voi avea răspunsurile pe care le doresc de la tine când vom fi la Londra."

Ea aprobă dând din cap. "Mulţumesc".

Duncan se aplecă şi se uită către ea un timp îndelungat."Arren, te simţi destul de bine astăzi pentru a călări? Ştiu că te-am rănit noaptea trecută".

Faţa ei căpătă o roşeaţă delicată. "Nu doresc să discut despre aceasta, Gypsy. Ne pierdem vremea".

El întinse mâna şi îi îndepărtă o şuviţă rătăcită după ureche - acum un gest obişnuit de afecţiune. "Data viitoare, îţi promit o baie, un foc şi un pat cald".

Ea se întrebă dacă figura i se putea înroşi mai mult şi împunse calul cu pintenii, măsurându-l cu privirea. "Să ne întrecem până la Inverness!", îl provocă ea, şarjând către poalele dealului mai înainte ca el să poată răspunde.

El o urmă.

Călăriră în linişte cea mai mare parte a dimineţii. Duncan o urma pe Arren la un pas confortabil, privind-o de aproape. Părul ei castaniu flutura în spate. Soarele cald scotea în relief intesitatea culorii. Era surprins de ardoarea

sentimentelor sale pentru ea. Crezuse întotdeauna că dragostea era un sentiment care atingea un alt fel de persoană. Chiar şi atunci când prietenul său, Ducele de Albrick a căzut victimă acestei emoţii insesizabile, Duncan a continuat să creadă că nici o femeie nu ar putea să aibă o astfel de putere asupra sa.

Însă Arren nu era pur şi simplu orice femeie. Din crâmpeiele şi părţile pe care ea i le-a povestit despre trecutul ei, ştia că ea avea o dorinţă remarcabilă de supravieţuire. Ea lăsase să-i scape ceea ce el presupunea că erau detalii cruciale despre copilăria ei, însă cicatricele pe care le văzuse pe spatele ei, asociate cu puţinele menţiuni despre tatăl ei, îi formară o imagine relativ clară asupra vieţii pe care ea o dusese. Circumstanţele căsătoriei ei, constrângerea de a lupta pentru supravieţuire ca urmare a morţii soţului său şi frica care o făcuse să fugă prin noapte erau înspăimântătoare.

Şi iată că Arren nu a supravieţuit pur şi simplu, a înflorit. Îşi aduse aminte de prima noapte când o întâlnise. O văzuse ca o floare fragedă luptându-se pentru a supravieţui unei furtuni brutale de iarnă. Analogia se potrivea. Înflorise în toiul gerului, neiertând trecutul şi răsărise cu o inflorescenţă exotică şi rară. Zâmbi imaginii poetice. Nimeni nu-l putea convinge că începuse să gândească atât de melodramatic. Nimeni nu îl putea convinge că iubise o femeie ca Arren.

Se lăsă pe spate în şa cu un zâmbet de apreciere masculină instalat pe buze. O urmă, mulţumit că se va uita pur şi simplu la ea în următoarele ore. Numai atunci când soarele se ridicase sus pe cer se decise că ar trebui să se oprească şi să mănânce. Arren călărise băţos cel puţin în ultima oră, şi ştia că se simţea îngrozitor de incomod. Dădu pinteni calului, intenţionând să călărească alături de ea.

Ea putea simţi transpiraţia scurgându-i-se de-a lungul şirei spinării. Doamne, cât putea tânji după o baie. Era acoperită de murdărie şi praf, părul îi era năclăit de sudoare iar cămaşa albă de lână i se lipise de corp, zgâriindu-i pielea sensibilă. Fiecare muşchi al corpului o durea. Se consolase în ultimele câteva mile ştiind că totul mergea bine, că va ajunge în curând la bordul iahtului Ducelui de Albrick. Dacă ar avea un pat, apă curată de baie şi un schimb de haine ar fi ca în rai. Îl auzi pe Duncan micşorând distanţa dintre ei şi înălţă o rugă rapidă ca el să se hotărască să se oprească. Încetini ritmul aşteptându-l ca să o ajungă.

Atunci când o făcu, îi aruncă un zâmbet de simpatie. "Este un izvor chiar în spatele acelor copaci". El indică direcţia cu mâna.

"Dacă ne oprim acolo şi mâncăm, poţi să te şi speli puţin".

Ea îi zâmbi recunoscătoare şi îi dădu voie să preia conducerea.

Izvorul de apă rece apărea pentru toată lumea ca o bucată din rai. Arren smuci de hățuri și se lăsă să alunece din șa înainte ca Duncan să o poată ajunge. Nu își pierdu timpul îngenunchind la marginea apei și își cufundă fața încălzită de soare în apa rece. Era minunat. Suspină și își ridică capul, ștergându-și cu grijă ochii cu mâinile. Era îngrozită de dârele umede de murdărie care îi curgeau de-a lungul mâinilor și încheieturilor. Își băgă mâinile în apă, frecându-le viguros. Își cufundă fața de mai multe ori înainte de a fi complet satisfăcută și se întoarse pentru a urca malul.

Duncan se trântise pe malul acoperit cu iarbă, privind-o cu insistență. Apa îi picura pe bărbie și din păr. Semăna cu un animal pe jumătate înecat. Îi zâmbi. Era frumoasă.

Ea îi zâmbi la rândul ei. "Nu vrei să încerci? Este minunat" Ajunse în dreptul lui și se lăsă să cadă pe iarbă lângă el. Ziua era deosebit de călduroasă. Arren își lăsă capul pe spate ridicându-și fața spre soare. Un bâzâit ușor îi captă atenția și deschise un ochi pentru a vedea o muscă mare rotindu-se în jurul capului său. O alungă degrabă, însă musca se întoarse continuându-și mișcarea enervantă.

Tresări vizibil atunci când mâna lui Duncan apăru în fața sa și prinse insecta buclucașă. Îi zâmbi și își întinse mâna deschizând pumnul. Când musca bâzâi eliberată, zburând către copaci, Arren râse. "Probabil că ai speriat-o de moarte".

"Probabil". Făcu o pauză şi fărâmă o bucată de brânză.

"Dar pun pariu că nu va mai veni înapoi".

Ea dădu din cap, acceptând cu recunoştiinţă bucata de brânză pe care el i-o întinse. "Este într-adevăr o şmecherie uimitoare. Nu este prea departe de bucata de sigiliu de ceară pe care ai făcut- o".

El zâmbi. "Aşa crezi?"

"Desigur. Presupune reflexe minunate".

"Îmi aduc perfect aminte cum mi-ai spus că am reflexe proaste", îi replică, referindu-se, desigur, la scurta lor luptă cu pernele.

Arren îşi scutură capul. "Instincte. Am spus că aveai instincte proaste, nu reflexe". Îşi băgase brânza în gură fără să mai aştepte răspunsul său. "Am mâncat atât de multă brânză în aceste ultime săptămâni încât cred că mă voi transforma în curând în brânză şi eu".

El râse şi îi dădu sticla de vin pe care o deschisese. "Mai ales dacă insişti să vorbeşti în timp ce mesteci".

Ea zâmbi şi bău o înghiţitură mare de vin, dându-i înapoi sticla şi întinzându-se pe iarba caldă. "Nu este deloc galant din partea ta să mă necăjeşti astfel, o ştii. Ştiu foarte bine cum se mănâncă civilizat.".

El îşi lăsă capul pe spate şi bău din sticlă înainte să se uite înapoi la ea. "Poţi să mă păcăleşti. Când ajungem la Londra, nu voi avea nici un dubiu că trebuie să-ţi predau lecţii de comportare în societate".

Ea se întoarse pe o parte şi îşi propti capul în cot şi îl studie cu atenţie. "Şi ce anume ştii despre aceasta, Gypsy?"

Duncan îşi dădu seama că ea îi oferise ocazia perfectă de a risipi unele din ideile ei fixe. "Cu mult mai mult decât bănuieşti. Arren este ceva ..."

Ea îşi scutură capul cu putere. "Mi-ai promis".

"Dar, Arren, acesta este ..."

"Nu. Mi-ai promis. Nu vom începe să discutăm nimic despre aceasta până nu ajungem în Anglia".

El o privi încruntat şi mormăi ceva neinteligibil, ridicându-se pentru a merge la izvor. Arren îl privi cu ochi somnoroşi. Îi plăcea felul în care el mergea. Păşea având un aer de încredere care îi reflecta caracterul. Cu orice preţ, va apăra ceea ce era al său. Nu era de mirare că se simţea mereu în siguranţă cu el. Atunci când îşi cufundă capul în apa izvorului, cârlionţii săi de culoare galben arămiu se închiseră la culoare şi picături mici de apă rămaseră agăţate în păr. Se scutură - la fel şi câinele mare pe care îl avusese îşi scutura de apă blana. Arren îşi înăbuşi cu greutate chicoteala.

Duncan o surprinse zâmbind spre el şi îi zâmbi la rândul său. Înapoindu-se unde stătea ea, îşi întinse mâna şi o ajută să se ridice în picioare. "Eşti gata, Ducesă?"

Ea oftă adânc. "Da. Cu toate astea voi admite că sunt sătulă de călărit".

El dădu din cap. "Ştiu că eşti. Aş dori să pot face ceva ca să fie mai confortabil pentru tine".

Ridică uşor umerii atotştiutoare. "O să suport. Am supravieţuit unor lucruri mai rele".

Ura acele momente când ea spunea astfel de lucruri. Îşi promise în tăcere ca, în scurtă vreme, să poată să-i ofere tot confortul pe care banii îl pot asigura. Duncan merse cu ea spre locul în care calul ei bea liniştit din apa rece a izvorului. O ajută să se urce în şa înainte de a-şi întoarce propriul cal şi să-şi înalţe corpul obosit în şa alături de ea.

CAPITOLUL XVII

Inverness se întindea în faţa lor, o mare de lumini pâlpâitoare şi activitate. Duncan îşi opri calul pe o mică colină care domina agitatul oraş port. Arren veni alături şi oftă obosită. Era trecut bine de miezul nopţii şi călătoriseră fără oprire de la episodul petrecut mai devreme în poiană. Se gândi la incident şi îşi stăpâni un zâmbet uşor. Oboseala pusese stăpânire pe ea şi pentru moment era incapabilă să vadă ceva amuzant în faptul că era călare pe cal.

Duncan o privi cu simpatie şi o ridică luând-o la el în şa fără un cuvânt. Ea aproape că îi leşină în braţe. Porni către poalele dealului, fiind permanent în alertă. Ştiuse de la început că putea să aibă necazuri la Inverness. Dacă

oricine, mai ales unii dintre proprietarii de pământ cu care se învecina, dorea să-i împiedice călătoria spre Londra, ar fi angajat oameni la Inverness care să-l aştepte. Nu dorea să-şi asume riscuri suplimentare atâta timp cât siguranţa lui Arren nu era garantată.

Se hotărâse să se apropie de oraş pe drumul care venea din sud. Drumul era aglomerat şi era mărginit de hanuri şi taverne. Spera ca aceasta să asigure destulă activitate pentru ca sosirea lor să nu pară ceva ieşit din comun. Ocoli trei dintre hanurile cu înfăţişare de doi bani, ştiind că, cu cât se apropiau de oraş, clădirile vor arăta din ce în ce mai frumoase şi mai scumpe. Prima urgenţă era ca să deshame caii acolo unde secretarul său putea să-i recupereze mai târziu. El şi cu Arren puteau în această situaţie să ajungă la Inverness pe jos, profitând de siguranţa dată de întuneric.

Alese un han cu o înfăţişare relativ plăcută şi dirijă caiii spre curtea interioară. Arren îl privi, întrebându-l din ochi. El zâmbi. "O să am grijă de cai. Cred că ar fi cel mai bine dacă am ajunge la Inverness pe jos".

Ea dădu din cap obosită şi îi permise să o ajute să coboare din şa. Trebui să se agaţe de el pentru câteva minute până când îşi reveni. Genunchii îi tremurau din cauza lungii după-amieze petrecute în şa. Duncan căută în desagă şi scoase punga de piele cu bani, nemaifăcând nici un efort ca să se ascundă de ea. O privi, gata să se explice,

însă ea dădu din cap. "Sunt sătulă de această conversaţie, Gypsy. Ai grijă de siguranţa cailor astfel încât să te poţi ocupa şi de mine".

Zâmbi la auzul cuvintelor şi o sărută în grabă pe frunte. "Aşteaptă-mă aici. Mă duc înăuntru ca să mă tocmesc cu proprietarul. Dacă ceva suspect se întâmplă, caută-mă imediat".

Ea aprobă din cap şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de şa, privindu-l cum pătrunde în han. Curtea interioară era relativ pustie. O pereche de îndrăgostiţi stătea într-un colţ întunecos, ignorând prezenţa ei, iar un bătrân stătea pe una din băncile joase de lângă fereastră. Câţiva câini şi animale rătăcite se alergau, însă nu i se păru nimic suspect împrejur.

Imediat ce ajunse la această concluzie, văzu un grup de ofiţeri în uniformă adânciţi într-o conversaţie, lângă grajduri. Se ascunse între cai şi îi privi cu grijă. Erau magistraţi şi nu poliţie portuară, cu toate că unul dintre ei purta o uniformă albastru cu galben pe care o recunoscu. Păreau să fie extrem de agitaţi din cauza a ceea ce le spunea omul în albastru şi se întrebă brusc dacă Alistar trimisese într-adevăr poliţia pe urmele ei.

Era atât de absorbită urmărindu-i, încât nu îl auzi pe Duncan venind dinspre han şi apropiindu-se din spate. Atunci când o atinse, ea tresări vizibil, răsucindu-se pentru

a-l înfrunta. Mâinile ei se agățară din reflex de materialul cămășii și își ridică privirile speriate către el.

"Ce se întâmplă?" o întrebă el.

"Uită-te spre grajduri".

El își întoarse capul și își îngustă privirea, urmărind discuția cu atenție.

Arren se agăță cu mai multă putere de el. "Crezi că mă caută pe mine?"

El dădu din cap, însă nu privi în jos. "Nu. Mă caută pe mine".

Atunci clipi de mai multe ori. Nu îi trecuse prin minte până atunci că el avea un motiv pentru a călători astfel prin țară și se simți deodată tare prost. Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă era, într-adevăr, Ducele de Stratchcraig, ar fi călătorit într-o trăsură confortabilă stând la hanurile de lângă drum. Nu ar fi stat acolo cu ea, având nevoie grozav de o baie și o noapte bună de somn, ascunzându-se de poliție.

Refuza să creadă că el putuse face ceva care să motiveze arestarea sa. Avea încredere completă în el și oricare ar fi fost complicațiile trebuia să fie o explicație simplă pentru aceasta. Se sprijini de pieptul său și o străbătu un frison. Se lăsase din nou frigul și se simțea deodată prea obosită ca să-și mai țină ochii deschiși.

"Arren, nu am făcut nimic rău".

Ochii ei se îndreptară spre el şi chiar dacă era întuneric, ea putu să vadă strălucirea aprinsă a privirii sale. "Nu am crezut că ai făcut".

El lăsă să-i scape un oftat adânc. Simţise tremurul ei şi îşi dădu seama că ea ajunsese la această concluzie. Ar fi trebuit să ştie mai bine. "Tremuri", insistă el.

"Mi-e frig", veni răspunsul ei logic.

El zâmbi şi o cuprinse în braţe. "Mi-era frică că ai ajuns la o concluzie greşită. Şi nu ar fi fost greu având în vedere taina care este între noi".

Ea se ghemui mai aproape de el."Taină pe care încerci cu încăpăţânare să o menţii de două zile". Ea dădu din cap. "Sunt sigură că există un motiv valabil pentru care eşti urmărit de magistraţi din şase localităţi diferite şi presupun că şi de poliţia portuară. Dacă vrei să-mi spui, să o faci".

El râse încetişor. "De fapt există un motiv foarte bun. Mulţumesc pentru încredere".

Ea murmură ceva neinteligibil şi îşi înclină capul pentru a-l privi. "Pentru numele lui Dumnezeu! Dacă ai fi dorit să-mi faci ceva rău, în mod sigur ai fi făcut-o cu mult înainte. Pentru moment, singura ameninţare la care trebuie să-i fac faţă este să nu mor de epuizare".

El sesiză dorinţa din vocea ei şi o sărută uşor. Îşi înălţă capul şi alungă un pai agăţat în părul de pe frunte.

"Foarte bine, Ducesă. O să am grijă de tine. Promit că voi explica totul o dată îmbarcați".

Ea dădu din cap şi îi permise să o conducă când trecură prin partea mai întunecoasă a curții interioare, departe de privirea magistraților. El îi explică, în timp ce mergeau pe drum, aranjamentele pe care le făcuse pentru cai, iar ea zâmbi în întuneric, aducându-şi aminte de discuția pe care o purtase el cu caii în peşteră. Le promisese un staul pentru ei şi tot confortul pe care şi-l puteau dori pentru tot restul vieții dacă le asigurau o călătorie reuşită către Invervess. Era în mod clar un om de cuvânt.

Arren începuse să se simtă mai bine cu fiecare pas. O parte din amorțeala din picioare şi din spate începuse să dispară pe măsură ce mușchii încordați se destindeau. Începuse să distingă luminile strălucitoare ale oraşului, apropiindu-se. Duncan o trase repede la umbra lăsată de o tavernă şi aşteptă ca oamenii să treacă. Erau opt şi Arren recunoscu că cel puțin trei uniforme erau diferite față de acelea pe care le văzuse la han. Duncan reuşise în mod evident să ridice în picioare cea mai mare parte a țării.

După ce caii trecură, Duncan o trase înapoi pe drum şi îşi continuară călătoria. Ajunseră la Inverness în ceva mai puțin de o oră. Chiar la această oră matinală erau oameni peste tot. Negustori descărcau lăzi şi butoaie din navele uriaşe care soseau şi plecau zilnic din port. Arren era fascinată de culori şi mirosuri. Convoaie imense cu

produse exotice se mişcau în susul şi josul străzilor aglomerate şi peste tot era zgomot. Marinari beţivi se clătinau, poticnindu-se din tavernă în tavernă, iar Arren cu bună ştiinţă se cuibări lângă Duncan atunci când el o cuprinse după umăr.

Avansau continuu către docuri, iar Duncan continuă să observe mulţimea atent la orice semn de primejdie. O trase pe Arren în mulţime, atent să evite poliţia portuară care se învârtea cu o vigilenţă tăcută. Ajunseră în final la docuri, iar Duncan o trase pe Arren în spatele unei bariere de protecţie formată din mărfuri depozitate. Ochii săi urmăreau vasele acostate la chei şi aproape că leşină de bucurie atunci când văzu forma familiară a lui *The Dream Seeker* ancorat la mai puţin de trei sute de yarzi.

Arren îi auzi oftatul şi îl privi întrebătoare.

"Iată-l". El îi arată silueta joasă a iahtului care se contura pe cerul întunecat.

"Cum vom ajunge acolo?" şopti ea.

El oftă din nou. "O să fie o problemă. Le-am dat instrucţiuni să ancoreze departe de mal şi să mă aştepte. Nu doream ca poliţia portuară, făcând uz de drepturile pe care le are, să controleze vasul".

"Cum te-ai gândit să ne urcăm la bord?"

"Eu trebuie să înot".

"Şi atunci de ce nu pornim acum?"

Se uită la ea surprins. "Arren, este o distanţă de aproape trei sute de yarzi."

Ea ridică din umeri. "Ce, nu poţi să înoţi atât de mult?"

"Sigur că eu pot. Tu nu poţi".

Îi aruncă o privire dispreţuitoare. "De unde naiba ştii că nu pot?"

"Ei bine, poţi?"

"Pot".

Oftă obosit. "Arren, vorbesc serios. Nu te încăpăţâna cu mine".

"Nu o fac. Şi este îngrozitor de arogant din partea ta să crezi că nu o pot face. Numai pentru că sunt femeie nu înseamnă că nu ştiu să înot."

"Cum naiba ai învăţat să înoţi?"

"Aveam un lac mare aproape de casă. Obişnuiam să mă furişez acolo, noaptea târziu, şi să înot. Apa rece mă făcea să-mi pierd răsuflarea..." Se îndepărtă, ochii ei uimiţi îndreptându-se spre el. Era îngrozită de ceea ce era gata să mărturisească.

Duncan îşi înghiţi replica şi închise ochii. Fusese gata să-i spună că apa rece îi alina urmele de bătăile cu biciul primite de la tatăl ei. Ar fi pariat cu viaţa că aşa era. Deschise ochii şi o privi, aplecându-se pentru a o săruta apăsat şi scurt pe buze. "Îmi pare rău".

Ridică din umeri ştiind că el înţelesese. "Nu mai contează acum. Mergem sau nu?

"Eşti sigură că o poţi face?"

"Dacă mă mai întrebi o dată am să o iau drept ofensă".

El dădu din cap, apoi o făcu să se aşeze jos, scoţându-i ghetele. "Este în regulă, însă să stai aproape de mine şi, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi atunci când simţi că oboseşti. Nu vreau să te îneci".

Termină repede cu ghetele ei scoţându-i-le, apoi pe ale sale şi punându-le alături. Luase desagii de pe cai şi îi deschise, golind cu grijă conţinutul pe jos. Arren se uita cum el le sorta. Puse resturile de mâncare şi vin alături. Luase carnetul greu cu foi veline, pe care îl văzuse în ziua în care îl aşteptase la poalele dealului şi îl vârî în săculeţul de bani, băgând apoi săculeţul în cămaşă. Deschizând larg cuprinzătoarele bucăţi de lână, căuta prin ceea ce mai rămăsese. Puse de o parte hainele de schimb, satisfăcut că nu mai are nimic altceva de care aveau nevoie, însă se opri atunci când o auzi trăgând brusc aer în piept.

Se uită la ea şi îi văzu privirea nenorocită întipărită pe faţă. Se holba la hainele din mâna sa, ceea ce îl făcu şi pe el să se uite în jos. Ţinea în mînă fusta verde de călărie şi jacheta pe care el i le cumpărase. Era pe punctul de a le arunca deoparte cu restul hainelor, însă ea se uita la el implorator.

"Arren, este prea greu".

Ea dădu din cap aprobator. "Ştiu".

"O să se ude, iar lâna o să strângă".

Ea dădu din cap din nou. "Ştiu".

"Nu o să fii în stare să o porţi".

Ea nu răspunse. El mormăi ceva neinteligibil, împături fusta cu grijă băgând-o în cămaşă. Puse şi jacheta şi o privi. Ea îi zâmbea recunoscătoare.

Duncan o ajută să se ridice în picioare şi o apucară pe drumul care ducea către malul apei întunecate. Probabil că era rece ca gheaţa şi ştia că problema lor era mai serioasă datorită pericolului cârceilor. Se întoarse către Arren şi îi potrivi în mod inutil cămaşa pe umeri. "O să fie frig. Ai grijă să-ţi menţii muşchii întinşi astfel încât să nu faci cârcei şi pentru numele lui Dumnezeu!, să stai aproape de mine". Ea dădu din cap, iar el oftă. "Arren, eşti sigură de aceasta?"

"Eşti un om exasperant, Gypsy. Este vreun pat la bordul iahtului?"

El dădu din cap surprins. "Mai multe. De ce?"

"S-ar putea să fie şi apă fierbinte pentru o baie?"

El dădu din nou din cap. "Da".

"Or să ne dea să mâncăm?"

"Sunt sigur de asta".

"Pot să am un schimb de haine curate?"

El zâmbi, începând să înţeleagă "Există un dulap plin cu rochii care ar trebui să ţi se potrivească".

Ea oftă şi îl împinse către apă. "Atunci aş traversa şi deşertul în picioarele goale dacă va trebui".

El zâmbi şi păşi în apa care clipocea la mal

Arren simţi cum îşi pierde răbdarea atunci când apa rece îi cuprinse picioarele. Din fericire, amorţiră aproape imediat. Înaintă prin apă în spatele lui Duncan, cât de departe putu şi apoi începu să înoate. El înota chiar în faţa ei, aruncând priviri îngrijorate peste umăr pentru a se asigura că totul era în regulă cu ea.

Prima sută de picioare sau aproximativ cam atât fusese destul de uşor de străbătut. În scurtă vreme, totuşi, pe Arren începură să o doară braţele din cauza efortului de a se mişca prin apa îngheţată. Duncan făcea tot ce putea ca să-i deschidă drumul, însă înaintarea devenea din ce în ce mai grea. În scurtă vreme, ea trebui să păstreze un ritm numai ca să rămînă la suprafaţă.

Refuza să se uite la *The Dream Seeker*, de frica distanţei care ar fi putut să o sperie. În loc de aceasta, ea studia mişcarea braţelor şi umerilor făcută de Duncan în apă, făcând tot ce putea pentru a menţine ritmul. De două ori, ea rămase în urmă şi de fiecare dată el aruncă o privire rapidă peste umăr, încetinind ritmul. Aproapé că ajunsese să înainteze ca melcul atunci când ea auzi clipocitul apei lovindu-se de corpul iahtului. Duncan prinse în mână frânghia ancorei, răsuflând uşurat şi se întinse pe spate pentru a o trage pe Arren lângă el. Ea leşină în momentul în care el o ridică lângă el.

El zâmbi către ea, ţinând-o strâns lipită lângă el. Era într-adevăr o femeie remarcabilă. Duncan îşi îndreptă

atenţia către sarcina urcării lor la bord. Mac Phersen, căpitanul iahtului lui Aiden trebuia să fi lăsat o scară de frânghie anticipând venirea lui. Ar fi fost greu să urce dacă trebuia să o ducă şi pe Arren, dar trebuia să fie nebun să o trezească acum. O luă cu el, având grijă să îi menţină capul deasupra apei în timp ce se mica de-a lungul corpului navei, căutând scara. O găsi la mijlocul navei de-a lungul curburii tribordului.

Duncan căută în partea de sus a ancorajului. Mâna apucă mânerul împodobit cu bijuterii al *Skean dhu*-ului său. Scoase micul cuţit şi trase de partea din scara de frânghie care atârna sub apă. Tăind o bucată bună, confecţionă un fel de ham pentru Arren şi o imobiliză lipită de pieptul său. Ea nici nu mişcă. Cu grijă, începu să urce încet scara, sperând ca vreun om din echipaj să îl descopere în scurt timp.

Jakc Smythe îi veni în ajutor. Trupeşul marinar era lângă balustradă, aplecându-se să o prindă pe Arren, înainte ca Duncan să ajungă la jumătatea distanţei. El o ridică cu grijă pe Arren către Jakc, apoi urcă rapid pe scară. În momentul în care păşi pe puntea lui *The Dream Seaker*, simţi un val de uşurare. O făcuseră până la urmă.

Duncan se întoarse spre Jakc şi o luă pe Arren în braţele sale, strângând-o la piept. "Mulţumesc, Jakc. Mă îndoiesc că aş fi putut să urc fără ajutorul tău".

Marinarul ridică din umeri. "Căpitanul Mac ne-a spus să fim cu ochii după dumneavoastră". Făcu o pauză. "Nu ne-a spus nimic despre femeie, totuşi".

Duncan zâmbi. Jakc părea la fel de mulţumit ca un şcolar care încearcă să se uite la platoul conţinând o plăcintă cu spanac. Duncan ştia că o inimă de aur se ascundea totuşi sub învelişul acela dur. "Hai, Jakc, nu o să fie chiar aşa de rău. Au mai fost femei la bord şi mai înainte".

Jakc pufni. "Singura cu care nu a fost nici o problemă a fost Ducesa. Celelalte au creat necazuri încă de la început".

Duncan ştia că Jakc se referea la soţia lui Aiden, Sarah. Reuşise printr-un miracol să câştige simpatia fiecărui membru din echipajul soţului său. Evident, chiar şi corpolentul Jakc Smythe nu era imun la farmecele tinerei Ducese de Albrick. "Nu cred că vei avea vreun necaz din partea acesteia, Jakc. Pare că va dormi tot drumul până în Anglia".

"Bine aţi venit la bord, Alteţă".

Vocea veni din spatele său şi Duncan se întoarse pe călcâie şi se găsi faţă în faţă cu Mac Phersen. Mac era căpitanul permanent al lui *The Dream Seeker*. Fusese în serviciul lui Aiden timp de mai bine de douăzeci de ani. Fiecare bucăţică din el avea aspectul unui căpitan de mare, părul său roşu şi creţ şi barba fiind decolorate de sare şi

soare. Era bătrân ca şi colinele, faţa fiindu-i marcată de lungile zile petrecute pe puntea iahtului. Avea şi un prenume dar îl uitaseră de mult toţi. "Salut, Mac. Eşti o încântare pentru ochii mei sensibili".

"La fel şi dumneata, tinere. Începusem să mă îngrijorez".

O pală bruscă de vânt mătura puntea, făcându-l pe Duncan să tremure în hainele sale ude. "Este o poveste lungă".

Duncan o ridică puţin mai sus în braţe pe Arren şi îl urmă pe Mac de-a lungul punţii. Zâmbea. Echipajul lui Aiden era extrem de bine pregătit. Nici un membru al echipajului nu a clipit măcar faţă de strania sa sosire. Mac nici nu întrebase cine era Arren sau de ce se găsea cu el. Echipajul primise instrucţiuni de la Aiden să aştepte sosirea lui Duncan în largul coastelor de la Inverness. Ar fi putut să apară cu un elefant remorcat şi nici unul dintre ei nu ar fi considerat aceasta cuidat.

Mac îl conduse la nivelul al doilea, iar Duncan oftă de plăcere atunci când picioarele sale goale se afundară în covorul călduros. Iahtul avea o dotare luxoasă, cocoloşindu-şi pasagerii până în pragul unui exces păcătos. Duncan gândi, nu pentru prima dată, ce fericit putea fi că Aiden îi împărtăşea pasiunea pentru confort. Amândoi bărbaţii supravieţuiseră fără cele mai simple necesităţi, de

mult mai multe ori decât doreau să recunoască. Ca rezultat, nici unul nu credea în privaţiunea inutilă.

Mac dădu de perete uşa de la cabina principală şi îl privi pe Duncan. "Aveţi nevoie de mai mult decât o cabină, Alteţă?"

Duncan dădu din cap. "Dar ştiu că te roade curiozitatea, Mac".

Căpitanul râni. "Am fost în serviciul Alteţei sale de prea multă vreme ca să mai fiu mirat de ciudăţenii. Avem multe de vorbit. Vii să mai stăm de vorbă repede?"

Duncan păşi înăuntru şi o aşeză pe Arren pe pat. "O să vin sus în mai puţin de o oră".

Mac dădu din cap şi trase uşa după el, închizând-o.

CAPITOLUL XVIII

Duncan îşi scoase cămaşa umedă de pe el şi fu străbătut de frisoane. Aerul din cabină era încălzit de un foc vesel în micul cămin, şi pielea i se făcu de găină. Se auzi o bătaie în uşă şi Duncan strigă la persoană să intre. Doi marinari intrară cu patru găleţi de apă fierbinte. Se mişcară repede şi umplură cada din baie, iar Duncan le mulţumi în timp ce ei întindeau prosoape curate pe sofa înainte ca să plece din cabină.

Duncan fu străbătut din nou de frisoane şi îşi desfăcu nasturii de la pantaloni. Hainele umede căzură într-o grămăjoară pe duşumea şi îşi îndrepta atenţia spre Arren.

Era încă în stare de inconştienţă pe pat cu hainele umede lipite de corp. O dezbracă de cămaşă şi pantaloni şi se strâmbă atunci când văzu rosăturile de un roşu aprins pe interiorul coapselor. Ridicând-o în braţe aproape de piept, se duse spre cadă, cufundându-se în apă cu ea.

Capul lui Arren se odihnea pe umărul lui, iar el zâmbi, aducându-şi aminte cum îi făcuse baie în prima noapte la cabana de vânătoare. Îşi promisese sieşi că o vor face din nou atunci când Arren nu o să mai fie în stare de inconştienţă din cauza oboselii.

O altă amintire îl străbătu şi o aplecă în faţă, ţinând-o cu braţul pentru a-i privi spatele. Mai erau câteva cicatrice recente faţă de cele pe care le avea ultima oară şi îşi plimbă degetele peste ele, satisfăcut că începuseră să se vindece. Îşi puse vârful degetului arătător pe o cicatrice care arăta deosebit de urât şi oftă din rărunchi, luptându-se cu un acces de mânie.

Cu blândeţe, desfăcu părul lui Arren, umblând cu degetele prin buclele dese şi umede. Ea oftă în somn şi se lăsă pe spate, lipită de pieptul său. El gemu şi continuă să o spele.

Era lucrul cel mai apropiat de o tortură, minunat de lipsită de durere, pe care îl încercase vreodată. Îşi plimbă mâinile pe corpul ei, frecând-o cu mica bucată de săpun, încercând să ignore efectul pe care această acţiune îl avea asupra sa. Cel puţin nu îi mai era frig. Îi clăti părul

cu grijă, strâmbând din nas la vederea dârelor de murdărie care îi curgeau pe spate. Erau amândoi prea murdari şi leneşi în apa caldă, încât să părăsească curând cada. O ridică pe Arren sprijinind-o de el, aruncând încă o găleată de apă peste capetele lor. Un alt frison îi străbătu şira spinării.

Înfăşură un prosop imens în jurul corpului ei şi în altul îi prinse părul umed. Şterse şuviţele lungi castanii cât de bine putu, înainte să o depună cu blândeţe între cuverturi. Ea oftă şi se cuibări în pernele moi. Duncan îi zâmbi şi îi îndepărtă o şuviţă de păr după ureche. Apucă un prosop curat şi îşi frecă cu putere pielea.

Dulapul care se întindea pe peretele opus cuprindea un schimb curat de haine, astfel încât îmbrăcă o pereche de pantaloni cusuţi Laville Row, recunoscător încă o dată lui Aiden că avea măsuri atât de apropiate de ale sale. Luă o cămaşă curată, scoţând un geamăt de plăcere atunci când materialul moale de batist îi atinse corpul. Aruncă o privire înapoi spre Arren şi zâmbi. Probabil că nu va şti ce să facă atunci când o să vadă dulapul plin cu rochiile lui Sarah. Ar fi trebuit să fie aproape bune, cu toate că bănuia că mânecile erau puţin mai scurte iar talia un pic mai mare.

Se uită la grămada îmbibată cu apă care o constituia hainele sale şi culese echipamentul verde de călărie pe care îl dorise să-l ia. Era într-o stare jalnică. Întinzându-le cât mai cu grijă posibil în faţa focului din cămin, îşi trecu mâna

prin părul ud încă o dată şi se aplecă pentru a stinge lumânările. Numai focul lumina acum camera, iar jarul pâlpâia slab conturându-i forma adormită. Zâmbi şi se opri pentru a aranja cuverturile mai bine, acoperindu-i umerii. În linişte, părăsi camera pentru a se întâlni cu Mac.

Îl găsi la cârmă. "Bună, Mac".

Bătrânul se întoarse şi îl salută. "Vă salut, Alteţă. Sper că vă simţiţi mai bine?"

Duncan păşi înainte şi se sprijini de balustradă. "Mult mai bine. Aveam mare nevoie de o baie".

Mac zâmbi. "Pun pariu că a fost o zi groaznică".

"Poţi să fii sigur. Am plecat din Stratchcraig cu aproape două săptămâni în urmă. Aş fi ajuns aici mai devreme dacă nu ar fi fost şi Arren".

Mac îşi scoase pipa şi o aprinse, trăgând cu sete în piept şi scoţând apoi un panaş de fum. "Doamna o să călătorească cu dumneavoastră în Anglia?"

Duncan se uită la el şi zâmbi. "Sper să o facă. Este soţia mea, Mac".

Căpitanul ridică o sprânceană. "A fost o călătorie interesantă, într-adevăr".

Duncan începu să râdă şi îşi aduse aminte detalii importante despre felul în care o întâlnise pe Arren şi despre călătoria lor împreună.

"Nici nu-ţi pot spune cât de uşurat m-am simţit când am sosit în sfârşit şi te-am găsit aşteptându-ne, Mac".

Mac oftă. "Mi-e teamă că am câteva veşti proaste să-ţi spun, Alteţă".

"Nu sunt sigur că doresc să le ascult".

"Este complicat, mai ales acum, deoarece Alteţa Voastră este implicată. Apropo, felicitările mele târzii".

Duncan dădu din cap şi îl privi pe Mac scoţându-şi pipa. "Care este problema, Mac?"

"La scurt timp după ce am ajuns, poliţia portuară ne-a vizitat. Se pare că unii dintre adversarii dumneavoastră sunt mult mai isteţi decât am crezut. Am fost supuşi restricţiei în port pentru un timp nedefinit. Nimeni nu vine la bord şi nimeni nu merge la mal până când nu suntem anunţaţi. Ni se permite să mergem pe mal o dată pe săptămână pentru aprovizionare, însă suntem supravegheaţi îndeaproape". Se lasă pe spate sprijinindu-se de balustradă şi elimină un alt panaş de fum.

Duncan simţi nevoia, din cauza tensiunii, să-şi plece ceafa. "Brick ştie?" întrebă el, ştiind foarte bine că Aiden ar fi fost turbat.

Mac dădu din cap. "Mi s-a părut că nu este necesar să o supărăm pe Alteţa sa până când nu aveam veşti despre dumneavoastră".

"Şi acum ce facem?"

"Ei bine, Jakc Smythe are un văr care lucrează ca bucătar pe una din navele de transport britanice care se

găseşte în port de câteva zile. Aşteaptă o încărcătură care vine din sud şi se aşteaptă să plece în ziua următoare sau aşa ceva".

"Şi?"

"Şi Jack a vorbit cu vărul său - îl cheamă George - şi v-a aranjat trecerea". Mac făcu o pauză. "Nu a luat în socoteală şi femeia".

Duncan lovi cu palma balustrada. "La naiba! Am crezut că s-a sfârşit cu acest joc de-a şoarecele şi pisica pe care îl jucăm".

Mac dădu din umeri. "Lăcomia este un lucru puternic, Alteţă. Multă lume ar dormi mult mai bine dacă ar şti că au putut să te împiedice să te apropii de urechea Regentului".

"Ştiu. Sunt îngrijorat, totuşi, pentru Arren. Este extenuată, Mac. A fost o zi groaznică pentru amândoi".

"O să trebuiască să petreceţi încă patru zile la bord până când veţi ajunge la Dover. Cu interdicţia pe care o am, nu o să putem să-i aducem la cunoştinţă Alteţei sale că sunteţi pe drum".

Duncan dădu din cap. "Asta înseamnă că va trebui să ne asigurăm transportul singuri de la Dover la Albrick Park. Dacă aceşti nenorociţi au fost destul de inteligenţi ca să ne blocheze aici, aproape sigur mă vor aştepta la Dover".

"Ce vrei să faci?"

"Naiba ştie. Nu vreau să fac nimic totuşi până mâine. Nu pot să o mişc pe Arren până dimineaţă".

Mac dădu din cap. "O să-l trimit pe Jakc să vorbească cu vărul său să văd dacă este de acord să vă ia pe amândoi la bord. Vă daţi seama, desigur, că veţi fi pasageri clandestini? Va trebui să rămâneţi ascunşi până când ajungeţi la Dover".

Duncan lăsă să-i scape un hohot scurt de râs. "Probabil că vom dormi întregul drum. Dacă are un pat cald pentru noi, ne vom simţi mai bine decât ne-am simţit în ultimele zile".

"În regulă, Alteţă. Să văd ce putem face".

Mac îi ură noapte bună şi dispăru în umbra punţii. Duncan îşi întoarse atenţia spre cerul înstelat, gândindu-se în linişte la ziua care urma. Oftă din rărunchi şi se îndreptă către cabina în care Arren dormea încă. Spera ca un somn bun, noaptea, să le schimbe ideile a doua zi dimineaţa. O pală rece de vânt străbătu puntea şi auzi sunetul clar al unui tunet în depărtare. Se părea că lucrurile se vor înrăutăţi înainte de a se îndrepta.

O găsi pe Arren încă ghemuită în pat şi se dezbrăcă. Lăsându-se să cadă lângă ea, îşi trase cuverturile peste corpul gol.

"Gypsy?"

Îi zâmbi de aproape în întuneric. "Ar trebui să o cred", îi răspunse, desfăcând brațele și trăgând-o către el. "Dacă este un alt bărbat, o să trebuiască să-l ucid dimineață".

Ea chicoti și se cuibări lângă el, împrumutându-i din căldură. "Ești rece".

"Știu. Te deranjează cumva?"

"Nu. Îți ține cumva de cald?"

El zâmbi și o sărută pe frunte. "Mereu".

Îl împunse între coaste și căscă somnoroasă. "Suntem deja în drum spre Anglia?"

El oftă. Nu avea inima să-i spună. "Nu încă. Probabil că dimineață".

"Ce mai așteptăm?"

"Este o poveste lungă, Arren, să ți-o spun dimineață?" Își plimbă degetele pe pieptul lui, bucurându-se de sentimentul pe care i-l dădea pielea sa rece și musculoasă. "Gypsy?"

"Hmmmm?"

"Îți aduci aminte ce mi-ai promis ultima noapte când am...", se retrase prea stânjenită ca să mai termine întrebarea.

"Când am făcut dragoste?" o necăji el. "Ți-am promis o grămadă de lucruri, care dintre ele te preocupă acum?"

"Mi-ai spus că data viitoare o să fie un pat moale și un foc care să ne încălzească după ce ne vom fi îmbrăcat cum trebuie".

Duncan trase cu putere aer în piept şi uită să-l mai elimine. Arren era aplecată deasupra lui şi îl sărută pe piept, părul ei întunecat desfăcându-se în jurul lor ca un nor mătăsos. "Sunt curată". Îl sărută în scobitura gâtului. "Tu eşti curat". Coborî mai jos şi îl împinse cu limba în scobitura buricului. "Patul este moale".

Duncan simţi cum pieptul i se contractă dureros atunci când ea îi zgârie sfârcurile cu unghiile. "Şi ultima dată când m-am uitat", şopti ea "focul era încă aprins. Ce mai aşteptăm?"

Era aceeaşi întrebare pe care o pusese şi mai înainte. Gemu adânc din gât. "Arren, eşti sigură?"

Ea privi în sus, un zâmbet viclean instalat pe curbura generoasă a buzelor, ochii ei verde închis îi întâlniră pe ai săi şi străluciră în lumina focului. "Oh, da. Sunt foarte sigură".

Duncan se răsuci, trăgând-o sub el. Buzele sale se aşezară pe ale ei într-un sărut pătimaş, gustându-i dulceaţa gurii. Arren gemu de plăcere şi se agăţă de el, şi împreună uitară de toate cu excepţia pasiunii care îi unea.

Duncan se trezi dându-şi seama de mai multe lucruri. Ploaia biciuia fereastra cabinei, trădând asaltul furtunii pe care o auzise în depărtare. Tangajul şi ruliul iahtului indicau că vântul era puternic şi că apa devenise agitată. Arren era lungită pe pieptul lui, cu unghiile înfipte uşor în

pielea brațului său. Tremura violent, în mod evident împietrită. "Arren, ce s-a întâmplat?"

"O să ne scufundăm". Un alt tunet provocat de furtună zgudui cabina și ea tresări, afundându-și unghiile mai adânc în carnea sa.

El zâmbi și își plimbă mâna pe spatele ei, mângâind-o. Dacă Aiden ar auzi-o spunând aceasta ar fi fost îngrozit. Proiectase vasul el însuși și ținuse piept la furtuni mult mai puternice decât o simplă rupere de nori primăvăratică. Duncan își aduse aminte că ploile cu fulgere o speriau pe Arren. Găsise aceasta adorabil de ciudat la o femeie căreia îi era frică de puține lucruri. "O să ne scufundăm".

Vasul se zgâlțâi din nou și ea își lăsă capul pe spate uitându-se la el cu șiretenie. "Ai grijă să pariezi pe aceasta".

El zâmbi. "Nu o să ne scufundăm. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu-i spune lui Brick că ai gândit aceasta atunci când ajungem în Anglia."

Ea își ridică o sprânceană zăpăcită. "Cine mai este și Brick?"

"Cel căruia îi aparține iahtul. Nu ar fi prea mulțumit dacă ar afla cât de puțină încredere ai în el".

Arren își dădu repede seama că se referea la Ducele de Albrick și nu putu să reziste ocaziei de a-l împunge puțin. "Vrei să spui că ai de gând să-l înfrunți pe acest gentleman și să-i spui că ne-am strecurat pe vasul său. Ești chiar mai tont decât am crezut, Gypsy".

Duncan oftă. "Arren, nu ne-am strecurat pe acest iaht. Îl cunosc pe omul care este proprietar. Ți-aș fi spus mai multe dacă nu ai fi fost atât de încăpățânată, pentru Dumnezeu".

Ea se uită la el și zâmbi. "Misterul păstrează dorința într-o relație". Țipă surprinsă și îi plesni mâna îndepărtând-o atunci când începu să-i mângâie sânii. "Cu toate că nu știu de ce îți port atâta grijă".

Duncan rânji ca un lup și își ațintì privirea către ceasul aflat pe cămin verificând ora. Era puțin trecut de patru dimineața. Își închipui că în curând vor trebui să se pregătească dacă doreau să folosească acoperirea asigurată de întuneric pentru a pleca de pe *The Dream Seeker*. Oftă și o sărută scurt pe Arren pe buze. "Culcă-te la loc, Arren. Nu suntem în pericol să ne scufundăm. Trebuie să mă duc pe punte pentru câteva minute".

Ea îl privi în timp ce el se rostogolea din pat și își trase pe el pantalonii. "S-a întâmplat ceva rău?"

El oftă. "Da și nu. Mai odihnește-te puțin și o să-ți spun atunci când voi ști toate amănuntele. Căută în dulap și scoase o manta grea de pânză gudronată care să-l apere de ploaia care cădea.

Ea dădu din cap și se lăsă să cadă pe spate, pe perne, încercând să nu mai tremure atunci când un tunet puternic scutura cabina. Mâna lui Duncan era pe mânerul

uşii atunci când ea îl strigă. "Dacă nava se scufundă, Gypsy, o să te caut şi în iad ca să te fac să plăteşti pariul".

Îi aruncă un zâmbet şters şi se strecură afară din cameră, luând drumul punţii pentru a-l căuta pe Mac.

Mac şi Jakc stăteau de vorbă la pupa, iar Duncan trebui să-şi croiască drum până la ei prin ploaia deosebit de puternică. Mac se uită la el şi dădu din cap. "Este totul aranjat, Înălţimea Voastră. Vărul lui Jakc a fost de acord să vă ia pe dumneavoastră şi pe Ducesă la bord. Am plătit deja preţul cerut din banii pe care Înălţimea Voastră mi i-a dat. Unul dintre băieţii de pe galeră s-a îmbolnăvit şi a trebuit să fie debarcat. Puteţi să vă ascundeţi în cabina băiatului până când atingeţi coasta Angliei".

Duncan îşi dădu la o parte părul ud de pe frunte. Ploaia cădea cu o intensitate constantă acum şi trebuia să ţipe ca să poată fi auzit. "Unde este vasul?"

Jakc arătă către stânga sa. "La o depărtare de patru sute de yarzi. O să vă duc cu barca până acolo".

"Când plecăm?"

Mac îşi scoase ceasul de buzunar şi verifică ora. "Este puţin trecut de patru acum. O să se lumineze în câteva ore. Vă sugerez să plecaţi cât mai curând posibil".

Duncan oftă şi îşi şterse apa care îi şiroia pe frunte. "În regulă. O pregătesc pe Arren. Unde vrei să ne întâlnim, Jakc?"

"Babord - pupă".

Duncan aprobă. "În cinsprezece minute."

Se întoarse şi îşi croi drum pe puntea inundată de ploaie. Se ruga la Dumnezeu să nu trebuiască să o scoată afară pe o astfel de vreme. Oftă din rărunchi şi coborî, scuturându-şi din nou apa din părul cârlionţat.

Arren stătea în capul oaselor în pat periindu-şi părul atunci când el intră în cabină. Îi era teamă de ceea ce trebuia să-i spună. "Bănuiam că dormi".

Ea ridică din umeri. "Doream să arăt bine la înmormântarea mea în mare. Încă mai cred că o să ne scufundăm".

El se strâmbă. Nu părea să fie peste măsură înfricoşată nici de o barcă cu vâsle. Traversă încăperea şi se aşeză pe marginea patului. "Arren ..."

Ea puse pe jos peria şi îi zâmbi. "Plecăm, nu-i aşa?"

Duncan ridică o sprânceană. "De unde ştii?" Ea dădu din umeri. "Poate că sunt pe moarte. Ar fi prea mare norocul să putem călători până în Anglia în asemenea confort". Făcu o pauză şi îi făcu cu ochiul. "Ar da peste cap lista noastră de aventuri".

El dădu din cap şi se aplecă pentru a o săruta. "Nu cred că ne va fi prea rău pe nava pe care urmează să ne îmbarcăm". Îi explică pe scurt motivele.

"Cum ajungem acolo?"

El se strâmbă. "Asta este parta cea mai rea. Jakc ne va duce cu barca până acolo. O să fac tot ceea ce este posibil să nu te uzi, însă plouă destul de tare afară".

Ea scoase un sunet care era jumătate râs, jumătate geamăt. "După ce m-ai târât până acum prin atâtea, ţi-e frică să nu mă ud. Pentru numele lui Dumnezeu, să-ţi fie frică să nu mă înec. Să-ţi fie teamă că barca s-ar putea scufunda, dar nu te îngrijora că aş putea să mă ud".

El râse, admirând-o pentru curajul ei. "În regulă, Ducesă. Plecăm în cincisprezece minute. Sunt haine curate în dulap". Făcu o pauză şi aruncă o privire la hainele colorate. "Atât cât te cunosc o să-ţi placă rochiile, însă îţi sugerez să iei pantaloni. O cunosc destul de bine pe Sarah ca să ştiu că trebuie să existe o pereche pe undeva. Strânge tot ceea ce crezi că ai avea nevoie, într-unul dintre prosoapele curate. O să-ţi fie de folos mai târziu. Mai este şi o manta de ploaie în dulap. Ia-o şi pe aceea".

Arren îşi duse mâna la frunte în sem de salut. "Am înţeles, căpitane".

El zâmbi la ea şi se îndreptă către uşă. "Şi nu fi îngrijorată. Mă frământ eu destul pentru amândoi".

Se strecură pe coridor încă zâmbind. Era într-adevăr o figură Arren.

Jakc Smythe îi aştepta pe punte. Arren ieşi din cabină la aproape cinci minute după ce el plecase. Duncan se dusese la bucătărie ca să ia o bucată de brânză şi o sticlă de

vin. Cu toate că urmau să-şi petreacă întreaga călătorie într-o cabină de pe galeră, prefera să nu-şi asume riscuri. Se înapoie pe coridor găsind-o pe Arren care îl aştepta în afara cabinei, cu o mică boccea agăţată de braţ. Putea să pună pariu că conţinea un oarecare veşmânt de călărie din lână verde.

El zâmbi şi o acoperi pe umeri cu mantaua. Se îmbrăcase confortabil, într-o pereche de pantaloni moi de culoarea şampaniei şi o bluză ivorie. Găsise o pereche de cizme de călărie pentru a le înlocui pe acelea pe care le aruncase înaintea partidei lungi de înot până la iaht. Avea părul împletit în cosiţă şi îl aştepta luptându-se cu un căscat de oboseală.

Satisfăcut că mantaua o ferea cât de cât de ploaie, o luă de mână şi o conduse către punte. Îl găsiră pe Jakc stând lângă scara de frânghie. "O să cobor eu primul, Înălţime, astfel încât să pot să o ajut pe Ducesă".

Arren ridică din sprâncene la auzul titlurilor folosite. Nu avusese prilejul până atunci ca să-şi dea seama că era Ducesa de Straitchcraig. Găsi deodată situaţia zgomotos de amuzantă şi îi aruncă lui Duncan o privire ironică. "Te descurci destul de bine în interpretarea rolului de nobil", îi şopti ea în timp ce Jakc începuse să coboare scara. "Nu sunt la fel de sigură că mă pot descurca şi eu".

Tocmai era pe punctul de a-i răspunde, blestemând în sinea lui, când Jakc îi strigă. Merse cu Arren până la

marginea balustradei, aruncându-i cele două boccele lui Jakc. Ploaia continua să cadă neîntrerupt şi o ajută cu multă grijă să treacă peste bord."Ai grijă cum te ţii. Frânghia este alunecoasă din cauza ploii".

Ea dădu din cap şi începu să coboare scara lungă. Avu un suspin de uşurare atunci când îl văzu pe Jakc ridicând-o şi punând-o în mica barcă. Apoi fu rândul lui Duncan.

Călătoria până la nava mai mare a fost epuizantă. Duncan o adăpostea pe Arren la pieptul său, apărându-i faţa cu propria manta pentru a o proteja de ploaie. Ploaia rece îi biciuia, intensificată de vântul care bătea. Barca sălta de colo-colo pe valurile furioase care le încetineau înaintarea. De fiecare dată când un tunet se auzea deasupra lor, Arren îl strângea mai tare de mijloc. Până când ajunseră să vadă nava, aproape că i se oprise respiraţia.

Jakc găsi o scară de frânghie asemănătoare cu aceea pe care o folosiseră pe *The Dream Seeker* şi trase de ea. Figura vărului său apăru după balustradă şi le făcu semn să-şi înceapă ascensiunea. Duncan o ajută pe Arren, privind-o îngrijorat în timp ce se lupa cu scara nesigură. Legă ambele boccele împreună şi apoi le prinse de centura sa, sub mantaua grea. Imediat ce îl văzu pe George Smythe ridicând-o pe Arren peste balustradă, se grăbi să o urmeze.

Mica barcă cu vâsle dispăru în curând în noapte. Duncan îşi ridică piciorul peste balustradă şi o luă protector pe Arren lângă el. George îi îndemnă să-l

urmeze, făcându-le semn să rămână tăcuți. A fost un moment de panică atunci când au întâlnit un paznic de noapte adormit însă, peste câteva minute. George îi conduse la adăpostul asigurat de punte. Merseră repede către puntea pe care se afla bucătăria, urmându-l pe George. Acesta verifică, uitându-se de două, trei ori peste umăr, să vadă dacă au fost reperați și apoi deschise ușa unei cabine, scoțând la iveală o mică chiuvetă, un cufăr micuț și din fericire un hamac. Duncan zâmbi și o împinse pe Arren înăuntru. "Mulțumesc, George", șopti el.

Uriașul dădu din cap și puse cheia de la ușă în palma lui Duncan. "O să am grijă să fiți cât se poate de bine hrăniți. O să vă anunț cât se poate de repede atunci când vom lăsa ancora lângă coastele Angliei".

Duncan dădu din cap în timp ce lua cheia. "Suntem bine".

"Stați liniștiți și nu deschideți ușa decât atunci când știți că sunt eu. Voi ciocăni de două ori".

"În regulă".

"Încercați să dormiți acum.Nu cred că vom pleca mai devreme de după-amiaza asta. Asigurați-vă că ați închis ușa după ce plec".

Duncan dădu din cap și bagă cheia în broască, închizând ușa după ce George plecă. Arren își scosese deja mantaua îmbibată cu apă și o aruncase într-un colț. Îngenunchease lângă micuțul cufăr, desfăcând legăturile pe care el le

cărase. Găsi bucata de brânză şi sticla cu vin pe care le luase el şi le puse pe ladă.

O privea în timp ce desfăcea legătura ei, fascinat. Scoase fusta verde de lână şi jacheta, de care fusese sigur că le luase, şi le puse alături. Mai era o lumânare, un pieptene mic, o cămaşă curată şi o legătură separată, învelită într-o bucată de bumbac. Dădu la o parte bucata de bumbac şi descoperi o cutie mică de chibrituri. Le controlă, atentă să nu fie ude, satisfăcută că mai sunt încă în stare bună. Desfăcând mai mult bucata de bumbac, Duncan văzu ceva strălucind în lumina slabă care se strecura pe sub uşă. Veni lângă ea curios.

Ea îi zâmbi şi ridică obiectul ca să-l poată vedea. "Vezi Gypsy, deja ai influenţă asupra mea", şopti ea. "Am furat sfeşnicul Înălţimii sale".

Duncan se lăsă pe spate în hamacul jos şi izbucni în râs, încercând să ignore privirea indignată a lui Arren. Într-un târziu îşi trecu mâna prin părul încă ud şi zâmbi spre ea. "Din toate lucrurile pe care le-ai fi putut fura de pe vasul acela, tu te-ai oprit la unul dintre sfeşnice". Se întinse, îl apucă şi îl inspectă în lumina slabă care venea pe sub uşă. "Nici măcar unul valoros".

Ea îl înhăţă şi îl lăsă să cadă greu pe cufăr. "Nici nu doream să iau unul valoros. Putea să-şi dea seama". Apucă lumânarea, ignorând chicoteala înfundată a lui Duncan, aprinse unul dintre chibrituri şi apoi lumânarea. O lumină

caldă, portocalie inundă încăperea. Se întoarse spre el, având o lucire triumfătoare în ochi. "Uite. Vezi? Dacă n-aş fi fost atât de descurcăreaţă am fi stat aici pe întuneric".

El se aplecă şi îi ciufuli părul cu degetele. "Mă gândeam la câteva lucruri extrem de interesante pe care le-am putea face pe întuneric", o necăji el.

Ea se ridică dându-i mâna la o parte. "Eşti complet lipsit de ruşine. Ştii asta?"

El rânji. "Am crezut că am stabilit aceasta de mult."

Arren îl privi scurt, înainte să se apuce să examineze încăperea. Era într-adevăr sinistră. Chiar şi în lumina blândă a lumânării era evident că pereţii aveau nevoie să fie vopsiţi. Nu era nici un hublou şi singura sursă de lumină era fanta îngust de sub uşă. Mica chiuvetă era ciobită şi pătată, iar duşumelele nu mai fuseseră curăţate şi lustruite de mult. Se lăsă pe spate în hamac şi oftă. Cel puţin erau departe de furtună. Cu excepţia ruliului şi tangajului, mica cabină era protejată de carena navei uriaşe. Numai dacă furtuna s-ar fi înrăutăţit ar fi putut pătrunde vreun sunet în micul lor paradis.

CAPITOLUL XIX

Era asurzitor. Duncan se trezi din somn şi o surprinse pe Arren agăţându-se de el din cauza fricii. Furtuna de afară crescuse în intensitate în mod evident, iar cabina părea străbătută de o durere nemărturisită. Vasul era

aruncat încolo şi încoace ca un animal lipsit de noroc, căzut în capcana fălcilor unui câine furios, fiecare val biciuind carena cu o furie nemiloasă. Putea să audă sunetele scoase de parâmele şi velele întinse, luptându-se cu vânturile reci şi puterea de distrugere a ploii care cădea.

Deasupra capului auzi strigătele scoase de echipajul care se lupta să țină sub control nava care se mişca precum o gigantică creatură a mării. Mica lumânare se micşorase, iar plăpânda flacără pâlpâia pe fitilul înecat în ceară. Un val enorm lovi flancul navei, înălțând implacabil cabina. Unghiile lui Arren se înfipseră în umerii săi. El zâmbi şi o cuprinse după mijloc.

Era terorizată. Duncan o convinsese să se aşeze alături de el în hamac şi să se odihnească puțin. Se trezise treptat din cauza zgomotului produs de furtună. Fiecare val care se spărgea şi fiecare bubuitură de tunet făceau ca pereții să scârțâie iar podeaua să geamă, în fiecare moment ea aşteptându-se ca nava să se rupă în două, aruncându-i în mijlocul furtunii. Se agăță de el, luptându-se cu un val de teroare până când şi respiratul deveni o corvoadă. Când îi simți brațele cuprinzându-o, începu să tremure lipită de el, înghițind un suspin tăcut de frică.

El îşi ridică mâinile şi îi mângâie părul, încercând să o calmeze, să elibereze întrucâtva tensiunea din umerii zvelți. "Arren, este totul în regulă. Nu o să ni se întâmple nimic". Încă un val se lovi de chilă şi cabina se înclină

violent. Strânsoarea ei se mări. El încercă din nou. "Iubito, nu ai de ce să te îngrijorezi. Această navă este construită să înfrunte furtuni mai puternice decât aceasta".

Nu ajută la nimic. În umeri şi spate Arren îşi simţea muşchii încordaţi, devenind mai rigizi cu fiecare mişcare a navei. Respira iute şi neregulat, lipită de el, simţindu-se laşă şi blestemându-se pentru aceasta. Probabil că o considera o proastă. Tresări în mod reflex atunci când o bubuitură puternică de tunet fu însoţită de sunetul lemnului care cedează, chiar deasupra lor.

Duncan îi frecă cu mâna şira spinării, încercând cât putea mai bine să o liniştească. "Arren, nu voi permite să ţi se întâmple ceva rău". Îşi înăbuşi un blestem atunci când auzi un alt val spărgându-se de chilă. "Ce pot să fac ca să te simţi în siguranţă?"

Ea îşi ridică ochii cuprinşi de spaimă către el, părul ei castaniu şi nelegat fiind răsfirat pe pieptul său precum un val mătăsos. Lumânarea mai pâlpâi o dată înainte ca să se înece în marea de ceară, încăperea cufundându-se în întuneric.

În lumina slabă, ochii ei păreau că se reflectă într-ai săi, iar el îi întâlni uitătura fixă, privind-o concentrat. Lipită de el, fu străbătură de frisoane, frică şi nelinişte, toate amestecându- se. Agăţată cu mâinile de umerii săi îşi ridică faţa mai aproape de a sa, astfel încât el putut auzi sunetul forţat al respiraţiei ei slabe. Lăsă să-i alunece o

mână de pe umărul său pentru a trasa curbura maxilarului acoperit de favoriţi. "Să facem dragoste, Gypsy".

Ordinul nu suferea nici un fel de amânare. Duncan îşi băgă mâna în părul ei, cuprinzându-i creştetul cu palma. O apucă mai strîns punând-o deasupra sa şi îi trase capul cu putere spre el, buzele sale capturându-le pe ale ei într-un sărut pasionat şi posesiv. Arren scânci şi îşi lipi gura de a sa, apucându-i figura cu mâinile ei mici.

Mâinile lui Duncan se mişcau neîncetat de-a lungul spatelui ei şi gemu atunci când Arren începu să tragă de nasturii cămăşii sale. Trase de material în lături, plimbându-şi mâinile prin părul moale şi cald care îi acoperea pieptul. Buzele ei se mişcau cu frenezie chiar dacă mâinile îi alergau pe torsul gol, aprinzându-i dorinţa.

Duncan trase de cămaşa ei, nerăbdător să-şi simtă degetele în contact cu pielea ei. Cămaşa se desfăcu şi el îşi băgă mâinile pe dedesubt trăgând de combinezonul fragil. Se rupse, iar degetele sale se prinseră în material, gemând din adâncul pieptului, mâinile hoinărindu-i de pe spatele ei către carnea tare de pe coaste.

Pe Arren o cuprinse disperarea. Furtuna trosnea deasupra lor, iar ea dorea să alunge teroarea provocată de furtuna dezlănţuită printr-o furtună de senzualitate. Mişcările ei deveniră dezordonate şi se arcui lipită de el, lăsând să-i scape încă un geamăt din adândul gâtului.

Duncan îi strânse în mâini mijlocul, răsucind-o pe spate. Veni deasupra ei, greutatea lui ţintuind-o. Când îi desfăcu nasturii cămăşii ea gemu de plăcere, arcuindu-se pentru a-i însoţi mişcările. "Fă-mă să uit, Gypsy" strigă ea, trăgându-l spre ea încă o dată.

Simţiră plăcerea în acelaşi timp. Strigătele lui Arren se amestecaseră cu zgomotul produs de furtună. După aceea, Duncan rămase minute îndelungate plimbându-şi absent mâinile peste pielea ei delicată. Auzea inima lui Arren bătându-i la ureche şi îi simţea mâinile ciufulindu-i părul roşu şi creţ.

"Cred că m-ai terminat", îi şopti ea.

Îşi aduse aminte câtă energie risipise şi surâse, alunecând pe o parte. Arren se întoarse către el, cuprinzându-i mijlocul cu braţele şi cuibărindu-se la pieptul lui. Îşi înfipse mâinile în părul ei, răsucindu-i cu blândeţe şuviţele încurcate. Îşi lipi capul de mâna lui torcând satisfăcută. "Arren?"

"Hmmm".

El zâmbi. Părea complet epuizată. Se simţea mândru de el. "Furtuna a trecut. Navigăm".

Se mişca lipită de el şi îşi plimbă degetele pe pieptul lui. Căscatul ei nu era în mod sigur cel al unei doamne. "În toţi aceşti ani am fost speriată de tunetele furtunii. Dacă aş fi ştiut, atunci aş fi...." Vocea i se stinse şi murmură ceva neinteligibil, Duncan simţind-o cum se lasă moale pe el.

O mişcă cu grijă, aşezând-o mai bine în curbura făcută de braţ. Nava încă se legăna şi se înălţa destul de mult pe apele agitate, însă putea spune după scârţâitul uşor şi zgomotul pe care-l auzea deasupra că începuseră să navigheze şi că erau în drum spre largul mării. Dacă totul va merge bine, urmau să ancoreze lângă coastele Angliei în mai puţin de cinci zile.

O mângâie absent cu mâna pe spate, întrebându-se pentru a suta oară ce secrete încă îi mai despărţeau. Arren părea încordată, aproape speriată, pe măsură ce se apropiau de Anglia, însă în acelaşi timp era evident că avea încredere, că totul va fi bine atunci când vor ajunge la Londra. Luă în calcul un număr de posibilităţi, respingându-le pe rând şi oftă. Era o femeie complicată. Însă, Domnul să o aibă în pază, era femeia lui complicată şi nu exista nici o lege sau vreun bărbat în această lume căruia i-ar fi permis să schimbe această situaţie.

Duncan îşi închise ochii şi îşi permise să aţipească, rămânând atent la uşă şi la activitatea de deasupra. Împrejurările păreau destul de sigure, însă nu era un om care să rişte. Mai ales nu era un om care să rişte atunci când siguranţa lui Arren ar fi fost pusă în primejdie. Cu toate că fiinţa îşi cerea dreptul la somn, şi numai el ştia cât de mult, stătea liniştit lângă ea, ascultându-i respiraţia adâncă şi egală. Numai zgomotul valurilor pe chilă şi trosnetele

navei spărgeau liniştea din micul lor paradis. Spera ca pacea aceasta să dureze până când vor ajunge în Anglia.

Ochii lui Arren se deschiseră brusc şi ea privi împrejur, pe moment dezorientată. Mica încăpere era luminată de strălucirea unei lumânări mari pe care o procurase de la George Smythe. Îl văzu pe Duncan stând pe duşumea, cu spatele sprijinit de peretele cabinei. Braţele îi erau aşezate pe genunchii îndoiţi cu palmele sale mari legănându-se în faţă şi capul lăsat pe spate, sprijinit de perete. Ochii îi erau închişi şi cu excepţia expresiei încordate a gurii părea adormit.

Durerea pe care o simţea în cap se intensificase în ultimele ore din cauza lipsei de somn. Era la bord de trei, patru chiar cinci zile - pierduse şirul. Arren dormise cea mai mare parte din timp, însă Duncan moţăise, nedorind să-şi slăbească vigilenţa. Oboseala era atât de intensă, încât îi era teamă să nu adoarmă buştean dacă pierdea controlul.

De aceea, adoptase acea poziţie sprijinit de peretele minusculei cabine şi îşi petrecuse timpul concentrându-se asupra a ceea ce vor face o dată ajunşi la Londra. În mintea sa îşi imagina cum vor debarca de la bordul navei masive pe mal, la Dover. Lua în calcul mai multe variante pentru călătoria pe care urmau să o facă la Albrick Park. Îşi imagină posibilitatea ca adversarii săi să atragă de partea lor şi poliţia

portuară din Dover. Se gândi cu multă grijă la modul cum intenționa să ajungă la Albrick Park. Se gândea la Arren.

De fapt se gândea la Arren mai mult decât la orice altceva, însă nu era în stare să o recunoască. Discuțiile avute împreună se limitaseră la perioadele scurte când era trează. Acestea se concentrau în general asupra felurilor de mâncare pe care George le aducea în fiecare dimineață și seară. O doză de stinghereală intervenise între ei după o noapte cu furtună și, cu cât Duncan cugeta mai mult asupra problemei, cu atât se enerva mai tare.

Nu putea pentru nimic în lume să pună la un loc fragmentele pe care Arren le prezenta din viața ei. Frânturile de informații pe care le furnizase aduceau prea puțină lumină asupra rațiunilor posibile care au determinat călătoria ei spre Londra. Ea insistase că secretul trebuie să se mențină între ei.

Oftă și analiză detaliile încă o dată. Știa că provenea dintr-un mediu de oameni avuți. Tatăl ei fusese proprietar de pământuri, evident de o bogăție considerabilă. Primul soț plătise o sumă frumușică pentru a-i obține mâna în vederea căsătoriei și titlul nediscutat asupra unei parcele de pământ. Pământul trebuie că avea o valoare considerabilă. După moartea soțului, Arren moștenise pământul și fugise din casa lui pentru a nu trăi cu personalul unui schelet. Arren rămăsese fără protecție ca urmare a morții tatălui ei, iar Alistar făcuse presiuni

considerabile pentru a o lămuri pe Arren să se căsătorească cu el.

Făcu o pauză, frecându-şi ceafa amorţită. Era totuşi un detaliu care îl sâcâia. Ceva care credea că îi scăpase din vedere. Căută printre amintiri cu grijă, enervat că îi scăpa. În final reluă şirul amintirilor în sens invers, insistând asupra fiecărei întâmplări până când găsi ceea ce căuta. Mai exista un frate. Îşi aducea perfect aminte de Arren vorbindu-i despre Donald ca despre unul din fraţii ei. Aceasta însemna că există cel puţin încă unul, dacă nu mai mulţi.

Îşi făcu griji din cauza acestui detaliu. Nu mai făcuse alte referiri pe care s-ar fi putut baza. Deci, cine era bastardul sau, mai curând, unde era? Evident nu fusese în măsură să-şi protejeze sora atunci când aceasta fugise de la Evan McDonan în puterea nopţii.

Duncan simţea durerea surdă din tâmple crescând în intensitate o dată cu acest gând. Încruntă sprâncenele. Cabina i se păru deodată că se micşorase şi era mai apăsătoare. Cu cât analiza mai mult aest mister, cu atât se îngrijora mai mult. Arren evitase neîndemânatică orice încercare pe care el o făcuse în abordarea acestui subiect şi cu cât se apropiau de Anglia, cu atât era mai retrasă. La acest punct, chiar lupta cu ea era preferabilă acestui embargou impus oricărui subiect, cu excepţia celor banale.

"Te doare capul?"

Vocea ei catifelată străbătu cabina. Strânse din dinți luptându-se împotriva vuietului din cap şi spuse:"Nu".

Stătea în capul oaselor în pat sprijinindu-se de o pernă. "Nu ai dormit deloc?"

"Puțin".

"Îți este rău, nu-i aşa?"

El deschise ochii şi se întoarse spre ea. "Nu te mai îngrijora de nenorocitul meu de cap şi culcă-te la loc".

Ea dădu din cap. "Nu vreau s-o fac".

"Atunci ce vrei să faci?"

Ochii lui Arren se goliră de expresie la auzul tonului înțepat al vocii sale. Ea dădu din umeri. "Nu ştiu. De ce eşti atât de iritat?"

"De ce dracu crezi că sunt iritat?"

Îşi închisese ochii şi îşi lăsase capul pe spate sprijinindu-se de perete. Întrebarea fusese pusă pe un ton puțin mai ridicat decât o şoaptă, însă mai puțin tăios.

Arren pipăi cu piciorul pe jos şi găsi cămaşa lui. Stătea într-o grămăjoară mototolită lângă pat şi o îmbrăcă pentru a-şi acoperi nuditatea. Când se ridică în picioare îi trecea cu mult peste coapse şi îşi răsuci neîndemânatică mânecile venind lângă el. El nu-şi deschise ochii. Ea oftă lăsându-se să cadă lângă el, mimându-i poziția. "Cred" spuse ea pentru a-i răspunde la întrebare, "că ai fost închis aici de prea multă vreme şi că te vei simți mult mai bine atunci când vom ajunge în Anglia".

El mormăi ceva neinteligibil şi Arren îi aruncă o privire piezişă. "Eşti sigur că nu te doare capul?"

Îşi întoarse capul uitându-se brusc la ea, ignorând fulgerarea de durere pe care i-o produse în tâmple. "Da, fir-ar să fie, mă doare capul. Şi nu, nu vreau să mă ajuţi să scap de durere".

Ochii ei se goliră de expresie la auzul tăriei cu care o spusese şi îşi plimbă nervoasă limba peste buze. "De ce nu te întinzi măcar şi să dormi puţin? Nu ai dormit de câteva zile, nu-i aşa?"

El o privi. "Nu am mai dormit de câteva zile şi nici nu vreau să o fac".

Arren ridică din umeri şi îl privi indignată."Ei bine, nu ştiu cât de mult ne ajută pe amândoi faptul că stai aici şi eşti supărat. Nu este vina mea că te doare capul".

El oftă obosit şi se întinse pentru a-i îndrepta o şuviţă de păr după ureche. "Tocmai aici greşeşti, Ducesă. Este vina ta. Toată povestea asta nenorocită este din cauza ta". Oboseala din voce mai îndulci puţin dojana.

Se uită la el zăpăcită, încruntându-se. Întinzându-se, puse o mână pe braţul său. "Duncan, eu..."

El dădu din cap întrerupând-o. "Nu. De fiecare dată când am început această discuţie, ai evitat-o. Nu şi de data aceasta. Te iubesc, fir-ar să fie, şi tu mă iubeşti pe mine şi sunt sătul până peste cap de acest joc pe care-l facem".

Arren părea năucită. Ochii ei se goliră de orice expresie, pentru moment descoperindu-i o parte din ceea ce avea pe suflet. La fel de repede, accesul fu blocat. Ea dădu din cap lăsând mâna să-i cadă de pe braţul lui. "Nu, nu trebuie. Nu poţi. Eu nu pot".

El se întinse apucând-o de umeri. "Arren, nu pot să continui acest joc în care tu îmi arunci balauri în drum ca să vezi dacă îi pot distruge. Imediat ce distrug unul îmi arunci altul".

Se îndepărtă de el. "Ţi-am spus că vei înţelege totul o dată ajunşi în Anglia."

Începu să-şi piardă răbdarea. "De ce?"

" O să vezi. Mi-ai promis că nu vom discuta despre asta".

El oftă exasperat. "La naiba, Arren, eşti soţia mea. Ce dracu mai este de discutat?"

"Nu sunt într-adevăr soţia ta. O dată cererea adresată Prinţului Regent, acesta va desface căsătoria. A fost numai o ceremonie civilă. Nici măcar nu ne-am înregistrat". Ea bănuia că începuse să-şi arate disperarea.

Un licăr periculos îi străbătu privirea. "După toate prin care am trecut, după ce mi te-ai dăruit", făcu o pauză pentru a lăsa cuvintele aspre să se domolească, "vrei ca să mă adresez Prinţului Regent pentru o anulare?"

Ea dădu din cap. "Va trebui să o faci".

"Arren, este ridicol".

"Nu înţelegi".

"Este prima dată când ai dreptate de când am început această conversaţie. Ai perfectă dreptate că nu înţeleg!"

Ea se uită nervoasă la el, neştiind ce să facă. "Duncan, te rog..." Se îndepărtă, privind atentă la lucirea iritată din ochii lui. "Te rog..."

El lăsă să-i scape un oftat adânc calmându-se şi îşi lăsă capul să-i cadă în mâini, aşteptând să-i treacă furia. "Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să-mi pierd cumpătul".

Arren simţi cum uşurarea o cuprinde şi traversă încet încăperea venind încă o dată la el. "Cu riscul de a trezi din nou animalul din tine..." ea aşteptă ca el să o privească. "Eşti sigur că nu vrei să te ajut să scapi de durerea de cap?"

El gemu şi îşi lăsă capul să cadă înainte, răsucindu-se pentru a-i face loc spre umerii săi laţi. În momentul în care mâinile ei îl atinseră, îşi întoarse capul pentru a o privi. "Nimic nu te va îndepărta de mine, Arren. Şi vreau să se înţeleagă aceasta".

"Sper să fie aşa", şopti ea.

Douăsprezece ore mai târziu ancorau în preajma coastelor Angliei. Duncan se întinsese în micul hamac şi căzuse într-un somn uşor când simţi nava oprindu-se. Vibraţia puternică a metalului pe chilă semnala lăsarea ancorei. Şi scăpă un oftat de uşurare. Nu îi spusese lui Arren ceea ce intenţiona să facă atunci când vor ajunge la Dover. Spera că va putea merge la mal împreună cu echipajul.

Trebuia să se sprijine pe informaţiile furnizate de George asupra docurilor.

Puteau fi aşteptaţi de un număr neprecizat de persoane infiltrare. Dacă era aşa, el şi cu Arren nu puteau merge direct la mal. Trebuiau să înoate la mal, cât mai departe de punctul de ancorare. Din nefericire, singurul drum de acolo era direct peste dealuri.

O bătaie scurtă se auzi la uşă şi Duncan se sculă din hamac, atent să nu o deranjeze pe Arren. O deschise şi George Smythe păşi înăuntru, închizând uşa după el şi răsucind cheia în broască. Părea mai curând agitat. Duncan se încruntă. "Ce s-a întâmplat, George?"

Marinarul dădu din cap. "Veşti proaste, Înălţimea Voastră. Este un grup de oameni care pretind a fi de la serviciul de combatere a contrabandei. Căpitanul le verifică acreditările. Doresc să vină la bord". Aruncă o privire plină de înţelesuri către Arren. "Şi doresc să vă caute".

Duncan înjură în surdină. "Cât este ceasul?"

"Este ora trei dimineaţa şi nu ste bună deloc. Afară este întuneric beznă. Necazul este, domnule, că pe dumneavoastră vă pot deghiza într-un membru al echipajului, însă nu pot face nimic penru amândoi".

Duncan dădu din cap. "Ştiu, George. Ce crezi că ar trebui să facem?"

George îşi târşâi picioarele. "Va trebui să săriţi peste bord, Înălţimea Voastră. Nu există altă cale".

"Cât de departe suntem?"

"La mai bine de cinci sute de yarzi. Nu ştiu ce o să faceţi cu Ducesa."

"Suntem în dreptul coastelor de la Dover?"

"Mda, paralel cu dealurile".

Duncan oftă şi îşi trecu o mână prin păr. "O să fie bine, George. Poţi să ne acorzi câteva minute ca să ne pregătim?"

"Numai cinci minute, Înălţimea Voastră. Mi-e teamă că vor veni curând la bord".

"Este suficient".

George părăsi încăperea, trăgând uşa după el. Duncan se întoarse pentru a o trezi pe Arren. Deja îşi trăgea pantalonii în spatele său. "Arren, crezi că vei reuşi?"

"Gypsy, am eşuat până acum în îndeplinirea vreunei sarcini pe care mi-ai dat-o?"

El zâmbi şi traversă cabina sărutând-o rapid pe frunte. Neîndemânatic, îşi închise cămaşa la gât. "Niciodată. Îţi fac totuşi o promisiune".

Ea ridică o sprânceană. "Încă una?"

El dădu din cap. "Mâine la aceeaşi oră vei fi lângă un foc călduros, într-un pat moale, după ce te vei fi bucurat de o baie fierbinte".

Ea se încruntă şi îl înghionti în piept. "Voi avea grijă să mă bag în bucluc pentru ca un astfel de complex de împrejurări să aibă loc".

El zâmbi şi o lovi uşor peste fund. "Contez pe asta. Împachetează!".

Arren împachetă din nou legătura ei, punând rochia de lână şi jacheta în mijloc. Atunci când apucă sfeşnicul, Duncan îi aruncă o privire amuzată, însă ea îl privi în tăcere, împachetându-l strâns în mijlocul micului bagaj. Legă capetele şi se ridică în picioare, gata de a pleca împreună cu el.

Duncan legă cele două pachete împreună, trecându-le peste umăr când George bătu la uşă. O apucă de mână pe Arren, deschise uşa şi păşiră afară. "Suntem gata, George".

"În regulă, Înălţimea Voastră, urmaţi-mă".

Se strecurară în lungul coridoarelor slab luminate, croindu-şi cu grijă drum către prova vasului. Urcară trei scări până să ajungă pe punte. Era întuneric beznă. Arren trebui să clipească de câteva ori până să se obişnuiască cu întunericul. Întinse mâna apucând cu degetele spatele cămăşii lui Duncan, permiţându-i astfel să o conducă de-a lungul punţii.

Îşi croiră drum printre stinghiile de frânghii înfăşurate, gata de a fi utilizate, până la balustrada de la tribord. Un marinar corpolent îi aştepta având o frânghie lungă agăţată de umăr. George se grăbi înainte şi schimbă câteva cuvinte

cu omul. Se întoarse şi îi întinse un capăt al sforii lui Duncan. "În regulă, Înălţimea Voastră, vă lăsăm jos pe dumneavoastră mai întâi, astfel încât să o puteţi prinde pe Ducesă atunci când va atinge apa".

Duncan dădu din cap şi îşi înnodă frânghia în jurul mijlocului de câteva ori. "Nu voi uita asta, George".

George zâmbi. "Dacă nu plecaţi repede nici unul dintre noi nu o va uita. Vom fi la răcoare până dimineaţa".

Duncan îi aruncă lui Arren o privire încurajatoare şi dispăru peste bordul navei. Îl privi cum coboară, tremurând în aerul dimineţii. O ceaţă rece înconjura nava, împiedicând-o să vadă coasta şi îşi forţă ochii în întuneric încercând să aprecieze distanţa. George spusese că erau aproape cinci sute de yarzi. Probabil că se va îneca.

"În regulă, Înălţimea Voastră, este rândul dumneavoastră". George îi întinse frânghia aşteptând acum şi putu să vadă că Duncan înnodase deja hamul înainte să-l trimită în sus.

Îşi simţi un surâs apărându-i în colţul gurii, băgându-se în ham şi trăgându-l până la subsuori. Păşi către balustradă şi îi permise lui George să o ridice peste bord. "La revedere, George".

"La revedere, Înălţimea Voastră. Nu uitaţi să vă ţineţi de frânghie". Arren îşi strânse degetele în jurul frânghiei chiar deasupra hamului. Frânghia se răsuci şi ea dispăru în

ceață, învârtindu-se în cercuri ameţitoare. Mâinile lui Duncan îi apucară mijlocul şi o ajută să intre în apă.

"Oh! Este rece". Arren avu un frison când apa îngheţată îi cuprinse umerii.

El îi zâmbi şi desfăcu neîndemânatec frânghia, trăgând de ea cu putere. O văzu alunecând şi dispărând în sus prin ceaţă. Arren călcă apa lângă el încercând să se obişnuiască cu apa rece ca gheaţa. "În regulă, Ducesă, avem mult de înotat. Liniştește-te şi stai aproape de mine."

Ea tremură. Muşchii începuseră deja să aibă crampe. Duncan începu să înoate, croindu-şi drum prin apa întunecată. Ea îl urmă cât putea de bine, încercând să ignore amorţeala din degetele de la mâini şi picioare.

Dorind să se gândească la altceva decât la împunsătura pe care o simţea în coaste, îşi îndreptă atenţia către Duncan şi ciudata ceartă pe care o avusese în cabină. Era deosebit de supărat pe ea, însă ştia, nu fără o strângere de inimă, că va înţelege cât de curând. Va trebui să-i spună în curând întreaga poveste şi, o dată înţeleasă gravitatea situaţiei de către el, nu va ezita să se adreseze prinţului Regent, pentru anularea căsătoriei lor.

Începuse să-şi cam piardă răsuflarea şi îşi întinse cât de mult putu braţele pentru a-şi învinge crampele din coaste. Măsurând distanţa care o despărţea de el, îşi afundă capul înapoi în apă şi înotă o perioadă mai îndelungată înainte să-şi lase gândurile să revină la argumente. Ştia că Duncan

credea că o iubeşte. Însă fusese deosebit de nesincer cu el. Ştia despre el mult mai mult decât lăsa să se înţeleagă. Nu ar fi putut să înţeleagă până când nu ştia întreaga poveste, pe care era însă îngrozită să i-o spună.

Arren îşi ridică privirea verificând distanţa dintre ei. Încă înota în spatele lui. Trăgând o gură bună de aer, continuă. Nu îşi dăduse seama, până când nu se certaseră, de ce nu îi spusese adevărul înainte să ajungă la Inverness. Se convinsese singură că s-ar fi putut ca el să nu o ia dacă ar fi ştiut, însă astăzi ea recunoscu în sfârşit adevărul. Scurtul timp pe care îl petrecuse cu el fusese unul dintre cele mai fericite din viaţă.

Părea ciudat acum. Călătoria lor fusese extenuantă, atât mental cât şi fizic. O zorise mai tare, ceruse mai mult de la ea, şi rezolvase mult mai puţine lucruri pentru ea decât orice altă persoană pe care o întâlnise. Când se gândea la aceasta era aproape un miracol că supravieţuiseră. Ar fi putut la fel de bine să fie arestată de Evan McDonan sau să moară încercând să scape dacă nu ar fi fost Duncan să o protejeze - îi datora viaţa. După ce îi va spune adevărul, nu va mai avea nevoie de ea.

Oftă şi ignoră durerea din braţe şi picioare. Începea să se simtă cu fiecare mişcare din ce în ce mai obosită. Corpul i se obişnuise în final cu apa îngheţată, însă degetele de la mâini şi picioare o înţepau din cauza frigului. Se uita înainte, reperând uşor cămaşa albă în întuneric. Recurse

la numărarea mişcărilor şi a respiraţiei, luptând cu oboseala care ameninţa să o înece.

Nisipul o luă prin surprindere. Părea că trecuseră ore de când înotau, când, deodată îl simţi trăgând-o spre el şi nisipul îi cuprinse picioarele. Duncan se oprise numai pentru a o săruta, sarea de pe buzele sale amestecându-se cu aceea de pe buzele ei. "Ţi-e bine?" şopti el.

"Cu excepţia faptului că degetele de la picioare îmi sunt îngheţate, că simt junghiuri groaznice în coaste, că părul mi s-a încurcat, mă simt mai bine ca niciodată."

El râse şi o legănă în braţe, cărând-o la mal. Se aşezară pe plajă, iar el desfăcu una dintre legături, scoţând apoi cizmele amândurora. Soarele se întrezărea la orizont, luminând ceaţa subţire. Îi întinse cizmele ei şi se aplecă să şi le tragă pe ale sale. "O să se lumineze în curând. Mă bucur că am purtat haine deschise la culoare".

Ea îşi trase cizmele şi se uită la el zăpăcită. "Despre ce vorbeşti?"

Termină să-şi tragă cizmele şi se aplecă să o ajute şi pe ea. "O să urcăm dealurile. Hainele noastre deschise la culoare vor face să nu fim distinşi pe fundalul de calcar".

"Ce-o să facem?"

"Este singurul drum - drept peste dealuri".

"Eşti nebun?" Se uită peste umăr la dealurile albe care dominau împrejurimile în spatele lor. "Nu putem să le

suim". El zâmbi. "Sigur că putem. Singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să mă urmezi".

"Pentru numele lui Dumnezeu! Dar este unghi drept. Ar trebui să urcăm pe o scară verticală versantul dealului".

Îşi înclină capul şi o privi cu atenţie. "Nu este chiar aşa de rău, Arren. Am mai făcut-o. Tot ceea ce ai de făcut este să găseşti un sprijin permanent pentru picioare".

Ea îl privi mânioasă şi îşi şterse apa pe frunte. "Poţi al dracului de bine să găseşti suportul pen a picioare pentru tine. Nu o să urc dealul acesta afurisit".

El zâmbi spre ea. "Ai stat cu mine de prea multă vreme. Limbajul tău este îngrozitor".

Ea fornăi. "Cel puţin nu mi-am pierdut minţile, aşa cum ai făcut-o tu. Nu eu sunt aceea care doreşte să urce coasta dealului".

El îşi vedea de treabă desfăcând cealaltă legătură şi scoţând o frânghie lungă, când sfeşnicul căzu pe nisip. "Nu, însă eşti aceea care a cărat acest sfeşnic traversând continentul".

El i-l smuci din mână. "Numai pentru că vreau să-l dau înapoi. Nu îmi pasă că nu este valoros, proprietarul are dreptul asupra lui".

"Crede-mă, Arren", făcu o pauză şi confecţionă un nod strâns cu frânghia, "nici nu o să ne gândim la sfeşnic".

"Ei bine, mie îmi pasă. Şi nu te mai chinui să faci acest ham pentru că n-am să urc dealul acesta cu tine".

Îi aruncă una dintre legături pentru a o lega la loc în timp ce el continua calm să confecţioneze hamul. "Şi cum spui să-l urmăreşti pe stăpânul casei să-i dai înapoi proprietatea?"

"Tu eşt acela care îl cunoaşte. Tot ceea ce ai de făcut este să-mi spui unde locuieşte şi o să-i dau înapoi cu bucurie sfeşnicul".

El trase cu putere de alt nod. "Sunt sigur că o să fie uimit să îl aibă înapoi. Acum, Arren, o să fac un laţ pe care o să ţi-l trec peste umeri şi aş dori să te asigur că este confortabil".

"Ai ascultat vreun cuvânt pe care l-am spus?"

Îi aruncă o privire lipsită de expresie. "Bineînţeles. Când ajungem la Londra doreşti să duci înapoi sfeşnicul. Acum încearcă asta".

Ea se uită mânioasă la el şi îl pocni în umăr, trimiţându-l înapoi în nisip. "Nu despre sfeşnic, mojicule, despre deal".

El zâmbi şi se întinse brusc spre ea, trăgând-o deasupra sa. "Da, am auzit. Dar te cunosc destul de bine pentru a şti că încerci să-ţi acoperi frica cu urlete".

Ea se împingea cu braţele în pieptul lui. "Nu mi-e frică şi nu sunt urlete. Nu sunt atât de proastă ca să urc dealul ăsta".

El se întinse şi îi apucă coada împletită, înfăşurând-o în jurul mâinii. "Atunci poate că ai vrea să-mi explici de ce tremuri".

"Pentru că mi-e frig".

"Aceasta este o problemă pe care o pot rezolva", spuse el sugestiv.

Ea se uită fix la el. "Însă nu poţi să rezolvi şi urcatul". El se potoli deodată. "Ştii că aş face-o dacă ar fi oricare altă cale. Nu avem de ales, Ducesă".

Ea bătu darabana cu degetele pe pieptul lui şi el îi văzu privirea îndrăzneaţă îndreptată spre deal. "Spui că ai mai făcut-o".

El aprobă din cap. "De mai multe ori".

"Acelaşi deal?"

"Acesta şi câteva altele".

"Înţeleg că ai făcut toate acestea pe când erai spion?" îl necăji ea.

"Da. Eram destul de bun la treaba aceasta".

Ea se uită înapoi către deal. "Cât de mult ar lua pentru a ajunge în vârf?"

El ridică din umeri. "O oră. Poate două".

Ea se rostogoli într-o parte şi îi aruncă o privire nemulţumită. "În regulă. Dar voi urca numai o oră. Dacă ne va lua mai mult va trebui să mă cari restul drumului".

El zâmbi la ea şi se ridică în picioare, întinzând mâna pentru a o ajuta să se scoale. Ea se ridică alături, iar el o cuprinse cu mâna de după mijloc, formând astfel un singur corp. "Acesta este unul din lucrurile care îmi plac la tine, Ducesă. Eşti atât de înţelegătoare".

Ea îl privi mânioasă. "Ştii că ai tupeu? Am călărit zile întregi fără să fi dormit. Au trecut săptămâni fără să fi făcut baie. Am supravieţuit unei diete formate din brânză şi pâine veche. Ţi-am spălat, ţi-am îngrijit caii, ţi-am cârpit hainele, ţi-am gătit, ţi-am încălzit patul nenorocit şi acum sugerezi că nu aş fi înţelegătoare".

Îşi apecă capul, prinzându-i buzele într-un sărut pasionat. "Şi eşti atât de temperată".

Ea îl lovi în piept. "Şi presupun că tu eşti omul cel mai uşor de suportat din lume".

"Asta-mi spune toată lumea".

"Ei bine, te mint atunci".

Îi făcu cu ochiul şi se uită în jos la ea. În focul disputei reuşise să petreacă hamul peste cap şi pe sub braţe fără ca ea să-şi dea seama. O privi mulţumit de sine. "Este confortabil?"

Ea murmură ceva despre rosătura făcută de frânghie şi smuci de ham. "O să o fac. Dacă o să cad şi o să mor, jur că te voi bântui până la sfârşitul zilelor tale".

El se opri brusc şi îşi ridică mâna către faţa ei. "Nu ştii că o faci deja, Ducesă?"

Dispoziţia ei se schimbă pe dată la auzul comentariului blând şi văzu melancolia revenind pe figura ei. Aplecându-se îi îndepărtă o geană aflată în colţul gurii folosindu-se de degetul mare. "Te rog să n-o faci, Ducesă.

Femeia pe care o iubesc a fost aici acum câteva momente şi o văd atât de rar".

Ea îl privi având dinţii înfipţi în buza inferioară. Deodată soarele străpunse norii şi inundă plaja cu o lumină portocalie. Arren simţi cum i se sfâşie inima când îşi dădu seama că aceasta ar putea fi ultima lor zi împreună. Hotărâtă, îşi îndreptă umerii şi se uită la el. O privea intens. Ea se întinse şi îi îndepărtă o buclă umedă de păr de pe frunte. "In regulă, Gypsy. Hai să urcăm dealul ăsta nenorocit. Dar vei avea al dracului de plătit dacă nu reuşeti să mă duci în vârf într-o oră aşa cum ai promis".

CAPITOLUL XX

Le luă aproape şapte ore. Duncan deschidea drumul în sus pe faleză, găsind fiecare prindere şi ridicându-se astfel încât Arren să-l poată urma. La început faleza părea destul de accidentată şi urcuşul nu era atât de dificil aşa cum crezuse ea că va fi. Dar, cu cât urcau mai sus, cu atât mai mult stânca devena mai netedă. În curând, Arren îşi strecura mâna în crevase incredibil de mici, trăgându-se în sus aproape numai cu vârful degetelor.

Refuza să se uite în jos, ştiind foarte bine că aceasta ar face-o să ameţească. În schimb, se concentră asupra cizmelor sale, urmându-l cu grijă. Simţi crampele groaznice în ceafă şi în braţe pe măsură ce îşi croiau drum în susul falezei şi în două rânduri luă aproape decizia

nebună de a slăbi prinderea şi să se lase să plutească până la pământul de dedesubt, punând astfel capăt calvarului. Însă Duncan o încuraja, ajutând-o atunci când o prindere era deosebit de dificilă, din când în când smucind frânghia pentru a se asigura că ea îl urma. Şi urcau.

Soarele se ridicase pe cer în timp ce se apropiau de vârf, şiroaie de sudoare scurgându-se în josul şirei spinării. În mai puţin de douăsprezece ore fusese aproape îngheţată cumplit şi acum fiartă de vie. Chiar dacă va supravieţui acestei încercări, probabil că va muri de pneumonie. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi mai urcă un nivel. Încă câteva minute şi el va putea să se ridice peste margine şi apoi să se aplece pentru ca să o ajute şi pe ea. El se uită în jos şi o văzu ştergându-şi sudoarea pe frunte. Doamne Dumnezeule, cât putea să o iubească pe această femeie! Căută următoarea priză şi se ridică. Şi, la naiba, nu-i va permite să se despartă de el - oricât de mult ar dori-o ea.

Oftă de uşurare atunci când ajunse sus şi mâna atinse vârful stâncii. Cu grijă, pentru a nu produce smucituri asupra prinderii ei, se aplecă peste mal şi îşi întinse mâna către ea. Mâna ei, alunecoasă din cauza transpiraţiei, se prinse în jurul braţului său şi o ridică în sus, aşezând-o alături de el.

Se prăbuşiră împreună la pământ. Amândoi respirau cu greutate, mai mult din cauza adrenalinei care le inundase corpul decât din cauza efortului fizic. O durea fiecare

mușchi al corpului și gemu, frecându-și bășicile de pe degete. "Este cea mai lungă oră pe care am petrecut-o vreodată".

El își înclină capul și zâmbi. "Am mințit. Nu ai fi făcut-o dacă ai fi știut adevărul".

Ea îl privi mânioasă. "Ai știut!"

"Bineînțeles că am știut. Am încercat și mai înainte. Îți amintești?"

Ea se plecă și îi lovi brațul. "Șarlatan! Adu-mi aminte să nu mai cred niciodată vreun cuvânt pe care-l spui".

El îi surâse și se ridică într-un cot. "Uită-te peste margine, o să te simți satisfăcută".

Ea se uită la el cu îndoială. El dădu din cap în semn de încurajare și Arren se târî cu grijă până la marginea falzei. Priveliștea îi dădu amețeli. Doamne Dumnezeule, ce sus erau. Ea gemu și se lăsă să cadă lângă el.

"Nu-i așa că te simți de parcă ai fi realizat ceva, Ducesă?"

"Nu. Mă simt extenuată".

Duncan râse și se ridică în picioare. Își întinse brațele deasupra capului pentru a-și dezmorți mușchii amorțiți ai spatelui. Se aplecă, desfăcu capetele legăturii sale, o ridică pe Arren în picioare și desfăcu și legătura acesteia. Apoi, cu legăturile atârnate de umăr, îi întinse mâna așteptând.

O luă cu grijă, permiţându-i să o tragă către drum. "Unde mergem?"

El zâmbi. "Să dăm înapoi sfeşnicul. Pe lângă aceasta ţi-am promis un pat, o baie şi căldură".

"Mergem pe jos?"

"Ai o altă idee?" O trase către drum şi merseră o perioadă în linişte.

"Cât de departe avem de mers?"

El se uită cu atenţie la ea. "Pînă când putem găsi cai". Părea destul de logic şi Arren porni în acelaşi ritm.

După o oră, pielea udă şi cizmele ei începură să-i provoace băşici şi ajunse să-şi dea seama că nu se întrevedea găsirea unor cai. Se opri din mers "De ce nu ne aşezăm până când va trece un mijloc de transport?"

El făcu o pauză uitându-se la ea. "Pentru că vreau să ajungem acolo înainte de căderea nopţii".

Arren îl privi cu suspiciune. După calculele ei nu era nici unsprezece dimineaţa. "Cât de departe este locul către care ne îndreptăm, Gypsy?"

El tresări. "Nu este nevoie să ştii, Arren".

"Duncan".

Era o notă de avertisment în vocea ei şi el o luă de mână forţând-o să meargă mai departe. "Este ceva mai mult de zece mile".

"Cât de mult peste?"

Se uită la ea sfârşit. "În regulă, sunt douăzeci de mile peste cele zece".

Ea se opri şi se uită fix la el. "Treizeci de mile? Avem de mers treizeci de mile? Ai înnebunit?" Făcu o pauză. "Dar ce spun? Sigur că eşti nebun".

Duncan o apucă de umeri, forţând-o să se întoarcă în direcţia în care mergeau. Îi arată cu degetul în intersecţie la două sute de yarzi. "Priveşte. Acolo este drumul principal. Cu ceva noroc ne vom sui într-o căruţă aflată în trecere".

Ea se întoarse pentru a-l privi. "Sper să ai dreptate. O să ai o durere de spate dată dracului dacă va trebui să mă cari treizeci de mile". Se răsuci pe călcâie şi o porni pe drum, făcându-l pe Duncan să o urmeze.

Ajunseră la intersecţie şi merseră o bună distanţă spre nord, înainte de a găsi un mijloc de transport, o căruţă de fermier. Calul era bătrân şi încet, căruţa înaintând cu viteza melcului. Duncan şi Arren stăteau în spate, nici unul dintre ei nefăcând vreun comentariu asupra mirosului persistent de bălegar. Merseră în linişte timp de trei ore şi Arren simţea ochii închizându-i-se din cauza soarelui fierbinte de după-amiază. Îi era în acelaşi timp foame, însă ştia că Duncan se descotorosise de brânză în dimineaţa aceea, înainte să părăsească nava.

O privi cum capul i se bălăngănea în sus şi în jos şi i se făcu milă de ea. Întinzând-o în căruţă, îi puse capul pe

pieptul său. Nu erau cinci minute de când aţipise. Duncan cerceta continuu drumul pentru descoperirea eventualelor pericole. Ochiul său scormonitor cerceta fiecare trecător, fiecare căruţă ce trecea pe drum. Erau atât de aproape, încât dorea din suflet să evite orice s-ar fi dovedit în final o eroare fatală.

Fermierul se opri la o mică intersecţie şi se întoarse spre a-l privi pe Duncan. "Eu o iau pe aici. Dumneata şi doamna mai aveţi puţin de mers".

Duncan dădu din cap. "Mulţumesc pentru amabilitate. O să ne descurcăm". O lovi cu cotul pe Arren, trezind-o şi o ajută să se ridice. Ea căscă somnoroasă în timp ce îl priveau pe fermier dispărând după deal. "Haide, Ducesă. Hai să mergem".

Ea căscă din nou şi îşi strecură mâna în mâna sa, poticnindu-se în spatele lui. Merseră ore întregi. Arren pierdu socoteala intersecţiilor pe care le traversară. Simţea pielea arzând în bătaia soarelui fierbinte, iar picioarele îi erau pline de băşici. Stomacul îi chiorăia din când în când, aducându-i aminte că nu mâncase nimic de noaptea anterioară şi, Doamne Dumnezeule, puţea ca dracu. Impregnată cu sudoarea care i se scurgea pe spate, apa de mare evaporată şi mirosul de balegă, puţea de se simţea până la cer. Singura ei consolare era că Duncan puţea la fel.

Soarele începuse să coboare pe cer atunci când făcură rost de un alt mijloc de transport. De data aceasta un comis-voiajor îi luă cu el. Se aşezară în spate, cu picioarele atârnându-le în afară. Arren se lupta cu nevoia de a-şi scoate cizmele, fiind conştientă că picioarele i s-ar umfla şi astfel nu va putea să şi le pună la loc. Ritmul de înaintare al negustorului nu era mai rapid decît cel al fermierului, fiind şi mai mult încetinit de desele opriri la taverne şi hanuri unde avea de făcut livrări de mărfuri. Se lăsase deja întunericul atunci când trase în curtea unui han şi îi anunţă că va rămîne acolo pe timpul nopţii. Duncan îi mulţumi şi o ajută pe Arren să coboare.

Ea îi luă mâna şi o luară de la capăt încă o dată. El ştia că erau la circa patru-cinci mile de Albrick Park. Putea să fie o problemă depăşirea sistemului destul de strâns de securitate al lui Aiden, dar, o dată el şi Arren ajunşi pe moşie, vor fi la adăpost. O trase după el, ştiind că epuizarea fizică şi mentală începuseră să pună stăpânire pe ea.

Ea nu vorbea deloc. În loc de aceasta , număra paşii, târându-se cu greutate după el. De două ori gleznele i se sucirăă numai din simpla oboseală. Nu avea curajul să-l întrebe cât de mult mai aveau de mers. Ştia că ar fi putut să leşine pe loc dacă i-ar fi spus Dumnezeu ştie ce distanţă.

Duncan o privea cu atenţie cu coada ochilor. Era moartă de oboseală şi în final nu putea să o forţeze mai

mult. Îşi ridică legăturile în spate, oprindu-se brusc. Arren abia îşi adună suficientă energie pentru a-şi înălţa capul şi a se uita la el. El zâmbi spre ea cu bunătate şi se aplecă ridicând-o în braţe.

Capul ei căzu sprijinindu-se de pieptul lui şi murmură ceva în cămaşa sa.

"Ce ai spus, Ducesă?"

Ea îşi mişcă buzele somnoroasă. "Am spus, nu m-am aşteptat să mă cari treizeci de mile. Numai..." cuvintele se pierdură într-un căscat somnoros şi Arren adormi lipită de el.

El zâmbi, aşezând-o mai bine. În faţă, putea să vadă linia de copaci care marca extremitatea moşiei lui Aiden. Pentru moment arătau ca porţile Paradisului. Se târî cu greutate pe drum, oprindu-se pentru a o aşeza pe Arren mai bine de câteva ori şi în final ajunse la capătul drumului care ducea la Albrick Park. Se opri ridicând-o pe Arren încă o dată înainte de a porni pe acest drum.

Nu merse mai mult de cincizeci de yarzi, când văzu paznicii venind călare către el. Se opri şi răsuflă uşurat. Sistemul de securitate al lui Albrick era intact, gata să se năpustească asupra unui intrus în mai puţin de o bătaie de inimă. Se opri şi- i aşteptă pe cei patru oameni să se apropie. Nu-i recunoscu pe nici unul dintre ei.

Călăreţul din frunte părea să fie şeful grupului. Bănuiala lui Duncan se confirmă atunci când paznicul i se

adresă. "Aceasta este proprietatea Albrick, domnule. Aveţi vreo treabă pe aici?"

Duncan zâmbi - politicos ca un om de lume, dar periculos ca un bandit. "Poate este greu de crezut, domnilor, dar sunt Ducele de Stratchcraig. Trebuie să o văd pe Înălţimea Sa.

Cei patru oameni îl priviră bănuitori. "Puteţi să vă identificaţi?"

Duncan dădu din cap. "În cămaşă. Am punga cu bani".

Unul dintre paznici descălecă şi merse către el, căută în cămaşă şi găsi mica pungă de piele. Duncan o ridică din nou pe Arren ţinând-o strâns la piept. Paznicul deschise mica pungă de piele şi îi cercetă interiorul. "Pergamentul vă va spune tot ceea ce trebuie să ştiţi", explică Duncan.

Omul scoase afară bucata de pergament, acum mototolită şi i-o dădu primului paznic care vorbise. O desfăcu şi se uită la ea cu grijă în lumina torţei. Ochii i se măriră puţin, apoi descălecă înaintând către Duncan. "Îmi pare rău că nu v-am recunoscut, Înălţimea Voastră. Nu ne aşteptam să veniţi pe jos".

Duncan se strâmbă. "De asemenea, cred că nici nu vă aşteptaţi că o să miros ca un porc, pun pariu pe asta".

Paznicul zâmbi şi întoarse calul. "Vă vom conduce pe dumneavoastră împreună cu doamna către clădire. Doriţi să o ţin eu în timp ce dumneavoastră încălecaţi?"

Duncan dădu din cap, nedorind să abandoneze legătura care exista între ei. În schimb o ridică pe Arren în şa, ţinând-o cu o mână, în timp ce el urcă în spatele ei.

Paznicul îi dădu frâiele şi se întoarse pentru a se sui în spatele unuia dintre însoţitorii săi. Dându-i înapoi actul lui Duncan, se uită la faţa adormită a lui Arren şi zâmbi cu simpatie. "Nu vă îngrijoraţi, Înălţimea Voastră, sunt sigur că domnul Burroughs vă va pregăti într-o clipă o baie fierbinte, un pat moale şi un foc să vă încălziţi."

Duncan era prea obosit ca să mai aprecieze ironia. "Dumnezeule", o sper din tot sufletul!"

Călărirră pe aleea lungă, apropiindu-se de uşile masive, în mai puţin de zece minute. Duncan aruncă o privire rapidă către prăjina steagului. Flamura flutura, indicând că era în acel moment la Albrick Park. Şeful rândaşilor descălecă şi ocoli pentru a-i ţine lui Duncan calul liniştit până când se dădu jos, ridicând-o pe Arren în braţe. O susţinu cu grijă sprijinită de pieptul său şi o porni cu paşi mari pe scara lungă.

Unul dintre rândaşi se grăbi şi o luă înainte pentru a bate la uşa grea, iar Duncan îi zâmbi recunoscător. Uşa fu deschisă aproape imediat de către un lacheu mai curând uimit decât impresionat, îmbrăcat în livreaua casei Albrick, iar un majordom serios se grăbi în josul scărilor pentru a vedea cine putea să-l caute pe ducele de Albrick la acea oră din noapte.

Duncan stătea sprijinit de cadrul uşii, cu Arren încă cuibărită în braţele sale. "Salut, Burroughs", îi spuse el cu jumătate de gură.

Bătrânul privi pentru moment uimit înainte de a-l recunoaşte pe Duncan. "Bunule Dumnezeu din Rai, sunteţi Dumneavoastră! Eram teribil de îngrijoraţi". Se întoarse spre unul din lachei şi dădu o listă rapidă de ordine. Duncan înţelese ceva vag despre pregătirea de camere, baie şi mâncare, rămânând sprijinit de cadrul uşii cu ochii care tindeau să se închidă din cauza epuizării. "Trebuie să fie şi un foc, Burroughs. I-am promis lui Arren şi un foc".

CAPITOLUL XXI

Ducele de Albrick stătea tolănit pe spate pe perne, mâna sa trasând cercuri absente pe umărul gol al soţiei sale. Sarah era adormită lângă el în timp ce el îşi întoarse capul pentru a privi pe fereastră, mintea întorcându-i-se pentru a nu ştia câta oară în aceste ultime două săptămâni către prietenul său, Ducele de Stratchcraig.

Aşteptaseră sosirea lui Duncan cu săptămâni în urmă. O dată cu trecerea timpului, fără să primească vreo veste, Aiden devenea din ce în ce mai agitat. Ştia din corespondenţa cu Duncan că se aştepta să aibă o călătorie dificilă, însă trecuseră mai mult de trei luni de când Aiden trimisese ultima scrisoare.

Sarah oftă şi se mişcă către el, apropiindu-se mai mult. El zâmbi cu blândeţe şi îi mângâie părul. În ultimile trei săptămâni, Sarah insistase să fie gata pregătită camera lui Duncan în vederea sosirii sale. Aşternuturile erau schimbate zilnic, focul ardea continuu, iar personalul de la bucătărie menţinea constant o cantitate de apă fierbinte gata pentru a fi turnată în cadă. Făcuse tot ceea ce era posibil pentru a-şi ascunde îngrijorarea faţă de Aiden, însă acesta îşi cunoştea soţia prea bine. Sarah ţinea cu tot sufletul la Duncan, iar Aiden îşi dădea seama că agitaţia ei creştea cu fiecare zi care trecea.

Îşi strânse ochii, uitându-se la lună şi derulând toate posibilităţile în mintea sa. "Unde dracu eşti, Duncan?"

Bătaia încetă din uşă răsună ca un răspuns la întrebarea sa şoptită. Aiden se încruntă şi se desprinse încet de Sarah, punându-şi picioarele pe podea. Nu-şi mai pierdea timpul să-şi pună halatul, ştiind că numai valetul ar fi îndrăznit să-l deranjeze la această oră. Traversă camera. Picioarele i se afundară în covorul gros. Deschise uşa un pic indiferent pentru a-l vedea pe valet stând pe coridor. "Ce s-a întâmplat, Kirkwell?"

"Este Ducele de Stratchcraig, Înălţimea Voastră. Tocmai a sosit".

"Slavă Domnului! Cobor imediat".

Aiden tocmai voia să închidă uşa, însă valetul o menţinu deschisă cu mâna. Mai este ceva, Înălţimea

Voastră. Este o femeie cu el şi Burroughs doreşte să ştie dacă trebuie să pregătească încă o cameră separată".

Sprâncenele lui Aiden se încruntară. Duncan spusese ceva despre călătoria în compania unei femei. "Înălţimea Sa a spus că doreşte încă o cameră?"

Kirkwell dădu din cap. "Nu pare în stare să ia o decizie corectă în acest moment. Murmură ceva tot timpul despre un foc".

Aiden înclină capul. "Spune-i domnului Burroughs să mă aştepte. Cobor imediat".

Închise uşa şi traversă camera îndreptându-se spre dulap de unde- şi luă o pereche curată de pantaloni.

"Ce se întâmplă, Aiden?"

Vocea lui Sarah venea din spatele său, în timp ce el îşi punea pantalonii după care se întoarse pentru a o privi. "Duncan este aici".

Sarah se ridicase din pat şi dădea de o parte cuverturile. "Oh, mulţumesc Cerului! Eram atât de îngrijorată". Îşi puse picioarele pe duşumea şi traversă camera spre Aiden. "Vin cu tine".

El îi prinse umărul în palmă şi depuse un sărut pe fruntea ei. "Eşti binevenită, draga mea. Însă, chiar dacă Duncan este cel mai bun prieten al meu, aş prefera să te îmbraci mai întâi".

Sarah chicoti. Uitase că era complet dezbrăcată, îşi imagină că aceasta ar fi putut cauza agitaţiei personalului

din casă. "Sunt sigură că domnul Burroughs s-ar fi speriat foarte tare".

Aiden zâmbi şi o sărută din nou, plesnind-o peste fund în joacă. "Îmbracă-te, soţie. Ne întâlnim jos".

Sarah îi zâmbi şi se întoarse pentru a-şi îmbrăca halatul. Aiden era la jumătatea distanţei către uşă când ea îl chemă. "Aiden..."

El se uită înapoi cu mâna pe mânerul uşii. "Da?"

"Ştiu cât de îngrijorat ai fost. Sunt bucuroasă că e sănătos".

El zâmbi către ea şi deschise uşa. "Şi eu sunt".

Aiden trânti uşa după el şi se grăbi pe coridor, ignorând aerul rece al casei care-i cuprindea pieptul gol. Chiar în această perioadă târzie de primăvară, serile erau încă friguroase iar pereţii de piatră şi podeaua de marmură din Albrick Park ofereau prea puţin ca protecţie împotriva frigului. Ajunse în capul scărilor şi văzu activitatea din foaier. Îi luă numai câteva minute pentru a-l identifica pe Duncan în mulţimea de servitori. Avea înfăţişarea cea mai grosolană.

Duncan stătea încă cu spatele sprijinit de cadrul uşii, capul atârnându-i pe spate din cauza epuizării. O ţinea pe Arren strâns la piept, corpul ei inconştient legănându-se în braţele sale.

"Doamne Dumnezeule!"

Duncan auzi vocea lui Aiden şi deschise ochii. Aiden venea coborând cu paşi mari scările, îndreptându-se spre el.

"Duncan, unde naiba ai fost?"

Duncan reuşi să zâmbească obosit în timp ce îşi privea prietenul apropiindu-se. "E al naibii de bine să te văd şi eu, Brick".

Aiden merse cu paşi mari spre el traversând foaierul, cu fruntea încruntându-se pe măsură ce îşi dădea seama de aspectul lui Duncan. "Te aşteptam cu săptămâni în urmă. Ultima mea ştire de la Mac a venit cu două săptămâni în urmă. Eu..." Aiden ajunse lângă el şi se opri. "Doamne Dumnezeule! Miroşi ca dracu".

Duncan îşi stăpâni un oftat obosit. "În circumstanţe normale ţi- aş fi răspuns prin ceva potrivit de sarcastic. Nu cred că sunt capabil, totuşi, de aşa ceva în acest moment. Eu...".

"Duncan!" Sarah venea zburând pe lunga scară, părul ei nearanjat fluturându-i în spate. Ea îşi trăsese pe ea capodul de catifea şi alerga în josul scărilor, picioarele sale goale lipăind pe podeaua lustruită de marmură. "Oh, Duncan!" Ajunse lângă el şi îi înconjură gâtul cu braţele, ignorând complet mirosul îngrozitor pe care el îl emana. "Am fost atât de îngrijoraţi!" Ea îi sărută obrazul şi se dădu un pas înapoi, ştergându-şi lacrimile cu dosul palmei. Pentru prima dată se uită la Arren. "Este bine?"

El aprobă din cap. "Numai epuizată. Avem nevoie disperată de somn amândoi".

Sarah îşi întinse mâna şi îi atinse barba, încruntându-se la vederea cearcănelor adânci din jurul ochilor. "Îmi pare rău. Nu ar fi trebuit să te lăsăm să stai aici atâta timp". Se întoarse spre Aiden. "Aiden, du-o..." făcu o pauză şi se uită spre Duncan. "Cum o cheamă, Duncan?"

El oftă şi o strânse pe Arren la piept. "Arren".

Sarah dădu din cap. "Aiden, du-o pe Arren sus în locul lui Duncan şi apoi să-l aranjăm şi pe el".

Aiden făcu un pas înainte, aruncându-i o privire amuzată. "Mai bine să-i spălăm mai întâi. Miros ca dracu".

"Aiden!" Îi aruncă o privire zdrobitoare. "Ajută-l!"

Aiden îşi întinse braţele pentru a o lua pe Arren. Duncan se uită la el, privirile lor întâlnindu-se. Părea incapabil să o lase jos.

"Duncan", vocea lui Aiden era blândă şi plină de simpatie. "Este în siguranţă acum. Lasă-mă să o iau".

Duncan păru pe moment dezorientat, apoi oftă uşurat şi îşi lăsă în jos braţele. Sarah se întinse şi îl luă de braţ conducându-l spre scări. "Ţi-am pregătit deja camera. Ceea ce ai nevoie acum este o noapte bună de somn".

Duncan se târî obosit spre scări. Toată oboseala adunată în ultimele săptămâni părea să-l fi cuprins deodată. Aiden îi urma, ţinând-o pe Arren şi studiind-o cu grijă. Oricine era femeia aceasta, Duncan se luptase

evident ca să o protejeze. Şi era, fără îndoială, o poveste grozavă.

Sarah o luă pe coridorul lung şi deschise uşile de la una dintre elegantele camere de oaspeţi, de la etaj. Înăuntru, trei lachei umpleau în grabă cada mare din camera de toaletă, în timp ce un al patrulea aprindea focul. "Aiden, o să o găzduim pe Arren aici. Pune-o pe pat şi eu împreună cu Emily o să avem grijă de ea. Tu şi cu domnul Kirkwell puteţi să vă ocupaţi de Duncan".

Duncan dorea să protesteze, însă Sarah traversă camera şi deschise uşa de comunicaţie. "O să fii de partea cealaltă a uşii, Duncan".

Aiden o aşeză pe Arren pe pat şi o privi. "Sarah, crezi că tu şi Emily o să vă descurcaţi?"

"Da. Nu te îngrijora de asta. Trebuie să-i îngrijim cât mai repede posibil. El este aproape mort de oboseală".

Aiden aprobă din cap şi traversă camera, punând ambele braţe pe umerii lui Duncan şi împingându-l spre uşă. În spate, o auzi pe Sarah concediind servitorii şi trimiţând după camerista ei şi după valet. Îl forţă pe Duncan să se aşeze pe pat astfel încât picioarele să-i atârne peste margine şi se aplecă pentru a-i scoate cizmele. "Cine dracu este ea, Dunc?"

"Este soţia mea".

Aiden îl privi surprins, tocmai la timp pentru a-l vedea pe Duncan căzând pe spate de epuizare. Ochii i se închiseră

şi căzu într-un somn adânc, lipsit de simţire, înainte de a atinge cuverturile. Aiden auzi uşa deschizându-se şi se întoarse pentru a-l vedea pe Kirkwell venind spre el cu un teanc de prosoape şi cu un halat lung de velur atârnându-i pe umăr.

"Nu cred că arată prea bine, Înălţimea Voastră. Este cam ofilit".

Aiden aprobă din cap şi scoase şi cealaltă cizmă a lui Duncan, strâmbându-şi gura cu dezgust la vederea băşicilor şi a picioarelor umflate. "Este într-o stare groaznică, aşa-i? Hai să vedem dacă putem să-l bărbierim şi să-l spălăm înainte de a-l băga în pat".

"După cum arată, cred că va dormi şi mâine toată ziua". Aiden se aplecă şi apucă braţul lui Duncan, punându-l după umărul său. Îl cără până la camera mare de toaletă şi îl lăsă, cât mai blând posibil, în baia aburindă. Kirkwell puse jos prosoapele şi veni lângă el, ridicând cu grijă capul lui Duncan. "O să-l bărbieresc, Înălţimea Voastră, dar va trebui să lăsăm să i se înmoaie barba, altfel va fi tot o rană mâine dimineaţă".

Aiden dădu din cap şi apucă partea din spate a părului lui Duncan. Îi cufundă faţa în apa caldă de două ori, udându-i favoriţii stufoşi de culoare roşu-auriu. Duncan gemu în somn, iar capul îi căzu pe spate, lovindu-se de marginea căzii. "În regulă, Kirkwell, bărbiereşte-l. Eu o să văd dacă-mi pot face loc prin murdăria asta".

Munciră împreună o perioadă bună de timp, oprindu-se numai pentru a comenta ţinuta neîngrijită a lui Duncan. Când, în sfîrşit, au terminat să-l spele şi să-l bărbierească, Aiden îl ridică pe Duncan în picioare, permiţându-i lui Kirkwell să evacueze apa călduţă de spălat pe deasupra capului. Clăbucul de la săpun i se scursese pe mâini şi picioare, apoi Kirkwell îl şterse cu prosopul, aşteptând apoi ca Aiden să-l ridice din cadă pentru a-şi termina treaba.

Îi introduseră braţele în mânecile halatului de catifea, iar Aiden îi puse mâna peste umărul său din nou, păşind către uşa de comunicare. "Bazându-mă pe reacţia lui avută mai devreme, nu cred că i-ar plăcea ca atunci când se va trezi să nu-şi găsească soţia alături".

"Aşa-i, Înălţimea Voastră!" Kirkwell se grăbi să-i deschidă uşa. "Părea destul de îngrijorat din cauza Ducesei".

Aiden păşi prin coridorul scurt, lăsându-l pe Kirkwell să aranjeze prin cealaltă cameră. Râcâi în uşă cu vârful piciorului. "Sarah, deschide uşa".

Emily o deschise brusc şi făcu o plecăciune către el, retrăgându-se din cameră cu teancul de prosoape umede şi haine jilave. Sarah stătea în dreptul patului, trăgând cuverturile peste umerii lui Arren. Se întoarse şi se uită la el surprinsă. "Ai de gând să-l pui aici în pat?"

Aiden dădu din cap şi se îndreptă către pat, punându-l pe Duncan lângă Arren. "Cred că ar fi cel mai bine dacă ar sta unul lângă altul. Ar putea să reacţioneze neprevăzut dacă s-ar trezi şi ea nu ar fi lângă el".

Sarah aprobă din cap şi îl ajută pe Aiden să-l instaleze pe Duncan în pat, întorcându-şi capul pudică, atunci când el îi scoase halatul de catifea şi îi acoperi corpul cu păturile.

"Ţi-a spus cumva cine este ea?"

Aiden ridică cuverturile, zâmbind atunci când Duncan se întoarse în somn şi îşi puse braţul după mijlocul lui Arren. "Este soţia lui". Se uită la Sarah şi râse de expresia ei buimacă. "Este tot ceea ce am putut scoate de la el înainte să leşine". Îşi trecu o mână prin păr. "Oricine ar fi, au trecut prin încercările iadului ca să ajungă până aici. Ea în ce formă se află?"

"Oh, Aiden, a fost groaznic. Picioarele îi erau acoperite cu băşici. Avea cele mai urâte rosături de şa, în spatele pulpelor, pe care le-am văzut vreodată". Sarah făcu o pauză şi se uită la el. "Şi avea urme clare de bici pe spate. Unele dintre ele sunt destul de proaspete".

El oftă şi se îndreptă spre Sarah, luându-i mâna. "Nici el nu era mult mai bine. Nici un fel de cicatrice nouă, după cât am putut, totuşi, să-mi dau seama. Cred că va trebui să aşteptăm până mâine pentru a le afla povestea".

Sarah îl urmă prin cameră şi se întoarse atunci când ajunseră în dreptul lui. Lumina lunii învăluia patul,

aureolând părul castaniu al lui Arren. "Trebuie să-i găsesc ceva de purtat. I-am spus lui Emily să-i ardă hainele".

Aiden o trase de mână. "O să-ţi pui problema aceasta mâine dimineaţă. Kirkwell are dreptate. Probabil că vor dormi toată ziua de mâine."

O împinse să iasă pe uşă şi se întoarse să o închidă, după care, punându-şi braţul în jurul umerilor lui Sarah, o conduse înapoi către dormitorul lor. "Aiden?" El îşi întoarse capul pentru ă o privi.

"Hmm?"

"Ce crezi de faptul că nu te-au aşteptat ca să-i iei de la Dover?"

El dădu din cap. "Nu ştiu. Însă avea dâre de cretă pe pantaloni. Cred că au trebuit să urce faleza".

"Să o urce. Dar este posibil?"

"Am mai făcut-o împreună, mai înainte. De două sau trei ori, cred".

Sarah oftă, aducându-şi aminte când Aiden şi Duncan erau în mod activ implicaţi în Departamentul de Război Britanic. Îşi petrecuse săptămâni de-a rândul frământându-se cu privire la soarta lor şi din când în când el îi povestea câte un detaliu din variatele lor acţiuni. De fiecare dată, devenea din ce în ce mai conştientă că fusese mult mai bine că nu cunoscuse detaliile la vremea aceea. Avu un frison şi îşi petrecu braţul mai strâns după mijlocul

soţului ei. "Ce-ar fi putut să-i împiedice să vină la mal pe la docuri?"

"Nu ştiu. Cred că pe Duncan îl urmăresc problemele din Scoţia. Nu vom şti adevărul decât când se va trezi şi ni-l va spune el".

Ajunseră în dreptul camerei lor şi Aiden deschise uşa. Sarah se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta în fugă pe buze. "Vin lângă tine într-un minut. Vreau să văd ce face copilul".

El îşi ridică sprâncenele "Sarah, Cana este în regulă. Nanny este cu ea".

"Ştiu. Am devenit dintr-o dată foarte fericită că nu mai trebuie să mă îngrijorez pentru tine, aşa cum obişnuiam să o fac. Vreau să merg să mă uit la ea şi să mă rog pentru un minut".

El zâmbi şi îşi retrase mâna, închizând uşa camerei lor. "Haide. Vin cu tine".

Ea îşi sprijini capul de umărul său şi merseră mână în mână către camera copilului.

Duncan se trezi a doua oară în cursul nopţii. Îşi ridică capul de pe pernă, uitându-se la strălucirea caldă a focului. O simţi pe Arren ghemuită lângă el şi oftă mulţumit, accentuându-şi uşor apăsarea asupra ei. Pentru prima oară, de săptămâni întregi ştia că erau în siguranţă totală. Protejaţi de zidurile de piatră de la Albrick Park, nimic nu-i

mai putea ameninţa aici. Îşi lăsă capul să cadă înapoi pe pernă, permiţându-le ochilor să se închidă. Erau protejaţi de o mare de căldură şi securitate. Tot ceea ce sau oricine îi ameninţase rămăsese în afara porţilor de la Albrick Park. În acel moment, singurul "balaur" rămas era acela pe care Arren îl păstra între ei.

Adormi, gândindu-se că va doborî şi acest dragon, imediat ce va putea sta treaz îndeajuns de mult timp.

CAPITOLUL XXII

Aiden îşi încrucişă picioarele pe birou şi se lăsă pe spate în scaun. Stătea în biblioteca din Albrick Park, privind cum ploaia se scurgea pe ferestre în şiroaie continue.

Secretarul său tocmai plecase, după ce terminase corespondenţa săptămânală. Era după amiaza târziu, iar Kirkwell se uitase la Duncan şi Arren a doua oară. Erau încă în stare de somnolenţă.

Uşa grea se deschise şi Sarah intră, ţinând-o pe Cana sprijinită de umărul său. "Bună, dragule. Ai terminat cu domnul Robertson?" întrebă ea. Aiden aprobă din cap şi se ridică de pe scaun, traversând încăperea pentru a-şi lua fiica în braţe. Cana gânguri încântată şi îşi puse degetele pe faţa sa. El râse, dându-i mâna de o parte.

"Da. Era o cantitate mare de corespondenţă cu privire la problema mineritului. Cred că am soluţionat-o, totuşi. Ce s-a mai întâmplat în după-amiaza aceasta?"

Sarah oftă şi se aşează pe sofaua masivă, făcându-i loc şi lui Aiden să se aşeze lângă ea. El se aşează punându-şi picioarele pe masa specială pentru cafea. "Vrei să spui că mori de curiozitate?" Se aplecă şi-i aruncă un prosop după umeri. "Ai grijă, să nu îţi murdărească haina!"

El zâmbi la Cana şi o îndepărtă de umărul său, ţinându-i capul cu mâna. "Este în regulă, nu-i aşa Cana? Ai mai stricat şi alte haine ale lui tata şi mai înainte".

Sarah suflă zgomotos. "Ei bine, aceasta din urmă tocmai a sosit săptămâna trecută. Să sperăm că este şi ultima".

Cana gânguri din nou şi începu să-i sugă degetul lui Aiden. "Cred că au început să-i dea dinţii", spuse el.

Sarah aprobă din cap. "Am remarcat săptămâna trecută. Nici nu-mi vine să cred cât de repede creşte".

"Înainte ca să putem să ne dăm seama, o să rupă inima tuturor bărbaţilor din Londra".

"Hmmm-hmmm. Iar tatăl ei o va răsfăţa până n-o să mai putem să ne înţelegem cu ea". Aiden zâmbi spre ea. "Chiar dacă aş avea încă o duzină de copii, tot nu aş renunţa să o răsfăţ în continuare".

Sarah îi aruncă o privire devastatoare. "O să te porţi la fel cu toţi. Am avea o trupă întreagă de neastâmpăraţi care ar alerga peste tot, dacă ar fi după tine".

El zâmbi din nou şi se aplecă pentru a-şi apropia gura lui de a ei. "Numai gândeşte-te la bucuria că am putea crea această hoardă de necontrolat!"

"Ţi-e gândul numai la un singur lucru, Aiden Brickstone".

"Umm-hmm" murmură el, gura capturând-o pe a ei într-un sărut lung şi plin de satisfacţie.

Nici unul dintre ei nu auzi uşa deschizându-se. "Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Unele lucruri nu se schimbă niciodată". Duncan stătea în cadrul uşii cu mâinile în şolduri, având un zâmbet sarcastic pe figură.

Aiden îşi ridică capul şi privi brusc în sus. "Dunc! Te-ai trezit".

Duncan veni agale în cameră, oprindu-se pentru a-şi primi o ceaşcă de cafea. "Este clar. Mă simt incomparabil mai bine. Mulţumesc pentru haine, Brik".

Aiden zâmbi. Lăsase pentru Duncan lângă pat, o pereche de pantaloni curaţi, o cămaşă şi cravată, cizme lustruite. Sarah lăsase câteva rochii pentru Arren şi le aruncaseră hainele zdrenţuite şi murdare cu care sosiseră. "Mi-a venit greu să cred c-ai fi dorit să te plimbi îmbrăcat în mizeriile alea cu care ai venit".

Duncan o aprobă şi traversă camera pentru a se uita la Cana. Se întinse şi îi mângâie obrazul cu degetul. "Am văzut rochiile pe care i le-ai lăsat lui Arren, Sarah. Îţi mulţumesc pentru asta". Se uită la ea. "Este copilul meu?"

Sarah râse. "Cred că Aiden ar vrea să clarifice asta cu tine". Se aplecă şi o luă pe Cana din poala lui Aiden. "Haide, iubito". Sarah duse copilul până la Duncan şi i-l întinse. "Cana, uite-l pe naşul tău. Poţi să-i spui Unchiul Duncan de acum înainte. Dacă ştii să-i zâmbeşti cum trebuie, va fi încă un bărbat pe care vei putea să-l adaugi pe lista ta de cuceriri". Cana răspunse cu un chicotit zgomotos, iar Duncan îi zâmbi hipnotizat. Ochii ei mari şi purpurii scânteiară spre el, iar el îşi întinse mâinile mari luând-o cu grijă de la Sarah, ţinând-o sprijinită de umărul său. "Mulţumesc Domnului că îţi seamănă, Sarah. Ar fi fost o tragedie dacă ar fi moştenit privirea mincinoasă a tatălui ei".

Sarah zâmbi şi o bătu uşor pe spate pe Cana. "A luat, totuşi, farmecul tatălui ei. Un zâmbet şi are lumea la picioare".

Duncan zâmbi în timp ce se aşeza în scaunul mare din faţa sofalei şi o mută pe Cana, sprijinind-o de umărul său larg. "O să stăpânească, fără îndoială, Londra atunci când va fi destul de mare".

Sarah luă ceaşca de cafea a lui Duncan de pe măsuţa cu băuturi şi o puse pe măsuţa joasă de lângă el. "Da. Şi sunt sigură că Aiden te va chema din Scoţia ca să ne ajuţi să o păzim de filfizonii aliniaţi la poarta noastră".

Aiden râse. "Nu sunt sigur că vreunul dintre noi va fi capabil pentru această sarcină".

"Bine ascunsă între tatăl şi naşul ei, mă îndoiesc că vreunul dintre aceşti bieţi tineri ar avea vreo şansă", răspunse Sarah.

Cana îşi băgase căpşorul în umărul lui Duncan şi îi prinsese în degetele sale micuţe degetul său mare. El îi zâmbi. "Cred că Brick are dreptate. Suntem într-o încurcătură groaznică".

Sarah râse, dând din cap. "Mă duc să vorbesc cu Doamna Whittle despre cină. Duncan, crezi că Arren va mânca cu noi?"

El dădu din cap. "Nu cred. O să vrea, totuşi, ceva puţin mai târziu".

"Mă duc să mă asigur că va fi ceva gata pentru ea". Sarah traversă camera către uşă, lăsându-i pe Aiden şi Duncan singuri pentru a vorbi. Numai atunci când ajunse la uşă se întoarse şi le zâmbi. Cei doi formau o imagine nepotrivită, stând aşa acolo. Erau amândoi solizi, arătând ca nişte bărbaţi puternici. Aiden mai avea încă prosopul atârnat de umeri, iar Duncan stătea pe scaun cu picioarele desfăcute în faţa sa, cu Cana strânsă la pieptul său larg. Da, fiica sa făcuse încă o cucerire. Zâmbi din nou şi închise uşa în urma sa.

Aiden oftă şi îşi luă prosopul de pe umeri aruncându-i-l lui Duncan. "Ia-l. O să ai nevoie de el, numai dacă nu vrei să te umple de bale pe cămaşă".

Duncan ridică din umeri şi îşi aruncă prosopul pe umărul liber, mutând-o pe Cana astfel încât faţa să-i fie îndreptată spre el. "Este cămaşa ta".

Aiden râse. "Mă bucur că ultimele unsprezece luni nu te-au schimbat prea mult. Eşti încă cel mai prefăcut crai aşa cum ai fost mereu".

Duncan zâmbi. "Aceasta sună al naibii de nerecunoscător, după ce te-am ajutat prin toate coclaurile, Brick".

"Mi se pare că mi-aduc aminte că te-ai şi plâns destul despre asta".

Duncan îşi ridică ceaşca de cafea la gură şi luă o înghiţitură mare. "Numai când situaţia o cerea. Doream să fiu sigur că apreciezi aşa cum se cuvine situaţia în care m-ai băgat".

Aiden râse. "Doreai să fii sigur că o să te răsplătesc mai târziu. Nu a trecut nici un moment din viaţa mea cu tine fără să aflu anumite lucruri".

Duncan dădu din cap şi îşi plimbă mâna absent în lungul spatelui copilului. Devenise mai serios deodată. Lucrurile erau mult mai simple atunci.

Aiden oftă şi se aplecă înainte, braţele rămânându-i sprijinite de genunchi. "Nu pot să-ţi spun cât de rău mi-a părut atunci când am auzit de moartea tatălui tău, Duncan. Aş fi dorit să fi putut să fiu acolo cu tine".

Duncan zâmbi trist. "Ai fi înţeles, Aiden. S-a întâmplat prea curând după naşterea Canei încât Sarah să poată călători".

"Cum a suportat mama ta?"

"Supravieţuieşte. Vărul meu, John, este la castel şi are grijă de ea. Îi duce dorul tatălui meu îngrozitor". Aiden dădu din cap. "Îmi închipui. Ştiu cât de apropiaţi erau". Tăcerea îi înconjură şi Aiden îl privi pe Duncan cum o aşeza pe Cana sprijinită de umărul său. Aproape adormise, iar prietenul său părea complet absorbit de imaginea micului cap care se mişca la pieptul lui. "Duncan..."

El privi în sus.

"Ai de gând să-mi spui ce se întâmplă?"

Duncan oftă din greu. "Îmi pare rău, Brick. Sunt atâtea de spus încât nu ştiu de unde să încep".

Aiden se ridică şi îşi turnă încă o ceaşcă de cafea. "Să începem cu ultima ta scrisoare. Ce te-aduce în Anglia sub semnul unor împrejurări atât de potrivnice?"

Duncan dădu din cap, ridicându-şi ceaşca pentru a lua o înghiţitură din ea. "Condiţiile în Scoţia sunt oribile, Brick. Sărăcia face ravagii. De când s-a terminat războiul, o mare parte dintre proprietarii de pământ au descoperit că a lupta este mai profitabil decât a avea grijă de arendaşi".

"Are cumva domeniul Stratchcraig probleme financiare?"

Duncan negă luând încă o înghiţitură de cafea. "Avem mina. Ca să spun aşa, cea mai mare parte a comunităţii trăieşte decent. Problema este presiunea din afară care vine de la ceilalţi proprietari de pământ".

"Să-ţi compromită cultura?"

"Să-mi ia pământul".

"Eşti serios?"

"M-aş ruga lui Dumnezeu să nu fiu, însă lăcomia este un motiv puternic".

"Sunt proprietari de pământ care doresc să înhaţe pământul de la Stratchcraig?" întrebă Aiden surprins.

Duncan dădu din cap şi o mută pe Cana pe celălalt umăr. Ea se ghemui în braţele sale, umplându-i de bale partea din faţă a cămăşii. "Hotarele în Highlands sunt mai ales stabilite prin tradiţie. Tot ceea ce separă o moşie de alta sunt copacii, râurile şi dealurile. În ultimii ani s-a înregistrat o creştere a numărului disputelor de hotar între proprietarii care doresc să- şi extindă teritoriul".

"Ai pierdut ceva?"

"Nu încă. Dar am început să fiu al naibii de obosit să-i tot opresc pe aceşti nenorociţi la golf. Pe scurt, ceea ce fac este să ardă casele arendaşilor şi fermele lor, astfel încât pot transforma pământul în păşune pentru oi".

"Şi aceştia unde se duc?"

"Aceasta este partea mare a problemei. Nu au unde să se ducă. O mare parte s-au mutat în Anglia. Unii s-au dus

în America. Unii au luat-o razna. Nu-ţi poţi imagina ceea ce înseamnă asta până nu le vezi feţele. Nu voi permite ca oamenii mei să trăiască sub o teroare ca aceasta".

"Pot să înţeleg asta. Pentru ce mergi la Londra?"

"Vreau ca Regentul să stabilească hotarele oficiale pentru moşia mea. Nu pot să protejez pe fiecare muntean atât de mult pe cât aş dori, însă pot al dracului de bine să-i protejez pe cei care locuiesc pe domeniul meu".

"Aceasta nu ar trebui să fie prea greu. Sunt sigur că Regentul te va primi".

"Şi eu sunt. De aceea am luat legătura cu tine, mai întâi, însă lucrurile s-au schimbat. Se pare că nu sunt singurul proprietar de pământ scoţian care are conştiinţă. M-am străduit să formez o alianţă împotriva răpirii gradate şi spolierii pământurilor noastre. O mulţime de proprietari de pământuri susţin că pierd o grămadă de bani dacă reuşesc".

"Crezi că Regentul va dori să facă pasul acesta?"

Duncan ridică din umeri. "Este greu de spus. Chiar dacă le place sau nu, fiecare nobil scoţian este un supus al Coroanei, însă Regentul va avea dificultăţi dacă le va dicta proprietarilor de pământ ce pot face cu propria lor moşie. Ideal ar fi dacă ar declara un moratoriu asupra viitoarelor acaparări de terenuri în urma disputelor de frontiere".

"Doamne, Dumnezeule, Dunc! Sună exact de parcă ar proveni din cucerirea normandă".

"Termină. Au fost de fapt niște rapoarte asupra unor armate invadatoare a clanurilor, cu toate acestea nu am văzut nici una cu proprii mei ochi. Oricum, cu cât ne apropiem de rezolvarea unor astfel de probleme, cu atât mai dură este opoziția. Atunci când m-am decis să vin în Anglia știam că va trebui să-mi păcălesc adversarii".

"De aceea aveai nevoie de *The Dream Seeker*, să fie ancorat la Inverness".

"Așa este. Inițial plănuisem să ajung acolo în două săptămâni".

"Și ce te-a întârziat?"

Un zâmbet apăru în colțul gurii lui Duncan."Am întâlnit-o pe Arren".

"Ah. Presupun că de aici începe adevărata aventură".

"O să-ți povestesc, Brick, dacă nu aș fi trăit-o chiar eu nu aș fi crezut că este posibil". Duncan îi relată întreaga poveste începând cu întreruperea fugii lui Arren de la Evan McDonan, explicând circumstanțele căsătoriei lor bizare și detaliile călătoriei lor istovitoare până la Inverness.

Aiden oftă din rărunchi. Ai dreptate. Este o poveste incredibilă. Însă, o dată ce ai ajuns la Inverness, de ce nu l-ai contactat pe Mac?"

"Am făcut-o".

Aiden ridică o sprânceană. *The Dream Seeker* nu este în port la Dover".

Duncan îi explică ce s-a întâmplat o dată ajunşi la bordul iahtului. Nu îi scăpă sclipirea de furie din ochii lui Aiden atunci când îi spuse că nava fusese oprită să plece.

"Este intolerabil! vocea lui Aiden era explozivă, iar Cana gânguri puţin speriată din somn, rămânând sprijinită de umărul lui Duncan.

Duncan se concentră un minut asupra acţiunii de a o potoli. Atunci când adormi din nou, îşi îndreptă iarăşi atenţia către Aiden. "Ia- o încet, Brick. O dată ce vor afla că am fugit din ţară, nu vor mai avea nici un motiv să-l reţină pe Mac".

Aiden murmură ceva de neînţeles. "Al dracului să fie dacă mai au vreun motiv să-l reţină. Voi cere capul magistratului pentru asta".

"Va trebui să faci mai mult, dacă vrei dreptate".

"Ce vrei să spui?"

"Am numărat opt, poate nouă, uniforme diferite de magistraţi înainte de a părăsi Invernessul. Nemaivorbind de poliţia portuară sau de cei care se ocupă de contrabandă la Dover".

Aiden scoase un mic fluierat. "Ai reuşit să-ţi faci o grămadă de inamici. De aceea ai venit la mal luând direcţia falezei?"

Duncan ridică din sprâncene."Cum ai aflat?"

"Ai încredere în puterea mea de investigare. Eram expert, odată, îţi aminteşti? Erau dâre de cretă pe

pantalonii tăi şi aveai praf alb sub unghii. Ai fost o pistă suficient de bună. Dar nu-mi spune că ai pus-o pe Arren să urce cu tine?"

Duncan aprobă. "Nu aveam de ales. A fost extraordinară, Brick. Nu cunosc altă femeie care ar fi putut-o face. Oricum, am ajuns în vârf şi am luat-o pe drumul principal. Am reuşit să ne lipim de două căruţe pe drum, însă am mers cea mai mare parte a drumului pe jos. Restul îl ştii". Se aşează înapoi pe scaun, privindu-l pe Aiden cu atenţie.

"Este ceva ce nu înţeleg, Duncan. Care sunt motivele lui Arren de a călători la Londra în acest fel?"

"Aici m-ai prins. Mi-a oferit numai frânturi de informaţii. Are legătură cu Alistar McDonan, totuşi, de asta poţi fi sigur".

Aiden aprobă. "Aşa se pare. Ce ştii până acum?"

Duncan îi povesti ceea ce îi relatase Arren. "Sunt prea multe piese care lipsesc, Brick", sfârşi el.

Aiden îşi întinse picioarele şi îşi frecă umărul, absent. Avusese o rană în acel loc cu câţiva ani în urmă şi atunci când vremea era rea îl necăjea. "Ce ştii despre cicatricele de pe spatele ei?" Remarcă surpriza din privirea lui Duncan. "Sarah mi-a spus", se explică el.

Duncan aprobă. "Sunt aproape sigur că cea mai mare parte dintre ele sunt cauzate de tatăl ei. Aş pune pariu că cele mai proaspete sunt un dar din partea lui McDonan".

"Aş pune şi eu pariu că ai dreptate. Ar explica oricum teroarea pe care o simte. Deci, ce ai de gând, legat de aceasta?"

Duncan dădu din cap în semn de frustrare. "Este convinsă că sunt unele probleme insurmontabile de rezolvat. Nu pot face nimic până când nu îmi spune despre ce e vorba".

Aiden făcu o pauză şi luă o înghiţitură mare de cafea, studiindu-l pe Duncan cu atenţie. "Înţeleg că voi doi... v-aţi căsătorit într-adevăr?"

"În adevăratul sens al cuvântului, însă este o căsătorie civilă totuşi, iar Arren insistă să mă adresez Prinţului Regent pentru a o desface, atunci când voi afla adevărul despre ea".

"Ai s-o faci?"

"La dracu, nu!"

Aiden râse şi îşi frecă umărul din nou, lucrul acesta trezindu-i brusc o amintire. "Apropo, de cât timp n-ai mai dormit?"

Duncan dădu din umeri. "Nu pot să-mi aduc aminte. Niciodată nu am mai fost pus în situaţia de a mă simţi ca şi cum aş ceda".

"Cum îţi simţi capul?"

Duncan gemu, înţelegând întrebarea lui Aiden. "Doare al dracului atunci când sunt epuizat. Arren face, totuşi, o treabă minunată cu degetele".

Aiden ridică din sprâncene. "Înţeleg că având-o alături de tine a transformat cel puţin călătoria asta agitată într-una ceva mai...", făcu o pauză sugestivă "... excitantă?"

"Dumnezeule, ce ticălos eşti! Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine te-aş pocni pentru o asemenea remarcă".

Aiden ridică o sprânceană. "În mod evident este ceva mai mult decât o atracţie fizică".

Duncan rânji, realizând că a căzut în capcană. "Văd că nu ţi-ai pierdut talentul de a lua interogatorii. În regulă, sunt îndrăgostit până peste urechi de ea".

Aiden oftă şi îşi privi prietenul cu atenţie. Recunoscuse că era îndrăgostit. "Atunci, povesteşte-mi despre noua Ducesă de Stratchcraig. Cum este?"

Duncan strânse din buze gânditor. "Este greu de spus. Este atât de contradictorie".

"În ce privinţă?"

"Este atât de fragilă. Se simte foarte uşor rănită".

"Este prea sensibilă?"

Duncan dădu din cap. "Are un temperament care l-ar face de ruşine şi pe Attila, hunul".

"E cu gura mare?"

"Cu multă bunăvoinţă, cât Canalul Mânecii".

"Este miloasă?"

Duncan râse scurt. "Enervează-o şi ar fi gata să-ţi sucească gâtul cât ai clipi".

"Reacţionează necontrolat?"

"Nu. Este incredibil de rezonabilă. Răspunde la logică mai bine decât oricare altă femeie pe care am întâlnit-o vreodată".

"Este pedantă?".

"Departe de asta. Nu are nimic de care să te plictiseşti. Are o personalitate incredibil de puternică".

Aiden se luptă să-şi ascundă un zâmbet. Duncan era conştient de modul său de a pune întrebările, însă continua să muşte din momeală".

"Este tipul frivol?"

"Nu fi ridicol, Brick. Ţi-am povestit ce fel de viaţă a dus".

"Ia lucrurile prea în serios?"

"Deloc. Poate fi zgomotos de hazlie. Mai ales atunci când începe să istorisească toate poveştile acelea populare scoţiene".

"Nu este capabilă de concentrare?"

"Nici nu-ţi vine să crezi ce putere de concentrare are. Am fost uimit de dârzenia ei".

Aiden râdea de-a binelea. Duncan era imaginea unui adolescent îndrăgostit.

"Ce este atât de amuzant, Brick?"

Aiden respiră adânc, având vocea plină de veselie. "Deci, spune-mi Duncan, cum este ea?"

Duncan păru pentru moment uimit, apoi figura i se destinse încet într-un zâmbet. "În regulă, mărturisesc!

M-am transformat într-un nebun fără minte. Dar îmi amintesc de o vreme când nu erai cinicul acid care obişnuiai să fii ca urmare a dragostei nebune pe care i-o purtai unei oarecare Lady Sarah Erridge".

Aiden râse din nou. "Vinovat, conform acuzaţiei! Este pur şi simplu liniştitor să ştiu că nu sunt singurul care cade victimă farmecelor femeii".

Cana se agită pe umărul lui Duncan, iar el se uită la ea. Râsul lor zgomotos o trezise, iar figura i se încreţise bosumflându-se supărată. Îi zâmbi copilului, apoi o întinse lui Aiden. "Uite, ai grijă de cealaltă femeie ale cărei farmece te-au făcut prizonier. Mă duc să văd ce face soţia mea".

Aiden o ridică pe Cana în braţe şi zâmbi atunci când aceasta slobozi un ţipăt sănătos. "Este exact stilul tău de a scăpa atunci când împrejurările devin nefavorabile".

Duncan se duse la uşă, uitându-se înapoi spre Aiden. "Ai fost întotdeauna primul de vină, îţi aduci aminte?"

"Presupun că unele lucruri nu se schimbă niciodată". Cana dădu drumul încă unui ţipăt viguros, iar Duncan deschise uşa. "Şi mai spuneai că miroseam urât". Se întoarse ca să iasă, însă se trezi faţă în faţă cu Arren.

Stătea în faţa uşii de la bibliotecă cu Sarah. Părul ei era împletit strâns şi purta o rochie galbenă care punea în evidenţă figura ei graţioasă. Ochii ei erau o scânteie verde şi îi zâmbi aproape tăindu-i răsuflarea.

Sarah rupse tensiunea. "Uite cine s-a trezit!"

Duncan zâmbi. "Bună, iubito".

Arren îi răspunse la zâmbet. "Bună".

Sarah le zâmbi şi îşi croi drum pe lângă Duncan către bibliotecă. "O aud pe fiica mea plângând. Scuză-mă".

Duncan îşi ridică mâna şi îi petrecu lui Arren o şuviţă de păr după ureche, aplecându-se pentru a o săruta cu blândeţe. "Cum te simţi?"

"Mă simt bine. Mulţumesc".

El zâmbi. "Arăţi minunat".

Arren nu putu să-şi înăbuşe un chicot. "Nu eşti obişnuit să mă vezi fără murdărie până şi în albul ochilor şi fără hainele zdrenţuroase care atârnau pe mine".

El zâmbi. "Este o îmbunătăţire substanţială, trebuie să recunosc".

Ea îl lovi în piept. "Nici tu nu arăţi prea rău". Scoase la iveală sfeşnicul ascuns la spate. "Acum, ai de gând să mă prezinţi cum trebuie sau trebuie să o fac chiar eu?"

El râse şi o împinse către uşă. Sarah o duse pe Cana sprijinită de umărul ei şi le zâmbi atunci când se strecură pe lângă ei. "Nu începeţi fără mine, Duncan. Am aşteptat toată ziua ca să aud povestea. O să fiu extrem de supărată dacă mă veţi păcăli".

El zâmbi. "Te vom aştepta".

Sarah părăsi camera, iar Duncan o împinse pe Arren înainte. Aiden stătea în mijlocul camerei studiindu-i cu

atenţie. Păşi înainte cu mâna întinsă spre ea. "Bună, Înălţimea Voastră. Sunt Ducele de Albrick".

Ea îi zâmbi şi îi întinse sfeşnicul. "Sunt încântată să vă cunosc, Înălţimea Voastră. Aş vrea să vă înapoiez asta. Am furat-o de pe iaht". Aiden râse, luându-i sfeşnicul. "Mă simt uşurat că l-am primit înapoi. Sunt sigur că i-aş fi simţit lipsa".

Ea îi aruncă lui Duncan o privire triumfătoare. "Uite. Vezi. Şi te mai plângeai".

El gemu şi se aşeză pe sofa, întinzând-se să apuce mâna lui Arren. O trase spre el, aşezând-o confortabil în curbura făcută de braţul său. "Nu cred că Aiden se aştepta cu adevărat ca să mă faci să car lucrul ăsta tocmai în vârful falezei de la Dover".

Aiden aşeză sfeşnicul jos pe cămin, zâmbi şi traversă camera pentru a se aşeza pe scaunul din faţa lor. Îşi încrucişă picioarele lungi şi studie cuplul din faţa sa. Duncan avusese dreptate despre puterea de seducţie a lui Arren. Avea un caracter profund care era evident chiar şi acum. Aiden îi zâmbi. "Spune- mi, Arren, ce categorie de femeie îşi riscă viaţa şi mânia soţului ei pentru a înapoia un sfeşnic?"

Îl privi din colţul ochilor pe Duncan. Expresia sa era de nepătruns."Este mai curând o poveste lungă, Înălţimea Voastră".

Îi întinse mâna. "Insist să-mi spui Aiden. Duncan este cea mai apropiată ființă pe care o am în familie. Nu cred că avem nevoie de alte formalități."

Ea se mișcă stânjenită zâmbindu-i ușor. "Am făcut-o numai ca să-l enervez".

Duncan gemu. "Chiar a mers".

Aiden râse și se uită la Duncan. "Îmi place femeia aceasta".

Duncan dădu din cap. "Îți place de ea pentru că scoate untul din mine".

"Cum altfel?"

Ușa se deschise, iar Sarah intră din nou în cameră. "Am pierdut ceva?"

Trebui să treacă peste Aiden și se așeză în celălalt scaun, însă el o apucă de mână și o trase în poală. "Unde este Cana?" "Am culcat-o. Aiden, este cam nepotrivit".

El dădu din umeri. "Suportă-mă".

Ea îi zâmbi, cuibărindu-se într-o poziție mai confortabilă. "În regulă, Duncan. Vreau să aud întreaga poveste de la început".

Duncan se îndepărtă puțin de Arren astfel încât să o poată vedea mai bine. "I-am povestit lui Brick varianta mea". Ignoră privirea iritată a lui Sarah. "Arren trebuie acum să umple spațiile goale".

Se uită la el neliniștită. "De unde vrei să încep?"

"Sarah vrea să începi cu începutul".

"Nu o să-ţi placă deloc".

Se lăsă pe spate către marginea sofalei. "Pune-mă la încercare!"

Ea oftă şi se lăsă pe spate. "În regulă. Însă nu mă întrerupe".

Duncan îi aruncă lui Aiden o privire amuzată la auzul timbrului stăpânit din vocea ei, iar Arren îşi începu povestea. Începu cu moartea tatălui ei şi cu avansurile nedorite pe care i le făcea Alistar McDonan. Sfârşi cu sosirea la Albrick Park.

Sarah era îngrozită. "O, Doamne Dumnezeule! Cum ai putut supravieţui?"

"Nu aş fi putut să o fac dacă Duncan nu m-ar fi ajutat". Ea se uită la el. "Îţi datorez viaţa".

Aiden îi mângâia spatele lui Sarah, absent. "Arren?" Aşteptă ca ea să-l privească. "Este ceva ce nu înţeleg".

"Da?"

"Ai fugit de la el numai pentru a nu te căsători cu el?"

"Aşa este".

"Atunci de ce merita să-ţi rişti viaţa pentru a ajunge la Londra. Ce te poate ajuta acolo?"

Arren se uită îngrijorată către Duncan. Se aplecase înainte, faţa arătându-i o concentrare imensă. Îşi muşcă uşor buza. "Am nevoie de o audienţă la Regent".

Aiden ridică sprâncenele. "Crezi că ar putea să-ţi acorde una imediat?"

Ea se uită iarăşi spre Duncan. "Sigur că o va face. Nu sunt numai Ducesa de Stratchcraig, sunt şi Ducesa de Grayscar".

CAPITOLUL XXIII

Duncan o privi. "Doamne Dumnezeule, Arren, de ce nu mi-ai spus?"

Ea îl privi mânioasă. "Dacă ţi-aş fi spus nu ţi-ar fi plăcut".

Sarah se uită la amândoi încurcată. "Nu înţeleg, Arren, primul tău soţ era ducele de Grayscar?"

Ea neagă dând din cap. "Nu. Lawrence s-a născut baron. Tatăl meu era duce".

Sarah se încruntă. "Atunci cum ai pierdut titlul?"

Aiden se întinse şi o trase de părul ei împletit. "Ai uitat legea voastră scoţiană, iubito. Dacă nu există bărbat care să moştenească titlul, cea mai în vârstă fiică îl primeşte!"

Arren aprobă din cap. "Aşa este. Şi de aceea Alistar McDonan vrea să mă oblige să mă căsătoresc cu el. Cu pământul pe care l-am obţinut din căsătoria cu Lawrence şi moşiile Grayscar sunt cel mai important proprietar de pământuri din Scoţia".

"Atunci ce mai doreşti de la Regent?" întrebă Sarah.

Arren oftă. "Protecţie, desigur. Ca proprietar de pământuri cu titlu sunt supus al Coroanei. Am dreptul la protecţia Coroanei. Dacă Regentul interzice căsătoria, atunci Alistar nu se poate însura cu mine".

Sarah insistă. "Dar cum o poate face?"

Arren îşi muşcă buza. "Poate interzice unificarea pământurilor regale. Moşia Grayscar este atât de mare, încât, dacă s-ar unifica cu un alt proprietar de pământ, alianţa ar deveni exagerat de puternică".

Sarah dădu din cap. "Îmi dau seama. Aceasta explică de ce clanul McDonan dorea să te împiedice să părăseşti proprietatea Grayscar".

Aiden oftă, ridicând-o pe Sarah în picioare. "Asta explică şi de ce Arren crede că nu se poate mărita cu Duncan. Nu-i aşa?"

Arren se uită la el, durerea citindu-i-se în ochii ei verzi şi dădu din cap afirmativ. El se ridică, luând mâna lui Sarah. "Haide, iubito. Au multe să-şi spună". O trase către uşă, înainte ca ea să poată răspunde.

Arren privi uşa închizându-se în spatele lor înainte de a aduna destulă putere pentru a se uita din nou la Duncan. "Nu am încercat niciodată să te induc în eroare".

El oftă exasperat şi îşi frecă muşchii înţepeniţi ai cefei. "Arren, hai să lămurim un lucru înainte ca dicuţia să continue. Ducă-se la naiba Alistar McDonan, tu eşti soţia mea şi nu voi permite nimănui să schimbe această situaţie".

Ea îşi frângea mâinile agitată. "Nu ai auzit ce-am spus? Nu se poâte. O dată ce am ajuns la acest punct, nu poţi înţelege situaţia?"

"Tot ceea ce înţeleg este că ai hotărât totul în mintea ta aia încăpăţânată. Am înţeles că ai hotărât că singura ta speranţă este să-ţi plasezi pământurile sub protectoratul Coroanei. Mai înţeleg că ai impresia că politica Coroanei ne va obliga să ne despărţim".

"Duncan, te rog, fii înţelegător. Nu există altă cale. Trebuie să fac apel la Regent".

"La dracu, Arren, dar este complet ilogic!" Se ridică de pe sofa şi se duse să privească pe fereastră. "Ştii cine sunt eu?"

"Da. Eşti ducele de Stratchcraig".

"De cât timp o ştii?"

Arren îndepărtă un fir invizibil de praf de pe rochie. "Mi-e teamă că am fost teribil de incorectă cu tine. Am ştiut-o din ziua când m-am măritat cu tine". Pe scurt îi povesti cum găsise caietul cu pagini de papirus în desagii săi.

Duncan îşi sprijini mâna de rama ferestrei. "Chiar şi aşa, nu mă crezi capabil să te protejez de cei ca Alistar Mc Donan".

"Duncan, nu ştii de ce este capabil. L-a ucis pe Lawrence. Sunt sigură de asta. L-a ucis şi pe fratele meu mai mare, Mason".

El oftă şi se întoarse de la fereastră, mergând spre ea. "Arren, vreau să-mi spui întreaga poveste. Începe cu începutul şi nu uita nimic de data aceasta".

Ea aprobă. "Ce ştii despre tatăl meu?"

"Ştiu că a fost un ticălos nenorocit care şi-ar fi vândut şi sufletul diavolului dacă ar fi ştiut că ar putea scoate vreun profit".

"Este destul de aproape de adevăr. Nu a fost, totuşi, atât de rău până când a murit Mason".

"Mason a fost fratele tău mai mare?"

"Da. Era cu şaisprezece ani mai mare ca mine. Aveam douăzeci şi unu de ani când a murit. Mama murise cu ani în urmă, desigur".

"Spuneai că Alistar l-a omorât".

"De fapt, a pus pe cineva să decidă. Ni s-a spus că Mason s-a înrolat în al doilea regiment de dragoni - mi se pare că era unitatea ta?"

Duncan o aprobă. "Aşa este".

"Dar nu a făcut-o. Pe când eram măritată cu Lawrence, mai mulţi prieteni au luptat în regimentul de dragoni. Mi-au confirmat ceea ce bănuiam deja, Mason nu a luptat niciodată în război. Dispariţia sa a coincis cu dispariţia vărului lui Alistar, Edward".

Sprâncenele lui Duncan se încruntară. "Dacă mă ajută memoria, Edward McDonan era moştenitorul titlului tatălui său. Atunci când a murit vărul său, Alistar a devenit conte".

Arren aprobă. "Aşa este. L-a omorât pe vărul său Edward, şi totuşi nimeni nu a putut dovedi ceva".

"Şi crezi că l-au ucis şi pe Mason?"

Ea aprobă. "Şi a aranjat să ia moşia Grayscar cu mult înaintea morţii tatălui meu".

"Deci, după moartea prematură a lui Lawrence, eforturile sale au fost încununate de succes".

"Duncan, totul devenise insuportabil şi dacă înainte nu îl credeam că este în stare de orice, acum sunt sigură".

El se aplecă în faţă şi o privi cu atenţie. Ochii ei verzi îşi schimbaseră culoarea până când deveniseră aproape negri. "Arren, o să-ţi pun o întrebare directă şi vreau un răspuns cinstit".

"În regulă".

"Cine ţi-a făcut cicatricele de pe spate?"

Ochii ei se măriră din cauza surprizei. "De unde ştii?"

Îşi trecu mâna prin păr. "O, pentru numele lui Dumnezeu, Arren, sunt soţul tău. Cum crezi că am aflat?"

Ea se înroşi şi ignoră întrebarea. "Cele mai multe sunt din cauza tatălui meu. Alistar Mc Donan mi le-a făcut pe celelalte".

Duncan înjură în barbă. "Imediat ce voi pune mâna pe el o să-l jupoi pe netrebnic de viu".

Arren se întinse şi îşi sprijini mâna pe braţul său. "Duncan, nu îţi dai seama? Alistar Mc Donan ar face orice ca să pună mâna pe pământul meu".

El oftă din rărunchi. "Arren, nu mă crezi capabil să te protejez împotriva lui?"

"Nu este vorba despre asta. O dată pământul meu plasat sub protectoratul Coroanei nu mă mai pot căsători cu tine".

"Arren, eşti măritată cu mine. Regentul nu va face nimic cu pământul Grayscar. O să-l administrăm împreună".

"Dar este imposibil. Moşiile nici măcar nu se învecinează".

"Pentru numele lui Dumnezeu, nu suntem în secolul al XI-lea! Ce importanţă are?"

"Ce ai de gând să faci? Să administrezi cea mai mare moşie din Scoţia de la o distanţă de şapte sute de mile?"

El ridică din umeri. "Nu există nici un motiv pentru care nu ne-am putea petrece vremea la amândouă moşiile. Toată această discuţie este ridicolă".

Ea se uită la el, cu ochii neîncrezători."Nu înţelegi".

"Arren. Nu am înţeles aceasta de la început".

Ea oftă. "Nu există un alt răspuns. Nu ştiu cum să-ţi explic altfel".

El se ridică de pe sofa şi privi în jos către ea. "Am aflat o mulţime de lucruri despre tine în ultimele două săptămâni. Însă ceea ce ştiu sigur este că nu asculţi de logică atunci când eşti hotărâtă asupra unui lucru".

Ea se uită la el curioasă. "Despre ce vorbeşti?"

"Vorbesc despre tine şi despre mine - ca să-ţi spun mai clar, despre mine şi tine împreună. Ai hotărât că nu există

nici o cale ca legătura să continue. Eu am hotărât că nu te voi lăsa să pleci de lângă mine".

"Şi ce ai de gând să faci?"

Ea îl privi oarecum prudentă, iar el se uită la ea, razele aurii din privirea sa crescând în intensitate.

El se aplecă şi o privi în ochi. "O să mă mai căsătoresc încă o dată cu tine".

Arren clipi. "De ce?"

"Pentru că continui să-mi arunci în faţă această căsătorie civilă. De fiecare dată când avem această discuţie, subliniezi că imediat ce mă voi adresa Regentului vom fi amândoi liberi".

"Vom fi".

"Este ceea ce-ţi doreşti, Arren?"

Văzu strălufgerarea a ceva indescifrabil în ochii ei, înainte ca ea să-şi întoarcă capul. "Nu are importanţă ceea ce vreau eu".

Duncan îi aplecă bărbia şi îi întoarse capul, forţând-o să se uite în ochii lui. Vocea lui era aproape o şoaptă. "Aşa este?"

Ochii ei se măriră uşor. "Ce vrei să spui?"

"Asta este ceea ce îţi doreşti, Arren? Nu cumva te-ai împăcat cu ideea că o dată ce ajungem la Londra vei fi eliberată de angajamentul faţă de mine?"

"Nu! Nu este deloc aşa! Eu..."

"Nu cumva credeai, atunci când făceai dragoste cu mine, că anterioara căsătorie te va proteja de scandalul care te va înconjura după ce căsătoria noastră va fi desfăcută?"

"Nu! Jur, eu..."

"Şi nu m-ai manipulat, făcându-mă să te aduc în Anglia prin orice mijloc posibil - chiar renunţând la inocenţa ta în schimbul asigurării unei treceri sigure?"

"Nu!"

Duncan se apropie mai mult de ea, mâinile cuprinzându-i umerii, vocea transformându-i-se într-o şoaptă periculoasă. "Atunci spune-mi ce vrei, Arren. Spune-mi ce vrei şi o să te escortez până la Londra în după amiaza asta. Nu mă vei mai vedea apoi".

Ea îşi muşcă buza, privindu-l contrariată. "Nu pot".

"Ce nu poţi? Spune-mi, Arren".

"Eu... nu există cale de mijloc. Regentul este singura mea speranţă".

Duncan înjură în barbă şi plecă de lângă ea, lovind cu palma rama ferestrei. "La naiba, cât eşti de încăpăţânată", oftă din rărunchi trăgând de câteva ori aer în piept pentru a se calma. Atunci când se întoarse iarăşi spre ea, Arren avea faţa acoperită cu mâinile.

"În regulă, Arren. Nu am de gând să te mai forţez. Te avertizez însă, nu voi lăsa subiectul ăsta baltă". Ea îşi ridică

faţa pentru a se uita la el. Lui nu-i scăpă aerul hăituit care i se putea citi în ochii de un verde intens. "Duncan, eu..."

El dădu din cap, întrerupându-i protestul. "M-am săturat de această discuţie. Nu eşti capabilă să gândeşti raţional. Nu vreau să te presez".

Ea-l studie, căutând răspunsuri în ochii săi marcaţi cu pete aurii. "Nu am dorit niciodată să te rănesc, însă nu mă poţi proteja pe vecie". Deoarece el nu-i răspunse ea începu să se agite stingherită. Părea că se uită prin ea şi la un moment dat nu mai putu suporta tăcerea. "Când plecăm la Londra?"

El ridică o sprânceană şi se lăsă pe spate sprijinindu-se de rama ferestrei. "Nu mergem la Londra".

"Dar tocmai ai spus că te-ai hotărât totuşi să terminăm căsătoria".

"Nu am spus asta. Am spus că m-am săturat să discutăm această posibilitate".

"Dar Duncan, nu poţi să vrei să..."

"Ba da, asta am vrut să spun".

Ea îl privi mai multă vreme şi în final el se urni oprindu-se din nou în faţa ei, studiind-o cu atenţie în creştetul capului.

"Poate că ar fi o idee bună dacă te-ai urca în cameră şi te-ai odihni puţin, Arren".

Ea îşi ridică privirea şi-l studie bănuitoare. "De ce?"

"Pentru că te măriţi în seara aceasta şi ca viitor soţ al tău, vreau să fii deosebit de odihnită în noaptea nunţii tale".

CAPITOLUL XXIV

Într-o rochie împrumutată, Arren mergea pe coridorul lung care ducea până în dreptul scării lor, la capătul cărora o aştepta Duncan. Trase un pic nervoasă de o mânecă şi i se adresă. "Dacă pot spune aşa, Înălţimea Voastră, arătaţi destul de respectabil pentru un ţigan". Purta o pelerină Stratchcraig, cu un pliu simplu în dreptul mijlocului. Haina sa din catifea neagră împreună cu cravata ivorie puneau în evidenţă linia puternică a bărbiei. O agrafă de aur îi fixa pelerina pe umăr, iar boneta era pusă într- o poziţie trufaşă pe capul acoperit cu păr de culoare roşu-aurie. El zâmbi şi depuse un sărut rapid pe fruntea ei. "Am ceva pentru tine", spuse căutând în buzunarul din faţă al hainei sale. Într- un târziu îşi scoase mâna, arătându-i unul dintre cele mai mari smaralde montate pe inel, pe care le văzuse vreodată. Îşi ridică mâna stângă şi îi puse inelul pe deget.

Ea-l privi surprinsă. "Cum ai reuşit să-l obţii atât de repede?" El îi zâmbi. "L-am comandat înainte". El râse la vederea expresiei sale bănuitoare şi-i explică. "I-am dat banii lui George Smythe pentru a trimite un curier la

bijutierul meu de la Londra. A sosit în după amiaza aceasta. Îţi place?"

Arren se uită de la inel la Duncan şi înapoi la inel. "Da, sigur că-mi place numai că tu ..." Se îndepărtă, iar el ridică sprâncenele.

"Da?"

"... l-ai comandat înainte ca să ştii, nu-i aşa?"

Ştia că ea se referea la identitatea ei de Ducesă de Grayscar, însă alese în mod deliberat interpretarea greşită. Ridică mâna şi o mângâie cu un deget pe obraz. "Am ştiut întotdeauna că ai să-mi fii soţie, Arren".

Ea dădu din cap. "Nu asta am vrut să spun".

"Ştiu ce-ai vrut să spui. Dar nu mai are importanţă acum, aşa cum nu a avut nici atunci. Într-o zi poate că am să reuşesc să te fac să crezi asta".

Se uită la el, întrebându-se dacă i se vedea frica în privire. "Te-ai simţi mai bine dacă ţi-aş spune că aş vrea să o cred?"

El dădu din cap. "Da, m-aş simţi mai bine".

Arren oftă din rărunchi. "Atunci o fac".

El zâmbi. "Adu-ţi aminte de aceste cuvinte. Vreau să le repeţi peste câteva minute." Îi luă mâna şi i-o puse pe braţul său, ajutând-o să coboare scara. Se opri din nou când ajunseră. "Arren, te simţi bine?"

"Nu. Sunt speriată de moarte".

El râse şi-i îndreptă o şuviţă de păr după ureche. "Te cunosc. Te simţi mai bine sub presiune".

Ea reuşi un zâmbet. "Ar fi bine să o crezi".

Parcurseră restul drumului până la capelă în linişte. Duncan remarcă felul în care degetele ei se agăţau de braţul său. El zâmbi şi-i cuprinse mâna în mâna sa. La uşa capelei, Arren se opri şi se uită la el răbdătoare. "Nu trebuie ca Aiden să mă conducă?"

El dădu din cap. "Nu. Sarah şi Brick sunt deja înăuntru cu reverendul Staunton. Am să te conduc chiar eu la altar".

"Duncan, dar nu este normal".

El oftă din rărunchi. Doamne Dumnezeule! Arren era pe punctul de a se certa cu el înaintea nenorocitei lor de căsătorii. "Arren, nu te conduce pentru că deja îmi aparţii. Nu poate să mi te dea încă o dată, aşa că mergem?"

Era greu să respingă argumentul, însă ea nu era încă pregătită să cedeze. "Care este jurământul?"

El clipi. "Ce?"

"Jurământul. Care este jurământul?"

"Ce vrei să spui prin care este jurământul? Îl folosim pe cel tradiţional, desigur".

Se aplecă aranjând una din florile de iarbă neagră din buchet înainte de a-i întâlni din nou privirea. "În regulă, însă nu promit că te voi asculta".

El gemu şi-i puse din nou mâna pe braţ. "Strică tu nunta asta, Arren şi promit că-ţi voi suci gâtul".

Ea îi zâmbi dulce în timp ce el deschise uşa. "De ce te aştepţi ca eu să fac aşa ceva?"

El îi aruncă o privire plină de avertisment şi o porni pe culoar. Amândoi uitaseră de privirea amuzată pe care Aiden le-o arunca.

El şi Sarah stăteau în faţa capelei, aşteptând ca Duncan şi Arren să parcurgă culoarul. Aiden nu-şi putea reprima un zâmbet de satisfacţie. Erau pe punctul de a se certa tot drumul până la altar.

"Şi să ştii că o fac, Arren" continuă Duncan. "Nici măcar să nu te gândeşti că nu".

Ea-i zâmbi din nou. "Nu ai îndrăzni".

Nici măcar nu-şi dădu seama că ajunseră, până când ea nu-i aruncă o privire amuzată. El se holbă la ea. Dacă referendul găsea cumva purtarea lor cam ciudată, în orice caz nu o arăta. În loc de aceasta îşi deschise cartea de rugăciuni şi începu ceremonia. Duncan avu un moment de frică atunci când schimbară jurămintele, iar Arren ezită evident înainte de a promite că îl va asculta. El îi strânse degetele atât de tare încât nu s-ar fi mirat dacă ar fi auzit oasele trosnindu-i. Ea se îmblânzi, în sfârşit. Schimbară jurămintele, iar Duncan îi ridică mâna, punându-i un şnur de aur pe al treilea deget. Ea se uită la el surprinsă atunci când îi puse în palmă un şnur mai mare, având trei smaralde micuţe, montate în vârf. Îşi întinse mâna stângă către ea şi aşteptă ca ea să-i pună inelul pe deget.

Sprâncenele ei se unirã de mirare. Era foarte neobişnuit pentru domni sã poarte şnururi de nuntã, însã Duncan îi zâmbi ca s-o liniştească, iar ea îi petrecu inelul peste încheietură până la baza degetului.

Duncan îi luă din nou mâna în mâna sa şi se întoarse către referendul Staunton. Acesta termină ceremonia scurtă, iar Duncan se aplecă pentru a o săruta prelungit pe Arren. Aiden simţi capul lui Sarah sprijinindu-se de umărul său şi se întoarse pentru a se uita la ea, nefiind deloc surprins să o vadă plângând în tot timpul desfăşurării ceremoniei. Zâmbi şi îi luă mâna într-a sa.

Duncan ridică în sfârşit capul. Arren ignoră roşeaţa din obraji şi se ridică în vârful picioarelor pentru a-l săruta pe ureche. "Nu cred că va trebui să-mi ţin jurământul de a te asculta, atâta timp cât l-am făcut în condiţii de privare de libertate".

El îşi dădu capul pe spate şi râse, luând-o după umeri. "O să fac pur şi simplu tot ceea ce voi putea pentru a rupe acest legământ al tău".

Ea-l lovi în coaste. "Nu vei reuşi, ştii?"

Aiden zâmbi şi îi privi depărtându-se. Se întoarse şi-i mulţumi reverendului Staunton, apoi o luă pe Sarah de mână. Merseră încet de-a lungul culoarului, iar ea îşi întoarse ochii înlăcrimaţi pentru a-l privi. "Nu crezi că a fost o ceremonie frumoasă, Aiden?"

El râse şi închise uşa capelei. "Dacă nu ţii cont de faptul că s-au certat cea mai mare parte a ceremoniei".

"O, dar nu s-au certat deloc! Cred c-a fost teribil de romantic".

El îi zâmbi şi depuse un sărut indulgent pe fruntea ei. "Sarah", spuse el răbdător, "Spui că este romantic atunci când câinii sunt în călduri?"

Ea-i aruncă o privire iritată şi îl lovi în coastă. "Aiden Brickston, aceasta nu este deloc politicos".

Faţa i se destinse într-un zâmbet. "Probabil că nu, însă nici gândurile pe care mi le fac în privinţa ta în acest moment, nu sunt".

Sarah îl privi. "De ce m-am măritat cu tine?"

El o luă în braţe sărutând-o lung şi pasionat. "Pentru că nu ai putut să-ţi iei mâinile de pe mine".

Ea oftă şi se sprijini de el ridicându-şi buzele către ale sale. "Ei bine, asta este", şopti ca înainte ca el să o sărute din nou.

Duncan nu se oprise din mers şi Arrea se uită surprinsă la el când ajunseră la scară. "Nu cinăm cu Aiden şi Sarah?"

El dădu din cap a negaţie şi o conduse în susul scării. "Am aranjat să cinăm în camera noastră. Prefer să te am numai pentru mine, astfel încât să pot să-mi fac mendrele cu tine".

Ea gemu. "Am ştiut că acesta era singurul motiv pentru care te-ai însurat cu mine".

El o privi şi-i zâmbi. "Ei bine, este al naibii de sigur că nu doare deloc dacă mă aprind doar privindu-te".

"Duncan".

O împinse către camerele lor. "Ei bine, m-am aprins".

"N-ar trebui să spui astfel de cuvinte. Este indecent".

"Arren, pot fi multe feluri, dar decent nu face parte dintre acestea". Ajunseră în dreptul uşii ei, iar el o deschise împingând-o înăuntru.

Camera era inundată de strălucirea caldă a focului şi a unei jumătăţi de duzină de lumânări. O tavă cu mâncare era aşezată pe măsuţa joasă de lângă foc, iar o sticlă de şampanie era aşezată într-o frapieră de argint cu gheaţă. Ochii lui Arren se rotiră prin cameră căutând să distingă ceea ce se schimbase de când o văzuse ultima dată. Atunci când privirea îi ajunse la pat, lăsă să-i scape un geamăt încet de surpriză.

Era acoperit cu puf. Avu deodată o bruscă amintire vie a primei nopţi pe care o petrecuseră în cabana de vânătoare şi mâna îi acoperi gura. Se întoarse spre el, ochii aruncându-i sclipiri verzi înflăcărate. "Duncan! Cum ai putut să o faci?"

El zâmbi către ea fără jenă. Îmi place atunci când din ochii tăi se revarsă flăcări ca acestea".

"Duncan!"

Exista o notă de chemare în vocea ei, iar el se aplecă şi-o sărută brusc. "Cum am putut să o fac?" o întrebă el inocent.

"Ştii foarte bine ce am vrut să spun".

El îi sublinie cu degetul buza de jos, zâmbind satisfăcut atunci când ea abia putu să stăpânească geamătul care voia să-i erupă din gâtlej. "Vezi, am avut fantezia asta. Să petrec prima mea noapte de nuntă cu tine într-un pat acoperit cu puf. Amintirea a ceea ce ar fi putut fi m-a bântuit de-atunci".

Părea pierdută. Degetul îi trasă spirala urechii şi ea îşi dădu seama că era din ce în ce mai greu să se concentreze. "Dar Duncan, toată lumea va şti".

El râse din adâncul inimii. "Ei bine, desigur că vor şti", şopti el continuând mângâierea cu degetul mare pe care-l apăsă pe buzele ei.

Un geamăt îi scăpă de data aceasta şi se sprijini de el, degetele odihnindu-se pe pieptul lui. "Dar cum voi putea să mă uit în ochii lui Sarah şi Aiden mâine dimineaţă?"

El sublinie linia dinţilor cu degetul mare. "Aiden are un personal foarte bine educat. Nimeni nu ştie de fulgi, cu excepţia valetului său. Sunt sigur că nu va spune nimănui." Ştia foarte bine că era o minciună gogonată. Nu era o persoană în toată casa care să nu fi ştiut până dimineaţa. Degetele lui îi rupeau toate barierele interioare şi-şi dădu seama deodată cât de mult râvnise după aceste mângâieri.

Plimbându-şi degetele de-a lungul pieptului lui până la umerii largi, ajunse la părul des şi creţ de la ceafă şi-i trase capul spre ea. "Şi ce altceva mai include fantezia asta a ta, Gypsy?" şopti ea aproape de gura lui.

El gemu şi-i răspunse cu un sărut fierbinte şi umed. Buzele sale le acoperiră posesiv pe ale ei şi o cuprinse în braţe, trăgând-o în sus, lipită de corpul său puternic. Arren gemu de plăcere şi îi supse buza inferioară. Limba lui plonjă în gura ei dulce şi-o cuprinse promisiunea senzuală şi neruşinată a ceea ce urma să vină. Îi întoarse sărutul în acelaşi fel. Îşi plimbă mâinile de-a lungul umerilor săi largi şi apoi pe pieptul său, lăsându-le să alunece în spatele reverelor hainei sale de catifea.

Când degetele ei mângâiară pielea lui caldă prin materialul subţire al cămăşii, găsi că barierele aflate între ei sunt prea restrictive. Degetele lui alergau în sus şi în jos pe spatele ei şi gemu. "Arren, sunt al naibii de mulţi nasturi".

Ea se opri şi-l împinse în piept. "Nu trebuie să-mi rupi rochia. O desfac singură".

El se uită la ea curios, slăbindu-şi numai uşor prinderea.

"Nu mă supăra, iubito. O să fie numai o tortură faptul că pot să-ţi dezgolesc numai câte o porţiune în acelaşi timp".

Ea îl împinse mai puternic în piept şi văzu cum toată pasiunea din ochii ei dispare. "Te rog. O s-o fac eu".

El se întinse şi-i apucă bărbia cu putere între degetele sale, studiind-o cu intensitate, căutând să determine această schimbare ciudată a dispoziţiei. "Arren, ce s-a întâmplat?"

Ea îşi ţinu răsuflarea şi îl privi. "Eu... nu vreau ca să-mi vezi cicatricele".

Duncan respiră cu putere şi o trase înapoi spre el, mângâindu-i părul. Cu blândeţe, îi desfăcu acele care îi ţineau coroana şi vălul. Le ridică şi le lăsă să cadă pe covorul de pluş. Una câte una, eliberă şuviţele părului ei bogat, castaniu, din eleganta coafură. Agrafele căzură pe jos iar el îşi plimbă degetele prin şuviţele dese, desfăcând cu tandreţe pe cele încurcate.

Arren se agăţă de el prea jenată pentru a-l privi. Ştia că o credea nebună. Îi văzuse cicatricele şi mai înainte, desigur. Nu exista nici un motiv logic pentru care nu le-ar fi putut vedea şi acum, însă în mod straniu nu dorea ca să-i arate imperfecţiunile ei. Îşi îngropă în schimb faţa în umărul lui.

Duncan oftă şi îi sărută părul, răsuflarea sa fierbinte mângâindu-i urechea. "Arren?" Aşteptă ca ea să-şi ridice capul şi să-l privească. "Dezbracă-mă".

Ochii i se măriră puţin şi îl privi fix.

El îi luă mâinile şi i le îndreptă spre pieptul său. "Scoate-mi numai haina şi cămaşa, iubito. Numai atât".

Ea îşi umezi nervoasă buzele şi îşi duse mâna către agrafa împodobită cu bijuterii care îi menţinea pelerina agăţată de umăr. Bâjbâi puţin, însă o eliberă şi o lăsă să cadă pe jos, alături de voalul ei. Pelerina îi căzu de pe umăr şi ea se uită spre el căutând încurajare.

"Scoate-mi haina, Arren".

Comanda i-o dăduse şoptit, iar degetele ei alunecară de-a lungul reverelor trecând-o peste umerii largi şi apoi în jos pe braţe. El mişcă din umeri făcând-o să cadă cu un zgomot înăbuşit pe podea. Îi luă mâinile încă o dată şi i le îndepărtă către nasturii cămăşii sale.

Arren trebui să se concentreze asupra fiecăruia dintre ei. Se agăţau cu încăpăţânare de materialul cămăşii iar degetele sale bâjbâiră de mai multe ori înainte de a-i deschide. Duncan apucă cu mâinile cămaşa şi o dădu jos de pe umerii largi, dezgolindu-şi pieptul.

Părul roşu auriu de pe piept strălucea ca nişte fire de cupru în lumina focului şi Arren îl privea fascinată. Era sigură că avea cel mai lat piept din lume. Duncan ridică mâna şi o mângâie cu blândeţe pe faţă. "Arren, ce vezi atunci când te uiţi la mine?"

Ea îşi ridică privirea către el încurcată . "Ce vrei să spui?"

"Iubito, sunt acoperit de cicatrice. Nu le vezi?"

Ea înţelese într-un târziu şi dădu din cap. "Cicatricele tale sunt diferite. Sunt urme de onoare şi curaj".

El zâmbi la ea cu blândeţe şi îi apucă mâna. "Nu toate". Îi ghidă mâna către o cicatrice netedă şi moale aflată pe umăr. "O vezi pe aceasta?"

Ea aprobă din cap.

"Am căpătat-o atunci când aveam opt ani. Brick a pariat cu mine că poate să lovească un măr aflat pe umărul meu cu săgeata de la o sută de paşi. A pierdut". El remarcă uşorul ei zâmbet şi îi conduse mâna către o altă cicatrice aflată pe cuşca toracică. "Pe aceasta am căpătat-o în timpul unei certe între beţivi cu un tip care a trişat la cărţi".

Ea îşi plimbă mâna de-a lungul pieptului său, poposind pe o cicatrice lungă chiar deasupta scobiturii ombilicale. Ochii i se ridicară curioşi către el. "Am căpătat-o pe aceasta învăţând să mă duelez".

Îşi mişcă degetele în continuare către altă cicatrice aflată deasupra inimii.

"Aceasta este de la un glonţ".

Arren se uită brusc la el, iar acesta o cuprinse în braţe, apoi îi spuse. "Iubito, nu are de ce să-ţi fie ruşine de cicatricele tale. Sunt semne de care trebuie să se ruşineze tatăl tău. Nu tu".

Arren înghiţi în sec adunându-şi curajul. Îşi ridică încă o dată ochii către el, degetele răsucindu-i părul de pe piept. El se întrebă deodată dacă ea era cumva conştientă de ceea ce-i făcea. "Duncan?" şopti ea.

"Da".

"Dezbracă-mă!"

El gemu, îi prinse gura într-un sărut carnal, iar degetele i se mişcară către lungul şir de nasturi din piele. Îl desfăcu pe fiecare în parte, dezgolindu-i spatele încetul cu încetul. Buzele îi hoinăreau înfometate pe buzele ei, limba lui mângâind-o cu mişcări calde, umede. Mâinile lui Arren se mişcau fără încetare pe umerii săi goi şi îi zgârie pielea cu unghiile gemând din adâncul fiinţei pe măsură ce mâinile lui îi ardeau spatele.

Îi supse limba, provocându-i un geamăt din adâncul pieptului şi încă patru nasturi se deschiseră. Arren se arcui, lipindu-se de el şi îşi mişcă mâinile de-a lungul spatelui lui puternic către centura kiltului său plisat. În timp ce degetele ei se mişcau de-a lungul materialului ei, smuci de nasturii rochiei ei. Ea gemu de uşurare atunci când el defăcu pe jumătate rochia şi îi cuprinse spatele în mâini. Numai vălul subţire al furoului ei despărţea degetele sale de pielea goală şi ea se agăţă de buza lui inferioară cu o grabă insistentă.

Duncan nu mai putu suporta. Îşi despărţi gura de a ei, trăgând puternic în piept aerul rece al nopţii. Arren scânci protestând la ruperea contactului. "Doamne, Arren! Îţi dai cumva seama ce îmi faci?"

Ea se sprijini de el, însă el o îndepărtă cu mâinile întorcând-o astfel încât să-i poată vedea spatele. Termină repede de deschis restul nasturilor, dezgolindu-i umerii.

Rochia alunecă în josul braţelor şi căzu într-o grămadă de mătase la picioarele ei. Ea oftă eliberată şi încercă să se întoarcă către el din nou. El o menţinu în poziţia aceea şi îi ridică combinezonul încetul cu încetul până ajunse la poale. În tot acest timp, folosindu-şi gura îşi îndreptă atenţia în continuare spre arcul gâtului, spirala urechii şi curbura frumos proporţionată a umerilor ei.

Capul lui Arren era sprijinit de el şi simţi un frison alergându- i în josul şirei spinării. El făcu un pas înapoi şi îi ridică combinezonul peste cap, dezgolindu-i spatele. Cicatricele albe erau abia vizibile în lumina focului, însă îi simţi încordarea stând aşa, lipită de el. Îi calmă încordarea umerilor cu mâinile sale puternice, plimbându-şi buzele pe spatele ei.

Cu blândeţe îi mângâie cu buzele baza gâtului. "Îmi place pielea ta", îi şopti, mişcându-şi mâinile până îi curprinse sânii în palme. "Eşti atât de mătăsoasă". Degetele lui frământau linia amplă a sânilor ei. "Atât de caldă". Buzele sale se plimbară de-a lungul şirei spinării iar ea strigă, prinzându-i mâinile pentru a le spori strângerea asupra sânilor ei. Sfârcurile i se măriseră şi se întăriseră cerşindu-i atingerea, iar când degetele lui trecură peste ele, crezu că plăcerea o va ucide.

Duncan o sărută lăsând o dungă umedă de-a lungul spinării până în scobitura spatelui, iar apoi o porni iar în sus. Buzele i se mişcau peste cicatrice, mângâind-o pe

fiecare în parte. Când, în sfârşit, ajunse la partea sensibilă a bazei gâtului, Arren era excitată de mângâierile sale. "Duncan, te rog".

El o întoarse spre el, iar ea se întinse capturându-i buzele cu gura ei. Mâinile ei alunecară de-a lungul pieptului, trecând peste sfârcurile sale netede de bărbat şi se mişcară aproape frenetic către centura sa. Trase de ea şi o eliberă. Desfăcu geanta de piele care menţinea kiltul strâns şi o lăsă să cadă pe jos urmată de fusta care formă o grămadă moale, de lână. Rufele de corp urmară. Arren îngenunche în faţa sa scoţându-i ciorapii şi pantofii apoi ridicându-se îşi lipi corpul de al său.

Senzaţa atingerii de pielea goală era minunată. O strânse mai tare, delectându-se cu modul în care linii blânde ale corpului ei se mulau pe corpul său puternic. O sărută apăsat, rătăcind cu mâinile pe spatele ei, pe curba dulce a feselor în timp ce o ridica spre el.

Îi simţi erecţia împingând-o în stomac şi îşi înfipse dinţii în buza sa inferioară. Nodul strâns din scobitura stomacului se mărea şi simţi uşoare tremurături de-a lungul picioarelor. În disperarea de a se apropia mai mult de el îşi înfăşură un picior în jurul lui şi se arcui lipită de el. El gemu. "Doamne Dumnezeule, Arren! Mă înnebuneşti".

Ea se depărtă puţin respirând precipitat. "Nu este mai mult decât ceea ce îmi faci tu mie, Gypsy".

El îşi închise ochii, respiră adânc şi o ridică în braţe îndreptându-se spre pat. Când Duncan o aşeză în aşternuturi ea aproape că striga din cauza excitaţiei. În timp ce Duncan o privea, puful moale îi mângâie corpul, făcând-o să simtă mici frisoane de-a lungul şirei spinării. Se zvârcoli în aşternut, căutând să întrerupă plăcuta tortură".

El se ridică în picioare uitându-se în jos la ea, luptându-se să-şi revină. Deja şalele i se arcuiseră în căutarea ei şi îşi frecă muşchii încordaţi ai cefei, admirând imaginea erotică pe care ea o forma aşa cum era trântită în aşternuturi. Încet îşi întinse mâna şi îi desfăcu neîndemânatec jartierele. Atunci când mâna îi alunecă de-a lungul picioarelor, scoţându-i mai întâi unul apoi celălalt ciorap de mătase ea ţipă şi se întinse spre el.

El o cuprinse în braţe şi se întinse deasupra ei. Mişcarea ridică un mic norişor de fulgi în jurul lor şi Arren gemu atunci când simţi cum corpul său puternic o acoperă pe toată lungimea. El gemu de plăcere şi îi captură buzele. Ea se agăţă de el, frecându-se de erecţia lui. Întregul corp îi ardea de dorinţa de a fi atinsă de mâna lui, de gura lui şi se lipi de el satisfăcându-şi dorinţa fără să scoată un cuvânt.

Duncan îşi plimbă mâinile pe corpul ei, degetele cprindu-se pentru a-i frământa pielea sensibilă. Simţea cum unghiile ei i se afundă în umeri şi îşi dezlipi gura de a ei, plimbând-o de-a lungul curburii maxilarului. Limba lui

se afundă în urechea ei şi îi strânse între dinţi lobul urechii, zâmbind atunci când auzi geamătul ei. "Povesteşte-mi despre fanteziile tale, Arren. Care sunt dorinţele tale neruşinate?"

Ea îşi trecă mâinile de spatele lui, apoi degetele strânseră linia dură a feselor. El gemu de plăcere şi ea îşi întoarse faţa spre el căutându-i sărutul. Când el se împotrivi, îşi deschise ochii pentru a-l privi în ochii marcaţi de pete aurii. Ochii lui erau inundaţi de pasiune şi ea simţea fiorul ciudat al puterii de seducţie feminine parcurgând-o când îşi dădu seama că era la fel de excitat ca şi ea. Îşi duse mâna către flancul pieptului său zâmbind satisfăcută când simţi încordarea din muşchii săi stomacali. El îşi închise ochii şi îşi dădu corpul pe spate, iar ea îşi trecu limba peste profilul gâtului său. Răsuflarea sa accelerată o făcu să continue, umezindu-şi uşor scobitura blândă de la baza gâtului cu limba, îşi trecu unghia peste sfârcul său întărit de bărbat. Rătăci cu degetul mai departe pe piept peste curbura umerilor până la părul creţ de culoare roşu auriu de la ceafă şi îi trase capul în jos astfel încît gura să-i fie aproape de urechea sa. "Am dorinţa neruşinată, Gypsy, să-ţi simt buzele pe fiecare centimentru al corpului meu".

Un spasm îl cuprinse şi simţi cum îi scapă un geamăt dureros din piept. "O, Doamne". Îşi afundă capul în scobitura dintre sâni şi o mângâie frenetic cu limba. Putu

să simtă inima lui Arren bătându-i în piept şi ştiu că ea era pe punctul de a exploda. Se agăţă de gâtul său şi îl ghidă peste curbura sânilor ei. Întârzie destul de mult până când auzi comanda ei şoptită, apoi îi cuprinse cu buzele sfârcurile şi începu să le sugă.

Arren se încordă lipită de el, mişcarea blândă a pelvisului ei întreţinându-i excitaţia. Îi apucă mai dur sfârcul, frământându-i cu mâna celălalt sân înainte ca gura să-i înlocuiască degetele şi în acel loc, acordând cu dărnicie aceeaşi atenţie şi sânului.

Mâinile lui Arren i se înfipseră în păr. Îi apăsă gura de pieptul ei şi se mişca frenetic printre fulgi, făcându-i să plutească în jurul corpurilor lor. În timp ce corpul ei devenea lucios din cauza dorinţei, fulgii micuţi şi albi se lipeau de ea, liniştindu- i pielea înfierbântată în mod erotic.

Duncan o ţinu lipită de el, buzele trasând o linie umedă de-a lungul curbei moale a stomacului. Când limba îi pătrunse în scobitura ombilicală, mâinile ei i se agăţară în păr. Îşi mişcă gura mai jos frecându-şi dinţii în mod deliberat de triunghiul de păr castaniu. Arren se crispă în mâinile lui, corpul fiindu-i la fel de încordat ca o coardă de arc. "Asta este iubito, lasă-ţi corpul să-mi cânte".

Respiraţia i se transformase în suspine şi se lipi de el, respirând cu greutate atunci când buzele sale alunecară de-a lungul pielii sensibile de pe coapse.Corpul ei era

inundat de sudoare, iar mâinile i se agăţau înfrigurate de el, cerşindu-i atingerea.

Duncan îi mângâie stomacul plat cu mâinile şi îşi mişcă buzele de-a lungul pielii sensibile de pe interiorul coapselor. Ea respira cu greutate. Şoldurile ei se mişcau în întâmpinarea mâinilor lui, iar când el îşi ridică capul, privirea o întâlni pe a ei. Ochii ei verzi ardeau de dorinţa înăbuşită de a-l avea, iar el îi mângâie coapsele cu palmele, dorind ca ea să se deschidă singură. "Deschide-te pentru mine, Arren. Lasă-mă să-ţi produc plăcere".

Ea îşi lăsă capul pe spate şi îşi desfăcu coapsele, permiţându-i accesul la părţile ei cele mai sensibile. El gemu şi îşi apropie gura sărutând-o cu o intimitate arzătoare. Arren ţipă cuprinsă de o plăcere electrizantă atunci când limba lui o atinse.

Când Duncan îi simţi interiorul fierbinte şi umezit de pasiune crezu că va înnebuni. Îşi mişcă gura peste căldura moale şi feminină, lingându-i punctul sensibil până când simţi cum corpul ei tremura lipit de al său. "Doamne, iubito, eşti atât de dulce. Eşti atât de fierbinte pentru mine".

Îşi înfipse limba adânc în locul cald, iar ea se agăţa de el. "Duncan!" Numele i-l rostise ca un suspin şi deodată el nu mai putu îndura. Aşezându-se pe ea îi acoperi gura.

Arren simţi gustul pasiunii ei pe buzele lui şi gemu. Îl mângâie cu degetele şi simţi arcul încordat din corpul ei

încordându-se şi mai mult. El îşi mişcă limba în gura ei apoi o scoase afară într-un ritm senzual şi promiţător, iar Arren îl trase mai aproape de deschiderea ei de femeie.

Când el simţi vârful membrului său întărit apăsând în intrarea umedă a corpului ei, pierdu ceea ce îi mai rămăsese din stăpânirea de sine şi pătrunse în interiorul ei.

Arren ţipă şi se arcui în întâmpinarea împungerii sale, făcându-l să pătrundă pe toată lungimea în culcuşul strâmt şi fierbinte.

"Doamne, eşti atât de strâmtă. Şi este al naibii de bine!"

Ea îşi înfipse degetele în umerii lui în timp ce corpul i se crispa lipit de el. Fulgii mici şi albi pluteau în jurul lor, iar ea se agăţă de el. "Gypsy, încetează cu acest chin!"

El întinse mâna şi apucă un pumn din puful moale, frecându-i cu blândeţe pielea, ochii lor întâlnindu-se. "Te iubesc, Arren". Cuvintele erau un geamăt moale şi apoi el îşi îngropă gura în adâncitura dintre sânii ei şi începu să se mişte.

Arren îl forţă să accelereze ritmul, înconjurându-i şoldurile cu coapsele ei mătăsoase şi venind în întâmpinarea fiecărei împingeri de-a lui. El simţi cum i se încordează şalele din cauza presiunii minunate şi îşi duse mâinile către corpurile lor unite pentru a-i intensifica plăcerea.

Când degetele îi întâlniră punctul cel mai sensibil, Arren juisă. Unghiile ei se înfipseră în umerii lui, coapsele

i se încleştară în jurul lui şi simţi cum corpul ei începe să se mişte şi să tremure în acord cu contracţiile care semnalau eliberarea ei. Ceea ce îi mai rămăsese din stăpânirea de sine dispăru şi începu să o izbească violent, azvârlindu-şi sperma departe în interiorul ei.

Se prăbuşi, complet golit, cu pasiunea potolită având inima împăcată.

Duncan se trezi târziu în noapte, atunci când Arren se îndepărtă de el în somn, trimiţând un nor de puf să plutească în aer. El zâmbi şi o căută. Ea era întinsă pe burtă. Părul ei lung era împrăştiat deasupra păturilor, iar braţele ei erau ascunse în siguranţă, sub perne. Îşi desfăcu palma sprijinită de spatele ei gol şi o mângâie cu blândeţe de-a lungul spinării. Probabil că s-ar fi culcat iarăşi dacă ea nu ar fi început să se mişte sub delicata mângâiere a palmelor sale bărbăteşti. Când ea nu făcu altceva decât să înceapă să toarcă în somn el hotărî că nu mai era deloc obosit.

Arren se trezi în cele mai minunate senzaţii şi îi luă aproape un minut ca să-şi dea seama că Duncan îşi plimba mâna în susul şi în josul spatelui ei cu mişcări încete şi senzuale. Ea gemu şi degetul său gros alunecă peste muşchii încordaţi din partea inferioară a corpului. Ea se mişcă încet în ritmul mâinilor lui, desfătându-se cu

simțământul minunat produs de mâinile sale pe pielea ei și de fulgii albi ca zăpada mângâindu-i corpul.

Duncan auzi geamătul ei de plăcere și chicoti, aplecându-se astfel încât buzele să-i ajungă la urechea ei. "Acum știi ce se întâmplă cu mine când mă atingi astfel".

Ea îi zâmbi adormită și își întoarse capul pentru a-l privi. "Am interesele tale în inimă, Domnule Duce. Aș pune pariu că tu nici măcar nu te-ai gândit la ale mele".

Când o auzi folosindu-i titlul, el făcu o pauză și îi îndepărtă părul de pe față, continuând mângâierile adânci, liniștitoare. "Arren, îți aduci aminte cum mi-ai pus pe deget inelul în timpul ceremoniei din seara aceasta?"

Părea o întrebare ridicolă, cel puțin pentru moment, însă mâinile i se plimbau pe pielea sensibilă de pe flancuri iar ea nu prea era gata să se certe cu el. "Desigur". Ea oftă și începu din nou să se agite. "Am vrut să te întreb de ce m-ai pus să o fac".

Degetul lui gros începu să-i frământe omoplații. "Pentru că porți inelul meu ca un simbol că îmi aparții". Își deplasă mâna către celălalt umăr. "Iar eu îl port pe al tău ca un simbol că îți aparțin."

Arren își întorase capul și îl privi din nou. Putea să-l vadă numai cu coada ochilor și aceasta făcea dificilă încercarea de a-i citi expresia feței. "Aceasta este important pentru tine?"

Ar fi putut să se simtă jignit la auzul întrebării dacă aceasta nu ar fi fost însoțită de încă un suspin gâfâit de

plăcere. Mişcându-şi mâinile înapoi pe flancul corpului ei, el îi mângâie coastele, apoi o deplasă sub el cuprinzându-i şi frământându-i sânii. "Da. Este important pentru mine. Şi în pat nu doresc ca să-mi foloseşti titlul".

Arren hotărî că acest comentariu era cel care îi îndepărta slăbiciunea care i se instaurase în corp şi se ridică într-un cot pentru a-l putea vedea mai bine. Mişcarea făcu ca un morman de fulgi albi să se risipească pe jos. "Ce vrei să spui?"

El se lăsă uşor pe spate şi o privi, degetele sale alergând uşor de-a lungul coloanei. "Când suntem împreună în pat, aici mai ales, nu vreau ca să te simţi supusă mie. Eşti soţia mea şi drept urmare egalul meu."

Ea ridică o sprânceană şi îl studie curioasă. "Nu cred că înţeleg." El oftă şi îşi schimbă poziţia astfel încât să se poată sprijini de tăblia patului. Hotărî că ieşirea trebuia lămurită în ciuda tensiunii crescânde din şale provocată de atingerea pielii ei moi cu mâna în ultimul sfert de oră. O întoarse şi o prinse între picioarele sale, înfăşurându-şi braţele protector în jurul ei. Îşi puse bărbia pe creştetul ei şi zâmbi, îndepărtând tandru un fulg alb care se aşezase în părul ei castaniu. "Cred, Ducesă, că ai nişte noţiuni false despre natura unei căsătorii normale".

Arren îşi uni sprâncenele încurcată. Îi simţea erecţia apăsând-o pe spate şi era sigură că era excitat. De ce dorea să aibă această conversaţie acum era mai presus de ea.

"Cred că aceasta nu ar trebui să fie prea greu de înţeles pentru tine. Mama mea a murit când aveam cinci ani iar tatăl meu nu s-a recăsătorit niciodată. Căsătoria mea cu Lawrence a fost un coşmar şi cu greu aş putea numi timpul petrecut cu tine normal".

El zâmbi şi o îmbrăţişă mai tare. "Nu fi arţăgoasă. Nu te criticam".

"Atunci ce făceai?"

"Numai îţi arătam că pentru anumite lucruri ar fi mai bine să ai încredere în judecata mea".

"Desigur. Tu fiind căsătorit de atâtea ori înainte, cunoşti foarte bine fiecare detaliu despre aceasta".

El zâmbi. Doamne ce încăpăţânată putea să fie! Întinse mâna şi îi mângâie părul uşor. "Nu te mai certa cu mine. O să-ţi placă".

"De unde ştii?"

"Pentru că tu eşti aceea care aproape a refuzat să spună jurământul şi trebuia să promiţi că mă vei asculta".

"Încă nu sunt împăcată cu aceasta. Cred că a fost foarte arogant din partea ta".

"Asta am şi vrut să spun".

Ea scoase un sunet încet de exasperare. "Ce este, ce ai vrut să spui? Nu are nici un sens ceea ce spui".

El o trase de păr pentru a o potoli. "Acum câteva minute mi-ai folosit titlul. Aceasta implică faptul că ai fi în vreun fel mai puţin importantă sau supusă mie. Aş vrea să ştii că

ai cuvântul meu că aşa ceva nu se va mai întâmpla între noi. Mai ales în pat".

"De ce în special?"

"Pentru că aici suntem vulnerabili. Sunt la fel de vulnerabil pentru tine aşa cum şi tu eşti pentru mine. Nu voi lăsa ca aceasta să devină o armă care să ne despartă".

Ea se întoarse pentru a-l vedea mai bine şi se *sprijini* cu mâna de muşchii încordaţi ai coapsei lui. "Dar, Duncan, atunci când faci dragoste cu mine, este..."

El întinse mâna şi îi acoperi gura cu palma , dând din cap. "Nu. Câteodată eu îţi provoc plăcere. Câteodată sper că şi tu să-mi produci plăcere". O văzu cum îşi cască ochii şi zâmbi , îndepărtându-şi palma pentru a o săruta scurt, înainte de a-şi ridica privirea către ea încă o dată. "În general, prefer să ne provocăm plăcerea împreună".

Ceva straniu se aprinse în adâncurile ochilor ei verzi şi înainte ca să o poată opri o lacrimă alunecă în colţul ochilor şi îi mângâie faţa. El întinse mâna şi o prinse cu degetul mare, studiind-o curios. "Nu am vrut să te fac să plângi".

Ea dădu din cap, incapabilă să-şi desprindă ochii de la privirea lui marcată de pete aurii. "Nu tu eşti de vină".

El privi curios la lacrima umedă de pe degetul său mare iar ea zâmbi, îndepărtând-o cu un sărut. "Mai vărs câte o lacrimă din când în când. Nu este într-adevăr plâns".

El îşi înclină capul şi o studie cu atenţie. "Nu ai plâns niciodată în viaţă, Arren?"

Ea neagă din cap. "Merită să plângi numai când este cineva care te ascultă".

Duncan se simţi dintr-o dată cuprins de o nevoie aproape de necontrolat de a plânge în locul ei. În loc de aceasta o strânse cu putere. "O, Doamne, iubito! Îmi pare rău".

O legănă încet câteva minute bune şoptindu-i cuvinte de dragoste la ureche. Arren simţi că el are nevoie de mângâiere mai mult decât ea şi se lipi de el. Părea într-un fel zguduit, de aceea Arren îşi aplecă înapoi capul pentru a-l privi, plimbându-şi degetele pe faţa sa. "Duncan, nu are importanţă acum. Sunt mai fericită cu tine decât am fost vreodată în viaţă".

Mâna lui tremura atunci când îşi trecu degetele prin părul ei, apoi o privi. "Mai fericită însă nu fericită".

Un nor traversă privirea ei, însă ea îl îndepărtă. "Am crezut că am căzut de acord să nu mai discutăm despre aceasta".

Îşi trecu degetele peste linia maxilarului zâmbind în sinea sa. Arren încă nu era pregătită să-şi recunoască sentimentele pe care le avea pantru el şi încă credea o prostie căsătoria lor. Faptul că aceasta o mâhnea atât de mult îl făcea să-l doară inima. Parcursese mai mult de jumătate din drum. O trase de păr până când ea se întoarse

pentru a-l privi. Începuse să se simtă din ce mai încordat din cauza durerii din măruntaie şi de fiecare dată când ea se mişca lipită de el trebuia să lupte cu nevoia de a geme. El zâmbi spre ea. "Din moment ce tot suntem sculaţi, nu ai o sugestie mai bună pentru modul în care ne putem petrece timpul?"

Zâmbetul lui aproape că îi făcu inima să-i sară din piept. Se întrebă dacă el îşi dădea seama cât de mult dorea ea să-i spună ce simţea. Îl iubea cu atâta disperare şi iată că frica îi oprea cuvintele în gât. Duncan McCraig era un om deosebit. Deci, merita în schimb o femeie pe măsură şi oricât şi-ar fi dat silinţa, Arren nu se putea ridica la acest nivel. Îşi dădu seama că el încă aştepta răspunsul la întrebarea mai mult decât sugestivă şi întinse mâna pentru a-i trasa linia gurii cu arătătorul. Apropiindu-se mai mult de el, îi simţi membrul erect apăsând-o pe coapsă şi ea zâmbi cu un zâmbet feminin răutăcios. Întinzând mâna apucă cu degetele un pumn de fulgi albi şi moi, apoi îi duse la gură şi suflă încet în el. Se împrăştiară pe pieptul său, amestecându-se cu părul creţ de culoare roşu auriu. "Presupun că m-aş putea antrena folosind această nouă putere cu care m-ai înzestrat". Depuse un sărut chiar pe mijlocul pieptului şi zâmbi satisfăcută atunci când simţi cum inima lui bătea în locul acela, mărindu-şi apoi ritmul necontrolat.

Arren îşi ridică capul şi îi întâlni privirea ochilor verzi strălucind mocnit în lumina focului. "Îmi amintesc ce spuneai, că ţi-ar plăcea să te fac să simţi plăcerea?"

Părea că i se tăiase complet respiraţia. El dădu din cap şi întinse mâna către ea. Ea o prinse şi i-o puse la loc, aplecându-se din nou peste el. Ridică un alt pumn de fulgi şi îi împrăştie peste muşchii încordaţi ai stomacului, simţindu-se deodată puternică atunci când stomacul lui se încordă la atingerea mâinii ei. "Relaxează-te, Gypsy. Sunt nerăbdătoare să-ţi arăt că pot îndeplini sarcina".

Duncan gemu şi se scufundă în cuverturi. O altă cascadă de fulgi albi căzu peste corpurile lor, plutind liniştit către podea printre chicotelile tăcute ale lui Arren.

CAPITOLUL XXV

Arren se răsuci în somn şi-şi trecu mâna peste perna lui rece, goală. Deschise ochii încet, oftând în lumina strălucitoare a dimineţii, care se revărsa peste patul ei. Duncan era plecat şi se uită la perna lui de două ori până văzu bileţelul aşezat într-o floare de iarbă neagră pe care o luase din buchetul ei. Ea zâmbi, întinzând mâna după el. Îşi dădu seama că nu-i mai văzuse scrisul până atunci şi constată că i se potrivea perfect cu personalitatea sa. Era puternic şi îndrăzneţ, cu înfloriturî drăguţe la capetele literelor şi totuşi foarte masculin. Îşi petrecu degetele peste literele caligrafiate şi oftă adânc.

Rupându-se din gândurile legate de Duncan, încercă să se concentreze asupra hârtiei fine. Scria:

"Ducesă,

M-am trezit devreme şi am plecat călare cu Brick. N-am avut inima să te trezesc. Dormi cât vrei de mult. Nimeni nu te vrea în picioare astăzi dacă eşti obosită.

Te iubesc.

Gypsy".

Arren zâmbi din nou. Într-adevăr, obosită! Ce încrezut! Aproape că-i şi vedea înclinarea arogantă a capului când îi scrisese biletul acesta neruşinat. Trebuia să-i dovedească contrariul.

Prinse marginea păturilor pe care le aruncă cât colo, bolborosind, când o cascadă de fulgi zburară în aer, împrăştiindu-se alandala pe podea. În cameră era o dezordine îngrozitoare, cu haine şi pene aruncate fără noimă. Personalul era probabil îngrozit. Oftă şi începu să adune veşmintele aruncate cu o seară înainte, punându-şi un halat de catifea pe care îl găsi în dulap. Numai când se aşeză la toaletă se văzu cum arăta.

O pufni râsul. Nu era de mirare că el nu o trezise în dimineaţa asta. Arăta de parcă avea o claie în loc de păr. Îşi aminti de puful ţul drăguţ aşezat în părul lui de pe piept şi-şi stăpâni un fior, luând peria şi trecând-o puternic prin buclele ei lungi.

Mulţumită că scăpase de toate penele din păr, şi-l împleti într-o coadă groasă şi o legă cu o panglică verde închis.

Întorcându-se, se uită la camera dezordonată. Ar fi făcut o baie, dar era riscant să ceară apă caldă fără ca servitorii să nu vadă penele răspândite în cameră. Duncan îi promisese că numai valetul lui Aiden ştia şi nu putea să mai facă pe altcineva părtaş la secretul lor. Se duse în baie şi încercă cu degetele apa din cadă. Era destul de călduţă, dar se dezbrăcă, preferând apa rece unei întâlniri penibile cu servitorii lui Aiden.

Arren se spălă repede în apa rece, încercând să nu-şi amintească ce simţea când mâinile lui Duncan erau pe corpul ei. Se înfioră şi ieşi în aerul rece al camerei, apucând prosopul pufos de pe marginea căzii. Acesta era încălzit de dogoarea de la foc. Se înveli în el de cum ieşi din cadă.

Baia o făcu să se simtă mult mai bine şi se duse să caute în dulap ceva de îmbrăcat. Zâmbi, când dădu de o pereche de pantaloni de călărie moi, de culoarea untului. Probabil că Sarah le adusese îmbrăcămintea pe care o trimisese, iar Arren îi scoase, ştiind că erau pe gustul ei.

Îi îmbrăcă peste nişte pantaloni de bumbac, croiala potrivindu-i-se de minune. O nouă tentativă de a găsi o cămaşă s-a dovedit totuşi fără rezultat şi era aproape disperată până când şi-a amintit că hainele lui Duncan se aflau în camera alăturată.

Merse prin coridorul mic de legătură, verificând camera înainte de a intra. Nu-şi închipuia că personalul lui Aiden ar fi privit cu ochi buni imaginea ei îmbrăcată doar cu pantalonii crem. Camera era goală, iar ea intră, înfiorându-se de aerul rece de acolo. Dulapul se dovedi a fi o adevărată comoară de cămăşi, iar ea îşi alese una într-o nuanţă de ruginiu aprins şi şi-o trase pe ea, mulţumită că îi era destul de largă şi îi acoperea bine formele.

Şi-o încheie la nasturi până la gât, întorcându-se să se privească în oglindă. Mulţumită, se întoarse în camera ei şi îşi puse nişte încălţări negre moi pentru a completa costumaţia. Era foarte neconvenţională, ştia, dar i se potrivea mai mult cu starea ei de spirit din dimineaţa aceasta. De obicei umblase în portul Grayscar, în fustă ecosez şi ciorapi, şi oricât de mult îi plăceau halatele bogate pe care Sarah i le împrumutase, pantalonii erau desigur mult mai confortabili. Oftă şi deschise uşa grea, gândindu-se la ce ar putea crede valetul când va veni să strângă fulgii compromiţători.

Culoarul era gol, în afară de aceeaşi fată pe care o văzuse ştergând aceeaşi mobilă ca şi cu o zi înainte. Arren îi zâmbi şi porni în josul holului, intenţionând să-l găsească pe Duncan şi să-i spună cât de arogant i se păruse biletul lui. Când ajunse în capătul scării îngheţă.

Nu era nimeni împrejur. Numai un servitor era de serviciu şi stătea foarte retras, aproape că nici nu se vedea.

Strânse din ochi să-l vadă mai bine şi constată că razele calde ale soarelui care se strecurau prin ferestre aproape îl adormiseră. Era, probabil, singurul paznic din noaptea precedentă şi aştepta pur şi simplu să fie schimbat în această zi. Fata dispăruse undeva mai departe în hol şi nu se mai vedea nici un alt servitor.

Ochii ei se opriră asupra balustradei lustruite de lemn. Imensa casă era complet în linişte. Numai ticăitul neîndurător al ceasului din hol masca tăcerea. Privi din nou peste umăr, mulţumită că nu era nimeni împrejur şi făcu un pas spre balustradă.

Duncan era fascinat. Se sculase ca să meargă călare cu Aiden pentru a pune la cale o strategie prin care să ia legătura şi să-l poată aborda pe Regent. Când au revenit acasă, Aiden merse direct în biroul lui pentru a trimite o comunicare la Londra, iar Duncan se aşeză într-un colţ din foaier pentru a-şi scoate o pietricică ce-i intrase în cizmă. Tocmai îşi pusese cizma înapoi, în picior, şi se ridică, când o văzu pe Arren în capul scărilor.

Fu imediat izbit de imaginea ei seducătoare, îmbrăcată în pantaloni şi cu cămaşa bluzată, încât de-abia rezistă impulsului de a o striga să-i spună să se schimbe. Nu se îndoia că nu l-ar fi ascultat, aşa că mai bine o urmări cu privirea.

Avea un comportament ciudat. Părea că se uită după cineva, aşteptând parcă să fie prinsă în fiecare moment într-o treabă ruşinoasă. Din locul lui avantajos, putea să o vadă clar, dar el era conştient că nu putea fi văzut datorită locului său strategic în care n-ar fi fost depistat decât dacă ca s-ar fi aplecat în jos peste balustradă. Se gândi să o strige ca să o prevină de prezenţa lui.

Numele ei îi stătea în gât când o văzu punându-şi un picior peste rama lată de lemn. Prinse părţile balustradei cu degetele şi se aşeză singură deasupra. El zâmbi încântat. Mica obraznică, se vedea clar, avea de gând să se dea pe afurisita asta de balustradă. Neputând rezista tentaţiei, se furişă şi se aşeză jos la capătul scării, sperând ca ea să nu-l vadă.

Ea nu-l văzu. Arren se ţinea de balustradă, uitându-se încă o dată pe holul lung. Mulţumită că nu văzu pe nimeni, îşi dădu drumul şi zbură pe toată lungimea balustradei, încercând să savureze sentimentul bucuriei, numai că înainte de a ajunge la capătul acesteia simţi două mâini puternice care o prinseră de talie.

Duncan o oprise înaintea reuşitei ei şi-i şopti la ureche. "Dumnezeule, ce obrăznicătură!"

Ea râse uşor şi se zbătu până când el o lăsă jos. El însă nu-i dădu drumul de mijloc. Ridicându-se pe vârfuri, îl sărută zgomotos zâmbindu-i senină. Se trase înapoi şi-l

bătu pe umăr. "M-am molipsit de la cel cu care m-am întovărăşit".

El ridică dintr-o sprânceană. "Doamnă, vreţi să spuneţi că am avut influenţă corupătoare asupra dumneavoastră?"

"Nu, eu colecţionez fulgi, îţi aminteşti?"

El zâmbi compromiţător i o sărută din nou.

"O, Doamne!" Vocea lui Aiden întrerupse îmbrăţişarea lor, iar Duncan avu timp să-şi desprindă gura de buzele ei.Arren era roşie şi încurcată. Arren zâmbi spre amândoi.

"De ce vă purtaţi aşa de neruşinat în casa mea? O să-mi scandalizaţi personalul".

Duncan începu să râdă. "Dacă până acum nu l-ai scandalizat tu, înseamnă că ţi-ai pierdut antrenamentul".

Arren îl lovi în piept, făcându-i semn să tacă. Mobilizându-şi ce mai rămăsese din demnitatea ei, se dădu la o parte şi-şi aranjă părul. Cel puţin Aiden nu o văzuse dându-se pe balustradă.

"Bună dimineaţa, Alteţă. Cum a fost plimbarea?"

El îi zâmbi. "Am crezut că am renunţat la formalităţi, şi ar fi fost bine dacă Duncan n-ar fi rămas în urmă".

Duncan mormăi. "Ce mincinos eşti, Brick. Te-am depăşit cu trei obstacole".

"Numai pentru că am fost gentleman şi ţi-am dat cel mai bun cal".

"Aiden, nu o minţi pe Arren. O să te creadă".

Vocea lui Sarah se auzi din capul scărilor, iar Arren se întoarse să o vadă venind spre ei.

Oftă uşurată când o văzu pe Sarah îmbrăcată într-un pantalon moale, culoarea şampaniei şi o bluză intens albastră. Se simţi deodată în largul ei. "Soţul tău încerca doar să-l scuze pe Duncan pentru performanţa slabă la călărie".

Duncan o ciupi de fund, iar ea ţipă.

Aiden începu să râdă în timp ce urca cele câteva trepte pentru a o întâmpina pe Sarah cu un pupic. "Trebuie să iei măsuri, Dunc. Nu poţi să o laşi pe soţia ta să se poarte aşa cu tine".

Era rândul lui Duncan să râdă. "Cine vorbeşte.."

Sarah îi privi pe amândoi iritată şi îşi petrecu braţul sub braţul lui Arren trăgând-o spre sufragerie. "Arren şi cu mine vom lua micul dejun. Dacă vreţi să vă alăturaţi nouă, sunteţi bineveniţi, dar numai după ce vă schimbaţi", zise ea.

Arren îi aruncă lui Duncan o privire mulţumită şi o urmă pe Sarah în holul mare. Aproape ajunseseră la uşă când auzi vocea lui Duncan din capătul scărilor. "Arren!"

Se întoarse să-l privească. "Da".

Aiden era lângă el, iar Duncan îi aruncă o privire drăcoasă.

"Ai o pană în păr". Nu aşteptă să-i vadă reacţia, se întoarse şi urcă ultimile două scări dispărând în hol cu Aiden.

Privirea îngrozită a luiArren se întoarse la Sarah. "Chiar am?" Sarah o privi liniştită şi dădu din cap. "Te necăjeşte. N-ai nimic."

Arren o privi bănuitoare, dar Sarah era prea serioasă. Oftă şi păşi în salon, amintindu-şi deodată că ea şi Duncan nu mâncaseră din noaptea trecută. I se făcuse o foame nebună.

Duncan şi Aiden li se alăturară câteva minute mai târziu şi mâncară cu toţii ceva uşor, râzând bine dispuşi. Sarah se ridică prima, scuzându-se că se duce la Cana, iar Aiden se rezemă de scaun luându-şi pipa de pe masa de bufet lungă. Un servitor se apropie să i-o aprindă, după care Aiden trase adânc, expirând încet fumul în aer.

Duncan îl privi atent. "Eşti ca un bătrân cu pipa asta. Nu-mi vine să cred că te-ai apucat de pipă."

Aiden zâmbi. "Sarah m-a făcut să mă las de trabuc, zicea că împut casa".

Duncan încuviinţă. "Avea şi dreptate. Erau scârboase".

"Aşa că m-am luat de pipă. Fumez din ea numai după mese."

Duncan îl mustră. "Tot arăţi de parcă ai avea 100 de ani".

"Stai să vezi când ai să te întorci la Stratchcraig cu un bebeluş pe genunchi. O să începi să te resimţi şi tu".

Arren se ridică brusc de la masă, iar scaunul ei aproape că se răsturnă în spate. Servitorul se apropie şi îl aşeză în grabă aşa cum trebuia pentru ca ea să se poată aşeza, iar Arren îi zâmbi mulţumită. Neputând suporta privirea lui Duncan, se uită la Aiden. "Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, vă las să vă continuaţi conversaţia liniştiţi".

Murmură ceva despre o carte pe care voia s-o citească, din biblioteca casei, şi ieşi repede din cameră

Aiden se uită la Duncan scuzându-se. "N-am vrut".

Duncan dădu din cap. "Este neliniştită. Dimineaţa asta este cam încordată şi oricât de recunoscător îţi sunt pentru ajutorul tău, vei înţelege că nu-i prea reconfortant să fii în mijlocul unei mulţimi după un eveniment ca al nostru".

Aiden zâmbi. "Îmi amintesc cum te-am alungat de pe proprietatea mea când m-am însurat".

"I-ai alungat pe toţi de pe proprietate când te-ai însurat. A fost groaznic de urât din partea ta".

"Tu vorbeşti? Nu eu am pus valetul să împrăştie fulgi pe patul nupţial după ceremonie, ca un nebun".

Duncan îl privi răutăcios. "A meritat al naibii".

Aiden izbucni în râs. "Te cred. Totuşi va trebui să plăteşti pentru remarca cu fulgul în păr."

Duncan îşi împreună mâinile după cap şi se lăsă pe spate pe scaun. "Trebuie să vezi scânteile din ochii ei când

este furioasă ca să ştii exact. Doamne, dar îmi place să o întărât".

Alden râse din nou. "Pot spune că mariajul tău este destinat să fie o veritabilă mare de linişte".

Duncan râse strâmb. "Mările liniştite sunt al naibii de plictisitoare".

"De asta să nu te superi niciodată".

Dădu din cap. "Nu cu Arren, nu". Puse din nou scaunul pe picioare pe podea şi-şi întinse mâinile pe masă, nerăbdător să termine ce avea de rezolvat. "Când vrei să merg la Londra?"

Alden puse pipa pe masă şi-şi trecu mâna prin păr.

"Dimineaţa asta, devreme, cred. Mesajul meu îi va parveni lui Fielding până atunci".

Duncan încuviinţă. Hotărâseră în dimineaţa asta să ia legătura cu Jonathan Fielding, sursa lor de la Departamentul Britanic de Război, şi să-l roage să le comunice disponibilitatea Regentului. În perioada asta a anului nu era sigur dacă Regentul va sta la locuinţa sa din Londra; dar datorită înrăutăţirii rapide a sănătăţii Regelui, Alteţa Sa era aproape mereu în oraş. "Cât timp crezi că ne va trebui să obţinem o audienţă?"

Alden ridică din umeri. "Cât timp Prinney este în oraş, ar trebui să te primească imediat".

Duncan zâmbi auzind porecla Regentului. "Încă i se mai spune aşa? Are deja patruzeci de ani acum".

Aiden zâmbi. "Şi inima unuia de douăzeci de ani. Dar numele i-a rămas, deşi popularitatea lui e în scădere. Dacă nu devine rege mai repede, mi-e teamă că o va face când nu va mai fi dorit".

Duncan încuviinţă. Prinţul Regent nu fusese niciodată foarte popular pentru mulţi oameni, în special în Camera Comunelor, iar Duncan ştia că Aiden fusese mult timp în Camera Lorzilor încercând să facă unele dintre iniţiativele regale ceva mai suportabibile. "Încă nepăsător faţă de necesitatea reformei sociale, nu-i aşa?"

"În totalitate". Îmi place să cred că se va schimba, totuşi".

Uşa se deschise şi Sarah intră. Aiden o privi şi zâmbi. "Ce face fiica mea?"

Ea îi zâmbi la rândul ei. "Doarme buştean. Cred că toată emoţia de ieri a obosit-o. Va trebui să o scot la plimbare mai târziu sau ne va ţine treji toată noaptea".

Aiden îi făcu cu ochiul lui Duncan. "Pun rămăşag că este ceea ce gândesc şi oaspeţii noştri".

Sarah îi aruncă o privire disperată. "Aiden Brickstone, văd că ai luat-o razna ca de obicei!" Ea privi împrejur. "Unde e Arren?"

"În bibliotecă", zise Duncan. "Brick a făcut-o să roşească".

"Aiden!"

"Nu-i adevărat. Şi, sigur, nu mai tare decât gluma lui Duncan cu fulgul în păr".

Sarah chicoti. "A fost într-adevăr groaznic din partea ta, Duncan. Cred că m-aş fi simţit jignită dacă aş fi fost în locul ei".

"Ei bine, gândindu-se că ea nu crede că vreunul din voi ştie, o să fie şi mai jignită când va descoperi că ştiţi".

Aiden ridică o sprânceană. "Îşi închipuie că ceva asemănător poate rămâne secret într-o casă ca asta?"

Duncan ridică din umeri. "Nu ştiu ce-şi închipuie, dar s-ar putea foarte bine să-mi scoată ochii când o să afle".

Sarah îl împinse de umăr şi se aşeză între ei. "Iar tu o să o meriţi".

"Hai, Sarah. Se ştie că şi tu ai la activ nişte performanţe asemănătoare",o necăji Duncan.

"Nu-i adevărat".

Aiden îşi luă cafeaua şi o privi atent. Duncan se lăsă pe spate şi zise. "Parcă îmi amintesc ceva despre o caleaşcă şi o rochie roşu-ivorie".

Sarah îl privi pe Aiden îngrozită şi-i trase scurt cu piciorul.

"Nenorocitule!"

"Au!"

"Nu-mi vine să cred că i-ai spus despre asta".

Duncan *râdea de-a binelea, iar Aiden* îl *privi* ameninţător.

"Despre ce vrei să vorbim cînd suntem doar noi doi?"

Duncan se rezemă în scaunul lui şi hohotea de râs în ciuda privirii iritate a lui Sarah. De fapt Brick nu-i spusese nimic, decât că după ce s-au căsătorit s-au iubit în caleaşcă în drumul de la Londra la Albrick Park. Socotind după reacţia ei, însă, îşi suspectă prietenul că omisese o seamă de detalii "tehnice".

Sarah îşi împinse scaunul în spate şi-i străfulgeră pe amândoi cu privirea. "Mă duc să o caut pe Arren şi să vă bârfim".

Aiden se ridică în picioare şi o prinse de umăr zâmbindu-i. Ştia că ea nu se supărase şi nu rezistă impulsului de a o mai necăji un pic. ""Vezi dacă poţi să afli mai mult despre fulgii ăia, vrei?"

Cu greu reuşi să se ferească de încă o lovitură cu piciorul. Observă zâmbetul ei în colţul gurii şi se aplecă să o sărute scurt.

Ea îl lovi uşor peste piept. "Eşti aşa un ticălos".

"Ştiu. De aia mă iubeşti".

Ea dădu din cap şi se întoarse să plece privind înapoi când ajunse la uşă. "Pleci la Londra astăzi?" întrebă ea.

Aiden încuviinţă. "Da. Ne vom întoarce la masa de seară, însă. Ai nevoie de ceva?"

Ea închise sugestiv un ochi. "Dacă vrei să cumperi câteva perne de rezervă". Sarah trase uşa după ea şi zâmbi când le auzi hohotele de partea cealaltă.

O găsi pe Arren în bibliotecă, concentrată pe o carte. O privi pe Sarah când o văzu şi zâmbi. "Nu ţi-am mulţumit pentru haine. E grozav că mi le-ai împrumutat".

Sarah zâmbi şi se aşeză pe sofaua lungă. "Nu e nici o problemă. Majoritatea hainelor le-am comandat la croitoreasa din Londra, care coase foarte bine, dar nu are simţul culorilor".

"Cum adică?"

"Câteodată, când îmi trimite comenzile îmi trimite şi alte lucruri pe care le coase numai pentru mine. De obicei nu pot să port nimic. Cum ar fi rochia aceea galbenă pe care ţi-am dat-o ieri".

Arren zâmbi. "Cred că te-ar face prea palidă".

Sarah se strâmbă din nas. "Palidă, nu e cuvântul. Bolnavă e mai potrivit."

"Ei bine, mulţumesc cerului că a fost să fie aşa. Ar fi trebuit să stau îmbrăcată în veşmintele alea murdare în care am ajuns."

Sarah dădu din cap. "Noroc că avem aproape aceeaşi măsură".

"Dacă locuiai în vreun domeniu ducal, am fi putut scoate trei rochii din fiecare veşmânt al tău". Sarah îşi rotunji braţele şi- şi umflă obrajii imitând femeile grase care făceau parte din lumea bună.

Arren chicoti. "Cred că le imiţi foarte bine".

Sarah scoase aerul din obraji şi începu să râdă. "După ce vezi câte am văzut eu, e foarte uşor".

"Şi într-o zi, când vom fi bătrâne şi cu părul alb, ducesele mai tinere vor râde şi ele de noi".

"M-aş simţi jignită dacă nu ar face-o". Sarah remarcă privirea şovăitoare a lui Arren şi râse din nou. "Serios. Dacă nu se vor distra pe seama mea aceasta ar fi din două motive".

"Care?"

"Ori le va fi frică, ori va fi prea plictisitor să-mi pomenească numele. Nici una, nici alta nu e de dorit. Aşa că mai bine voi fi bătrână şi excentrică".

Arren zâmbi. "Ca opus lui - tânără şi excentrică".

"Aşa este". Sarah încuviinţă din cap zâmbindu-i cald. "E teribil de stupidă, ştii. Vreau să spun lumea bună".

Arren închise cartea şi o aşeză pe masă, întorcându-se să o privească mai bine pe Sarah. "Mi-am imaginat-o mereu ca fiind veselă şi senzaţională".

"La început, cred că este. Sunt tot felul de petreceri la care poţi sta până dimineaţa. Când e sezon (când lumea bună e la Londra) majoritatea stau până în zori".

"Şi cum rezistă a doua zi fără să doarmă?"

Sarah râse. "O, dar dorm până cel puţin la amiază, dacă nu şi mai târziu".

"Nu fac nimic în ziua aceea?"

"Numai dacă te gândeşti la prânzuri şi ceaiuri ca la nişte activităţi".

Arren dădu din cap. "Sună extrem de.... frivol".

Sarah încuviinţă. "Chiar este. Iar la început, în special pentru începătoare, este extrem de atractiv. Toate luminile, rochiile şi oamenii sunt ceva copleşitor".

"Când se ia «poleiala?»

"Pentru unii cred că niciodată, iar pentru alţii nici nu există. Devenise plictisitor pentru mine şi Aiden după ce ne-am căsătorit".

"Cred că a fi Ducesă de Albrick prezintă anumite avantaje".

"O, da. Şi îmi plac foarte mult petrecerile şi serile festive pe care le dăm la Albrick House. E cu totul altfel când eşti gazdă. Inviţi numai pe cine vrei".

Arren zâmbi. "Asta sună cam neospitalier din partea ta".

Sarah zâmbi şi ea. "Groaznic. Mi s-a dus chiar vestea că sunt exclusivistă".

"Şi nu-ţi pasă, nu?"

Ea dădu din cap. "Câtuşi de puţin. Am chemat pe unii dintre cei mai interesanţi oameni la masă. Aiden îi cunoaşte pe toţi şi îmi place să ascult mai bine pontificatul lui John Gibson despre Michelangelo decât să aud vreun filfizon flatându-mă cât de bine îmi stă în rochia mea".

"John Gibson, sculptorul englez?"

"Da. Este fermecător".

"Dar clasa superioară a societății nu-i consideră pe artiști sub condiția lor?"

"Numai cei cu mintea îngustă, care sunt cei mai mulți".

Sarah se opri și arătă cu mâna spre bibliotecă. "E atât de fascinant pentru mine. Știi cât de multe cunoștințe sunt în lume? Lucruri despre care tu și eu nici măcar nu am auzit?"

Arren încuviință. "Asta m-a necăjit mereu. Eram așa de izolați la Grayscar, nici măcar nu puteam să învăț ce voiam".

Sarah o privi mai aproape. "Nu s-ar zice. Pari că știi o mulțime de lucruri interesante".

Arren zâmbi ușor. "Cărțile". Când Sarah mișcă din cap curioasă, Arren continuă: "Grayscar este foarte aproape de Inverness. Așa cum era și moșia lui Lawrence. Am putut cumpăra multe cărți cu călătorii. Așa că am tot felul de cunoștințe".

Sarah era fascinată. "Ca de exemplu?"

"Ei bine, odată am cumpărat o carte despre India de la un gentleman care pleca acolo ca guvernator britanic. Avea volumul acesta gros despre istoria cailor și rolul lor în diverse societăți".

"Dar e fascinant".

Arren încuviință. "Da. Spune despre hamuri și potcoave și zăbale în cel mai mic amănunt. Enumera

fiecare sortiment produs vreodată şi includea diagrame. Am citit-o din scorţă-n scoarţă".

"Iar acum eşti expertă".

"Ştiu cu mult mai mult decât am nevoie, bineînţeles."

"Ce ai făcut cu cartea?"

"Am negociat-o cu un alt gentleman pentru cincisprezece exemplare recente de Vanity Fair".

Sara râse. "Asta bineînţeles că ţi-a mai întregit cunoştinţele".

"Da. A fost într-adevăr interesant. Ştiu o mulţime de lucruri care nu servesc nimănui".

Sarah zâmbi. "Dar vezi, eşti exact genul de om pe care l-aş invita la petrecerile mele".

Arren râse şi o provocă pe Sarah să-i povestească întâmplări despre sezonul trecut de la Londra, şi amândouă se umflau de râs când Duncan şi Aiden intrară în cameră.

Aiden îl privi îngrijorat pe Duncan. "Nu e semn bun".

Sarah privi în sus la el şi zâmbi. "N-ai de ce să te superi. Nu vorbeam de voi".

Duncan o privi pe Arren şi zâmbi. Ochii ei verzi erau din nou scânteietori şi în soarele care pătrundea prin fereastră, părul ei căpătase o nuanţă arămie. Ea părea mulţumită, ceea ce îl făcea şi pe el să fie mulţumit. "Atunci de ce râdeaţi în hohote?"

Sarah îl privi cu înțeles. "Există şi alte lucruri despre care să vorbim în afară de tine, Duncan McCraig".

"Dar nici unul nu poate fi nici pe jumătate la fel de interesant".

Ea îşi întoarse privirea către el. "De fapt, vorbeam despre Aiden mai pe ocolite".

Aiden se îndreptă spre măsuța cu băutură ca să-şi toarne o ceaşcă cu cafea. Ridică privirea când îşi auzi numele. "Cât de ocolit?"

Sarah îi zâmbi şi întinse mâna după cafeaua turnată. El i-o înmână cu o privire iritată şi-şi turnă pentru el alta.

"Îi spuneam lui Arren despre sezonul petrecerilor, iar ea mă întreba de rochii, modă şi altele".

Aiden se îndreptă spre unul din scaunele mari cu mânere, dar Duncan se servi cu ceaşca de cafea din mâna lui şi se aşeză în cel mai apropiat scaun. Aiden îl străfulgeră cu privirea, întorcându-se la măsuța cu băuturi încă o dată.

"Şi cum ați ajuns la numele meu?"

Sarah sorbi din cafea şi luă ceaşca din mâna lui Aiden dându-i-o lui Arren. El bombăni ceva în barbă. Ea nu-l băgă în seamă. "Ei bine, vorbeam de croiala rochiilor şi cât de adânc se poartă decolteul anul acesta".

"Şi?"

"Şi Arren m-a întrebat dacă am văzut vreodată o rochie cu o tăietură atât de adâncă încât să fie aproape indecentă.

I-am spus că am avut câteva cu care tu nu ai fost de acord". El bombăni aprobator iar Sarah îl străfulgeră cu privirea. "Dar am văzut una care într-adevăr era indecentă".

Aiden se duse la celălalt scaun şi se aşeză, privindu-şi pofticios ceaşca cu cafea. "A cui?"

Sarah îi aruncă o privire răutăcioasă. "A lui Camille Pickeston, pe care a purtat-o la balul familiei Broylston".

El dădu ochii peste cap şi bombăni. "O, Doamne!"

Duncan începu să râdă. "Dumnezeule, Brick! Tot te mai urmăreşte femeia aia?"

Aiden puse ceaşca pe o măsuţă mică aproape trântind-o. "Puteam să o omor pe Sarah în seara aia". Sarah începu să chicotească iar el o privi ameninţător. "Ne-am dus la balul Broylston. Nu ştiu ce o apucase să vrea să ne ducem acolo."

Sarah îl întrerupse. "Aiden, doar ştii de ce ne-am dus. Era prima ieşire a lui Jace şi Caroline ca soţ şi soţie".

Duncan ridică dintr-o sprânceană şi o privi pe Sarah curios. "Fratele tău s-a însurat?"

Sarah încuviinţă. "O, da. S-a căsătorit cu Caroline Ashton. Este americancă. N-am ştiut că nu ţi-am spus".

Duncan dădu din cap. "Nu. N-am auzit. Cum este ea?"

"O, e minunată. Era la Londra în vizită la o mătuşă când s-au cunoscut. Jace avea de dus nişte acte la unchiul lui Caroline. Au fost perechea ideală."

Duncan dădu din cap. "Mă bucur să aud asta. Sunt sigur că părinții tăi sunt mulțumiți".

Sarah încuviință. "Și se iubesc cu adevărat. E așa de... de liberă în acțiune".

Duncan ridică dintr-o sprânceană și se uită la Aiden. Aiden completă. "Sarah vrea să spună că nu a fost crescută după reguli britanice. A crescut în America unde lucrurile sunt mai puțin stabile. Nu-i prea plac convențiile".

Duncan zâmbi. "Atunci se potrivește de minune cu familia asta".

El încuviință. "Așa e. Totul e imprevizibil la ea. Cred că este ce îi trebuia lui Jace".

"Bine", zise Duncan, "vreau acum să-mi spuneți despre Camille Pickeston".

Aiden mormăi din nou. "Deci ne-am dus la balul de la familia Broylston. Nu eram acolo nici de zece minute când Camille se agață de brațul meu. De câte ori mă desprindeam de ea, mă întorceam și dădeam din nou peste ea".

"Nu există viță în lume care să se agațe mai strâns decât Camille", zise Duncan râzând încet.

"Și n-ar fi fost rău dacă Sarah și Caroline n-ar fi stat într-un colț să rădă de mine toată noaptea".

Sarah începu să chicotească iar. "Aiden dragă, tu știi așa de bine să-ți porți singur de grijă. Nu era vina mea că nu puteai să scapi de Camille".

"Nu v-au ieşit vorbe?" întrebă Duncan.

Aiden încuviinţă. "I-am spus şi ei. Ea voia ca lumea să o vorbească şi continua să se agaţe de braţul meu. Şi avea şi un parfum îngrozitor că am jurat că dacă se mai agaţă de braţul meu altă dată voi fi nevoit să o pocnesc."

Duncan râse cu poftă în ciuda privirii ameninţătoare a lui Aiden. "Este un tablou nostim, Brick. Vreau să spun că te-am văzut în ploaia de gloanţe, sărind de pe poduri şi Dumnezeu mai ştie ce, şi totuşi cazi pradă dorinţelor lui Camille Pickeston".

Aiden rânji la el. "N-o lăsa pe Sarah să râdă de tine. Nu s-ar fi gândit că e aşa nostim, dacă ar fi fost să zicem Lady Emiline Thornton".

Sarah mormăi dezgustată şi privi spre Arren. "Acum încep să se laude".

Arren chicoti. "Cine e ea?"

"E o târfă, asta e" , răspunse Sarah "şi-a pus ochii pe soţul meu de mai mulţi ani".

"E măritată?"

Sarah dădu din cap. "O, da. Soţul ei este Lord Thornton. Are mai multe moşii înŢara Galilor".

"Dar asta e departe, nu-i aşa?" întrebă Arren.

"Tocmai asta e problema. O lasă să zburde nepriponită prin Londra". Sarah privi spre Aiden ameninţător.

Sarah murmură ceva nu prea frumos pentru o lady, pe sub nas.

"Să o văd după vreo 2-3 ani. E voluptoasă acum, dar dacă continuă să o ducă aşa, o să arate ca o corabie cu pânzele desfăşurate după încă câteva sezoane".

Aiden şi Duncan începură să râdă. Arren o privi pe Sarah curioasă. Pentru ea era de neînţeles de ce Sarah nu era mai posesivă cu Aiden. "Nu te deranjează?"

"Ce să mă deranjeze?" întrebă Sarah.

"Că e aşa".

Sarah o privi curioasă. "Cred că m-ar interesa dacă aş considera-o într-adevăr o ameninţare pentru căsătoria mea. Totuşi, nu o consider".

Arren dădu din cap şi o privi cu atenţie pe Sarah. Credea ce spunea. "Trebuie să fie minunat".

Sarah îşi ridică sprâncenele mirată. "Da. Este".

Aiden remarcă privirea meditativă care se instalase pe figura lui Duncan şi tuşi detensionând tăcerea. "Sarah".

Ea se întoarse spre el, ca şi când şi-ar aminti deodată de prezenţa lui. "Da?"

"Ce planuri ai făcut pentru după-amiaza asta când eu şi Duncan vom fi la Londra?"

Ea ridică din umeri. "Am de gând să stau cu Arren. Voiai să fac ceva anume?"

Arren îl privi pe Duncan stăruitor. "Plecaţi la Londra?"

El încuviinţă. "Doar după-amiaza asta. Ne întoarcem diseară".

Aiden nu observă conversaţia lui Duncan cu Arren şi continuă. "Cred că vom locui la Londra următoarele câteva zile. Tu şi Arren veţi sta cu noi."

Sarah încuviinţă. "Văd că bagajele sunt făcute."

Arren era complet neatentă la conversaţia lor. Ea continua să-l privească pe Duncan. "De ce?"

Duncan se prefăcu deliberat că nu a înţeles bine. "Pentru că nu vreau să stau departe de tine la noapte".

Ea dădu din cap. "Te întreb de ce pleci la Londra?"

El îşi împreună sprâncenele încurcat. "Trebuie să-mi fixez o întâlnire cu Regentul".

Aiden mai sorbi din cafea în timp ce Sarah turuia o serie de întrebări despre ce vor avea nevoie când vor ajunge. El îi zâmbi. "O să vrei să iei şi copilul".

Ea îl privi ameninţător. "Aiden, ştii ce vreau să spun".

El zâmbi. "Lucruri obişnuite. Cred că mâine seară vom merge la petrecerea de la familia Aimsmond, aşa că ia-i şi lui Arren ceva de purtat".

Sarah fu de acord. "Mă bucur că mergem".

Arren îl chestionă îndelung pe Duncan despre cum intenţiona să obţină întrevederea. El o privi curios. "Cred că nu e prea greu", zise el. "Cred că pot să aranjez să fie poimâine sau chiar mai repede."

Ea privi îngrijorată. "Duncan, dacă..."

El o întrerupse. "Nu se va întâmpla nimic. De îndată ce scăpăm de încurcătura asta, te voi chema la Stratchcraig şi

te fac să promiţi că n-o să te mai temi de Alistar McDonan".

Ea zâmbi speriată. "Sper să ai dreptate".

El oftă şi-şi puse cana de cafea pe masă. Aiden isprăvi conversaţia lui cu Sarah şi făcu la fel. Se ridicară în picioare în acelaşi timp.

"Ar trebui să plecăm devreme", zise Aiden. "Sarah, vino sus cu mine cât mă schimb".

Ea îl privi mirată. "Nu aştepţi până ai răspuns de la Jonathan Fielding?"

El băgă mâna în buzunarul de la vestă şi scoase o hârtie împăturită. "Am primit asta înainte să vin cu Duncan în bibliotecă".

Ea se întoarse şi se uită la ceasul de pe poliţă.

"Dumnezeule! E trecut de ora douăsprezece. Nu mi-am dat seama că e aşa târziu".

El dădu din cap. "Trebuie să plecăm dacă vrem să ne întoarcem înainte să se întunece".

Ea se ridică şi îl luă de mână, însoţindu-l spre uşă.

"Vrei să iei prânzul înainte să pleci?"

El dădu din cap. "E numai o oră şi ceva de mers călare. O să mâncăm acolo". Aiden se întoarse şi privi spre Duncan. "Ne vedem în foaier într-un sfert de oră?"

Duncan încuviinţă, uitându-se la uşa închisă după el. Se întoarse spre Arren. Stătea cu mâinile împreunate în poală

şi privea fix broderia de pe o pernă. Devenise deodată centrul interesului ei. "Arren?"

Ea nu-l privi. "Călătorie plăcută. Nu risca inutil numai de dragul de a te întoarce înainte de a se întuneca!"

El zâmbi. "Arren, uită-te la mine, te rog".

Nu era o cerere. Ea îl refuză la început, dar gândindu-se mai bine ridică ochii spre el. El îi zâmbi uşor. "Arren, n-ai de ce să-ţi faci griji".

Ea dădu din cap. "Nu înţelegi".

El oftă exasperat şi se aşeză lângă ea, luându-i mâna rece într-a sa. Ochii ei verzi erau larg deschişi, neliniştiţi, iar el îi prinse un cârlionţ după ureche. "Ba înţeleg. Înţeleg foarte bine şi o să am grijă să nu ţi se întâmple nimic".

Ea îşi muşcă buza de jos ca să nu-i tremure. "Mi-e frică!"

"Ştiu. Dar nu trebuie să-ţi fie frică. Totul se va termina în câteva zile. Alistar McDonan nu-ţi va mai face nici un rău".

"Nu îmi fac griji pentru mine".

"Atunci, ai puţină încredere că ştiu să-mi port singur de grijă. Nu-mi va face nici mie vreun rău".

Ea îl privi neîncrezătoare, iar el o sărută încet.

"Arren, ţi-am promis vreodată ceva şi nu mi-am respectat cuvântul?"

Ea dădu din cap.

"Atunci, promit că totul va fi bine. Mai ai un pic de încredere în mine".

Ea întinse mâna şi-i atinse faţa, cu ochii arzători reflectaţi în ochii lui aurii. Încuviinţă. "Să nu cumva să mă dezamăgeşti, Gypsy!"

El zâmbi. "Nu te voi dezamăgi".

El o sărută din nou, lăsând-o singură în bibliotecă şi plecă să-şi schimbe hainele. Ea oftă şi se scufundă în pernele de pe canapea, luptându-se cu un nou val de nelinişte. Tot ce avea acum era promisiunea lui.

CAPITOLUL XXVI

Arren petrecu una dintre cele mai plăcute după-amieze de care îşi amintea. Ea şi Sarah stătură o vreme cu bebeluşul, în bibliotecă, povestindu-şi una alteia.

Şi de cum Cana se potolise în cele din urmă făcându-şi somnul de după-amiază, amândouă urcară scările să cerceteze garderoba lui Sarah.

"Balul de la familia Aimsmond", zise Sarah, "este întotdeauna un eveniment minunat. Ei îl dau intenţionat după perioada de vârf a sezonului".

"De ce?"

"Pentru a avea o scuză să nu-i invite pe cei pe care nu-i vor".

Arren râse. "Câtă lume va fi?"

"Greu de spus. De obicei sunt cel puţin cinci sute".

"Cinci sute?"

Sarah încuviinţă şi trase uşa la camera ei. "Da. Au o casă enormă".

Arren o urmă în cameră şi o privi cum deschidea uşile a două dulapuri mari. Sarah începu să alerge printre rochii. Arren rămase fascinată. În afară de ceremonia proprie-i cununii, ea nu mai fusese la un eveniment de felul acesta. Când era soţia lui Lawrence, ea dăduse numai petreceri unde se servea masa. Oaspeţii erau întotdeauna bărbaţi, iar amestecul ei în conversaţia lor nu fusese niciodată binevenit. În consecinţă, nu participase niciodată.

Acum, ea se confrunta cu un eveniment social important unde va trebui să facă faţă unei conversaţii mondene. Era Ducesă de Stratchcraig. De fapt, era Ducesă de Grayscar şi Ducesă de Stratchcraig. Va trebui să ştie anumite standarde sociale şi să se poarte în conformitate cu rangul ei. Gândindu-se la acestea, simţi un nod în stomac.

"Asta!" Sarah trase o rochie din dulap şi o ţinu triumfătoare. "Aceasta e perfectă!"

Arren o privi şovăitoare. Rochia era de culoarea smaraldului. Era brodată cu un fir auriu ce strălucea în lumina soarelui care pătrundea prin ferestre. Dublura aurie a fustei se vedea pe sub tivul crestat, iar Sarah o ridică pentru a o privi mai de aproape "Îţi place?"

Arren o privi speriată. "Este foarte... măreaţă".

Sarah o aprobă. "Este. Mătasea a fost importată din Orient. Nu-ţi place?"

Arren dădu din cap. "Este rochia cea mai frumoasă pe care am văzut-o. Numai să nu te superi dacă o port eu?"

Sarah îi zâmbi şi puse rochia pe canapea, aşezându-se printre perne. "Ştii, înainte să o cunosc pe Caroline, n-am avut nici o prietenă mai apropiată".

Arren o privi mirată şi se aşeză lângă ea. "Trebuie că ai cunoscut multă lume".

"O, da! Dar nu eram prietenă cu nimeni. Nu prea mi-a păsat de interesele celor de rangul meu".

"Ce vrei să spui?"

"L-am cunoscut pe Aiden când aveam zece ani. Era persoana cea mai încântătoare pe care am cunoscut-o vreodată. Călătorea în străinătate luni de zile, dar când se întorcea îl băteam la cap până îmi povestea despre locurile pe unde fusese. Bineînţeles că pe la treisprezece, paisprezece ani am crezut că m-am îndrăgostit nebuneşte de el".

Arren zâmbi. "Şi nu era aşa?"

Sarah dădu din cap şi râse. "Nu, chiar. Nu atunci, oricum. Dar a fost o pasiune teribilă. Şi după ce îmi spunea toate acele lucruri minunate mă grăbeam să învăţ tot ce trebuia să ştiu despre locurile unde fusese şi despre oamenii pe care îi cunoscuse".

"Cred că era foarte interesant".

"Era. Îmi plăcea. Am avut un tutore pedagog minunat care m-a învăţat limbi străine şi matematică, şi filozofie şi tot felul de alte lucruri pe care tinerele din înalta societate trebuiau să le ştie".

"Nu-ţi pare rău, nu-i aşa?"

Sarah dădu din cap. "Nici măcar o clipă. Dar mi-a fost greu să-mi fac prietene. Nu suportam să stau şi să vorbesc despre rochii, cereri în căsătorie şi bârfă mondenă ore întregi. Mi se părea îngrozitor de plictisitor la întrunirile mondene şi de puţinele dăţi când găseam pe câte cineva cu care puteam avea o conversaţie interesantă, persoana respectivă avea de obicei un caracter neadecvat".

Arren o aprobă. "Te simţi foarte singură când nu ai pe cineva căruia să i te destăinui. Nici nu cunoşteam alte femei în afară de cele ce făceau parte din serviciul de întreţinere şi gospodărie".

Sarah oftă şi luă mâna lui Arren. "Aşa că vezi? Eşti prietena mea. Acum te am pe tine şi o am şi pe Caroline. Şi sunt bucuroasă că v-am aşteptat pe voi".

Arren zâmbi. "Aş putea, la urma urmei, să-ţi spun tot ce vrei despre zăbalele cailor".

Sarah începu să râdă. "Iar eu pot să-ţi spun tot ce vrei să ştii despre balurile din înalta societate. Aşa că nu-ţi mai face griji. O să-ţi faci găuri în buze."

Arren râse împreună cu ea. "De unde ştii că îmi fac griji?"

"E scris pe faţa ta. N-ai nici un motiv să te îngrijorezi. Aiden şi cu mine vom fi acolo, şi numai dacă nu şi-au schimbat planul, vor fi Jase şi Caroline. Celălalt frate al meu, Tyron, s-ar putea, de asemenea, să vină, iar tu, Caroline şi cu mine vom putea râde de femeia voluptoasă care s-a lipit de braţul lui".

"Celălalt frate al tău este însurat?"

Sarah dădu din cap. "Nu. Şi cum Duncan e ocupat acum, toate mamele care complotează, toate codoaşele au rămas fără coroniţă ducală. Averea lui Tyron l-a făcut deodată extrem de cunoscut - deşi nu cred că va moşteni vreun titlu."

"E cam neplăcut".

"E groaznic. Dar să nu-ţi faci griji. Caroline şi cu mine avem noi ac de cojocul fiecăruia."

Arren râse. "Sunt sigură că eşti mândră de asta".

Sarah zâmbi. "Dar, în schimb, mi s-a dus vestea şi de protectoare. De aceea, vreau ca mâine seară să fii extrem de atrăgătoare". Ea se opri şi o privi pe Arren cu înţeles. "De altfel cred că lui Duncan îi va creşte inima să vadă toţi bărbaţii dându-ţi târcoale".

Arren zâmbi şi întinse mâna să pipăie mătasea verde. "Este o rochie frumoasă!"

Sarah încuviinţă cu satisfacţie. "Atunci probeaz-o şi să vedem dacă ţi se potriveşte. Iar dacă mă mai întrebi dacă mă supăr că o porţi, o să mă supăr."

Arren se ridică şi începu să-şi descheie nasturii de la cămaşă. "Cred că nu putem să stăm supărate!"

I se potrivea de minune rochia. Sarah trebui să prindă două ace în talie unde trebuia puţin strâmtată, dar altfel se potrivea perfect. Lui Arren îi plăcea. Culoarea rochiei îi punea în evidenţă ochii şi rămase să se admire în oglindă în timp ce Sarah punea ace în talie. Sarah îşi ridică privirea şi-i zâmbi. "Arată splendid pe tine. Mie nu îmi venea aşa de bine".

Arren o privi mirată. "Tu ce o să porţi?"

Sarah zâmbi şi porni înapoi spre dulap. Scoase o rochie care era încă în sacul de mătase. "Este nouă. De-abia am primit-o săptămâna trecută. Mă gândeam că Aiden o să vrea să mergem la balul familiei Aimsmond, dar mai ştiam că o să mergem numai dacă Duncan apărea în cele din urmă". Întinse mâna şi dădu la o parte husa de mătase.

Arren exclamă mirată. "O, Sarah, e minunată!"

Rochia era o capodoperă. Era dintr-o mătase roşie cu dungi subţiri negre care tiveau pieptarul şi poalele. Mătasea era ţesută din fire scânteietoare aproape invizibile, iar când cădea lumina pe ea, lucea ca o pulbere de basm. Sarah o ţinu atârnată şi-i atinse cu plăcere materialul. "Materialul l-am văzut ultima dată când am fost la probă la Madame Drussard. Îl comandase marchiza de Bedfordshire şi a trebuit practic să o implor pe Madame

Drussard să mi-l vândă mie. De fapt, cred că Aiden a convins-o."

"Cum adică?"

Sarah puse husa de mătase înapoi peste rochie şi o agăţă în dulap. "Când am plecat în după-amiaza aceea, Madame Drussard încă nu-mi răspunsese. Voiam să-mi comand o altă bucată pentru mine, dar ea insista că era unicat, făcută de mână, şi că nu putea să facă din acelaşi material două rochii pentru două cliente diferite".

Arren păru mirată. "De ce nu?"

Sarah zâmbi. "Pentru că, spre deosebire de Highlands, unde toată lumea e mândră să se îmbrace la fel, Londra e plină de snobi. Este aproape de neiertat să ajungi la un eveniment monden îmbrăcată într-o rochie asemănătoare cu cea a unei alte doamne, chiar dacă de vină este croitoreasa. Cu un material ca acesta, care este atât de particular, de unic, ar fi prea bătător la ochi".

Sarah străbătu camera să o ajute pe Arren să-şi descheie rochia. "Deci, când ai plecat, Madame Drussard nu voia să ţi-o vândă?"

"Nu. Am ajuns acasă şi i-am povestit lui Aiden, spunându-i cât de mult îmi plăcuse materialul. Două săptămâni mai târziu am primit rochia".

"Ştii că el a aranjat totul?"

"Nu. Şi nici nu vrea să recunoască".

"A văzut-o?"

Sarah chicoti şi clătină din cap. "Nu. Iar când o să vadă croiala gâtului, cred că o să se înece gândindu-se cât a plătit-o pe Madame Drussard ca să mi-o facă".

Arren râse şi-şi scoase rochia verde de pe umeri. "Cred că mâine va fi o zi fascinantă".

Sarah râse şi ea şi îşi puse la loc rochia în dulap, aşteptând ca Arren să se îmbrace din nou în pantalonii de culoarea untului şi în cămaşa arămie. Arren îşi încheie ultimul nasture şi zâmbi. "Sunt gata, dar va trebui să-mi spui la ce mă pot aştepta mâine".

Sarah fu de acord şi, deschizând uşa, o luă înapoi spre bibliotecă. Restul zilei îl petrecură în faţa focului povestind despre balul de la familia Aimsmond. Se simţea atât de bine, încât Sarah ceru să le fie servită masa în bibliotecă în loc de sufragerie. Sarah puse două perne mari de pe sofa pe jos şi se aşezară cu picioarele încrucişate la măsuţa joasă unde se servea cafeaua, râzând în timp ce mâncau. Numai după ce au terminat de mâncat şi s-au aşezat din nou pe canapea, au schimbat subiectul conversaţiei.

Sarah luă o înghiţitură din vin şi oftă. "A fost o zi minunată".

Arren zâmbi. "Sunt de aceeaşi părere".

Sarah privi la ceasul de pe cămin şi închise din ochi meditativ. "Aiden şi Duncan trebuie să sosească dintr-un minut în altul".

"De unde ştii?"

"Pentru că lui Aiden nu-i place să fie plecat după ce se întuneca,când Cana şi cu mine suntem aici singure".

Arren simţi un fior de teamă pe şira spinării. Se simţise atât de bine aici, că nici nu se mai gândise la siguranţa ei întreaga zi. "Crede că nu eşti în siguranţă?"

Sarah râse. "O, suntem în deplină siguranţă. Ar trebui o adevărată armată ca să poată pătrunde pe moşia asta când nu e aici. Dublează paza din clipa în care iese pe poartă".

Arren căscă ochii mari. "De ce?"

Sarah o privi cu atenţie. "Ţi-a spus Duncan ceva despre primele zile când eu şi Aiden ne-am căsătorit?"

Arren clătină din cap. "Aminteşte-ţi că el nu ştia că eu mi-am dat seama cine este, decât după ce a ajuns aici. Nu mi-a spus nimic despre tine. Ar fi fost prea relevant".

Sarah încuviinţă. "Duncan şi Aiden erau implicaţi activ într-o investigaţie pentru Departamentul de Război la vremea aceea. Era foarte important. Nici eu nu ştiu tot ce a transpirat".

Arren o aprobă, iar Sarah continuă povestirea. "Nu i-am văzut şi nu i-am auzit de şase săptămâni. A fost îngrozitor. Tocmai aflasem că eram însărcinată cu Cana după ce Aiden plecase şi nu mă puteam opri din plâns. Îmi era atât de teamă pentru el, încât aproape că îmi pierdusem minţile".

Arren oftă. "Trebuie să fi fost groaznic".

"Da. Şi de atunci este foarte nervos când e vorba să mă lase singură. De multe ori, dacă se întâmplă, pleacă la Londra şi nu stă mai mult de o zi fără să ne ia şi pe noi cu el".

Arren o aprobă încet. "Îmi dau seama de ce este aşa". Ea se opri şi luă o gură de vin. "Îmi imaginez prin ce-ai trecut în cele şase săptămâni cât a fost plecat".

Sarah îşi clătină capul. "De fapt, s-a mirat şi el".

Arren o privi mirată. "Ce vrei să spui?"

"El şi Duncan s-au întors la Londra târziu seara. Eu eram aici, la Albrick Park. Ei s-au întâlnit cu Regentul devreme, în dimineaţa aceea, iar Majestatea Sa insistă ca ei să rămână la masă la Carlton-House. Aiden nu ştia că Regentul îmi trimisese deja o invitaţie să iau parte şi eu. Nu m-aş fi dus dacă Tyron nu mi-ar fi spus că merge şi Aiden".

"Trebuie că ai fost foarte emoţionată".

"O, da. L-am luat cu mine pe prietenul lui Aiden, Frederick. Mi-a trebuit toată după-amiaza doar să mă îmbrac".

"Ce a făcut când te-a văzut?"

Sarah zâmbi şi mai sorbi puţin vin. "Adică dacă nu a leşinat?"

Arren râse şi o aprobă. "În afară de asta".

"M-a tras într-un colţ şi mi-a spus că îi venea să mă dezbrace". Sarah se amuză de expresia de uimire a lui Arren.

"Ei, a mai spus şi alte lucruri. S-a scuzat în tot felul şi s-a jurat că nu a avut ce face, dar esenţial era că îi venea să mă dezbrace".

Arren începu să râdă. "Ce ai făcut?"

Sarah dădu din umeri. "Ce puteam să fac? De fapt voiam şi eu ca el să mă dezbrace".

Arren râse şi mai tare. "Sarah, dar e scandalos!"

"O, dar nu e ceea ce era cel mai rău."

Arren înghiţi un pic de vin şi puse paharul gol pe masă. Sarah i-l umplu din nou.

"Ce e mai rău?"

"E-he". Sarah îşi umplu şi paharul ei. "Nu ştiu cum am reuşit să facem faţă dineului aceluia. Eu eram între Duncan şi Frederick, iar Aiden era între două femei. Nu-mi aduc aminte cine erau, dar îmi aduc aminte că una se agăţase de el. Eram furioasă".

"Ce ai făcut?"

"Am stat acolo şi am fiert până s-a terminat masa".

De cum s-a terminat, Prinţul moştenitor ne scuză pe mine şi pe Aiden şi plecarăm. N-a mai stat o clipă. M-a înşfăcat până la trăsură, m-a aruncat pur şi simplu înăuntru şi mi-a făcut cea ce aşteptam de la el toată seara".

Arren rămase cu gura căscată. "În trăsură?"

Sarah chicoti. "A fost o seară de pomină".

"Sarah!" Arren începu să râdă. "Nu-mi vine să cred".

Sarah luă încă o înghiţitură de vin. "Nu e mai rău decât ce ai făcut tu şi Duncan în fulgii ăia nenorociţi".

Arren întoarse capul şi o privi pe Sarah. Se îmbujorase din ce în ce mai tare. "Deci ştii totul?"

Sarah râse din nou. "Sigur că ştiu".

"Ticălosul! A jurat că n-o să afle nimeni".

Sarah respiră adânc de câteva ori înainte să zică ceva. "I-a spus valetului lui Aiden, pentru numele lui Dumnezeu! Toată lumea ştie!"

Arren încercă să se înfurie, dar nu reuşi. Vinul începu să o doboare, iar ea începu să chicotească. După câteva minute râdea de-a binelea şi cu cât ea râdea mai tare, cu atât Sarah râdea şi ea la rândul ei.

Nu peste mult timp se sprijineau una de alta învârtindu-se ca două şcolăriţe. Sarah se ridică şi trase aer în piept luând-o în braţe. "Stai. Stai. Trebuie să-ţi spun ceva".

Arren reuşi să se oprească din râs într-un efort supraomenesc. "Ce?"

"Îţi spun, dar îmi promiţi că îmi spui şi tu ceva despre Duncan în schimb?"

Arren îşi înăbuşi un chicot şi aprobă. "Bine".

Sarah respiră din nou adânc şi sorbi încă o înghiţitură întăritoare din paharul ei. "Câteodată, Aiden face nişte chestii foarte caraghioase după ce face dragoste".

Arren se înecă în râs. "Ce?"

Sarah izbucni. "Mormăie la mine".

Amândouă izbucniră şi mai tare în râs. Arren se străduí să poată respira. "Nu. Nu se poate!"

Sarah era trântită pe podea ţinându-se de sub burtă. "Ba da. Aşa face, îţi jur!"

"O, Doamne, Sarah! Cum de nu mori de râs?"

"Când o face îmi place. Numai acum mi se pare atât de caraghios". Începură din nou să râdă.

Arren râdea aşa de tare că îi dădură lacrimile. Căzu înapoi pe podea ţinându-se cu mâinile de fund. "O, m-am lovit!"

Sarah trase aer în piept. "Acum, spune tu!"

Arren oftă şi se gândi puţin. "O, Doamne,m-ar omorî dacă ar şti că îţi spun".

"Ai promis".

Arren aprobă, ştergându-şi lacrimile cu dosul mâinilor. "Mârâie".

Sarah îşi ţinu respiraţia. "Ce face?"

"Mârâie. Adică nu chiar aşa din gât. Ştii tu. Se opri şi imită sunetul. "Scoate sunetele astea". Îşi încleştă dinţii şi mârâi amplificând sunetul mişcându-şi limba. "Chiar când.... în toiul...."

Sarah îşi duse mâna la gură pentru a înăbuşi o pornire de râs. "Cât de în toiul...".

Arren îşi înăbuşi un chicot. "Chiar în toiul trebii".

Sarah căzu pe spate hohotind. Arren făcu acelaşi lucru.

Aiden şi Duncan intrară şi le găsiră exact în poziţia asta. Duncan îl privi pe Aiden îngrijorat. "Nu prea îmi place chestia asta, Brick".

Aiden dădu din cap. "Am o presimţire că am fost bârfiţi".

Sarah îşi ridică privirea şi încercă să-şi înăbuşe râsul pentru a putea să-i salute. "Bine ai venit, My Lord..." nu reuşi să termine şi căzu din nou pe spate, ţinându-se de burtă.

Aiden traversă camera şi luă sticla goală de vin ţinând-o, pentru ca Duncan să o vadă. "Bine, atunci. Tu ai grijă de nevasta ta beată, iar eu am grijă de a mea".

Arren se ridică într-o mână şi se uită la Duncan. "Nu sunt beată. Nu ştiu ce te pa... face să crezi asta". Se corectă, dar Sarah izbucni din nou în râs. Arren se prăbuşi din nou pe podea făcând acelaşi lucru.

Duncan oftă adânc şi traversă şi el camera ajungând în dreptul ei. El îi întinse mâna aşteptând ca ea să i-o dea pe a ei. Când i-o dădu, el o trase în picioare şi dintr-o singură mişcare o ridică pe umăr. O prinse puternic cu mâinile de fund şi de picioare, ţinând-o bine, chiar dacă ea se mai zbătea ineficient, lovindu-l în spate.

"Lasă-mă jos!"

O pocni peste fund. "Nu! Te duc în pat! Se întoarse şi îl privi pe Aiden. Sarah râdea pe jos, iar Arren începu iar să chicotească. "Pentru numele lui Dumnezeu, Brick! Fă ceva cu femeia asta neruşinată cu care te-ai însurat".

Aiden râse şi-l privi pe Duncan pornind spre uşa bibliotecii cu Arren agăţată sigur peste umărul lui. Chiar şi după ce au plecat, Aiden încă auzea protestele ei pe când urcau scările. Întinse mâna, o ajută pe Sarah, se ridică în picioare, şi-i şterse lacrimile de atâta râs cu mâna. "Sarah, te-ai îmbătat?"

Ea chicoti şi clătină din cap. "Nu chiar. Sunt puţin cu capul greu".

Ea începu să râdă din nou, iar el o ciupi de fund. "Gata! Opreşte-te!"

Ea se rezemă de el scuturându-şi umerii, încercând să-şi înăbuşe râsul. "Nu pot. A fost aşa de nostim". Termină într-o nouă rafală de râs iar el ridică disperat privirea aşteptând-o să termine.

Ea respiră de mai multe ori în timp ce îl privea, când un zâmbet îi trăgea colţul gurii. "Îmi pare rău".

El se aplecă şi o sărută. "Mie, nu. Mă bucur că vă înţelegeţi amândouă. Din ce îmi spune Duncan, Arren nu a prea trăit în viaţa asta a ei".

Sarah oftă deodată şi clătină din cap. "Aşa e. E într-adevăr foarte trist. Îmi place foarte mult de ea. Mă bucur că el a găsit pe cineva pe care să o iubească atât de mult".

Aiden încuviinţă din cap. "Într-adevăr o iubeşte foarte mult. Zice că îi este teamă să nu rateze relaţia dintre ei, dar e gata să meargă până în iad şi înapoi dacă va trebui."

Sarah oftă şi se rezemă de el. "Şi ea îl iubeşte. Ştiu că îl iubeşte. O să fie totul bine".

"Sper să fie aşa".

"Aşa va fi", se încăpăţână Sarah.

Aiden zâmbi şi îşi plimbă mâinile în sus şi în jos, pe spatele ei. Ea îşi dădu capul pe spate ca să-l privească din nou. A fost totul bine astăzi?"

El încuviinţă. "Da. Vom avea o întrevedere cu Prinţul moştenitor poimâine".

Ea zâmbi. "Bine. De-abia aştept să mergem la balul familiei Aimsmond".

"Ai găsit ceva pentru Arren de îmbrăcat?"

"Dacă am găsit ceva de îmbrăcat pentru Arren ... " îl imită ea. "Aşa puţină încredere ai în mine?"

"Am mult încredere. Am vrut să mă asigur că Duncan n-o să-ţi rupă gâtul când o s-o vadă îmbrăcată!"

Sarah zâmbi. "O să arate nemaipomenit, iar el va trebui să se descurce şi să facă faţă.

"Sarah".

Vocea lui avea o nuanţă ameninţătoare iar ea îi zâmbi complice, bătându-l uşor pe piept. "Nu-ţi face griji. Arată foarte bine în rochia aia".

El oftă şi o trase de păr. "Te cunosc eu. Eşti în stare de orice".

"Ba nu".

Era clar că nu o credea şi era pe punctul de a i-o spune, când auziră un ţipăt de sus. Sarah privi tavanul gânditoare.

"Poate că îi face ceva chiar acum, nu?"

"Poate".

"N-ai de gând să intervii?"

"O, am de gând să fac o mulţime de chestii".

De-abia reuşi să-l privească serioasă, dar îşi pierdu stăpânirea când auziră încă un ţipăt. Îl lovi în piept. "Aiden Brickstone, ce ai de gând?"

El aprobă din cap şi îi zâmbi seducător. "Am multe idei".

Ea se băgă în el. "Atunci ce naiba mai aştepţi?"

El mârâi şi o ridică în braţe, pornind spre uşă. Erau la jumătatea scărilor când Sarah îşi ridică capul pe umărul lui şi îşi trecu un deget peste buzele lui. "Aiden?"

El o privi şi continuă să urce fără efort pe scări. "Hmm?"

"O să mai mârâi la mine la noapte?"

El zâmbi. "Cum vrei tu, iubito".

Părăsiră holul unde nu mai rămăsese decât ecoul chicotelor lui Sarah.

CAPITOLUL XXVII

Arren stătea culcată pe patul mare şi îşi admira soţul. Sosiseră la Albrickt House în Londra după-amiaza devreme, iar Duncan stătea în faţa oglinzii, aranjându-şi cu îndemânare

cravata. Peste două ore aveau să plece la balul de la familia Aimsmond. Arren îl privea printre genele întredeschise, nedorind ca el să ştie cât era de încântată de înfăţişarea lui.

Arăta magnific. Se oprise pe la croitorul lui, Saville Row, cu o zi înainte, iar costumul lui nou, de seară, îi fusese livrat la Albrick Park cu douăzeci de minute în urmă. Pantalonii negru- fumurii i se potriveau de minune, iar haina îi scotea în evidenţă lăţimea extraordinară a umerilor. Purta o vestă din brocard auriu peste cămaşa ivoar, fină. Făcu ultimul nod la cravată, aranjând-o ca într-o cascadă şi întinse mâna pe masa de toaletă după un ac cu smarald, pe care îl înfipse în rever, zâmbind uşor şi întorcându-se către soţia lui.

Ştia foarte bine că Arren îl urmărise tot timpul şi în mod intenţionat profită de aceasta. "Ai aflat ceva din asta?"

Arren căscă, prefăcându-se că se trezea din somn. "Ce spui?"

El zâmbi şi trecu prin toată camera ca să se aşeze la capătul celălalt al patului. "Urmărindu-mă cum mă îmbrăcam. Ai învăţat ceva din asta?"Arren se îmbujoră. "Nu te urmăream cum te îmbrăcai. Dormeam".

El dădu din cap cu un zâmbet înflorit pe buze. "Sigur că nu mă urmăreai. Poate că mi s-a părut când m-am uitat în oglindă şi ţi- am văzut ochii deschişi".

Ea îl privi puţin prosteşte şi întinse mâna să-i scuture o scamă de pe umăr. "Bine. Poate că te-am urmărit puţin, dar nu trebuie să fii aşa de încântat de tine".

"Nu sunt încântat. Mă gândeam că mi-ar plăcea într-adevăr să te urmăresc pe tine îmbrăcându-te. Mă întrebam dacă ar fi acelaşi lucru pentru tine".

Ea dădu ochii pe spate şi-l pocni în piept. "Ei bine, de data asta n-o să mă vezi. Sarah trimite o fată să-mi aranjeze părul şi să mă ajute să mă îmbrac".

El oftă dramatic. "Mi s-a spus mereu că după căsătorie, viaţa devine extrem de plictisitoare".

"Dacă deja te-ai plictisit, e vai de tine".

"Poate că o să găseşti tu un mod de a mă aprinde din nou deseară".

Arren murmură ceva de neînţeles, iar el o apucă de bărbie. "Arren, ce ai spus?"

Ea scutură din cap. "Nu era important".

O prinse mai strâns. "Nu era?"

Ochii lor se împreunară în priviri iar el remarcă cum îi tremurau buzele. "Nu. Nu era".

"Atunci de ce nu-mi spui, ca să decid eu asta".

Ea oftă din greu. "Am spus că n-are rost să te mai aprind".

Duncan scoase un sunet scurt, disperat, din gât şi-şi lăsă mâna să cadă. "Fir-ar să fie, Arren, de câte ori trebuie să mai suport conversaţia asta".

"Te rog, nu fi supărat".

"Cum să nu fiu? Mă tot învârtesc în cercul ăsta de câteva săptămâni. În mod evident, nu te pot convinge cu nimic că totul va fi bine".

Ea aplecă punându-şi mâna pe piciorul lui. "Vreau atât de mult să te cred, Duncan. Nu e de ajuns?".

El clătină din cap. "Nu, Arren. Nu e de ajuns". Se ridică deodată pe picioare, iar mâna ei căzu pe pat. "M-am săturat de chestia asta". Se întoarse să plece, iar Arren dădu la o parte pătura. Se dădu jos din pat şi-l ajunse la mijlocul drumului. "Duncan, te rog, nu fi supărat".

El se întoarse pe călcâie şi o privi fix. "Ce vrei de la mine, Arren?"

Îşi puse mâna pe braţul lui şi-l privi în ochi. "Mergem în seara asta la balul ăsta ca soţ şi soţie. Nu vreau să fim supăraţi când ajungem".

Duncan o privi îndelung, tensionat, înainte de a ofta adânc. O luă de mână şi o trase pe una din canapelele joase. Îi făcu semn să se aşeze, aşteptă să o facă, apoi se aşeză şi el lângă ea. "Nu vreau să mai lupt cu tine, aşa cum nici tu nu mai vrei să lupţi cu mine. M-am săturat de cearta asta".

Ea încuviinţă. "Ştiu. Iartă-mă".

El o privi dintr-o parte. "Îţi pare rău, dar nu eşti cu nimic mai convinsă acum decât erai acum cinci minute".

Arren îşi desfăcu braţele în faţa ei şi îl privi. "Te rog, încearcă să înţelegi".

El respiră din nou adânc şi se scărpină absent la ceafă. "Cred că ar fi mai bine dacă nu am discuta asta acum. Nu mă simt în stare".

Arren încuviinţă, gata să schimbe subiectul. "Nu trebuie să te întâlneşti cu Aiden jos?"

"Peste un minut. Însă vreau să verific cu tine încă o dată toate detaliile".

"Ce detalii? Singurul detaliu este că tu şi Aiden nu mă veţi pierde din ochi toată seara, în orice moment. Cât poate fi de greu acest lucru?"

O privi cu atenţie. "Vorbesc foarte serios, Arren. O să fie mare aglomeraţie acolo unde mergem şi nu m-aş duce deloc dacă n-ar trebui să vorbesc cu unii oaspeţi".

"Încă nu mi-ai spus asta".

"Multe din moşiile din Scoţia sunt ale unor nobili englezi. Vreau să conving cât mai mulţi moşieri, câţi vor fi de faţă cu mine când vorbesc mâine cu Prinţul moştenitor".

Ea îl privi mirată. "Crezi că o să poţi?"

"Sunt sigur. Reforma socială e pe primul loc pe agenda lumii bune. Încă tremură toţi în cizme ştiind ce s-a întâmplat în Franţa".

"Te referi la revoluţie?"

El încuviinţă. "Au trecut mai puţin de treizeci de ani de când poporul francez s-a ridicat împotriva claselor

conducătoare. Cu ascensiunea şi căderea lui Napoleon, englezii privesc mai atent la ce se întâmplă în ţara lor".

"Dacă vei putea câştiga cât mai mulţi moşieri englezi de partea ta, crezi că vei avea şanse mai mari pentru o alianţă acasă".

"Şansele vor fi imense. Fiind soţul tău, eu controlez acum de patru ori mai multe moşii în Scoţia. Asta înseamnă că am multă putere".

Arren se înfioră vizibil, iar el o prinse de umăr. "Nu crezi că am realiza ceva valoros, Ducesă, dacă vom folosi tot acest pământ ca să ajutăm oamenii?"

Ea ezită un pic înainte să încuviinţeze."Cu riscul că te supăr din nou, ştii că poţi trece Grayscar în alianţa ta dacă lucrurile nu ies aşa cum ai plănuit tu".

El fu de acord. "Ştiu".

Ea reuşi să zâmbească uşor şi se aplecă să-l sărute scurt. "Ai face mai bine să te duci jos acum ca să pot să mă îmbrac".

"Eşti sigură că nu mă pot uita?"

"Sunt sigură".

Duncan oftă şi se ridică în picioare, trăgând-o şi pe Aren lângă el. "Bine. Te las să faci cum vrei tu de data asta, dar n-o să-ţi permit să nu mă laşi să te privesc când te vei dezbrăca, mai târziu".

Arren încercă să se ferească să nu-i vadă tristeţea din ochi. "Nici nu te gândi".

El îi zâmbi şi o sărută scurt, şoptindu-i ceva scandalos la ureche înainte să o lase singură în cameră. Arren închise uşa în urma lui şi o privi tristă. Deseară s-ar putea să fie ultima lor noapte împreună ca soţ şi soţie. După ziua de mâine totul va fi schimbat. Hotărâtă, se întoarse şi se privi în oglindă. Făcu promisiunea ca în seara asta să refuze să se gândească la viitorul gol care îi stătea înainte. Dimpotrivă, îşi va permite să se lanseze în fantezia asta şi să creadă că, uneori, visuri imposibile se adeveresc. În seara asta va străluci pentru el şi chiar dacă lumea ei s-ar prăbuşi la pământ mâine, nimeni nu-i poate lua momentul de deseară. Îşi îndreptă umerii şi trase de şnurul greu de la uşă, aşteptând ca servitoarea să vină să o ajute să se îmbrace.

Fu gata în mai puţin de o oră şi rămase să se privească nerăbdătoare în oglindă. Se auzi o bătaie scurtă în uşă şi Sarah deschise uşa şi intră. Arren respiră adânc când ea intră. Rochia ei arăta chiar mai frumoasă acum decât atunci când o văzuse. "Sarah, arăţi nemaipomenit."

Sarah zâmbi. "Găseşti? Îmi place foarte mult culoarea".

Arren o aprobă. Una dintre trăsăturile cele mai izbitoare ale lui Sarah erau ochii ei mari, negri.Culoarea aprinsă a rochiei i se potrivea de minune cu ochii. "Ţi se potriveşte foarte bine cu ochii".

Sarah zâmbi tăcută. "La început, când ne făceam curte, Aiden şi cu mine, ne certam mereu în legătură cu culoarea

ochilor mei. Eu voiam să-i creadă albaştri. El susţinea că sunt negri".

"Dar sunt negri".

"Da, ştiu, dar voiam să fi albaştri". Sarah se opri şi o privi pe Arren cu un zâmbet larg. "Cred că tu n-ar trebui să te cerţi cu nimeni din cauza culorii ochilor tăi".

Arren râse. "Niciodată. Au fost întotdeauna în mod sigur verzi"

"Ei bine, arăţi extraordinar în rochia asta".

Arren apucă de poale un pic nervoasă şi se privi din nou în oglindă. "Sper ca soţul meu să aibă aceeaşi părere".

Sarah zâmbi cu înţeles. "O, aşa o să fie, o să vezi".

Când intrară împreună în salon, îi găsiră pe Duncan şi pe Aiden stând în picioare lângă cămin, vorbind despre seara ce le stătea înainte. Când Duncan o zări, aproape că scăpă paharul din mână. "Dumnezeule".

Aiden murmură şi el ceva şi rămase cu ochii la rochia lui Sarah.

Sarah chicoti. "Amândoi aţi rămas cu gurile căscate, cât suntem de frumoase".

Aiden îi ieşi în întâmpinare privind în permanenţă tăietura îndrăzneaţă a croielii gâtului. "Sarah, rochia asta are o croială prea îndrăzneaţă".

Ea se ridică pe vârfuri şi-l sărută scurt. "Şi îţi mulţumesc că mi-ai cumpărat-o, My Lord soţ".

"O voi trimite înapoi dimineaţă", mormări el.

Sarah râse şi se întoarse către Arren. Ea trăgea nervos de poalele rochiei ei, în timp ce Duncan înţepenise rezemat de balustradă. Sarah îl privi amuzată. "Duncan n-ai de gând să-i spui ceva soţiei tale?"

El o privi surprins ca şi cum uitase de Sarah şi Aiden. "Desigur", murmură el păşind înainte.

Arren îi zâmbi puţin îngrijorată, iar el îi luă mâna şi i-o duse la buze. "Arăţi minunat, Ducesă".

Ea îl privi îngrijorată şi-şi retrase mâna. "Mulţumesc. Şi tu, la fel".

Păru că iese din starea de visare şi se aplecă să-i şoptească.

"Sunt sigur că va trebui să lupt cu admiratorii tăi toată noaptea".

Arren se linişti o dată cu întoarcerea la tachinarea lor obişnuită şi-l lovi uşor peste piept. "Nu mai mult decât va trebui să mă lupt eu cu ale tale, Gypsy".

El se lăsă pe spate şi zâmbi, punând braţul luiArren sub al său. "Eşti gata de plecare, My Lady?" Ea încuviinţă din cap şi-l apucă de braţ, iar Duncan privi la Aiden întrebător.

Aiden ridică privirea în tavan. "Aţi terminat cu vrăjeala, voi doi?"

Duncan zâmbi şi îl aprobă. "Tu vorbeşti, Brick. Uiţi că eram pe aproape când v-aţi căsătorit. Tu ai definit ilustrativ cuvântul «vrăjeală».

Aiden privi indignat. "N-am vrăjit niciodată pe nimeni". Sarah îl lovi cu piciorul, iar el gemu tare, privind-o amenințător. "Mai ales femei rele cu ochii negri".

Ea ridică din bărbie şi-i făcu scurt cu ochiul lui Arren. "Ochii mei nu sunt negri. Sunt albaştri".

El zâmbi afectat şi o sărută scurt pe frunte. "Atunci poate că ar trebui să vând toate bijuteriile alea cu pietre negre pe care le-am căutat pe tot globul ca să ţi le cumpăr".

Ea clătină din cap. "Bine, poţi să crezi că sunt negri dacă vrei".

Aiden râse şi-i trase braţul sub al său, păşind împreună către uşă. "Te avertizez de pe-acum, My Lady, că dacă mor mâine duelându-mă cu vreun ticălos care s-a uitat în decolteul tău toată noaptea, o să te pun să sapi pe piatra de mormânt "«Ochii ei erau negri»".

Ea îi zâmbi şi aruncă o privire lui Arren şi Duncan. "Dumnezeu mi-e martor că asta-i tot ce a vrut să fie trecut pe piatră. Duncan, o să mă ajuţi să comand, nu-i aşa?" Ţipă scurt când Aiden o pocni peste fund şi o împinse pe uşă.

CAPITOLUL XXVIII

Încăperea strălucea de mulţimea în mişcare. Arren stătea la intrarea în imensa sală de bal cu ochii mari de curiozitare. Sala de bal era înţesată de oameni îmbrăcaţi

festiv. Duncan îi ţinea strâns mâna pe braţul său iar ea privea uimită la aglomeraţia de oameni străini.

Veniseră cu caleaşca lui Aiden cu douăzeci de minute mai devreme, iar acum stăteau la uşa sălii de bal aşteptând ca majordomul să le anunţe venirea. Arren fu uimită de şirul lung de caleşti din faţa casei masive, iar când, în cele din urmă, ajunseră înauntru, numărul mare de oameni i se păru absolut copleşitor.

Aiden şi Sarah păreau să cunoască pe toată lumea. Nimeni nu trecea pe lângă ei fără să nu se oprească şi să nu-i salute. În zece minute, Arren făcuse cunoştinţă cu mai multe lume decât cunoscuse ea în viaţa ei până atunci. Privi în jur fascinată, ţinându-l strâns de braţ pe Duncan.

El o privi atent. Ştia că ea nu era obişnuită cu evenimentele mondene, şi pentru că nu ştia cum se va descurca ştia că era puţin nervoasă. Părea vrăjită de zgomotul de aglomeraţie care venea din imensul foaier, iar el îi zâmbi când se apropiară de sala de bal şi-i văzu ochii imenşi de curiozitate.

Aiden şi Sarah fură anunţaţi primii, şi intrară în imensa sală îndreptându-se uşor spre Marchiza şi Marchizul de Aimsmond. Duncan puse mâna lui peste mâna lui Arren şi păşi înainte.

"Ducele şi Ducesa de Stratchcraig, de asemenea Ducesă de Grayscar".

Ea se uită la el mirată, iar el îi zâmbi, trăgând-o spre mulţime. Arren îl trase de braţ până când el se aplecă îndeajuns să o poată auzi.

"De ce ai făcut asta?"

"Ce am făcut?"

"Ai spus ambele titluri".

"Sunt amândouă ale tale, nu-i aşa?"

Avansaseră destul de mult în încăpere, iar el se opri să vorbească cu cineva, prezentând-o pe Arren drept soţia lui. Schimbară cuvinte de politeţe şi o trase pe Arren înainte din nou, făcându-şi drum spre Marchiză.

Arren îl privi speriată. "Da, desigur, ambele sunt titlurile mele, dar de ce le-ai folosit pe amândouă?"

El dădu din umeri şi se uită la ea mirat. "De ce nu?"

Ea oftă şi-l aşteptă să salute pe cineva care trecea.

"Nu crezi că îţi stârbeşte într-un fel din rang dacă eu am două titluri?"

Duncan se opri în mijlocul încăperii şi o privi surprins. "E ridicol. Ţi-l stârbeşte pe al tău dacă eu am patru?"

"O, nu, dar este altceva".

El privi spre tavan şi o trase din nou înainte. "Arren, nu mă ameninţă nimic că tu eşti la rândul tău ducesă de drept. De unde naiba ţi-a mai venit şi ideea asta?"

"Lawrence se supără întotdeauna că aveam să obţin titlul dacă i se întâmpla ceva lui Donald".

Duncan se opri şi o străfulgeră cu privirea. "Să nu mă mai compari cu bastardul ăla, ai înţeles?"

Ochii ei se măriră uşor când îi auzi glasul puţin aspru şi încuviinţă, nedorind să-l mai provoace. "Iartă-mă".

El oftă şi o mângâie pe faţă. "Şi tu să mă ierţi. Hai să nu ne certăm în seara asta, bine?"

Ea îi zâmbi şi consimţi cu plăcere, nemaiîncordându-se. Duncan o duse în partea cealaltă a încăperii prezentând-o la zeci de oameni înainte de a ajunge la Marchiza şi Marchizul de Aimsmond.

"Alteţă!" exclamă Marchizul. "Ce surpriză plăcută!"

Duncan zâmbi şi dădu mâna cu marchizul. "Sper că nu vă deranjează să ne adăugaţi pe lista de invitaţi atât de târziu".

Marchiza dădu din cap. "Bineînţeles că nu. Ne-am bucurat nespus să auzim că sunteţi din nou în Anglia".

Duncan o trase înainte pe Arren, iar ea întinse mâna Marchizului, făcând o mică reverenţă. "My Lord, permiteţi-mi să vă prezint pe soţia mea, Ducesa de Stratchcraing".

Marchizul se aplecă înainte şi sărută scurt mâna lui Arren. "Mă bucur mult să vă cunosc, Alteţă".

Arren zâmbi. "Aţi fost atât de amabil să ne invitaţi chiar şi în ultima clipă".

"Sunteţi amândoi bineveniţi".

Duncan sărută scurt mâna Marchizei şi mulţumiră amândoi încă o dată. O împinse uşor pe Arren înainte şi făcură câţiva paşi înainte ca ea să-l oprească. "M-am purtat cum trebuie?" întrebă ea.

El o privi mirat. "Ai fost minunată. De ce eşti aşa de speriată?"

"N-aş vrea să te încurc".

"N-ai să mă încurci".

Îl privi neîncrezătoare. "Totuşi, pari supărat chiar acum".

El oftă exasperat şi luă două pahare de şampanie de la un servitor. "Asta fiindcă nu mi-a plăcut cum s-a uitat Aimsmond la rochia ta".

Arren îl privi surprinsă şi luă paharul pe care i-l dăduse el. Şi-a dat seama că Sarah avea dreptate. Îi va plăcea foarte mult să vadă bărbaţii rupându-şi gâturile după Arren. Iar pentru ea, nu va fi nimic rău, de asemenea.

Ea luă o înghiţitură fortifiantă din şampanie şi se întoarse să privească mulţimea. Zâmbi văzând-o pe Sarah apropiindu-se.

Sarah o apucă pe Arren de mână şi începu să o tragă din nou de partea cealaltă a încăperii. "Vino. I-am găsit pe Caroline şi Jace. Vreau să-i cunoşti".

Arren îl privi îngrijorată pe Duncan, iar el dădu aprobator din cap "Du-te. Numai să nu pleci din sala de bal, bine?"

Ea încuviinţă şi o urmă pe Sarah prin mulţime.

Caroline Erridge se dovedi a fi tot ce îşi închipuise Arren şi chiar mai mult. O găsiră în extremitatea cealaltă a camerei, înconjurată de o mulţime de admiratori. Soţul ei stătea în spatele ei, privind cu îndulgenţă cum soţia sa fermeca cercul de prieteni. De cum o zări pe Sarah îl luă pe Jace de mână şi le porni în întâmpinare, pierzându-şi deodată interesul pentru cei din jurul său. "Sarah! Ai găsit-o!"

Sarah aprobă din cap şi o trase pe Arren în faţă. "Jace, Caroline, vă prezint pe Arren McCraig - soţia lui Duncan".

Caroline se aplecă şi o sărută pe Arren pe obraz. "Mă bucur nespus să te cunosc. Sarah tocmai îmi povestea ce bine vă distraţi împreună."O privi pe Arren cu un aer poznaş, iar Arren o plăcu pe Caroline foarte mult. Accentul ei ciudat i se potrivea perfect cu părul auriu spălăcit şi cu ochii ei mari albaştri. Nu era foarte frumoasă, nu în sensul clasic, oricum, dar emana o vivacitate care o făcea să înţeleagă de ce lui Sarah îi plăcea atât de mult să fie cu ea.

"Şi mie îmi pare bine să te cunosc", zise ea. "Se pare că Sarah e evantajată. Poate vorbi despre amândouă".

Caroline zâmbi conspirativ şi îşi sărută pe obraz fratele. "Jace, fă cunoştinţă şi apoi du-te şi caută-l pe Aiden. Cred că vrea să vorbească cu tine despre mină."

Jace mormăi şi ridică mâna lui Arren la buzele lui. "Sunt încântat să vă cunosc, Alteţă". Îi aruncă lui Sarah o

privire amenințătoare. "Văd că ești la fel de autoritară ca de obicei, surioară".

Ea zâmbi și îl bătu pe umăr. "Este numai vina ta. Tu m-ai alintat la fel ca și pe ceilalți".

"Măcar de-aș fi știut atunci în ce mă bag".

Ea îl împinse spre mulțime. "N-ai știut, iar acum n-ai ce face. Așa că du-te și caută-l pe Aiden și n-aveți decât să vă plângeți amândoi de milă".

Jace o privi pe Caroline și zâmbi. "Poți să te descurci dacă te las ur pic?"

Ea ridică din sprâncene mirată. "Jace Erridge, știi că vreau să fim singure ca să bârfim!"

El dădu din cap. "Tocmai de-asta mi-era frică".

Sarah și Caroline îl împinseră din nou amândouă. "Du-te", ziseră la unison.

El le privi amenințător și-și făcu drum prin mulțime în căutarea cumnatului. Caroline nu mai pierdu vremea, le luă pe Arren și pe Sarah de mână, trăgându-le mai deoparte. "Primul lucru pe care îl facem este să renunțăm la titluri. Să terminăm cu "altețele"!"

Arren zâmbi și consimți. "De acord. Soțul tău oricum e marchiz, iar eu de-abia pronunț titlul tău".

Caroline râse. "Să fiu sinceră, și eu. Noi nu avem cuvinte din astea în America."

Sarah zâmbi și opri un servitor pentru a lua câte un pahar de șampanie pentru fiecare. "Ce ai învățat și merită

repetat, Caroline?" o întrebă când erau din nou aproape singure.

Caroline zâmbi. "Sarah, nu e frumos să mă încurajezi așa. Știi cât de mult îi displace lui Jace".

"Și când ai mai ținut tu cont de asta înainte?"

O strălucire strengărească apăru în privirea lui Caroline, iar ea privi către Sarah și Arren sorbind din șampanie. "Ei bine", zise ea cu înțeles, "îl vedeți pe tânărul de colo, în haina aia oribilă galbenă?"

Arren și Sarah se întoarseră să privească. Sarah zâmbi afectată "Arată ca un papagal".

Caroline încuviință. "El este. Este Lord Roylson. L-am întrebat pe Jace de ce l-a invitat. Știi că familia Aimsmond nu-l poate suferi".

Sarah aprobă. "Nu a fost niciodată aici".

"Știți cu cine s-a însurat acum trei luni?"

Caroline privi în încăpere un timp, localizând în cele din urmă femeia pe care o căuta. "Uite acolo. Lângă boschet. În rochie albastră".

Sarah își roti capul și o privi pe Caroline șocată. "Dumnezeule! Sora lui Aimsmond. Are de trei ori vârsta lui!"

Caroline dădu din cap aprobator. "Ca să nu mai spunem cât e de urâtă".

Arren căscă ochii mari. "De ce s-a însurat cu ea?"

Sarah chicoti. "Poate că Aimsmond i-a dat bani. Nu-i aşa, Caroline?"

Caroline aprobă din cap. "De fapt, treizeci de mii de lire".

"Treizeci de mii de lire!" se miră Arren.

"Te-ai însura cu ea pentru treizeci de mii de lire?" întrebă Caroline.

Arren se întoarse să o mai privească pe femeie o dată. "Nu. Nu cred".

Toate trei începură să chicotească şi nu trecu mult până când Caroline le spuse despre aproape toată lumea din încăpere câte ceva. Arren era uimită de cunoştinţele ei despre oaspeţi. Părea să cunoască pe toată lumea din sala enormă de bal. Râdeau cu poftă la una din poveştile ei când Arren, în cele din urmă, fu învinsă de curiozitate.

"Caroline, cum naiba de îi ţii tu minte pe toţi"?

Sarah râse. "O, Caroline e uimitoare. Ştie numele şi povestea fiecărei persoane pe care o întâlneşte".

Caroline o privi disperată. "Hai, Sarah, doar ştii că nu e adevărat".

Sarah aprobă. "Ba da, nu ştiu de ce nu recunoşti".

"Cred că e nemaipomenit", zise Arren. "Cum reuşeşti?"

Caroline ridică din umeri. "Nu ştiu. Cred că am învăţat pentru că tatăl meu a fost politician. Surorile mele şi cu mine obişnuiam să-l însoţim în treburile lui şi ne întreceam

cine spunea mai multe nume. Când am mai crescut, începusem să menţionăm şi anumite lucruri legate de persoanele respective. Ne ajuta să nu ne plictisim".

"Deci, .câte persoane din încăperea asta cunoşti?" întrebă Arren.

Caroline privi împrejur, curpinzându-i pe toţi oaspeţii. "Într- adevăr, aproape pe toţi. I-am întâlnit cu o ocazie sau alta".

Sarah zâmbi. "Atunci, Caroline, arată-i şi ei".

Caroline o privi mirată. "Nu ştiu de ce crezi că e aşa interesant".

Arren se sprijini spre înainte şi-i atinse braţul. "Vreau să te văd cum faci".

"Bine". Caroline se uită prin încăpere pentru a găsi de unde să înceapă. "Acolo. Lângă uşă".

Sarah şi Arren se întoarseră amândouă să privească mulţimea de lume de lângă intrarea în sala de bal.

Caroline sorbi lung din şampanie. "Încep cu extremitatea dreaptă. Domnul în haina albastră de păun este Contele de Cremeaux. L-am întâlnit luna trecută la consulatul francez, când eu şi Jace ne- am dus acolo la un dineu. Moşia lui este în regiunea Burgundy din Franţa şi e îngrijorător de plicticos. Îşi soarbe supa zgomotos".

Caroline nu băgă în seamă privirile amuzate ale lui Sarah şi Arren şi continuă. "Lângă el se află Madame Bouchard. Este amanta lui, deşi nici unul nu recunoaşte,

evident. Următoarea persoană este Lady Margaret Benton. Am întâlnit-o prima dată pe Lady Benton la un ceai la Ducesa de Hawthorne pe care l-a organizat pentru mine şi Jace când ne-am căsătorit. Soţul ei, Lord Benton, este foarte activ în Camera Lorzilor".

"Următorul este Devon Anesly, fiul cel mai mic al Contelui de Dane, şi chiar un dandy prin Londra. Bărbatul de lângă el este Marcus Brendton, Marchizul de Brandtwood. Este, fără îndoială unul dintre cei mai răi oameni din Londra". Ea se opri şi se întoarse spre Arren. "Să te fereşti din calea lui, Arren, este periculos".

Arren încuviinţă şi-şi întoarse atenţia spre mulţime.

"Apoi, acolo este Lady Jeannette Villinham, Lady Alice Tippington şi Lady Katherine Gresham. Toate au ieşit prima dată în acest sezon şi sunt aici numai pentru că Aimsmond este prieten cu taţii lor".

"În rândul următor este Lord George Dibbit, unul dintre cei mai importanţi lideri din Camera Lorzilor. Este flancat de soţia lui, Lady Dibbit şi de colegul şi câteodată adversarul său, Contele de Dancross".

Arren o privi pe Sarah cu ochii larg deschişi. "De necrezut".

Sarah o aprobă. "Stai să vezi".

Caroline mai enumeră încă vreo zece nume înainte să ajungă la mulţimea dinăuntru. "O, şi aceea este Contesa de Farée şi soţul ei, Sir William Harrington şi amanta sa,

Lady Grant" ; Caroline se opri şi-şi încruntă privirea pentru a vedea mai bine pe domnul din uşă.

Arren se întoarse încă o dată spre Sarah şi zâmbi bine dispusă. Tocmai voia să spună ceva când Caroline pocni din degete. "Ştiu! Ăsta e Lord Alistar McDonan!"

CAPITOLUL XXIX

Arren îşi pierdu toată culoarea din obraji. Nici măcar nu trebuia să se întoarcă ca să-şi dea seama că Caroline avea dreptate. Alistar McDonan stătea în uşă. Sarah îşi îndreptă capul spre ea şi o privi cu mâna la gură.

Caroline le privi pe amândouă şi căscă ochii speriată. "Am zis ceva ce nu trebuia?"

Sarah dădu din cap, respirând adânc. "Nu". Se uită la Caroline. "E o poveste lungă. Trebuie să-i găsim pe Duncan şi Aiden chiar acum".

"Ce s-a întâmplat? Arren, te simţi bine?"

Arren rămase ţintuită. Privirea ei era fixată pe Alistar MacDonan şi avea o expresie de oroare. Sarah se uită împrejur disperată, aproape leşinând de uşurare când îl zări pe fratele ei Tyron într-un cerc mic de oameni, chiar în stînga lor. O apucă pe Arren de o mână şi o târî în direcţia aceea.

Caroline le urma, uitându-se îngrijorată la Arren. "Sarah", zise ea, "cred că ar trebui să-i dau ceva de băut lui Arren. Arată de parcă o să leşine".

Sarah privi peste umăr la Caroline şi continuă să o târască pe Arren în direcţia lui Tyron. "S-ar putea să leşine". Sarah îşi făcea loc prin mulţime, spre mirarea tuturor, şi o împinse pe Arren lângă Tyron.

El o privi mirat. "Bună, surioară. Ce ai de eşti aşa agitată?"Sarah se încruntă la el. "N-am timp să-ţi explic. Ea e soţia lui Duncan. Să nu o pierzi din privire până mă întorc".

Tyron îşi ridică sprâncenele mirat. "Ce se întâmplă, Sarah? Cum adică ea e soţia lui Duncan?" O apucă pe Caroline de mână şi începu să-şi croiască drum prin mulţimea adunată înainte ca el să apuce să spună ceva.

Tyron le privi câteva clipe, scrutând încăperea în căutarea lui Aiden. Când Sarah şi Caroline dispărură în mulţime, se întoarse să se uite la femeia pe care Sarah o împinsese brutal lângă el.

Făcu ochii mari şi îşi întoarse iar capul împrejur, de data aceasta în căutarea unei femei cu păr roşu într-o rochie de un verde smarald. Arren dispăruse.

Sarah o trăgea pe Caroline de mână, făcând-şi drum prin mulţime.

"Sarah?" strigă Caroline, aşteptând ca ea să se uite înapoi. "Ce se întîmplă?"

Sarah dădu din cap. "Nu pot să-şi explic chiar acum, Caroline" Se întoarse să caute prin sala de bal încă o dată. "Îi vezi pe undeva?"

Caroline se ridică pe vârfuri şi privi în cameră. Zări părul roşu-auriu al lui Duncan în colţul îndepărtat din stânga lor. O trase pe Sarah de mână. "Îl văd pe Duncan acolo" zise ea arătând cu mâna.

Sarah smuci mâna lui Caroline în direcţia aceea şi porniră din nou. "Sper ca Aiden să fie cu el!" zise Sarah strecurându-se printre invitaţii care ar fi oprit-o dacă nu i-ar fi privit cu înţeles. Aglomeraţia era aşa de mare că ea şi Caroline trebuiră să se separe şi să-şi găsească drum printre grupurile de oameni. Când, în cele din urmă, ajunseră la extremitatea cealaltă a încăperii, Sarah oftă uşurată. Duncan stătea rezemat de perete cu un pahar de şampanie între degete. Aiden stătea lângă el, cu spatele, implicat într-o conversaţie cu Jace. Se repezi înainte să-i spună că o lăsase pe Arren în grija lui Tyron şi că sosise Alistar McDonan.

Duncan îşi încleştă degetele atât de strâns pe paharul cu şampanie că aproape îi desprinse piciorul fragil. Îşi dădu seama din clipa în care sosise Alistar McDonan. El şi Aiden vorbiseră cu Aimsmond ieri şi se asiguraseră că Alistar era într-adevăr pe lista oaspeţilor. Se gândise că era mai bine să nu-i spună lui Arren, ştiind că ar fi dat-o peste cap. Luase orice măsură să se asigure că putea controla situaţia, dar

din clipa în care Alistar păşise pe uşă, Duncan începu să o caute pe Arren. Începuse să intre în panică.

În spatele lui, îl auzea pe Aiden care puncta ce era mai important în povestea lor pentru Jace, dar cu cât se uita mai mult după părul ei arămiu cu atât mai agitat devenea. Duncan simţi cum i se prelingea sudoarea pe spate, iar mâinile îi ardeau de dorinţa de a prinde gâtul lui Alistar McDonan. Era mai îngrijorat, totuşi, de reacţia lui Arren.

Îşi încordă privirea şi privi din nou în încăpere, verificând metodic fiecare grup de oameni pentru a o zări. Genunchii aproape i se muiară de uşurare când o văzu pe Sarah venind spre el. Ştia că sunt împreună. Pentru câteva momente, o pierdu din vedere şi se împinse înainte, mişcându-şi capul pentru a vedea mai bine. Sarah se ivi din mulţime, iar el rămase surprins când realiză că Arren nu era cu ea. În momentul acela zdrobi piciorul paharului. Aiden şi Jace auziră zgomotul paharului pe podeaua de marmură şi ridicară brusc privirea. Caroline îl apucă pe Jace de mână, privindu-l nedumerită. Sarah se duse direct la Duncan. "Ea este cu Tyron", îi zise ea în aceeaşi clipă în care el o întrebă. "Unde este?"

Duncan se linişti, iar după câteva secunde adăugă. "Fir-ar să fie, Sarah, m-ai speriat îngrozitor!"

Ea clătină din cap. "Ştii că n-aş fi lăsat-o singură".

Aiden se apropie de ei şi îşi puse braţul după umerii lui Sarah, privindu-l atent pe Duncan. "Ei bine, e aici. Ce ai de gând să faci?"

Sarah îl privi cu ochii mari surprinsă. "Ştiai?"

Aiden încuviinţă. "E în regulă, Sarah, Duncan ştia că trebuia să-l înfrunte pe Alistar înainte de a-l vedea pe Prinţul moştenitor, mâine. Am verificat împreună cu Aimsmond pentru a fi sigur că bastardul o să vină aici".

Sarah se uită împrejur încercând să o identifice pe Arren în mulţime. "Cred că mai bine ai găsi-o pe Arren înainte să întreprinzi ceva. Era foarte afectată de venirea lui".

Duncan oftă şi se întoarse să scruteze din nou încăperea. "Trebuia să vină mai târziu. Aveam de gând să fiu lângă ea când apărea el".

Sarah îl privi cu reproş. "Ei bine, n-ai fost, iar ea s-a speriat de moarte".

Jace întinse mâna şi îl lovi uşor pe Duncan pe umăr, arătându-i spre stânga. "Uite-l pe Tyron. Vine spre noi".

Duncan îşi roti capul. Văzu capul lui Tyron apărând şi dispărând în aglomeraţie. Îşi încordă privirea căutând-o pe Arren undeva pe lângă el. Tyron se desprinse de mulţime şi alunecă oprindu-se chiar lângă ei.

"A dispărut!"

Duncan răcni lângă el. "Cum adică a dispărut?"

Tyron se uită la Sarah scuzându-se. "M-am uitat la Sarah şi la Caroline pentru câteva secunde, sperând să te văd pe tine şi să le îndrept într-acolo. Când m-am întors dispăruse. N-am găsit-o nicăieri".

"Fir-ar să fie!" înjură Duncan şi îşi duse mâna la ceafă.

Aiden o înghionti pe Sarah în direcţia lui Tyron. "Bine, Sarah, stai aici cu Caroline". Ea vru să protesteze, dar el o întrerupse. "Aşa să faci. Să nu pleci din locul ăsta decât dacă ia foc casa". Se uită la Jace şi Tyron. "Fiţi cu ochii pe ea. Dacă nu ne întoarcem în cincisprezece minute, începeţi să ne căutaţi".

Jace încuviinţă, luând mâna lui Sarah şi trăgând-o spre el.

"Ai grijă de el să nu facă ceva nesăbuit".

Aiden se uită la Duncan şi făcu ochii mici. Acesta străbătuse deja distanţa până la uşa boltită. El aprobă din cap şi porni grăbit după el.

Arren privi biletul din mâna ei şi-şi făcu drum sus, pe scara impunătoare. Aproape în clipa în care Sarah o părăsi, cineva îi strecură o bucăţică de hârtie în mână. Când o citi, ochii îi scânteiară de furie. Scris de mâna lui Alistar McDonan, biletul zicea următoarele:

"Este în puterea mea să distrug speranța pentru o alianță cu Stratchcraig. Ori îmi dai Grayscar-ul în seara asta, ori îl distrug pe el mâine. Vino la etajul III, a doua ușă la stânga".

Până în momentul acela, îi fusese frică de el. Alistar o înspăimântase mereu pentru ceea ce putea face, dar acum îl amenința pe Duncan. Acum era cu totul altceva. Arren citise biletul și-i aruncă o privire șireată lui Tyron Erridge. Încă se uita la Sarah și Caroline cum străbăteau încăperea, iar ea își încordă privirea, întorcându-se spre ușă. Alistar dispăru, iar ea simți că buza i se strâmbă de dezgust. Era momentul să pună capăt puterii lui exercitate asupra ei.

Strânse biletul în mână și se strecură încet de lângă Tyron, îndreptându-se cât putu de repede către ușă. Când ajunse acolo, dădu colțul, aruncând o privire fugitivă înapoi. Tyron tocmai observă absența ei și o căuta cu privirea prin mulțime. Profită de uimirea și spaima lui și o porni repede pe scara lungă.

Furia îi creștea cu fiecare treaptă. Cu cât se apropia de locul de întâlnire cu Alistar, cu atât îl ura mai tare, nu numai pentru ce i-a făcut ei, dar și pentru ceea ce știa că era în stare să-i facă. Tipul nu făcuse decât să-și vândă sufletul diavolului pentru pământul ei. Urca scările, simțind cum îi creștea furia. Dădu colțul străbătând holul în căutarea scării către etajul III.

O găsi și începu să urce treptele înguste. Ținea biletul lui Alistar strâns în pumn. Etajul al III-lea al imensei

clădiri era nelocuit. Când păşi în hol, se auziră doar sunetele paşilor ei pe podeaua de marmură. Începu să privească atentă şi să-l caute pe Alistar McDonan pentru a-i spune exact ce credea despre prostia şi răutatea lui.

Arren împinse a doua uşă de la stânga şi se opri brusc văzând că încăperea era goală. Îi sări inima din loc când auzi uşa trântită în urma ei. Se întoarse şi apucă să-l vadă pe Alistar cum încuie uşa şi cum pune cheia în buzunarul pantalonilor Îi aruncă o privire ameninţătoare. "Ei bine, Alistar, iată-mă. Ce mai vrei?"

El se rezemă de uşă şi o privi meticulos. "Ştii ce vreau, micuţă Graysland".

"Să nu-mi spui aşa".

El ridică din sprâncene la tonul ei poruncitor. "Şi cum ai vrea să-ţi spun? Înălţimea Ta, încăpăţânată Ducesă de Stratchcraig?"

Ea îl privi şi se îndreptă de spate nedorind să-i vadă privirea plină de răutate. Alistar McDonan era un bărbat masiv, deşi avea o talie zveltă. Amintindu-şi atingerea degetelor lui groase pe pielea ei, avu un fior pe şira spinării. Se dădu într-o parte hotărâtă să nu se lase impresionată de privirea lui. "Eşti un mizerabil!"

El începu să râdă, râsul acela puternic pe care l-a urât întotdeauna. Îşi încrucişă braţele lui masive rezemându-se din nou de uşă. "Va trebui să-l felicit pe Stratchcraig când

o să-l văd. Ţi-a aprins din nou patima în ochii ăia ai tăi verzi. Ia spune-mi, Arren, te excită la fel ca şi Lawrence?"

Ea trase aer în piept şi se trase un pic înapoi, întrebându-se ce ştia el. "O, da, ştiu despre Lawrence. De fapt, nu ştiam de ce fratele tău îi era aşa de supus. L-am folosit şi eu pe Lawrence de mai multe ori, şi nu prea a făcut faţă".

Arren făcu ochii mari şi se uită fix la el. "Eşti dezgustător".

Alistar dădu din umeri şi făcu un pas înainte. "Voiam pământul şi banii. Ca să le obţin, trebuia să-i fac curte lui Lawrence".

"Se pare că te-ai priceput tot atât cât te pricepeai să-mi faci şi mie curte". Reuşi să zâmbească mulţumită când îi aruncă ironia.

Ochii lui se întunecară şi făcu încă un pas înainte. "M-ai făcut să te urmăresc fără rezultat, micuţă Grayland. Nu trebuia să-l trimit pe Evan după tine, trebuia să mă fi dus chiar eu".

"N-ai fi reuşit nici tu",

"A, da! Călătoreai sub aripa protectoare a Alteţei Sale Ducele de Stratchcraig". Mai făcu un pas înainte.

Arren refuză să dea înapoi. Îşi impuse să rămână pe poziţie. "Discuţia asta nu are nici un rezultat. Tu vrei moşia Grayscar. Eu nu am de gând să ţi-o dau!"

Buzele lui se strâmbară într-un zâmbet plin de răutate. "Atunci va trebui să te conving".

Înainte ca ea să poată reacţiona, unul din braţele masive ale lui Alistar o prinse de talie, trăgând-o lângă el. Arren se împinse sprijinindu-se de pieptul lui, încercând să se elibereze de el. "Dă-mi drumul, Alistar! Soţul meu o să te omoare pentru asta".

El râse şi o trase mai strâns. "Când o să termin cu tine, soţul tău n-o să mai aibă nevoie nici să te atingă". Arren începu să se lupte din nou şi îl privi cu îngrijorare. "Ce vrei să spui?"

Se frecă cu înţeles de ea, ochii ei căscându-se de oroare. El era excitat de efortul ei de a se elibera, iar ea îngheţă fiind cuprinsă de o greaţă îngrozitoare. Alistar se lăsă înainte în faţă suflându-i în faţă duhoarea de whisky. "Vreau să spun, micuţă Grayland, că o să te pângăresc încât Duncan Stratchcraig ăla n-o să mai poată suporta măcar să te vadă".

Ea se retrase de la pieptul lui, respiraţia devenindu-i dureroasă. "Du-te dracului, Alistar!"

Întinse mâna şi o apucă de pieptar, rupând mătasea subţire cu mâinile lui mari. Arren se învârti împotriva lui, dar el o apucă dureros de un sân. "Am optat pentru a merge la dracul de mai mult timp". Degetul lui mare începu să-i frământe dureros sfârcul, iar Arren întoarse capul într-o convulsie de vomă. "Nu fi aşa de speriată, Arren. Mi s-a spus că mă pricep la treaba asta".

Ea împinse cât putu în pieptul lui, dar el se aplecă şi îşi apăsă buzele lui groase şi umede de sânii ei, muşcându-i. Arren înghiţi cu greu şi-şi înfipse degetele în părul lui, trăgându-l până rămase cu două smocuri printre degete.

El ridică capul şi zâmbi cu răutate. "Hai, zbate-te că mă aprinde şi mai tare".

Arren deschise gura ca să ţipe, dar el îşi puse mâna peste buzele ei, apăsând-o până când simţi în gură gust dulceag de sânge. "Să nu ţipi. Îţi rup gâtul în două dacă ţipi. Ai înţeles?"

Ea făcu ochii mari şi dădu încet din cap. El îşi trase uşor mâna, iar ea deschise din nou gura. El o pocni din nou peste gură împingând-o înapoi şi căzând peste ea pe un pat. Alistar scoase un cuţit imens şi groaznic şi i-l puse la gât. "Ţipă acu, micuţă Grayland, şi îţi despic gâtul".

"Mai bine cu gâtul despicat decât să te las să mă atingi".

"Ai grijă, Arren. Când o să te arunce Statchcraig, o să ai nevoie de protecţia mea. Nu cred că vrei să mă superi".

Încercă să se lupte cu el, dar îi simţea trupul încordat contra ei, apoi se linişti pentru a nu-l excita şi mai mult, fără să vrea. Era prinsă între masivul lui corp iar când el coborî capul spre sânii ei din nou, ea închise ochii şi-şi muşcă buzele pentru a nu mai ţipa. Cuţitul lui era plasat în locul cel mai sensibil al gâtului şi-i era frică să nu se rănească la cea mai mică mişcare.

El se freca intim de ea şi cu mâna liberă îi rupea rochia dezvelind-o şi mai mult privirii lui lacome. Rămase holbat

la rotunjimea sânilor ei, în timp ce suflarea lui fierbinte alerga pe pielea ei fină. Încetişor, el lăsă cuţitul jos, înţepând-o de-a lungul sânilor. Ea gemu încet. Îl privi cu ochii mari de groază. Privirea lui se întunecă la vederea picăturilor de sânge pe pielea ei delicată. Arren rămase aproape nemişcată pentru ca el să nu-şi aducă aminte că nu-i mai ţinea cuţitul la gât.

El mormăi ceva bădărănesc şi îşi puse buzele pline de bale pe sânii ei, lingând sângele. Ea avu din nou un val de greaţă. Nu ştiu să-şi stăpânească un mic ţipăt de teamă care îi scăpă printre buze. El ridică din cap şi o privi în ochi. "Îmi place când scoţi sunetele astea speriate, micuţă Grayland. Eşti ca un animal prins în capcană".

Cum se uita la el, degetele i se apropiau de cuţitul din mâna lui."Lasă-mă în pace, Alistar. N-ai nici un drept să te porţi aşa cu mine".

El îi rânji ironic. "Arogantă mereu, nu-i aşa? Ai vrut să-ţi râzi de mine, Arren. Nici o altă femeie nu mi-ar fi refuzat cererea mea generoasă".

"Şi tu ce faci? Te răzbuni?"

El începu din nou să se frece de părţile ei intime. "E mult mai mult decât atât. E timpul ca cineva să te frângă. Iar eu voi fi cel care va avea privilegiul să o facă".

Ea începu să-i spună ceva, dar el îi astupă gura cu buzele lui. Îi băgă limba în gură sufocându-i ţipătul de

uimire. Cu mâinile îi sfâşia rochia, iar ea căuta cu disperare cuţitul de care el uitase.

Când ea îl muşcă puternic de limbă, el înjură ordinar şi-i sfâşie gura. "Dracu să te ia, Grayland! M-am săturat. Ori îmi cedezi, ori te omor până o să-mi cedezi".

Degetele lui se încleştară din nou pe cuţit. Ea îl privi speriată, încercând să nu-i arate cât îi era de frică. Alistar îi puse cuţitul la gât şi începu, cu mâna liberă, să-şi desfacă nasturii din faţă, de la pantaloni. Se luptă un timp să realizeze acest lucru înjurând îngrozitor şi balansându-se pe picioare. Arren respiră uşurată când scăpă de greutatea lui de pe ea. El o privea ameninţător ţinând cuţitul în mână. "Să nu te mişti, Arren. Jur că te omor dacă te mişti".

Îl privi de aproape, sperând cu disperare să-i poată lua cuţitul. Ştia că nu putea să scape de el. Cheia de la uşa camerei era încă în buzunarul pantalonului lui. În schimb, rămase nemişcată pe cuvertura din satin galben, cu ochii aţintiţi asupra lui. El ridică încet cuţitul la gură, prinzându-l între dinţi. Cu ambele mâini libere, trase de nasturii de la pantaloni.

Arren privea cu groază cum el îşi scoase ce avea plin de dorinţă din încorsetare. Văzând dotarea pe care o avea fu străbătută de un fior de teroare. O va despica în două, cu siguranţă. Îi auzi râsul animalic şi-l privi din nou. El începu să se mângâie sub burtă, apropiindu-se din nou de pat. "Stratchcraig nici nu poate spera să mă concureze cu asta.

Pun pariu. Mi-au spus jumătate din târfele din Londra şi din Edinburgh că nu mai există un bărbat în viaţă cu una mai mare ca a mea. De cum o să te folosesc să-mi satisfac pofta, Statchcraig n-o să te mai atingă".

Arren trebui să-şi înghită valul de greaţă pe care îl simţi în gât în momentul în care îl simţi prăbuşindu-se din nou peste ea. Îl împinse fără succes în umeri, strângându-se de oroare când buzele lui fierbinţi îi alunecară pe pielea sânilor ei dezveliţi. Numai o minune ar mai salva-o!

Duncan aproape că înnebunise. El şi Aiden căutaseră aproape în fiecare cameră de la etajul II al reşedinţei Aimsmond, chiar în cele în care îndrăgostiţii avuseseră întâlniri secrete. Apoi urcă pe scara care ducea la etajul III, câte trei trepte deodată. "Tu ia-o spre dreapta, Brick. Eu o iau spre stânga". Lovi în prima uşă cu un minut înainte să audă voci în camera de alături. Bombăni ceva ca pentru sine şi porni într-acolo. Degetele i se răsuciră pe clanţă. Aiden auzi şi el voci şi se întoarse când Duncan împingea uşa.

Era încuiată, iar Duncan se dădu înapoi şi o lovi cu piciorul fără să mai aştepte. După numai câteva secunde avu în faţa ochilor imaginea lui Arren care împingea disperată în umerii lui Alistar McDonan. Văzu de asemenea luciul cuţitului.

Alistar se sperie când auzi răcnetul de mânie al lui Duncan din uşă. Întoarse capul tocmai pentru a vedea mâinile lui Duncan prinzându-l de umeri şi azvârlindu-l jos din pat. Arren îşi duse mâna la gură îngrozită când văzu cum Duncan îl aruncă pe Alistar de perete şi cum îi aplică un pumn în stomac. Privea speriată cum Duncan îi aplica pumni lui Alistar din nou şi din nou, până când începu să-i ţâşnească sânge pe nas şi pe gură. Duncan îl ţinea în picioare rezemat de perete cu mâna prinsă în jurul gâtului şi nu observă când Aiden veni spre ea şi o acoperi cu cuvertura galbenă, i-o înfăşură în jurul corpului şi se întoarse la Duncan pe care îl apucă şi-l trase: "Ajunge, Dunc. Lasă-l în pace".

"Al naibii să fiu dacă-l las!" Duncan îi mai trase lui Alistar un pumn în arcadă, dorindu-şi al naibii să fi dat cu un cuţit. Degetele i se strângeau în jurul gâtului lui şi-l mai lovi o dată, privindu-l mulţumit când ochii i se duseră în orbite.

Alden îl apucă şi-l trase de umeri pentru a-l despărţi de Alistar. Duncan îi mai aplică un pumn între coaste. "Lasă-mă, Brick. E dreptul meu să-l omor".

Alden reuşi în cele din urmă să-l tragă, iar trupul lui Alistar, plin de sânge şi lovit, căzu la podea grămadă. Tocmai atunci Jace şi Tyron năvăliră în cameră, cu Sarah şi Caroline în spate. Sarah scoase un oftat zgomotos şi se

repezi la pat, luând-o pe Arren în braţe. "O, Doamne! Eşti teafără?"

Caroline se năpusti şi ea peste ele. Îi netezi părul lui Arren de pe faţa umflată. Aiden îl ţinea ferm de braţe pe Duncan pentru a-l împiedica să nu-şi reînceapă atacul asupra lui Alistar. Jace se apropie şi-i verifică pulsul lui Alistar. Se uita la Alden şi-i spuse: "Trăieşte".

Duncan bombăni ceva urât şi începu să se zbată din nou. Aiden îl smuci şi-l împinse cu putere spre Arren. "Dă-o naibii, Duncan, soţia ta are mai mare nevoie de tine acum, decât ai tu nevoie să-l omori pe nenorocitul ăsta".

Duncan dădu cu ochii de paloarea de pe faţa lui Arren şi simţi cum îi dispare furia. Străbătu camera aproape dându-le la o parte pe Caroline şi pe Sarah din calea lui, în năvala lui de a fi lângă ea. Îngenunche în faţa ei şi îi luă faţa în mâinile lui mari, însângerate. "O, Doamne, iubito, îmi pare aşa de rău că te-a rănit!"

Ea îşi ridică privirea şi o întâlni pe a sa, ştergându-i uşor o pată de sânge de pe obraz. Ea rămase cu privirea fixată pe pata roşie de pe deget, neputând să-i răspundă. El spuse ceva nedesluşit şi o strânse cu putere la piept. Arren se lăsă în braţele lui şi începu să tremure fără să vrea.

Îl auzi foarte vag pe Aiden spunându-i lui Duncan să o ducă acasă. Tyron, Caroline şi Sarah ar veni cu ei în trăsura lui Jace, iar el şi Jace ar avea grijă de Alistar. Arren nu se împotrivi când Duncan o înveli mai bine în cuvertura

galbenă şi când o ridică în braţe. Se cuibări la pieptul lui cu capul pe umărul lui.

O duse în jos pe coridorul întunecat, iar Tyron se repezi înainte să deschidă uşa de la a doua scară. Scările dădeau în spatele casei, apărându-i astfel de curiozitatea celorlalţi. Arren încerca să nu mai clănţăne din dinţi. Voia să-şi ceară scuze că nu l-a ascultat şi a părăsit sala de bal. Voia să-i mulţumească că a salvat-o din mâinile lui Alistar. Voia să-i spună cât de bine şi cât de apărată se simţea în braţele lui încordate şi protectoare. Ar fi vrut nespus de mult să-i spună cât de mult îl iubea, dar nici un cuvânt nu-i ieşea de pe buze.

Duncan o duse pe Arren în jos pe scara lungă, dar simţea încă cum îl stăpânea furia. Nu-şi dorise niciodată ceva mai cu ardoare decât să-l omoare pe Alistar. Imaginea umilitoare a lui Arren peste care dădu cu ochii îi stârni toată această ură. Ea începuse în ultimul timp să-şi piardă disperarea din privirea verde, întunecată şi acum din cauza mândriei lui prosteşti, îi dădu ocazia lui Alistar McDonan să i-o readucă.

Crezuse că va putea avea situaţia sub control. Crezuse că-l va putea face pe Alistar să recunoască ce îi făcuse lui Arren, în aşa fel încât să-l ameninţe până când va consimţi să se întoarcă acasă. Dar nu reuşise. Riscase pe pielea lui Arren şi dacă mai treceau numai câteva secunde, ticălosul ar fi ... se trezi din aceste gânduri când o simţi pe Arren

tremurând în braţele lui; o strânse mai bine şi păşi în aerul curat şi rece al nopţii. "Vrei să te duci tu să trimiţi trăsurile aici?"

Tyron aprobă din cap şi se îndreptă în partea din faţă a casei. "Or să oprească chiar la poartă!"

Duncan merse pe jos pe aleea pietruită, încadrat de Caroline şi de Sarah. Aceasta din urmă îl privi neliniştită când Caroline se duse să deschidă poarta. "O să se facă bine?"

Duncan o privi disperat. "Dumnezeule, Sarah, sper. E numai vina mea".

Arren tremura lângă el, mişcând încet din buze. Nu, nu era vina lui. Cu siguranţă că a înţeles. Oricât ar fi încercat, nu putea să deschidă ochii şi nici vocea nu voia să coopereze cu ea.

Auzi zgomotul trăsurii în depărtare şi se strânse şi mai mult la pieptul lui. Trăsura se opri lângă ei, iar Duncan se urcă cu ea la piept aşezându-se pe canapea.

Uşa se trânti în urma lor, iar trăsura se puse în mişcare. O ţinea strâns lângă el, şoptindu-i vorbe de alinare la ureche. I se păru chiar că începuse să plângă. Apoi îşi dădu seama că era zguduită de plâns şi suspine şi îl cuprinse cu amândouă braţele de gât. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe faţă. El îi şterse faţa şi o strânse şi mai tare lângă el, legănând-o uşor o dată cu balansul trăsurii.

CAPITOLUL XXX

Trăsura se opri în faţa casei Albrick şi Duncan o duse pe Arren în sus pe scări trecând prin holul imens, fără a-i mai aştepta pe Sarah, Caroline sau Tyron. Urcă pe scara largă până în antreul camerei lor şi dădu uşa de perete. Îşi dădu seama, cu oarecare uşurare, că servitoarea lui Arren nu era în cameră. Se opri, strigând din hol că au nevoie de apă fierbinte apoi trânti uşa în urma lor, mergând pe covorul de Aubusson pentru a o pune pe Arren cu grijă în pat.

Părea că nu dorea să-i mai dea drumul, astfel încât o ţinu strângând-o mai departe la piept. Ea suspină sprijinită de umărul lui, lacrimile fierbinţi udându-i cămaşa. O legănă uşor, scoţându-i agrafele mici care îi susţineau părul. Una câte una, eliberă buclele. Puse de-o parte colierul de smaralde şi agrafele, trecându-şi apoi mâinile prin părul ei, mângâind-o.

Strigă un ordin atunci când auziră bătăi la uşă şi lacheii pătrunseră în cameră cu găleţi pline cu apă aburindă. Umplură repede cada şi lăsară o stivă de prosoape curate pe sofaua lată.

Aşteptă până când uşa se închise în urma lor, apoi îi şopti. "Este în regulă iubito. Spune-mi ce ai pe suflet".

Plânse cu suspine, agăţându-se de el. O lipi de el, întinzându-se pe pat alături de ea, plimbându-şi mâinile pe

spatele ei. Suspinele ei dureroase îi zdrobeau inima şi îşi aduse aminte, deodată, de ziua când îi spusese că ea vărsa numai câte o lacrimă. Îşi simţi mintea invadată de remuşcări şi fu cuprins de nevoia de a-şi contopi sufletul cu al ei.

Arren se lipi de pieptul lui. Lacrimile i se prelingeau, udându-i elegantul costum de seară. Umerii îi erau scuturaţi de suspine adânci şi fierbinţi de uşurare şi se agăţă de vesta lui, simţind nevoia de încurajare. Într-un sfârşit se opri din plâns şi avu câteva spasme respiratorii necontrolate, căutând să se stăpânească.

Duncan simţi schimbarea din ea şi se mişcă uşor astfel încât să-i poată vedea faţa marcată cu lacrimi. Se întinse şi îi şterse cu blândeţe obrajii cu mâna, privind-o apoi în ochii de culoarea smaraldului.

Arren îi văzu expresia îndurerată şi îşi ridică mâna pentru a-i acoperi gura, dând din cap. "Nu este vina ta", suspină ea.

Un geamăt profund îi zgudui pieptul. Îi cuprinse faţa în mâini şi privirile li se întâlniră. "Ar fi trebuit să-ţi spun că va fi acolo. Nu ar fi trebuit să te las să mergi singură".

Arren îi mângâie pielea moale a obrazului, insistând asupra ridurilor din jurul ochilor. "Termină, Duncan. Te rog, termină. Nu este vina ta".

O trase înapoi la piept şi o legănă uşor. "Ce rău îmi pare. Doamne, Arren, ce rău îmi pare".

Îi simți disperarea din voce și se agață cu putere de vesta lui.

Într-un târziu, el se ridică. Ținând-o încă la piept, își puse picioarele jos. Ea se uita la el în timp ce își îndepărta părul de pe fața înroșită de plâns astfel încât să o poată săruta ușor pe frunte. "O să am grijă de tine, iubito. Calmează-te".

Ea dădu din cap, nedorind să se uite la el. Se lăsă grea pe pieptul lui, simțindu-se deodată sleită de puteri. El o ținea în poală și dădu încet de-o parte cuvertura de satin galben care îi înconjura corpul. Își înăbuși o înjurătură grea atunci când îi văzu tăieturile pe pieptul gol. Dădu complet de-o parte cuvertura și ținând-o cu o mână, îi trase rochia zdrențuită cu cealaltă mână până la mijloc.

Ridicând-o în brațe, lăsă veșmintele rupte să cadă pe dușumea apoi o duse către una dintre sofalele lungi. O așeză ușor și îi scoase lenjeria ruptă, apoi îi desfăcu neîndemânatic jartierele rulându-i ciorapii de mătase de-a lungul picioarelor. Îi scoase pantofii ușori de culoare verde și îi puse pe covor, alături de ciorapi și portjartier. O ridică cu grijă în brațe ducând-o spre sala de baie și o băgă în cadă.

Se opri numai pentru a-și scoate haina și a-și sufleca mânecile, apoi se așeză în genunchi lângă ea. Se uită la el, apoi își întinse mâinile și îi atinse mâneca cu degetele. "O să te ud. O să-ți strici hainele noi", protestă ea.

El dădu din cap și luă săpunul. Ea abia dacă își dădea seama ce spunea. Duncan știa că ea era încă în stare de șoc.

"Nu are importanţă, iubito. Închide ochii şi lasă-mă să-ţi port de grijă".

Arren îşi închise ochii şi se lăsă în apa fierbinte, lăsând căldura să-i alunge amintirea oribilă a pielii lui Alistar lipită de a ei. Avu un frison şi un val de ameţeală o cuprinse. Deodată nu se mai putu stăpâni. Îşi înghiţi scârba, ochii ei îndureraţi căutându-i pe ai lui. El apucă una dintre găleţile goale şi i-o întinse, în timp ce o sprijinea cu cealaltă mână.

Ea vărsă în găleată, apoi se lăsă pe spate sprijinindu-se de mâna lui. Îi şterse cu blândeţe faţa cu un prosop umed şi traversă camera pentru a-i turna un pahar cu apă. Veni apoi lângă ea, întinzându-i paharul cu apă pentru a-şi clăti gustul acru din gură. Arren se uită la el recunoscătoare şi îi întinse paharul gol. Îi spălă faţa congestionată şi îi şterse cu blândeţe ochii umflaţi de lacrimi.

Îşi înghiţi un blestem atunci când văzu cât de umflate îi erau buzele ca urmare a atacului brutal al lui Alistar. Îi trecu peste faţă prosopul umed aşteptând să se destindă. "Sprijină-te de mine, Arren. Vreau să te îngrijesc".

Ea îl privi. Buzele i se mişcară uşor înainte de a renunţa şi a-şi închide ochii. Adormise mai înainte ca să-i atingă pieptul cu capul.

Arren se trezi în toiul unui coşmar. Alistar era deasupra ei, membrul lui întărit şi umflat, împungând-o. Îi simţea

cuţitul lângă gât şi îl zgârie, luptându-se să se elibereze din îmbrăţişarea lui.

Arren se ridică în capul oaselor, trăgându-şi la piept păturile şi ţipă. Duncan era acolo lângă ea. Se întinse spre ea, apucând-o după umeri cu mâinile lui puternice şi calde, trăgând-o la pieptul său. "Arren, totul este în regulă. Eşti în siguranţă. Nu voi mai permite să ţi se întâmple ceva".

Arren se luptă cu el pentru scurt timp, până se trezi complet şi îşi dădu seama că Duncan era acela care o ţinea acum în braţe. Încă avea pantalonii şi cămaşa pe el. Stătuse într-un scaun, lângă pat, privind-o. Îşi petrecu mâinile după mijlocul lui şi se agăţă de el. "Te rog, nu mă părăsi".

El dădu din cap. "N-o voi face. Culcă-te la loc".

Tremura lipită de el în timp ce el o mângâia pe spate cu mişcări încete, liniştitoare.

Ea se apropie mai mult de el. "Strânge-mă".

El oftă, se întoarse şi se întinse lângă ea. Uşor, o luă în braţe şi începu să o legene lipită de pieptul său până când simţi că adormise.

Era singur. Duncan se întoarse pe spate şi aşteptă câteva momente pentru a se trezi de tot, înainte ca să-şi dea seama că era singur în pat. Deschise ochii şi o văzu pe Arren lângă fereastră. Purta cămaşa de noapte din flanelă albă cu care o îmbrăcase după baie şi stătea lângă fereastră, învăluită de lumina lunii.

"Arren?" Aşteptă ca ea să-şi întoarcă capul. "Ţi-e bine?"

Ea dădu din cap şi îşi întoarse privirea spre fereastră.

"Mă uitam la stele. Ştii că sunt aceleaşi stele care strălucesc deasupra domeniului Grayscar în fiecare noapte?" Se uită din nou la el. "Nu-i aşa că este ciudat?"

El îşi îngustă privirea şi se ridică, nesigur de gândurile ei. Îşi puse picioarele pe duşumea şi traversă camera spre locul unde şedea ea. O înconjură cu braţele pe la spate şi o lipi de el. Se uitau împreună pe fereastră la stele.

Ea îşi lăsă capul pe spate şi îi zâmbi."Nu m-am gândit niciodată până acum la asta. Grayscar era singura casă pe care o cunoşteam. Niciodată nu m-am gândit că sunt aceleaşi stele peste tot".

Duncan nu era sigur de ceea ce dorea ea să spună, aşa că o legănă în continuare, lipită de el, aşteptând să continue.

"Dacă mă voi uita prin ferestrele de la Stratchcraig, voi vedea stelele?"

El se încordă puţin, rămânând complet nemişcat. "Da".

"Aş vrea foarte mult să o fac cu tine, Gypsy".

Duncan oftă şi o întoarse spre el. "Arren, ce spui tu acolo?"

Ea se uită spre el, în timp ce mâna îi întârzie pe pieptul lui. "Spun că orice s-ar întâmpla mâine" se opri uitându-se

la ceasul de pe cămin, "astăzi", se corectă. "Vreau să merg la Stratchcraig cu tine".

Duncan înghiţi cu greutate şi îşi închise ochii pentru un moment. Când îi deschise, Arren avea ochii aţintiţi spre pieptul lui, trasând leneş un desen pe cămaşă. Se aplecă şi o mângâie cu blândeţe pe cap aşteptând ca ea să-şi ridice privirea. "Arren, nu există nimic pe lume pe care să-l doresc mai mult decât de a sta cu tine la Sratchcraig".

Ea zâmbi. "Ei, vezi. Tu ai avut dreptate, iar eu am greşit. Totul s-a adeverit până la urmă." Vocea ei suna într-un fel fals, iar el dădu din cap.

"Arren, nu am nici o idee despre ce se va întâmpla atunci când mă voi întâlni cu Regentul în după-amiaza aceasta". Se opri, oftând adânc. "Însă ştiu că Alistar McDonan va cere probabil despăgubiri pentru că l-am bătut măr în noaptea trecută".

Ea tremură uşor, sprijinită de el, lăsându-şi capul pe pieptul său. "Nu are importanţă. Dă-i ceea ce doreşte. Nu mai vreau pământul".

"Arren, nu te voi lăsa să abandonezi Grayscar, mai ales după ce s-a întâmplat în seara trecută".

Ea îşi lăsă capul pe spate şi îl privi. "Nu înţelegi. Nu îl vreau. Nu mi l-am dorit niciodată. Dacă Alistar ne va lăsa în pace o să i-l dau şi atunci dă-i-l".

"Nu pământul este ceea ce doreşte. Vrea puterea".

Ea tremură din nou. "Nu-mi pasă". "Dar mie îmi pasă.Nu ar fi trecut prin ceea ce ai trecut dacă nu ţi-ar fi păsat".

"Duncan, nu mai vreau să-mi fie teamă".

El se întinse trecându-şi mâna prin părul ei. "Nu va mai trebui să-ţi fie. Te voi apăra".

Ochii ei se măriră de uimire. "Dar dacă Regentul pune pământul sub protectorat?"

"Atunci voi părăsi Stratchcraig şi voi trăi cu tine la Grayscar."

Ea dădu din cap neîncrezătoare. "Nu poţi să o faci. Oamenii au nevoie de tine".

"Vărul meu John poate avea grijă de Stratchcraig. Ai nevoie de mine mai mult decât au ei".

"Duncan, nu te pot lăsa să faci asta. Ştiu cât de mult ţii la familia ta. Ştiu ceea ce înseamnă ei pentru tine. M-ai urî dacă aş face-o".

El zâmbi uşor. "Nu te voi urî niciodată, Ducesă. Atunci când am moştenit pământul şi titlul, le-am făcut acelor oameni o promisiune. Le-am promis că îi voi proteja. Prin a-i proteja înţeleg să le pun interesele lor înaintea intereselor mele".

Arren se încruntă, încurcată. "Nu înţeleg".

"Nu le pot fi stăpân şi să am grijă de problemele lor, de nevoile lor, dacă sunt frământat de grija ta".

"Dar, Duncan, nu îi poţi lăsa fără un conducător".

"Dacă va trebui, îi voi ceda titlul vărului meu John".

Ochii lui Arren îl priveau consternaţi. "Nu! Duncan, nu trebuie să o faci. Nu înţelegi? Nu vreau să mai trăiesc la Grayscar".

"Dar nici nu doreşti ca Alistar să controleze domeniul. Atunci când m-am însurat cu tine, Arren, oamenii tăi au devenit şi oamenii mei. Domeniile Grayscar au nevoie de protecţia oferită de numele meu mai mult decât domeniile McCraig".

Arren dădu din cap. "Nu eşti deloc înţelegător".

El îi zâmbi. "Arren, o să te opreşti vreodată să te cerţi cu mine?" Nu aşteptă ca ea să îi răspundă şi îşi puse degetele pe buzele ei umflate. "Iubito, nimic nu este mai important pentru mine decât persoana ta. Te iubesc. Şi din cauza mândriei şi aroganţei mele te-am pus în pericol. Te-am trădat".

Arren dădu din cap. "Nu! Duncan, nu a fost vina ta. Mi-ai spus să nu plec de la bal. Ar fi trebuit să am încredere în tine".

"Ar fi trebuit să-ţi spun că va fi acolo", continuă el, ignorându-i protestul. "Nu ar fi trebuit să te las singură".

Ea îşi ridică mâna şi i-o puse pe piept. "Alistar mi-a trimis un bilet atunci când a sosit aseară ... ieri noapte. Nu-mi aduc aminte exact conţinutul. Spunea că te va ruina dacă nu îi voi da pământul".

Duncan gemu. "M-ar fi ruinat dacă ar fi făcut ceea ce intenţiona".

Ochii ei se întunecară uşor şi îşi întoarse capul. "Duncan, dacă Alistar m-ar fi... violat, mă mai ..."

El o întrerupse. "Întrebarea nici nu merită răspuns. Te iubesc. Chiar dacă te-ar fi violat tot te-aş fi iubit".

"Dar mi-a spus..."

"Te-a minţit, Arren. Este un om diabolic şi a minţit. Nu m-ar fi putut opri să te iubesc".

Ea oftă şi se sprijini de el. "Duncan?"

"Da?"

"Şi eu te iubesc, ştii?"

El închise ochii, suspină adânc şi nu mai expiră, nedorind să întrerupă momentul de tandreţe. Atunci când respiră din nou, o apleca pe spate privind-o, degetele conturându-i delicatele forme ale sprâncenelor. "Ai idee cât de mult mi-am dorit să spui asta?"

Atunci când ea îl privi, ochii ei verzi erau încărcaţi cu toată dragostea pe care o simţea de atâta vreme. "Am vrut să-ţi spun de atâta vreme. Mi-a fost totuşi atât de frică".

Îi cuprinse faţa în mâini, degetele mari mângâindu-i obrajii. "Nu trebuie să-ţi fie frică, Arren. Îţi jur că nu voi mai lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău, vreodată".

Ea dădu din cap. "Nu, nu înţelegi. Am ştiut în noaptea asta când am văzut stelele. Am fost atâta vreme speriată. Speriată de orice. Mi-a fost frică de tatăl meu. Mi-a fost frică de Lawrence. De Alistar. Dar nu mi-a fost niciodată

frică de tine". Se opri şi se uită la el. "Au fost momente când mă enervai la culme, dar nu mi-a fost niciodată frică de tine".

"Mă bucur".

Ea dădu din cap. "În noaptea asta, când am văzut stelele, mi-am dat seama că Grayscar a fost mereu universul meu. Eram în capcana unui univers de frică şi durere. Însă aceleaşi stele strălucesc şi aici, la Casa Albrick. Sunt vizibile şi din Albrick Park. Ne luminau în fiecare noapte, când dormeam sub cerul liber în drum spre Inverness. Luminează şi la Stratchcraig.

Se aplecă înainte cuprinzându-i gâtul cu mâinile. "Nu-ţi dai seama, Duncan? Toată viaţa mea am crezut că Grayscar este lumea mea, singurul loc unde urma să trăiesc. Nu este, totuşi, adevărat. Sunt făcută să fiu acolo unde eşti şi tu".

El zâmbi şi o trase lângă el. Nu avea într-adevăr importanţă, îşi spuse, că ceea ce spunea ea nu prea avea sens. Nici măcar nu-i păsa că toată aiureala aceea despre stele, lumi şi universuri nu rezolva nimic şi că încă trebuiau să-l înfrunte pe Regent cu o explicaţie cât mai plauzibilă. Arren credea că aceasta rezolvă totul şi mai ştia că locul ei era alături de el. Dacă dorea, putea să-i spună că nenorocita aia de lună era pătrată iar el ar fi fost de acord cu ea.

Arren oftă şi îşi frecă obrazul de pieptul lui. "Gipsy?"

"Hmm?"

"Ce o să faci în după-amiaza asta?"

"Ceea ce trebuie să fac, Arren".

"Nu vreau să cedezi domeniul Stratchcraig".

"Nu ştiu ce să zic".

"Vreau să trăiesc acolo cu tine".

"Şi eu vreau aceasta".

"Ce vom face dacă Regentul nu ne va permite aceasta?"

El se trase înapoi şi o privi din nou. "Arren, ca supus al Coroanei, sunt obligat de către codul onoarei să fac ceea ce doreşte Regentul, însă aceasta nu înseamnă că o voi face cu orice preţ".

"Ce vrei să spui?"

"Vreau să spun că, dacă îmi interzice să mă căsătoresc cu tine, îi voi spune să se ducă dracu!"

Ochii ei se căscară. "Nu poţi să-i spui asta".

"Pe dracu nu pot! Şi chiar o voi face dacă va trebui". Îşi clătină capul privind-o în ochii de un verde intens. "Îţi promit, Arren, nu voi mai lăsa pe cineva să-ţi facă vreun rău".

"Bine, dar ce se va întâmpla cu tine?"

El îi zâmbi. "Regentul nu poate să-mi facă nimic din ceea ce eu nu-l voi lăsa să-mi facă. Voi lua orice decizie care să te pună pe tine în siguranţă".

Ochii ei erau îngrijoraţi şi îşi muşca buza inferioară. "Nu vreau să ţi se întâmple ceva. Te iubesc".

Se aplecă şi îi cuprinse figura în mâini. "Spune-mi-o din nou şi voi deveni invincibil".

CAPITOLUL XXXI

Arren se întoarse în pat şi îşi întinse muşchii dureroşi - o amintire a evenimentelor din noaptea trecută. Gemu şi se ridică în capul oaselor. Lumina soarelui inundase camera şi când se uită în jur îşi dădu seama că era singură. Privi cu coada ochiului către ceasul de pe cămin. Era deja unsprezece şi jumătate.

Arren dădu de-o parte cuverturile şi se dădu jos din pat, încercând să-şi aducă aminte dacă Duncan i-a spus la ce oră avea audienţe. Era sigură că spusese după-amiază. Oftă uşurată şi se îndreptă către toaletă pentru a se studia în oglindă.

Arăta ca naiba. Ochii îi erau umflaţi din cauza orelor de plâns din noaptea trecută. Vânătăi îi acopereau braţele şi pieptul, şi mica tăietură de pe sân era inflamată. Se aplecă înainte şi se uită atentă la gură, satisfăcută că umflătura se retrăsese. Oftă şi apucă ligheanul de pe măsuţă, ducându-l către toaletă.

Îşi stropi faţa cu apă rece, liniştitoare, luând apoi un prosop curat, pe care îl umezi şi îl puse la ochi până când umflătura se mai atenuă. Luă peria de pe masă şi îşi perie părul încurcat, apoi începu să-l împletească. Se privi din

nou în oglindă şi hotărî că urma să arate acceptabil atunci când se va îmbrăca.

Uşa se deschise brusc şi Sarah intră în cameră, fiind încă îmbrăcată în capot. Abby închise uşa în urma ei, lăsându-le singure.

"Oh, Arren, cum te simţi?"

Arren clătină din cap. "Arăt mai rău decât mă simt".

Sarah se aşeză alături şi îi luă mâna. "Am fost atât de îngrijoraţi. Duncan i-a spus lui Aiden, azi-dimineaţă, că te simţi totuşi mai bine".

"Aşa este. Sunt mai curând tulburată".

Sarah o privi, ochii ei violeţi întunecându-se din cauza îngrijorării. "Pot să fac ceva pentru tine pentru ca să te simţi mai bine?"

Arren încuviinţă. "Se întâmplă să fie ceva. Am luat o hotărâre noaptea trecută, Sarah şi am nevoie de ajutorul tău".

"Ştii că o să te ajut".

"Duncan este hotărât să renunţe la Statchcraig dacă Regentul i-o va cere şi să trăiască la Grayscar cu mine".

Ochii lui Sarah se măriră: "Stratchcraig este foarte important pentru el".

"Ştiu. Nu pot să-l las să o facă".

"Arren, Duncan te iubeşte. Dacă s-a hotărât deja, nu cred că vei putea să-l faci să se răzgândească".

noaptea trecută" "Nu poți să-i recomanzi să mă asculte direct pe mine?". Sarah ridică din umeri. "Nu văd de ce nu. A dorit să vorbească oricum cu tine, însă Duncan a refuzat".

"Vezi? Dacă îi spui că sunt nerăbdătoare să fiu convocată, cred că va fi de acord să mă vadă".

Sarah suspină adânc. "Duncan va fi foarte supărat din cauza noastră".

"O să-i treacă. O să facă după cum îl taie capul, până la urmă, trebuie numai să-l fac să profite de asta".

Sarah râse. "În regulă, o s-o fac. Aiden și Duncan tocmai au plecat pentru a avea grijă de ultimele detalii. Cred că Duncan a avut niște întrevederi cu niște proprietari de pământuri în dimineața asta".

Arren aprobă. "Mi-a spus că dorea cât se poate de mult să pledeze în favoarea alianței astăzi".

"Poți merge până la casa Carlton cu mine. Trebuie să ne întâlnim cu Jace și Caroline acolo".

"Cât timp mai avem până să plecăm?"

Sarah se întoarse și se uită la ceasul de pe cămin. "Mai puțin de două ore! Mai bine ne-am grăbi. O s-o iau cu mine pe Abby pentru a pregăti lucrurile de care ai nevoie".

Arren zâmbi. "Sarah, cum voi putea vreodată să-ți mulțumesc pentru asta?".

Sarah se întinse și o îmbrățișă. "Fă-l fericit, Arren. Este un prieten special".

obişnuia să împartă în acelaşi timp pământurile scoţiene şi titlurile".

Sarah zâmbi. "Iar scoţienii îl urau pentru asta".

"Cu toate acestea, este dreptul lui de Regent de a o face. Desigur, sunt câţiva proprietari de pământ pe undeva care ar dori să controleze cea mai mare moşie din Scoţia".

"Presupun. Dar de ce ai nevoie de ajutorul meu?"

Arren oftă din rărunchi. "Duncan este convins că nu vreau să renunţ la Grayscar. Am petrecut atâta timp sub spectrul trecutului încât am lăsat ca acesta să fie un zid între noi. Am nevoie ca el să ştie că nu vreau nimic altceva decât să-i fiu soţie".

Sarah zâmbi. "Vrei să spui că eşti gata să te instalezi ca cel de-al doilea mare proprietar din Scoţia?"

Arren râse. "M-aş instala pentru mult mai puţin, atât timp cât sunt cu Duncan. Nu îmi imaginez că o va crede totuşi, de aceea singura mea variantă este să-i forţez mâna". Un zâmbet apăru în colţul gurii lui Sarah, iar Arren o privi gânditoare. "Ce este atât de amuzant?"

"Este exact ceea ce mi-a spus Duncan azi-dimineaţă. Mi-a spus că singura variantă pe care i-ai lăsat-o este să-ţi forţeze mâna. Cred că veţi avea amândoi o căsătorie minunat de liniştită".

"În orice caz nu va fi plictisitoare. Ca să-ţi spun drept Sarah, lucrul acesta mă sperie de moarte".

Sarah îşi înclină capul. "Care femeie fuge de acasă în toiul nopţii, se îndreaptă spre Londra cu intenţia de a se adresa Prinţului Regent. Călătoreşte singură prin ţară, se leagă de un străin şi supravieţuieşte călătoriei făcute de amândoi, iar apoi spune că îi e frică de propriile sentimente".

"Pare ridicol, ştiu, dar nu pot face nimic. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le ştim unul despre celălalt. Ce se va întâmpla dacă vom sta într-o zi în faţa focului fără câini în jur care să ne deranjeze , fără idealuri spre care să ne îndreptăm şi să ne privim unul pe celălalt dându-ne seama că nu mai avem nimic să ne spunem?".

Sarah râse. "Sigur că veţi începe să vă certaţi".

Arren râse la rândul ei. "Este groaznic, într-adevăr. Tot timpul ne certăm".

"Nu, nu o faceţi. Nu eşti de acord. Nu este chiar acelaşi lucru".

"Nu pot să mă stăpânesc. Îmi place să-l tachinez tot timpul".

"La fel de mult pe cât îi place şi lui". Sarah se potoli deodată şi o luă din nou de mână pe Arren. "Arren, Duncan te iubeşte mai mult decât însăşi viaţa. Mi-ai spus deja şi tu acelaşi lucru".

Arren aprobă din cap. "Atunci de ce sunt atât de înfricoşată?"

"Când iubeşti astfel pe cineva devii vulnerabil, într-adevăr, dar te şi eliberezi. Nu spun că nu vor fi momente în care să nu fii de acord cu el. Numai Dumnezeu ştie, Aiden şi cu mine ne luptăm câteodată precum câinele cu pisica, atunci când ne apucă, însă este cel mai apropiat prieten pe care-l am. Sunt atât de sigură de el, încât pot simţi lucrurile mult mai profund. Să iubesc şi să rănesc, să plâng şi să râd, fără să mă îngrijorez asupra consecinţelor. Dacă vei avea încredere, cred că vei afla că nu vei fi niciodată la pământ, pentru că Duncan este acolo şi te ridică".

Arren aprobă. "Ai dreptate. Ştiu că e".

"Deci, ce vei face?"

"Nu o să-l las pe Duncan să renunţe la Stratchcraig pentru o idee ridicolă pe care şi-a făcut-o despre Grayscar, dar ştiu că asta are de gând să-i ofere Regentului în după-amiaza asta".

"Cum te-ai gândit să-l împiedici să o facă?"

Arren trase aer în piept. "Am de gând să întrerup întrevederea".

Sarah o privi cu prudenţă. "Nu cred că este o idee prea bună".

"Este o idee proastă însă nu am de ales, Regentul va asculta mărturiile celorlalţi proprietari de pământ implicaţi. Nu există nici un motiv ca să nu pot să particip în această calitate".

"Dar, Arren, Caroline şi cu mine vom fi singurele femei din Cameră. Vom fi acolo pentru că am fost martore la ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută".

"Ştiu. Însă voi veţi fi acolo ca reprezentante ale nobilimii engleze. Eu voi fi acolo ca cel mai mare proprietar de pământuri din Scoţia".

Sarah se uită la ea cu îndoială. "Cum ai de gând să o faci, când Duncan deja ţi-a spus că doreşte să rămâi acasă?"

"Nu îi voi spune".

"Nu ştiu, Arren. Nu cred că o să se bucure".

"O să fie furios, însă până la urmă tot este spre binele său. Pe lângă acestea, Alistar McDonan este adversarul meu. Eu ar trebui să fiu aceea care să-l înfrunte"..

Sarah oftă. "Nu există nici o cale să te ţin departe de toate astea?"

Arren dădu din cap. "Nici una".

"În regulă, însă nu cred că bănuieşti în ce te bagi".

Arren râse. "Dacă aş şti în ce mă bag, nu aş mai face nimic. Totuşi, am nevoie de ajutorul tău, Sarah".

"Cum vrei să te ajut?"

"Dacă îmi amintesc bine, Aiden face parte din clanul McCraig. Este adevărat?"

Sarah aprobă. "De fapt el şi Duncan sunt verişori de gradul şase".

"Are cumva o pelerină a clanului McCraig?"

"Da. Are două, poate chiar trei kilturi şi mai multe pelerine. De ce?"

"Nu am nevoie de kilt, ci numai de pelerina cea mai largă".

"Şi ce o să faci cu ea?"

"O să o port". Arren văzu expresia şocată a lui Sarah şi râse. "Sunt Ducesa de Stratchcraig. Când voi face apel la raţiunea Înălţimii Sale, am de gând să fiu îmbrăcată pe măsură".

Sarah zâmbi. "Cred că încep să înţeleg. Duncan purta kiltul său de gală atunci când a plecat cu Aiden, de dimineaţă. Este mai curând pentru ceremonii, nu-i aşa?"

Arren aprobă. "Pelerina unui scoţian este semnul său distinctiv. Este onoarea familiei sale şi a numelui său, totul este reînviat într-un singur lucru".

"În regulă, îţi aduc pelerina. Mai ai nevoie de altceva?"

"Mi-ar fi plăcut să port costumul de ceremonie complet, însă va trebui să mă mulţumesc cu ceea ce ai".

"Pot să-ţi găsesc cea mai mare parte din el. Ai nevoie de o jachetă scurtă din catifea neagră, aşa-i?"

Arren dădu din cap. "În mod sigur, una de-a lui Aiden nu mi s-ar potrivi".

Sarah râse. "Nu şi dacă îţi doreşti să-ţi acopere coapsele. Am una totuşi de la un costum de călărie. Are

croială de femei, însă dacă atârni pelerina de umăr, nu cred că va arăta diferit".

Arren aprobă. "Cred că ai dreptate. Am nevoie de pelerină şi de jachetă, apoi de o geantă de blană dacă Aiden are una, ciorapi cadrilaţi, un skean dhu, un ac împodobit cu o bijuterie pentru umăr, o cămaşă de culoare ivorie, o bonetă şi pantofi negri".

Sarah strânse din buze şi se gândi un minut. "Da, cred că putem face rost de cea mai mare parte dintre astea. Poate că va trebui să improvizăm un pic. Însă, te poţi folosi de majoritatea lucrurilor lui Aiden, cu excepţia jachetei".

"Şi mai am nevoie de ceva".

"Ce?"

"Am nevoie de ajutorul tău să intru înăuntru".

Ochii lui Sarah se măriră de uimire. "Nici nu m-am gândit la asta. Cum ai de gând să o faci?"

"O să fii ascultată de Regent, nu-i aşa?" Sarah aprobă. "Da. Presupun că va trebui să-i povestesc ceea ce am văzut noaptea trecută". "Nu poţi să-i recomanzi să mă asculte direct pe mine?" . Sarah ridică din umeri. "Nu văd de ce nu. A dorit să vorbească oricum cu tine, însă Duncan a refuzat".

"Vezi? Dacă îi spui că sunt nerăbdătoare să fiu convocată, cred că va fi de acord să mă vadă".

Sarah suspină adânc. "Duncan va fi foarte supărat din cauza noastră".

"O să-i treacă. O să facă după cum îl taie capul, până la urmă, trebuie numai să-l fac să profite de asta".

Sarah râse. "În regulă, o s-o fac. Aiden şi Duncan tocmai au plecat pentru a avea grijă de ultimele detalii. Cred că Duncan a avut nişte întrevederi cu nişte proprietari de pământuri în dimineaţa asta".

Arren aprobă. "Mi-a spus că dorea cât se poate de mult să pledeze în favoarea alianţei astăzi".

"Poţi merge până la casa Carlton cu mine. Trebuie să ne întâlnim cu Jace şi Caroline acolo".

"Cât timp mai avem până să plecăm?"

Sarah se întoarse şi se uită la ceasul de pe cămin. "Mai puţin de două ore! Mai bine ne-am grăbi. O s-o iau cu mine pe Abby pentru a pregăti lucrurile de care ai nevoie".

Arren zâmbi. "Sarah, cum voi putea vreodată să-ţi mulţumesc pentru asta?".

Sarah se întinse şi o îmbrăţişă. "Fă-l fericit, Arren. Este un prieten special".

Arren o îmbrăţişă şi ea, Sarah desprinzându-se prima, râzând de lacrimile ei. Se şterse cu mâna şi o privi pe Arren. "Trebuie să aşteptăm până după-amiază pentru a putea plânge. Am mai puţin de două ore la dispoziţie pentru a te ajuta să scapi de necazuri".

Arren îi zâmbi recunoscătoare şi o conduse către uşă. "Îţi promit că vom sta amândouă în după-amiaza asta şi vom plânge până ne vom da sufletul".

Sarah smiorcăi. Un zâmbet îi apăru în colţul gurii. "În regulă, însă am să fiu lângă tine. Nu te voi lăsa să-ţi dai sufletul".

CAPITOLUL XXXII

"Arren, dar este uimitor". Sarah se aşează pe marginea patului lângă Arren, privind-o cum aranjează stofa ecosez în pliuri complicate.

"Cum reuşeşti să faci asta?"

Arren îi zâmbi şi-şi potrivi stofa la talie. "Fac asta de zece ani, ar fi trebuit să mă vezi prima dată când am încercat".

"La tine pare atât de firesc şi fără efort"

Arren râse. "Prima dată când am încercat să aranjez în cute cu mâna un kilt, mi-au trebuit patru ore şi jumătate să termin faţa. A fost un dezastru". Ea luă gentuţa de blană şi o legă în faţă, şi nu-i plăcu pentru că era cam mare.

"Totuşi, arată bine. Mult mai drăguţă decât cea cusută".

Arren zâmbi punându-şi haina de catifea neagră. "Îmi place cum se suprapune. Mi se pare mai sofisticată". Ridică de capătul lung şi liber al stofei şi şi-l petrecu peste umăr, prinzându-l cu o broşă de diamant pe care i-o împrumutase

Sarah. Îşi puse încălţările negre de catifea şi-şi prinse skean dhu-ul la ciorap, apoi se privi în oglindă.

Sarah zâmbi şi veni în spatele ei, întinzându-i bereta McCraig. Arren şi-o potrivi într-o parte, iar privirile lor se întâlniră în oglindă. "Ei, ce zici?"

Sarah o privi în oglindă cu atenţie. Costumul oficial McCraig avea drept culoare predominantă verdele închis străbătut de dungi galbene. Gulerul ivoar de la bluza lui Arren ieşea deasupra hainei de catifea neagră, iar gentuţa de blană îi atârna în talie.

Părul ei roşcat-arămiu era acoperit cu dezinvoltură de bereta ecosez ca şi ciorapii care ţineau pumnalul cu mâner cu diamante la locul său. Arăta ca un nobil conducător de război în miniatură. "Cred că arăţi minunat".

Arren zâmbi. "Şi eu cred. Puţin neconvenţional, poate, dar nu poate oricine, oricând, să intre într-un consiliu privat cu Prinţul Moştenitor".

Sarah râse. "Da, aşa este. Şi amândoi soţii noştri vor fi foarte furioşi".

"Cred că ne vom descurca cu ei".

Sarah zâmbi din nou şi o luă pe Arren de o mână strângând-o încurajator. "O să iasă bine, Arren. Ai să vezi".

Arren dădu din cap aprobator. "Ştiu asta şi eu".

Sarah oftă şi plecă de lângă oglindă îndreptându-se spre uşă. "Ne vedem jos peste cinci minute. Mă duc să văd

ce face Cana înainte să plecăm. I-a făcut necazuri lui Nanny azi-dimineaţă".

"Bine, te aştept în hol".

Sarah ieşi din cameră, iar Arren văzu cum se închise uşa după ea. Rămasă din nou singură, se întoarse să se mai uite o dată în oglindă. Înclină şi mai tare bereta pe cap, oftă mulţumită, îşi îndreptă umerii şi zâmbi hotărâtă. Soarele se reflecta în smaraldul inelului ei de logodnă iar ea îşi ridică mâna pentru a-l vedea mai bine. Îşi amintea încă bine cum Duncan îi trăsese inelul lui Lawrence din deget în seara în care se iubiseră pentru prima dată, şi acum îi ceruse să nu-l mai poarte vreodată.

Îşi aminti deodată ceva. Străbătu camera şi se duse la dulap. Scotoci înăuntru şi găsi sacul de piele în care Duncan îşi ţinuse banii. Trăgând de şnur, băgă mâna înăuntru pentru a căuta pe fundul sacului. Degetele sale prinseră ceea ce căuta şi ea scoase la lumină inelul lui Lawrence.

Puse la loc sacul de piele şi privi cu atenţie inelul. Fusese mai mult ca un lanţ, până când Duncan i-l luase şi se minuna cât de deosebit era inelul pe care îl purta acum faţă de cel pe care îl ţinea în mână. Sarah avea dreptate. Iubirea pentru Duncan o eliberase. Lawrence îi frânsese aripile, băgând-o într-o colivie ca pe o pasăre osândită. Duncan o ajutase să zboare. Strânse inelul puternic în pumn păşind hotărâtă de-a lungul camerei.

Când ajunse lângă fereastra mare, o deschise şi se dădu înapoi aruncând spre inel o ultimă privire înainte să-l azvârle pe fereastră. Acesta dispăru cu un şuierat uşor iar ea zâmbi mulţumită, închizând fereastra. "Duncan McCraig", şopti ea trăgând de mânerul ferestrei, "n-ai ce să faci decât să mă păstrezi, acum".

Sarah o întâlni pe Arren în holul de la Albrick House câteva minute mai târziu şi împreună se urcară în trăsura lui Aiden pentru a porni spre Carlton House. Arren stătea cu mâinile strânse în poală şi nu scoase o vorbă până nu porni trăsura. Îi aruncă lui Sarah o privire plină de îngrijorare, iar Sarah o apucă de mână şi o strânse uşor. "Aşteptaţi semnalul meu în hol, Arren. Lordul Chamberlain o să vină să te ia".

Arren aprobă. "Cât crezi că o să dureze?"

"Nu ştiu. Depinde când o să-mi vină rândul". Sarah o privi cu atenţie. "Nu sunt deloc îngrijorată. Tu?"

Arren îi zâmbi şi încuviinţă cu capul. "Nici mie nu mi-e frică".

Aşteptară ca valetul să deschidă uşa şi coborâră din trăsură, împreună iar apoi urcară scările spre holul imens al casei Carlton. Sarah îi spuse majordomului numele ei şi privi liniştitor spre Arren. Majordomul îi făcu semn să-l urmeze, dar în acelaşi timp aruncă o privire suspicioasă lui Arren.

Sarah se întoarse pentru ultima dată spre ea. "Aşteaptă-mă aici. Nu cred că o să dureze mult". Majordomul păru să fie mulţumit de faptul că Arren era cu Ducesa de Albrick şi, în ciuda îmbrăcămintei ei ciudate, o lăsă în pace. El dădu din cap în semn de încuviinţare şi o conduse în hol. Arren o privi pe Sarah până când nu o mai văzu. Oftă adânc şi se aşeză pe unul din scaunele masive de lângă peretele din spate, întrebându-se dacă Duncan era mulţumit de cum evoluaseră lucrurile până acum.

El era nervos ca un gărgăun. El şi Aiden ajunseseră devreme. Duncan stabilise întâlnirile cu o jumătate de oră mai devreme de cât era programată întâlnirea cu Prinţul Moştenitor şi luaseră hotărârea să plece spre Carlton House pentru a fi acolo când ajung toţi ceilalţi.

Reuşise să convingă şapte moşieri să-i susţină poziţia. Cu cele patru procure pe care le aducea din Scoţia, Grayscar şi Stratchcraig, erau treisprezece moşii cu toate. Multe dintre ele erau foarte înstărite iar proprietarii lor aveau mare trecere la Curte. Era o demonstraţie în forţă.

Lordul Chamberlain îi poftise direct în camera de consiliu a Prinţului, iar Duncan începuse să-l irite îngrozitor pe Aiden agitându-se de colo până colo ca un

animal în cuşcă. "Pentru numele lui Dumnezeu, Duncan! Stai liniştit! Mă apucă ameţeala".

El îl privi pe Aiden scuzându-se: "Iartă-mă, Brick. Sunt îngrijorat".

Aiden ridică ochii în tavan. "Am observat şi eu. Să nu crezi că nu mai sunt în stare să îmi dau seama".

Duncan se scărpină la ceafă. Oftă adânc. "Vreau să se termine o dată".

"Şi eu vreau acelaşi lucru. Ce te frământă atâta? Credeam că o să devii mai încrezător după dimineaţa asta".

Duncan aprobă. "Aş fi dacă nu m-aş gândi la Arren. Nu vreau să fie subiect de scandal".

"Este o întrunire restrânsă. Nu cred că trebuie să-ţi faci griji. Şi apoi, McDonan ar trebui să fie mai îngrijorat decât tine dacă iese scandal."

"Ştiu, dar n-aş vrea să o bag pe ea în toată povestea asta". Îl privi pe Aiden cu atenţie. "L-aş fi omorât pe ticălos aseară dacă m-ai fi lăsat, Brick".

Aiden încuviinţă. "Şi eu aş fi făcut probabil acelaşi lucru dacă aş fi fost în locul tău".

Duncan se lovi cu pumnul în cealaltă palmă. "Fir-ar să fie! Exact ce speram să rezolv întâlnindu-mă cu el aseară".

"Ştiu, dar încearcă să înţelegi, Duncan. Cred că după toate cele, va fi mai bine aşa".

"Cum adică?"

"L-ai speriat îngrozitor pe Alistar McDonan aseară. Asta e sigur. Dacă nu s-ar fi ferit de noi, l-am fi urmărit pe ticălos până în Scoţia. Dar nu s-ar fi rezolvat nimic".

"Arren nu s-ar mai teme de el".

"Crezi?" El ar fi mereu un pericol şi numai tu puteai să o aperi. Ce ar fi dacă ţi s-ar întâmpla ceva? Cine ar avea grijă de ea?"

Duncan îl privi surprins. "Tu".

Aiden zâmbi. "Bine. Eu. Dar s-ar putea să nu fiu acolo exact când ar trebui. În felul acesta ai de partea ta o întreagă alianţă a unora dintre cei mai puternici oameni din ţinut care îi apără interesele. Dacă lucrurile vor merge aşa cum credem noi, Alistar nu va mai putea nici să respire fără să nu dea bănuieli".

Duncan fu de acord. "Sper ca aşa să fie. Nu-mi place să nu am control asupra situaţiei. Este groaznic".

Aiden îi dădu dreptate. "Nici mie nu mi-ar plăcea. Hai să sperăm că o să se termine toată povestea asta cât mai repede".

Aşteptară alte zece minute până când moşierii începură să sosească. Duncan se mai liniştea cu fiecare persoană care intra în cameră. Zâmbi când apăru Lordul Cresham. Vorbise cu Lord Cresham aseară iar acesta nu ţinea foarte mult să îl ajute. Duncan fu surprins de hotărârea lui neaşteptată, plină de bărbăţie. Cresham veni spre Duncan

şi-i dădu mâna. "Bună ziua, Alteţă. Mă bucur să vă văd din nou".

"Şi eu mă bucur să te văd, Cresham. Recunosc că sunt, totuşi puţin surprins".

Marcus Cresham zâmbi. "Nu voiam să vin până când nu m-am întâlnit cu Aimsmond, azi-dimineaţă. Ce-ţi face soţia, cum se simte?"

Duncan dădu din cap. "Va fi bine. Mă bucur că te-ai hotărât să ne ajuţi".

Tânărul se îndreptă din umeri. "Tata n-a prea dat importanţă proprietăţilor noastre din nord când trăia. Îmi crease impresia că nu sunt prea importante. Am totuşi o conştiinţă, iar oameni ca Alistar McDonan n-au ce căuta acolo".

Duncan îi zâmbi. "Aşa e. Îţi mulţumesc pentru sprijin".

"Cu multă plăcere. Credeţi, Alteţă, că dacă mă duc să-mi vizitez moşia din nord aţi putea să mă însoţiţi să-mi arătaţi ţinutul pentru a-l înţelege mai bine?"

"Cu multă plăcere. O să-ţi comunic la sfârşitul zilei unde mă vei găsi".

Lord Cresham încuviinţă şi se retrase în spate, printre ceilalţi moşieri, lăsându-l pe Duncan să discute cu un gentleman mai în vârstă care tocmai sosise.

Încăperea începuse să se umple, iar când în cele din urmă veni Alistar McDonan, bandajat şi cu vânătăi de noaptea trecută, aduse cu el un grup de bărbaţi cu mutre

de scandalagii care stăteau lângă el. Duncan îl recunoscu pe Evan printre ei şi de-abia se stăpânea să nu se ducă la el şi să-i tragă un pumn zdravăn. Jace ajunse ultimul, însoţindu-le pe Caroline şi Sarah la locurile lor în cameră.

Aiden făcu câţiva paşi şi o luă pe Sarah de mână, deoarece nu îi plăcea cum o privea Alistar din partea cealaltă a camerei. Jace mormăi ceva de neînţeles în barbă şi o trase pe Caroline lângă el.

Ca de obicei, Prinţul moştenitor întârzia. Tensiunea din încăpere creştea cu fiecare minut şi se aşternu tăcerea. Un oftat colectiv de uşurare se auzi în cameră când uşa din spate se deschise şi întreaga asistenţă se înclină, aşteptând sosirea Prinţului. George IV intră în cameră cu pompa şi ceremonialul său obişnuit trimiţând un grup de servitori afară. Se aşeză în scaunul masiv din capul încăperii şi făcu semn pentru asistenţă să se ridice.

Îşi încordă degetele pe braţele scaunului său şi-l privi pe Duncan."Deci My Lord Duce", zise el, sprijinindu-se de spătar, "nu este nevoie să-ţi spunem cât de mult ne displace acest gen de probleme".

Duncan păşi în faţă şi făcu din nou o reverenţă înainte să-l privească pe Prinţ. "Da, Majestate, sunt perfect conştient că găsiţi acest gen de consiliu extrem de supărător".

Prințul oftă. "Totuși, știm că datorăm mult în același timp Lordului Stratchcraig pentru loialitatea sa față de Coroană. Am hotărât de aceea să-ți ascultăm problema în persoană".

Duncan aprobă din cap. "Vă sunt foarte recunoscător pentru aceasta, Majestate. Sunt onorat că nu puneți la îndoială loialitatea mea față de legea voastră".

Un murmur șoptit se auzi din colțul lui Alistar, iar Prințul întoarse *capul, făcându-le* semn cu mâna să tacă. "Să-l auzim pe Lord Stratchcraig mai întâi. Nu dorim să fim întrerupți".

Alistar îi aruncă lui Duncan o privire plină de venin, dar tăcu. Prințul se întoarse către Duncan. "Foarte bine, My Lord Duce. Ești ascultat cu atenție regală".

Duncan îl aprobă. "Majestate, știu că după înfrângerea armatei lui Napoleon v-ați implicat profund în Highlands".

Prințul aprobă. "Suntem perfect conștienți de contribuția teritoriilor de nord în timpul dificilei campanii".

"Știm de aceea că Înălțimea Voastră, ca un Stuard ce sunteți, nu veți dori să vedeți moștenirea bogată și istoria Scoției pierind datorită lăcomiei și zgârceniei"

"Și tu crezi că aceasta ar fi problema?"

"Da, Majestate. În anii ce au trecut de la război, mulți moșieri scoțieni au găsit că este mai profitabil să-și

transforme pământul în pășuni pentru turmele de oi decât să aibă grijă de țăranii de pe moșiile lor. Ca urmare, mii de scoțieni au fost goniți de pe pământul lor și forțați să emigreze spre Londra sau aiurea".

"Nu putem impune moșierilor ce pot face cu pământul lor, My Lord Duce".

"Da, Majestate. Îmi dau seama de asta".

"Atunci ce vreți de la noi?"

Duncan arătă cu mâna mulțimea de nobili din spatele lui.

"Sunt adunați aici opt din supușii Majestății Voastre care au moșii în Highlands. Am la mine procuri de la alți patru. Dacă adaug la aceștea numele meu și al soției mele, Ducesa de Grayscar, înseamnă paisprezece moșieri aliați. Am de asemenea încuviințarea altora mulți".

Prințul aproba din cap. "Este într-adevăr un număr impresionant, dar, din nou, nu știm ce vreți de la noi". "Aceia dintre noi care dorim să ne menținem pământul așa cum a fost, să-l muncim și să-l facem să fie prosper și să avem grijă de supușii noștri, nu mai pot să-și apere hotarele. După cum Înălțimea Voastră cunoaște, multe hotare în Highlands nu sunt marcate, bine delimitate. Ne-am bazat întotdeauna pe hotare delimitate tradiționale, nu legal decretate".

Prințul aprobă. "Da, știm că așa este".

"Aşa că, Majestate, v-am ruga mai întâi să ne stabiliţi hotarele conform delimitărilor tradiţionale. O dată ce moşiile noastre vor fi delimitate clar prin decret regal, ne va fi mai uşor să ne apărăm ceea ce este al nostru".

Prinţul păru să cântărească cererea înainte să aprobe. "Pare o cerere raţională. Există şi persoane care nu sunt de acord?"

"Numai cei care vor pământ la care nu au nici un drept. Aşa cum pretinde moşierul McDonan, Majestate".

Prinţul întoarse capul şi privi către Alistar. "Este adevărat?"

Alistar îl străfulgeră pe Duncan şi făcu un pas înainte. "Vreau numai ce este al meu, Majestate. Alteţa Sa încearcă să simplifice o problemă mai complicată. Multe proprietăţi au dispute de hotare de când există pământul. Cum crede şi cum propune oare să rezolve aceste neînţelegeri?"

Prinţul se întoarse spre Duncan. "My Lord Duce?"

Duncan dădu din cap. "Încă de când Regele John a semnat Magna Carta în 1215, am avut în proprietate propriul nostru pământ. Consider aceasta un drept ceresc. Totuşi, există perioade când Coroana poate să ceară să fie pământul la dispoziţia sa. Aşa s-a întâmplat în războiul împotriva lui Napoleon. Ţinuturi întregi au fost trecute în beneficiul Angliei. În cazul teritoriilor în litigiu din Scoţia, aş recomanda ca moşierii să nu aibă decât două posibilităţi.

Fie încheie disputele în conformitate cu dorința Coroanei, fie acestea trec sub protectorat regal, aş cum s-ar întâmpla în cazul când un moşier nu are urmaşi la titlu şi averea sa".

Prinţul aprobă din cap şi se întoarse din nou spre Alistar."Este o cerere raţională şi logică. Nu vedem de ce nu am satisface-o"

Duncan trase adânc aer în piept. Erau pe jumătate victorioşi. Alistar începu să pară nemulţumit şi zise: "Nu pun la îndoială judecata Majestăţii Voastre, dar mă aflu aici exact din cauza şmecheriei Ducelui de Stratchcraig în această problemă".

Prinţul ridică din sprâncene. "Îl cunoaştem şi-l apreciem pe Lordul Duce de câţiva ani buni, moşiere McDonan. Acuzaţia voastră e foarte puternică".

Alistar arătă spre bandajul de la mâna lui. "Pământul meu este obiectul unei asemenea dispute. Prin viclenia ei, Ducesa de Grayscar a furat peste cinci sute de acri pătraţi de pământ care aparţin de fapt familiei mele". Se opri şi arătă grupul de oameni din spatele lui. "Am făcut tot ce am putut să cădem la învoială cu ea, dar ea a plecat spre Londra, cu gândul de a apela la dreptatea Regală pentru cazul său".

Prinţul îl studie atent. "Zici că Ducesa ţi-a furat acest pământ?"

Alistar aprobă. "Ducesa s-a căsătorit cu un văr de-al meu de gradul III, Lawrence McDonan, şi a refuzat să-i dăruiască un moştenitor. Când a fost omorât într-un accident de vânătoare, ea a insistat să menţină o bucată de pământ ce se află între Douglas şi Grayscar".

Prinţul se întoarse şi-l privi pe Duncan. Ochii lui licăreau ameninţător. "Soţia voastră neagă acest lucru, My Lord Duce?"

Duncan încuviinţă. "Căsătoria soţiei mele cu Lawrence McDonan a fost aranjată de tatăl ei. Bucata de pământ despre care vorbeşte moşierul McDonan a fost zestrea ei. În conformitate cu legile Scoţiei, pământul îi revine ei după moartea soţului"

Alistar se aruncă aducând un argument. "Dar nu era pământul tatălui ei ca să i-l dea, Majestate. Era pământ în dispută".

Prinţul clătină din cap. "Ce înseamnă toată povestea asta, My Lord Duce?"

Duncan scrâşni din dinţi. "Din lăcomia sa de a obţine nu numai pământul în litigiu, dar şi moşia Grayscar, Alistar McDonan a ameninţat-o pe soţia mea de mai multe ori. În cele din urmă, disperată ea a fugit la Londra pentru a găsi protecţie regală. M-am întâlnit cu ea pe drum şi a devenit soţia mea".

Alistar protestă. "E o şmecherie, Majestate. Sunt căsătoriţi doar prin consimţământ reciproc. Căsătoria poate fi desfăcută din ordinul vostru".

Duncan dădu din cap şi căută în buzunar. "Ne-am căsătorit prin consens reciproc în Highlands, Majestate, dar am aici şi o aprobare englezească". Unul dintre servitori veni să ia aprobarea şi să i-o dea Prinţului. Prinţul o privi cu atenţie şi i-o dădu înapoi servitorului".

"Suntem de acord cu actul acesta. Lord Duce de Stratchcraig este căsătorit în conformitate cu legile Angliei cu Ducesa de Grayscar".

Alistar veni din nou în faţă dând din braţul rănit. "Majestate, nu-l credeţi. M-a atacat în încercarea de a obţine moşia. Dacă Grayscar se adaugă moşiei Stratchcraig, mărimea absolută a proprietăţii obţinute va pune serios în pericol echilibrul economic din Highlands".

Prinţul regent oftă şi-şi frecă tâmplele. "Pretinzi, moşiere McDonan, că Lord Ducele te-a atacat". Privi apoi spre Duncan. "Poţi să combaţi această acuzaţie?"

Duncan clătină din cap. "Nu, Majestate, l-am atacat pe moşierul McDonan seara trecută. Sunt totuşi pregătit să prezint dovada că l-am atacat numai după ce el mi-a atacat fizic soţia".

Prinţul făcu ochii mari şi privi spre Aiden. "Ai fost martor la aceasta, My Lord Duce?"

Aiden încuviinţă. "Da, Majestate. Este adevărat".

Sarah îl privi îngrijorată pe Aiden şi hotărî că e mai bine să acţioneze acum. Nu părea ca Prinţul să i se adreseze direct, şi ea nu putea să rateze prilejul de a o aduce pe Arren în acest moment. Înaintă în ciuda faptului că Aiden o trase brusc de mână. "Majestate?"

Prinţul o privi cu un uşor zâmbet pe buze. Întotdeauna îi plăcuse Ducesa de Albrick şi găsea că vocea ei plăcută era o schimbare fericită faţă de zumzetul de discordie din sală. "Doriţi să vă adresaţi Majestăţii sale, Lady Albrick?"

Ea încuviinţă şi făcu o reverenţă adâncă. Văzu cum Duncan o privi îngrijorat pe Arren, dar se făcu că nu-l vede şi plecă înainte. "Majestate, cred că ar fi mai bine să o întrebaţi pe Ducesa de Grayscar însăşi".

Prinţul o privi mirat. Ea auzi şi exclamaţia de uimire a lui Duncan, dar nu îndrăzni să-l privească. Prinţul se îndreptă în scaun şi-şi coborî vocea încât numai ea îl putu auzi. "Mi s-a spus că Ducesa nu se simte bine".

Sarah remarcă cum el renunţase la formalismul regal cu "noi" şi-i zâmbi, dând din cap. Cu o şoaptă conspirativă îi spuse: "Nu, Majestate. Aşteaptă afară, după uşile acestea, să vi se adreseze. N-aţi vrea să o întrebaţi direct pe ea în loc să trebuiască să cântăriţi în toate conflictele acestea?"

El încuviinţă şi se rezemă din nou. Întorcându-se spre un valet, îi făcu semn spre uşă. "Mi s-a spus că Ducesa de

Grayscar aşteaptă o audienţă în foaier. Te rog, pofteşte-o înăuntru".

Valetul porni grăbit, iar Sarah se întoarse lângă Aiden ignorând privirea supărată a lui Duncan când trecu pe lângă el. O tăcere apăsătoare se lăsă peste încăpere. Secundele păreau minute lungi în timp ce o aşteptau pe Arren. În cele din urmă, uşa din extremitatea îndepărtată a sălii se deschise. Adunarea se împărţi în două şi făcu loc pentru trecerea lui Arren.

De cum o văzu, Duncan uită de supărare şi în cele din urmă zâmbi. Evident, credea că totul era sub control. Îşi dădu seama deodată că avea încredere deplină în raţionamentul lui. Îi promisese că totul va fi bine şi aşa avea să fie.

Îi zâmbi din nou şi-şi croi drum în faţă.

Înfăţişarea ei făcea puţină agitaţie printre participanţii la consiliul regal şi o tăcere ciudată plutea în aer. Arren se stăpâni să nu chicotească. Se opri chiar în faţa Prinţului, făcând o reverenţă adâncă. "Vă mulţumesc pentru audienţă, Majestate".

Prinţul se aşeză mai bine în scaun şi o cercetă cu privirea pe tânăra Ducesă. "Sunteţi unul din supuşii mei şi aveţi acest drept, socotim noi. Nu vă puteam refuza".

Arren aprobă. "Vă mulţumesc, Majestate".

Prinţul îşi încreţi buzele şi privi când spre Alistar, când spre Duncan înainte de a i se adresa din nou lui Arren.

"Am vrea să auzim varianta voastră a istoriei acesteia, Lady Grayscar".

Arren îşi ridică privirea spre el.

"Grayscar a fost pământul tatălui meu înainte să fie al meu. După cum Înălţimea Voastră cunoaşte, este cea mai mare moşie din Highlands".

Prinţul o aprobă, iar Arren continuă. "Tatăl meu a avut doi fii. Fratele meu mai mic, Donald, şi-a dezonorat familia punându-şi capăt zilelor. Se crede însă că datorită vicleniei lui Alistar McDonan, fratele meu, Mason, a dispărut acum vreo 5 ani. Deşi nu s-a putut dovedi nimic, moşierul McDonan a profitat cel mai mult după dispariţia lui Mason".

Ea îl privi fugitiv pe Alistar. El o străfulgera cu privirea, dar îşi dădu seama după zâmbetul ei uşor că nu îi mai era frică de el. Ea se întoarse din nou spre Prinţ. "În oricare din cazuri, când tatăl meu a murit, am moştenit Grayscar şi titlul, conform legilor Scoţiei".

Prinţul încuviinţă. "Înţelegem şi suntem de acord până aici".

"Soţul meu murise cu doi ani înainte, iar eu eram singură, fără apărare. Moşierul McDonan a început să facă presiuni asupra mea să mă mărit cu el pentru a avea dreptul asupra pământului meu. Când l-am refuzat, a început să mă ameninţe din nou".

"Cum v-a ameninţat?"

"Câteodată, a folosit şi violenţa fizică".

Încăperea se umplu de zgomot, iar Prinţul ridică mâna privindu-l atent pe Alistar. "Negi aceasta, moşiere McDonan?"

Alistar o privi cu răutate pe Arren. "Ducesa este foarte voluntară, Majestate. Nu neg că ne-am certat foarte tare. Am crezut, totuşi, că voia să se mărite cu mine".

Prinţul îşi mută din nou privirea spre Arren. "I-aţi spus clar moşierului McDonan că nu aveaţi asemenea intenţii?"

Arren zâmbi, strâmbându-se. "Foarte clar, Majestate. La un moment dat, îmi amintesc perfect, i-am spus moşierului McDonan că mai repede m-aş mărita cu o viperă decât cu un laş fără coloană vertebrală cum este el".

Duncan de-abia se stăpâni să nu zâmbească şi continuă să o privească atent pe Arren. Şi-o imagina cu multă plăcere spunând aşa ceva şi o şi vedea aruncând săgeţi de foc din ochii ei verzi către Alistar McDonan.

Arren aşteptă să se facă linişte şi apoi continuă. "De fapt, Majestate, eram pregătită să fac orice era necesar pentru a-l împiedica pe moşierul McDonan să ia controlul asupra Grayscar. De aceea am fugit la Londra".

"Aşa v-aţi întâlnit cu Ducele de Stratchcraig?"

Ea aprobă. "Da, Alteţă. Ne-am căsătorit în Scoţia prin consimţământ mutual şi, în conformitate cu legile Bisericii anglicane, când am ajuns aici".

"Am văzut aprobarea şi ştim acum că este aşa. Vă rog să continuaţi".

"Soţul meu a considerat că ar fi cel mai bine să vă ceară o întrevedere şi a pornit spre Londra cu Ducele de Albrick pentru a o obţine".

Prinţul încuviinţă. "I-am oferit audienţă pentru după-amiaza aceasta".

"Da, Alteţă, iar între timp a început să formeze o alianţă care este de faţă aici, astăzi".

"A încercat moşierul McDonan să împiedice această alianţă?"

"Moşierul McDonan m-a urmărit până la Londra ca să-mi forţeze mâna în privinţa moşiei Grayscar. Nu cred că a avut cunoştinţă de intenţiile soţului meu. În schimb, a vrut să-mi ia Grayscar-ul, făcându-l pe soţul meu să vă ceară să anulaţi căsătoria noastră".

Prinţul dădu din cap aprobator. "Este adevărat, pentru că moşierul McDonan ştia până adineauri că eraţi căsătoriţi numai în conformitate cu legile scoţiene".

Arren îşi duse mâinile înainte. "De aceea m-a atacat aseară la balul de la Lord Aimsmond".

"Am vrea să ştim orice amănunte pe care le credeţi că sunt relevante, Lady Grayscar".

Arren dădu din cap aprobator. "Soţul meu mă prevenise să nu plec sub nici o formă din sala de bal, dar moşierul McDonan mi-a trimis acest bilet". Căută în punguţă şi scoase

o bucată de hârtie şifonată. Duncan făcu ochii mari. Nu se gândise că ea îl păstrase. Acelaşi valet veni şi luă biletul pe care îl inmână Prinţului. Arren continuă. "Moşierul McDonan nu poate nega că acest bilet este scris de mâna lui".

Prinţul înapoie biletul valetului. "Şi v-aţi dus să vă întâlniţi cu moşierul McDonan unde vă fixase întâlnirea?"

Arren încuviinţă. "Da, Alteţă. Mi-era frică că va întreprinde într-adevăr ceva împotriva soţului meu".

"Şi ce s-a întâmplat când aţi ajuns la locul de întâlnire?"

"Moşierul McDonan a închis uşa cu cheia şi a început să mă ameninţe. Când am refuzat să semnez în legătură cu Grayscar, m-a atacat fizic. Dacă nu apărea soţul meu, moşierul McDonan m-ar fi violat".

Încăperea se umplu din nou de vacarm, iar Alistar McDonan veni în faţă. "Nu este adevărat! Minte de la început până la sfârşit!"

"Nu, nu minte!" Vocea răsună din spatele camerei şi toţi ochii se îndreptară într-acolo. Un gentleman în vârstă stătea în fundul încăperii. Alden zâmbi în sinea lui. Când au fost la Londra, el şi Duncan luaseră legătura cu Jonathan Fielding, fostul lor tovarăş de la Departamentul de Război în legătură cu bănuiala lui Arren referitoare la dispariţia fratelui ei, Mason. Înregistrarea veche apăruse în cele din urmă chiar în ultima clipă.

Prințul se îndreptă în scaun și îl salută pe Jonathan Fielding chemându-l în față. "Lord Fielding! Cred că sunteți aici pentru a aduce puțină lumină în problema aceasta încurcată".

Jonathan Fielding încuviință și înaintă în cameră. "Da, Alteță. Când Ducele de Stratchcraig a sosit în Anglia, m-a rugat să-l caut prin împrejurimi pe un oarecare Mason Grayland. Se pare, Alteță, că a fost răpit de o bandă de presiune în timp ce se îndrepta spre a se înrola în Gărzile Scoțiene ale Alteței voastre".

Arren își duse mâna la gură. Prințul veni din nou în față, pe scaun. "Adică, vreți să spuneți că există un Duce de Grayscar, până la urmă".

Jonathan Fielding aprobă din cap. "L-am localizat pe tânăr pe un vapor în America. Am primit o confirmare acum câteva minute, la biroul meu. Mi-am permis să trimit către forțele navale ale Alteței voastre cererea de eliberare, iar el va fi în curând în drum spre Grayscar pentru a-și prelua locul de stăpân".

"Și aveți dovezi în legătură cu cel ce se află în spatele acestei mârșăvii?"

Jonathan Fielding dădu din nou din cap. "Da, Alteță. A fost Alistar McDonan".

Camera se umplu de un zgomot asurzitor. Acuzații mânioase răsunau din ambele laturi ale Camerei, iar Arren rămase pironită locului, transfigurată. Duncan o privise pe

tot parcursul dezvăluirii şi aproape că stătea lângă ea, când Prinţul se întoarse din nou spre ea. "Lady Grayscar, dacă gentlemanul pe care Lord Fielding l-a localizat se dovedeşte a fi fratele vostru, putem spera că veţi renunţa la orice pretenţie pe care o aveţi asupra moşiei Grayscar în favoarea lui?"

Arren aprobă din cap şi-şi lăsă mâna în jos. "Alteţă, nu vreau nici titlul nici pământul. Vreau să păstrez doar un singur titlu".

Prinţul ridică din sprâncene. "Şi care este acela, Lady Grayscar?"

Ea îl privi pe Duncan cu ochii mari, nelinişti ţi. "Vreau doar să fiu cunoscută ca Ducesă de Stratchcraig, Alteţă".

Prinţul Regent zâmbi şi se rezemă din nou de scaun, lovind vesel cu degetele braţul scaunului. Îl privi atent pe Duncan.

"Să înţelegem, My Lord Duce, că titlul este încă disponibil"?.

Duncan zâmbi şi clătină din cap, păşind înainte şi luând-o pe Arren de mână. Fără să-şi ridice ochii de pe ea, îi răspunse Prinţului. "Nu, Alteţă. Titlul este dat de câtăva vreme".

Prinţul încuviinţă şi se întoarse pentru a-l privi pa Alistar. "Doresc, moşiere McDonan, să te retragi. Atunci când Înălţimea Sa, Ducele de Grayscar, va ajunge în Anglia, vom asculta cererea sa pentru dreptate".

Mai mulţi servitori intervenirăşi îl forţară pe Alistar şi pe cei din familia lui să părăsească încăperea. El îi strigă

ceva grosolan lui Arren, dar ea nu-l auzi. Era prea preocupată să nu leşine de bucurie. Camera se umplu din nou de un zgomot puternic, iar Arren se sprijini de Duncan epuizată, luptându-se cu un fel de val de ceaţă care încerca să o copleşească. Reuşi să-l vadă pe Jasce care îi spuse ceva lui Jonathan Fielding. Vru să-l întrebe pe Duncan cum reuşise. Sesiză mişcare în stânga ei şi îşi întoarse capul tocmai când Sarah îşi punea capul pe umărul lui Aiden cu ochii plini de lacrimi. Arren vru să-i spună lui Sarah să aştepte, aşa cum îi promisese, până când vor putea plânge împreună, dar înainte să poată pronunţa ceva, totul începu să se învârtească în jurul ei, iar ea leşină în braţele lui Duncan.

El se aplecă şi o prinse, ridicând-o în braţe. Se aşternu deodată din nou tăcerea, iar el se întoarse şi zâmbi către Prinţ.

"Să mă scuze Alteţa Voastră, aş vrea să o duc pe soţia mea acasă".

Prinţul încuviinţă. "Desigur. Vom rezolva ce a mai rămas cu domnii adunaţi aici".

Duncan aprobă din cap şi se întoarse să plece, dar se opri din nou când îl auzi pe Prinţ pronunţându-i numele. "My Lord Duce!"

El se întoarse spre Prinţ. "Da, Alteţă".

"Când îşi va reveni Ducesa, sper că îi veţi transmite întreaga mea admiraţie".

Duncan încuviinţă. "Aşa voi face, Alteţă".

Ieşi din cameră, ţinând-o pe Arren strâns la piept. Numai când o aşeză în trăsura lui Aiden şi după ce se aşeză şi el lângă ea, ea deschise ochii şi îl privi neliniştită.

"E totul bine, Gypsy?"

El întinse mâna şi o mângâie uşor pe obraz. "Totul e minunat, Arren. S-a terminat cu bine".

Ea dădu aprobator din cap somnoroasă şi-şi lăsă capul pe umărul lui. "Ştiam eu".

El zâmbi, gândindu-se cât de aprig se certase cu el deoarece credea exact pe dos. "Şi cum de ştiai tu asta, Ducesă?"

Ea căscă şi îl privi cu ochii ei verzi, minunaţi. "Ştiam, pentru că mi-ai promis".

Dragă cititorule,

Prima dată când l-am întâlnit pe Duncan McCraig, eram într-un blocaj de cincisprezece mile în traficul de la ora 17.00. Tocmai mă gândeam cum se duce viaţa mea aproape la fel de repede cum merge maşina mea, când el se lungi în scaunul de lângă mine şi îmi spuse. "Hai, sări un pic afară". Dacă aşa ceva nu mi s-ar mai fi întâmplat, m-aş fi îngrijorat, dar încă din copilărie, când vreo douăzeci de prieteni imaginari "locuiau" sub patul meu, mă obişnuiam să văd străini care mă abordau din când în când.

Moşierul McCraig şi cu mine am vorbit mult despre treaba asta. Nu părea prea preocupat de problemele mele, totuşi. Părea absolut sigur că merita propriul lui roman şi pur şi simplu nu înţelegea de ce nu voiam să i-l scriu. Atunci apăru Arren Grayland care mi-a amintit că ne văzuserăm doar cu câteva luni înainte. Eram la bibliotecă şi căutam moştenirea familiei mele, Gordon, când ea îmi apăru printre paragrafe îmbrăcată în costumul tradiţional ecosez şi cu haina pentru luptă.

Mi-am dat seama atunci că Duncan şi Arren meritau o aventură numai a lor, şi ce mai aventură a fost! Am scris acest roman cu sufletul la gură şi sper că v-a plăcut relaţia lor tumultoasă la fel de mult cum mi-a plăcut şi mie. Adevărul este că aş putea să o mai lungesc aici, dar Alden Brickstone mă ameninţă cu sabia. N-ar fi trebuit să-i las pe aceşti douăzeci de prieteni ai mei să se mute sub patul meu, de la bun început!

Cu stimă,

P.S. Îmi face plăcere să-mi cunosc cititorii. Mă găsiţi la 101 E. Holly Ave.

Suite # 2, Sterling, Virginia, 20164

SUA